

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Ransome_Arthur-Trosecnici_z_Vlastovky.PDB

PDB Name: Ransome_Arthur-Trosecnici_z_Vla
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 26.3.2006
Modification Date: 26.3.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Arthur Ransome

Trosecnici z vlastovky

Kapitola I

VLAŠTOVKA A JEJÍ POSÁDKA

Správná loď, správná posádka, správná, mí chlapi, správná, správná loď, správná posádka, do plachet dobrý vítr!
(Námořnická píseň)

„Ostrov Divokých koček na obzoru!“ zvolal plav-čík Roger, který držel hlídku, celý namačkaný pod stěžněm, a nestačil se divit, co dokáže jediný rok -, vždyť letos se vejde mezi kotvu a lana mnohem hůř než loni, kdy mu bylo teprve sedm. „Nemáš hned říkat, jak se to tu jmenuje,“ na-pomínala ho Titty, první námořník Vlastovky. Se-děla uprostřed lodi na zavazadlech a starala se o papouška, který prozatím cestoval v kleci. „Máš zvolat: Země! Země! a olizovat si vyprahlé rty, a teprve až se k ní přiblížíme, tak se přesvědčíme, co je to za zemi. Co když tu už bloudíme celé týdny a pátráme po ní.“

„Ale vždyť to tu známe,“ namítl plavčík. „A stejně je kolem nás samá země. Za chvíli už uvidíme hausbót. Tamhle je, zrovna na tom místě co loni. Ale,“ řekl najednou zklamaně, „kapitán Flint zapomněl vztyčit vlajku!“

Malá Vlastovka s hnědou plachtou vyrazila se svou pětičlennou posádkou včetně papouška ze zátoky Cesmínového háje a teď křižovala proti větru přes širé jezero, které se rozlévalo k jihu mezi zalesněnými kopci. Nad pásem lesů se zve-dalo vřesoviště a nad vřesovištěm se v dáli rýsovaly hory. Uplynul celý rok a zase nastaly prázdní-ny. Walkerovi přijeli včera z jihu. Vlak ještě ani nedosupěl na malé nádražíčko, a John, Zuzana, Titty a Roger už stáli u okna, protože mysleli, že jim jejich starší spojenci Nancy a Peggy Blackettovy určitě přijdou naproti a budou je čekat na nástupišti, dost možná i s maminkou anebo s vy-sloužilým pirátem kapitánem Flintem, který bydlí na obytném člunu a je to vlastně pan Turner, strýček Blackettovic děvčat. Nečekal je však ni-kdo. Než maminka s maličkou Bridget a chůvou vybalily zavazadla a zařídily se v selském stavení - Cesmínovém háji - točili se naši mořeplavci celé dopoledne kolem loděničky, nakládali na Vlastovku všechno, co potřebovali na cestu k os-trovu Divokých koček, a co chvíli vysílali nahoru na útes zvědy, aby se rozhlédli k severnímu konci ostrova, až do dále, kde se pod vysokými vrchy prostírá Arktida, jestli náhodou od řeky Amazonky, u které Blackettovi bydlí, nevyplula loďka vel-ká asi jako Vlastovka. Co chvíli už čekali, že se před zátokou Cesmínového háje objeví malá bílá plachta Amazonky a že zaslechnou, jak kapitán Nancy vesele volá: „Ať žijí Vlastovky a Amazon-ky!“, a uvidí, jak první důstojník Peggy vytahuje na stožár pirátskou vlajku. Potom spolu Vlastov-ky a Amazonky poplují až k ostrovu Divokých koček a cestou se zastaví na hausbótu a pozdraví se s kapitánem Flintem. Všechno bude zase jako loni. Ale po jejich spojencích nebylo pořádku nikde ani památky, a když to trvalo až do odpoledne, nemohli už čekat dál. Maminka s Bridget jim za-šly koupit do městečka nějaké zásoby a měly jim je zavézt na ostrov na domorodé veslici z Cesmí-nového háje. Ať se děje, co se děje, musejí dát tábor do pořádku, než maminka přijede, aby viděla, že mají na první noc všechno jaksepatří připev-něno. Nač tedy ještě čekat na Amazonky? Nancy a Peggy jsou asi s kapitánem Flintem na hausbótu. Anebo ještě spíš čekají na ostrově Divokých koček a smlouvají se jak kamarádi uvítají nebo zákeřně přepadnou. Člověk nikdy neví, čeho se může od Nancy nadít. A tak naši čtyři badatelé vypluli. Konečně začínalo dobrodružství, na které se připravovali celý rok. A vlastně už začalo doo-pravdy, vždyť plují opět na Vlastovce a je konec se spaním doma v posteli.

„Tu vlajku ale vyvěsit mohl,“ řekl dotčeně Roger, který držel hlídku na přidi.

„Třeba ho ani nenapadlo, že vyrazíme tak brzy,“ zastávala se kapitána Flinta Titty. Opřela si o papouškovu klec dalekohled a dívala se jím na vzdálený hausbót

„Až nás uvidí, určitě vlajku vyvěsí,“ utěšovala je Zuzana.

Nejstarší ze čtveřice, John, mlčel. Teď když Vlastovka vyplula z chráněné zátoky a pustila se proti jižnímu větru dolů po jezeře, měl plné ruce práce s plachtěním. Díval se přímo před sebe, cí-til, jak mu vítr šlehá do tváře, s rozkoší sledoval, jak se vítr opírá db plachet a proud mu zabírá do kormidla, a naslouchal šplouchání vody pod ký-lem Vlastovky. Občas vzhlédl ke stožáru, k malé vlaječce s modrou vlastovkou na bílé půdě (kte-rou vystříhla a přišila Titty), aby se

přesvědčil, že využívá co nejlépe větru. Dá to nějakého cviku, než člověk podle toho, jak mu vítr fouká do tváře, přesně pozná, jak si počíná plachta. A tohle je přece jen první plavba letošních prázdnin. Chvilí se ohlédl dozadu, kde se táhla jak zčeřená stuha brázda Vlaštoky. A bylo mu sko-ro jedno, jestli kapitán Flint vyvěsil vlajku na stožár hausbotu, nebo ne. Neboť Johnovi teď úplně stačilo ke štěstí, že je zase na jezeře a na své plachetnici.

Prvnímu důstojníkovi Zuzaně také nevadilo, že na starém hausbotu nevlaje žádná vlajka. Zuzana si včera prožila perný den. Po celou tu dlouhou cestu z jihu se starala ve vlaku o maminku a Bridget, chůvu a ostatní, a ještě o všechna menší za-vazadla. Vždycky když jedou vlakem, má na sta-rosti celou rodinu, a pokaždě je druhý den tak unavená. Ale aspoň se na nic nezapomnělo, a ne-být Zuzany, která na všechno pamatovala, určitě by toho nechali doma spoustu. A dneska ráno musela zase sepsat seznam zásob, všechno pře-kontrolovat a ještě dohlédnout na nalodování ná-kladu na Vlaštoku. A tak se teď Zuzana blaženě oddávala odpočinku, byla ráda, že všechno, co měla udělat, je prozatím hotovo, a oddechla si, že už nemusí poslouchat ten rámus na nádraží ani se pokoušet ve všem tom hluku porozumět po-divným hlasům a zjistit, jestli už není na čase přestupovat.

Ani prvního námořníka Titty nezarmoutilo, tak jak Rogera, že hausbót nemá na nízkém stožárku žádnou vlajku. Hlavou jí vířilo plno jiných myšlenek. Bylo jí, jako by se najednou vrátili do loňska, a vlastně ani od jezera neodjeli. Připadalo jí, že snad celá ta dlouhá doba, kdy chodili do školy a bydleli ve městě, ani neexistovala. Ale hned se jí zase právě ty dny zdály skutečné a ne-mohla uvěřit, že po celém roce, kdy se tolik na-trápila s francouzskými slovesy, je opět prvním námořníkem, sedí s papouškem v kleci na Vlaš-tovce mezi tlumoky a zásobami, ohlíží se na Darienský štít, z něhož poprvé spatřila ostrov Divo-kých koček, a dívá se přes jezero na ostrov, jehož nákresy i s vysokým majákovým stromem se ně-jak - sama skoro netušila jak - octly na dvou posledních prázdných stránkách její francouzské mluvnice. Až se jí skoro tajil dech nad tím podiv-ným pocitem, že je dvěma lidmi najednou, a ještě ve dvou různých dobách, které se jí pletou dohro-mady.

Roger, vtěsnaný na svém starém místě na při-di, však přece jen čekal, že jejich starý přítel kapitán Flint vyvěsí vlajku na stožár, i když jim mož-ná loď na uvítanou nevyzdobí, a těšil se, až uvidí, jak velká vlajka hausbótu klesá na pozdrav a na malé Vlaštovce jí v odpověď stahují malou vlaječ-ku. Potom se samozřejmě objeví obláček dýmu a z lehkého děla na přední palubě hausbótu se rozlehne salva na uvítanou. A teď není na haus-bótu po nějaké vlajce ani stopy.

„Možná že spí,“ řekla Titty.

„Jestli je u něho Nancy a Peggy, tak určitě ne-spí,“ mínila Zuzana.

„Pravděpodobně odpluly na ostrov. Za chvíli se to dovíme,“ řekl John. „Dalším obloukem se dostaneme do zátoky Hausbótu. Pozor, obrat!“

Malá Vlaštoka zamířila proti větru. Titty s prvním důstojníkem se rychle sehnuli, jak se nad nimi přehouplo spodní ráhno, hnědá plachta zase nabrala vítr a Vlaštoka vyplula teď oblou-kem po pravoboku k zátocce Hausbótu.

„Parník vpředu po pravoboku!“ hlásila hlídka. „Je ale na míle odtud.“

„Za zádi je jeden mnohem blíž,“ řekl kapitán John. „Pluje z Ria.“

Ohlédl se a spatřili, jak se za malým rušným přístavem, kterému říkali Rio, a mezi ostrovy leskne širá vodní hladina severní části jezera. Par-ník vyplouval z Ria průlivem mezi Dlouhým ostrovem a pevninou.

„Přímě před námi je rybář,“ hlásila hlídka, když pluli kolem veslice, ve které seděli dva do-morodci, jeden u vesel a druhý s rybářským pru-tem v ruce.

„Táhnou udici, aby chytili štiky,“ řekl kapitán.

„Žraloka,“ opravila ho hlídka. Vlaštoka pro-plula před přídi parníku, který jel z Ria na jih.

Podánilo se jí to včas, když byl parník ještě slušný kus od ní. Parník proplul rychle kolem, kapitán na můstku vesele zamával a posádka Vlaštoky zamávala zase na něho. Vlny parníku lodičkou prudce zahoupaly, až měli všichni pocit, že jsou doopravdy na moři.

Blížili se teď k chráněné zátocce, kde kotvil sta-rý modrý obytný člun, připoutaný k velké bóji.

„Na palubě nikdo není,“ hlásila hlídka.

Když spatřili loni poprvé hausbót a Titty se dovítala, že kapitán Flint je vysloužilý pirát, za-hlédl ho, jak sedí na palubě a cosi píše. Na zábra-dlí vedle něho prvně uviděli zeleného papouška. Letos nebylo žádného piráta vidět. A papoušek - ten přece nemůže být na hausbótu, protože už patří k posádce jiné lodi. Titty k němu promlou-ovala.

„Podívej se, Lóro,“ říkala mu, „tohle je tvoje stará loď. Tady jsi bydlela, než jsi přišla k nám.“

„Dva, dva, dvakrát, dvakrát, dva, dva, dva!“ pro-nesl zelený papoušek.

„Samé dukáty,“ naléhala na něho Titty. „Řekni: Samé dukáty. Násobilku pust’ z hlavy. Už je po školním roce.“

„Vyndej dalekohled, Titty,“ žádal první důstoj-ník.

„Kapitán Flint tu nikde nemá veslici,“ řekl John. „Jestli ji nemá vytaženou po levé straně hausbótu, tak určitě někam odjel.“

„Hausbót je asi zavřený,“ všimla si Zuzana, když se podívala dalekohledem. „Ve všech ok-nech jsou stažené záclony.“ Kapitán John a první důstojník na sebe zaraže-ně pohlédli. I když nesnili jako Roger o spuště-ných vlajkách a čestných salvách, čekali se stejnou jistotou, že zastihnou kapitána Flinta na hausbótu, jako že ty vysoké vrchy budou stát na svých místech kolem ohybu jezera.

Vlaštoka zamířila pod zádi obytného člunu rovnou do zátoky, pak se obrátila, hladce se vy-hnula bóji a vyplula zpátky na širé jezero. Všichni si hausbót dobře prohlédli, ale nespatri-li na něm ani sebemenší známečku života.

„Vždyť přikryl dělo!“ zvolal rozhorleně lodní plavčík. A opravdu, celou přední palubu chránily před špatným počasím dehtované plachty.

„Vypadá to, jako kdyby tady vůbec nebyl,“ řekl kapitán John, když Vlaštoka vyplula z mírných vod v zátocce Hausbótu a znovu se utkala s drob-nými vlnkami jezera.

„Já vím, co udělal,“ řekla Titty. „Zavřel hausbót a je s ostatními na ostrově.“

Na ostatních jim konečně záleželo daleko víc než na kapitánu Flintovi, a kapitánu Nancy Blackettové by něco takového bylo opravdu podobné - vymyslet si, že se nesejdou po dlouhé době někde na prachobyčejném nádraží ani na strýčko-vě obytném člunu, ale na pustém ostrově, kde se setkali loni.

„Ostrov Divokých koček po boku!“ zvolala hlídka, když Vlaštovka vyplula ze zátoky Hausbótu. „Přímě před přídím ostrov Kormoránů...“

Dalším obloukem zamířila Vlaštovka přes je-zero k západnímu pobřeží, kde ležel nízký ostrůvek z holého kamení a skalisek. Byly na něm jen dva uschlé stromy, na jednom se seděli kormoráni a druhý se už dávno skácel na zem a holé ko-feny se mu klátily ve vzduchu nad místem, kde Titty a Roger kdysi našli poklad kapitána Flin-ta.

„Tamhle letí kormoráni!“ vykřikla hlídka, když Vlaštovka vyplula přes jezero k ostrovu a z uschlého stromu vzlétli čtyři mohutní černí ptáci s dlouhými krky.

První námořník Titty se však nedívala ani tak na ostrov jako na vodní hladinu nedaleko jeho břehů. Je vůbec možné, že tady v těch místech kotvila uprostřed černočerné noci docela sama na cizí lodi?

První důstojník Zuzana na ostrov Kormoránů sotva pohlédla. Za chvíli plavba skončí a budou muset postavit stany a pomýšlet na vaření. Zadí-vala se dalekohledem na větší zalesněný ostrov při druhém břehu jezera.

„To je divné, že není vidět kouř,“ řekla.

„Přece tam musí být,“ řekla Titty. „Půjčila bys mi ještě dalekohled?“

Kapitán John se ohlédl.

„Pozor obrat!“ zvolal. Drobná Vlaštovka se hbitě otočila a už mířila rovnou k ostrovu Divo-kých koček, o němž celá posádka snila už ode dne, kdy odtud loni odjeli. Ale jestli je tu čekají Nancy a Peggy, je opravdu divné, že nad stromy už nestoupá oblak kouře. Vždyť Nancy Blackettová si potrpí na táboráky jako hrom.

„A Nancy by určitě vztyčila vlajku,“ řekl kapi-tán John.

„Třeba nevylezla na majákový strom,“ mínila Titty.

„Nancy vyleze všude,“ zavrhl její nápad kapitán John.

„Koukněte se,“ křičel Roger a díval se přes ostrov na staré obílené hospodářské stavení, posa-zené vysoko na protějším břehu jezera. „Tamhle je Dixonovic statek. A tamhle je paní Dixonová.

Krmí husy. Podívejte se na ty bílé flíčky.“

„Třeba jsou to slepice,“ řekla Zuzana.

„Vždyť paní Dixonová má jenom hnědé slepi-ce,“ řekl Roger. „Možná ale, že jsou to kachny.“

„Kde chceš přistát?“ zeptala se Zuzana kapitá-na.

„Tímhle obloukem se dostanu, na který konec ostrova budu chtít.“

„Staré přístaviště je blíž tábora.“

„Podívejme se raději nejdřív do přístavu!“ na-vrhla Titty.

Přístav ležel na jižním cípu ostrova. Chránily jej vysoké skály a na břehu měl značky, podle kterých se proploovalo dovnitř mezi nebezpečný-mi skalisky. Přístaviště leželo na východním bře-hu ostrova, odkud bylo nejbližší na pevninu. Byla to malá zátočka s oblázkovou pláží nedaleko místa, kde stával tábor. A vždycky když měli vy-kládat na břeh větší náklad, zabočili raději s loď-kou k přístavišti u tábora než do přístavu.

John zakormidloval k jižnímu cípu ostrova, zdaleka se vyhnul skalám před přístavem a pro-plul kolem úžiny, kterou se vjíždělo dovnitř.

„Amazonka v přístavu není,“ hlásila hlídka.

V hloubi duše všichni očekávali, že Amazonku v přístavu uvidí. Že není vidět žádný kouř ani vlajka, na tom není nic zvlášť divného. Kapitán Nancy si asi řekla, že poplují rovnou k přístavišti, schovala Amazonku v přístavu a teď se skrývá ně-kde na ostrově a číhá na ně. Něco takového se od ní vždycky dalo čekat.

„Tamhle je pařez s bílým křížem,“ ukazovala Titty. „A tamhle vyšší značka, rozvětvený strom. A tady je ta skála, na které jsem viděla skorce. Já jsem tak ráda, že už jsme zase tady!“

„Kříž na dolní značce je čerstvě natřený,“ všiml si John. „Ten to ale už opravdu potřeboval.“

„Tak to tady určitě jsou,“ řekla Titty. „Nikdo ji-ný by se s tím pře-ce nedělal. A nikdo jiný o znač-kách ani neví.“

Když však proploovali kolem úžiny vedoucí do přístavu, zahlédli jenom šedá skaliska. Nezasvěcenec by ani nenapadlo, že se mezi nimi skrývá pěkně chráněný přístav. I když přístav na ostrově Divokých koček byl docela malý, patřil k nejlep-ším na světě.

John trhl kormidlem, přitáhl hlavní otěž, opatrně přehodil ráhno na druhou stranu, znovu zabral kormidlem a pomalu, beze spěchu, povo-loval plachtu. Vlaštovka s větrem za zádi vyplula vzhůru úžinou, která oddělovala ostrov od pev-niny.

„Tamhle je přístaviště,“ vykřikl Roger, jakmile zahlédli známé místo. „Ale Amazonka tam taky není.“

John plul dále, a když zamířil s Vlaštovkou k úzkému proužku hladkého břehu, přitáhl zase na chvíli otěž.

„Teď už tam doplujeme sama.“ řekl si a povolil otěž, takže plachta se nečinně pleskala ve větru a Vlaštovka plula stále pomaleji a pomaleji po mírnější a mírnější hladině. Nakonec se už pohy-bovala tak pomalu, že posádka skoro ani nepoz-nala, kdy se loď špičkou dotkla břehu. Plavčík vy-skočil s poutacím lanem na břeh.

„A teď spusťte plachtu, pane vrchní důstojní-ku!“ velel kapitán.

Zuzana už přešla přes náklad na před. Odvá-zala zvedací lano a pomalu je povolovala střídavý-mi pohyby obou rukou. Vratiráhno sjelo dolů,

první námořník Titty je odepjala a kapitán složil ráhno a plachtu do člunu.

Jako druhý z posádky byl vyloděn papoušek. První námořník Titty ho podala i s klecí plavčí-kovi a vyskočila hned za ním. Pak vystoupil první důstojník a kapitán. Povyťali Vlaštovku kousek na břeh a hned se rozeběhli ke starému tábořišti na otevřeném prostranství mezi stromy. První tam doběhl Roger a Titty s papouškem. Nečekal je nikdo.

Nedaleko jejich loňského ohniště však stála hranice dříví, jen je na oheň přiložit, a na ní ležela velká bílá obálka, připíchnutá šípem se ze-leným peřím.

„Amazonky!“ zvolal Roger. „To je přece jejich šíp.“

„Podívej se, tvoje staré pírkó, Loro,“ řekla Titty a postavila klec na zem. Ale jak papoušek uviděl zelené pírkó, začal zuřivě klovat do drátů klece a hněvivě, dlouze zaskřehotal.

Zuzana vytáhla šíp.

Na obálce bylo modrou tužkou napsáno: VLAŠTOVKÁM.

„Otevři to,“ řekl kapitán John.

Uvnitř byl arch papíru a na něm zase červenou tužkou:

VLAŠTOVKÁM OD PIRÁTŮ AMAZONEK. VÍTÁME VÁS NA OSTROVĚ DIVOKÝCH KOČEK. PŘIJEDEME, JAK BUDEME MOCT NEJDŘÍV. MÁME NESNÁZE S DOMORODCI. KAPITÁN FLINT JE V TOM TAKY. NE-ZAPOMNĚLA NA NÁS TITTY SE ZELENÝ-MI PÍRKY? ZROVNA NÁM DOŠLY. AŽ ŽIJÍ VLAŠTOVKY A AMAZONKY!

NANCY BLACKETTOVÁ, POSTRACH MOŘÍ, KAPITÁN AMAZONKY, PEGGY BLACKETTOVÁ, PRVNÍ DŮSTOJNÍK P.S. BUDEME VYHLÍŽET VÁŠ KOUŘ.

Vedle obou podpisů byla tužkou nakreslena a tlustě vymalována červeným inkoustem lebka se zkříženými hnáty.

„Máš pro ně ta peřička, Titty?“ zeptal se John.

„Samozřejmě,“ řekl první námořník. „Mám je v obálce zabalené ve spacím pytli. Neztratila jsem ani jedno.“

Kapitola II

OSTROV DIVOKÝCH KOČEK

„To bych ráda věděla, co myslí těmi nesnázemi s domorodci,“ zamyslela se Titty, když si znovu pozorně přečetla dopis.

„Znáš přece Nancy,“ řekla Zuzana. „Myslí si, že se žádná legrace neobejde bez maléru, tak si ho aspoň přimyslela.“

„Ale nejde mi do hlavy to s kapitánem Flintem,“ řekl John.

„Nejspíš tu budou, ještě než dostavíme tábor,“ napadlo Zuzanu.

„A maminka s Bridget přijedou na svačinu. Radši se rychle pustíme do práce.“

„Dáme jim znamení rudým plamenem jako občané carlisští,“ navrhovala Titty. „Ale nejvíc sa-mozřejmě záleží na kouři.“

Když Amazonky vyle-zou nad stráž nad jejich domem, uvidí ho až od nich.“

Nikdo nedovedl rozdělat oheň lépe než Zuza-na. Než se kdo nadál, olizoval plamínek hrstku suchého listí a přeskočil na malý vlgvam z usch-lého rákosí a větviček, který nad ním Zuzana vztyčila. Za chvíli už oheň zachvátil větší větve, které Zuzana postavila tak, aby se uprostřed sbí-haly. Hořící chrastí příjemně praskalo a mezi stromy stoupal pramének čistého modravého kouře ze suchého dřeva. Ostrov Divokých koček byl opět obydlen.

„A teď pro náklad,“ velela Zuzana, když vstala a zamrkala, aby si vyhnala štiplavý kouř z očí. „Kde už je zase plavčík?“

Vyndala píšťalku a za-

pískala. Roger přiběhl na její zapískání z Pozoro-vatelny pod vysokým stromem na severním cípu ostrova. To bylo vždycky jeho oblíbené místočko.

„Dokud nepostavíme tábor, žádné výzkumné výpravy!“

„Ruce k dílu, věrná posádko,“ zvolal první ná-mořník. „Tak by to aspoň jistě řekla Nancy.“

„Tedy ruce k dílu,“ řekl první důstojník.

„Celá posádka vyloďovat náklad,“ nařídil kapi-tán John a všichni se dali do práce. Vyndávali vě-ci z loďky a nosili je lesíkem k malé mýtině, na které se chtěli utábořit.

Jakmile byl náklad vyložen, zavesloval kapitán John s Vlaštovkou k dolnímu cípu ostrova a pak začal pádlovat jedním veslem na zádi a zavezl loďku do přístavu. Řídil ji mezi skalisky, která vyčnívala nad hladinou, i mezi balvany skrytými pod vodou a dával pozor, aby měl obě značky na břehu (pařez s bílým křížem a rozvětvený strom) stále těsně za sebou. Potom svinul plachtu, stočil lana a přivázal Vlaštovku poutacím lanem za příď k pařezu s bílým křížem a za záď vlečným lanem k silnému keři na skále, takže loďka si volně a bezpečně plavala po vodě a bylo jí tak dobře, jak si kapitán může přát. John si ji ještě jednou pro-hlédl. Všechno bylo v pořádku, a tak se rychle pustil nazpátek po staré pěšince do přístavu. Od té doby, co ji Titty loni prořezala, pěšinka už zase hodně zarostla.

V táboře už plápolal v ohništi z kamenů oheň pod velkou černou konvicí, kterou si přivezli z Cesmínového háje.

Všechny čtyři nové obytné stany ležely na místech, kde se měly vztyčit, a první důstojník Zuzana čekala jen na kapitána, aby jí pomohl napnout zásobní stan na lanko natažené mezi dvěma stromy. Netrvalo jim to dlouho, a jakmile visel stan na lanku, začali mu první námořník s plavčíkem usilovně péčovat kapsy při dolním okraji drobným kamením, aby plachta dobře držela u země. Pak rozestřeli uvnitř jeden starý podlahový dílec a Zuzana na něj ve chvíli naskládala všechno, co zrovna nepotřebovali. Obytné stany se mezi stromy vztyčovat nemuse-ly, ale badatelé se dlouho nahledali, než našli mís-to, kam se daly v kamenité půdě zarazit kolíky. Pod mechem a trávou bylo skoro všude kamení, ale tu a tam kámen odsunuli, a než začali zarážet kolíky do země, vyhrabali jim nejdřív jamky, a tak jim to šlo pěkně od ruky. Za chvíli už stá-ly všechny čtyři stany, umístěné tak že z každého bylo rovnou z lůžka vidět na ohniště. Pak ještě napjali zajišť-ovací lanka, rozprostřeli podlahové dílce, rozbalili spací pytle a do čela každého stanu postavili na bezpečné místo kus od stěn malé svíčkové lampičky.

Skoro všechno vybavení se mělo uložit v zá-sobním stanu, ale Roger dostal nový rybářský prut a za nic na světě jej nechtěl dát k ostatním. Rozhodl se, že si jej vezme k sobě do stanu. „Když si ho položím na délku, nezabere moc místa,“ bránil se, „a aspoň si budu moct zarybařit, kdy budu chtít.“ Titty se zase nemohla rozloučit s krabicí, kde měla psací náčiní. A John si samo-zřejmě nechal ve stanu plechovou krabici s lodní-mi dokumenty a do čela stanu si pověsil na

háčky na bambusovou stanovou tyč hodinky a malý ba-rometr, který dostal ve škole jako odměnu. Aspoň nebude muset v noci vstávat, ale jen si je sundá a podívá se na ně.

„Letos máme o moc lepší tábor než loni,“

pochvalovala si Titty, když se zadívala na čtyři obytné stany a zásobní stan, v němž kdysi bydlela se Zuzanou. „A až si postaví na své staré místo stan Amazonky, bude to tu ještě hezčí. Víte co, přiložíme na oheň něco vlhkého, co pořádně kouří, ať to Nancy s Peggy určitě uvidí!“

„Teď už na tom stejně nezáleží, kdy přijedou,“ řekl první důstojník.

Titty a John trhali po hrstech provlhlou zele-nou travu a házeli ji do ohně, až proti nim vyrazil mohutný sloup štiplavého šedého kouře a div že je nezadusil.

„Je plavčík na Pozorovatelně?“ zeptal se první důstojník.

Roger vylezl rychle ze stanu, kde se zrovna cvi-čil ve spaní, aby měl na noc nějakou praxi.

„Už můžeme na výzkumy?“ ptal se. „A směl bych si vzít dalekohled?“

„Je v kapitánově stanu,“ řekl první důstojník.

„Ne, mám ho u sebe,“ ozval se kapitán a podal dalekohled plavčíkovi, který se s ním hned rozběhl na Pozorovatelnu, lehl si za trs vřesu, aby ho ne-bylo vidět, a rozhlížel se daleko po jezeře až k os-trovům u Ria.

Papoušek, který už byl drahnou chvílí potichu, najednou vykřikl: „Samé dukáty, samé dukáty!“

Titty mu otevřela dvířka od klece.

„Jen pojď, Loro. Taky si můžeš trochu vyjít a pobavit se jako ostatní.“

Papoušek se rázem vydrápal z klece, ale své pa-ní, která mu nastavila ruku, si ani nevšiml. Dlou-ho už zlobně pozoroval šíp se zeleným peřím, který Roger zapíchl do země vedle hranice dříví, a jen se klec otevřela, rázoval si to rovnou k ně-mu. Titty však hbitě postřehla, co má za lubem, rychle šíp vytrhla a položila jej nahoru na dříví, aby na něj papoušek neviděl.

„Co tě to napadá!“ okřikla ho. „Však víš, že bys ta peřička jenom rozkousal a rozmačkal a nebyla by pak vůbec k ničemu. Kdybys jich aspoň tolik nezničil. Teď už pro tebe žádné nemám. Zuzano, nemohla bych mu dát kostku cukru?“ Ale papoušek se nedal cukrem usmířit. Chtěl mermomocí svá zelená pírká, a když je nedostal, vrátil se zase do klece a mračil se na celý svět.

Nechali ho, až ho trucování přejde, a šíp scho-vali do krabice v zásobním stanu, protože John tvrdil, že Amazonky jej jistě budou chtít nazpá-tek, a Titty povídala, že Lora nejdříve peřička za-hazuje, ale pak asi nerada vidí, když jsou někomu k užítku. Kapitán, první důstojník a první námoř-ník si zašli společně po pěšince kolem západního břehu ostrova dolů k přístavu, podívat se, jak si Vlačťovka odpočívá na svém starém útulném místěčku. Na Rogera by jistě čekali marně. Vždyť přijede loďka z Cesmínového háje a na ní nejlep-ší domorodá žena na světě a s ní lodní mazlíček. A třeba se tu najednou objeví i kapitán Flint na své velké veslici, nebo se na obzoru mezi ostrovy Ria ukáže malá bílá plachta Amazonky. Roger vě-děl, proč je na hlídce, a ze svého místa by se neh-nul ani za nic na světě.

V přístavu bylo vidět stopy po několika loď-kách. Jedna samozřejmě prozrazovala, kde přistál John s Vlačťovkou, a druhé tu zřejmě zůstaly po Amazonce.

„Asi ji tady vytáhly na břeh, když natíraly při-stavní značky,“ řekl John.

„A když nosily na hromadu všechno to dříví,“ dodala Zuzana.

„Ale že ho natřely pěkně,“ pochvalovala si Titty bílý kříž namalovaný na pařezu, který spolu s rozvětveným stromem ukazoval mořeplavcům, kudy provézt bez nebezpečí loďky mezi skalisky před přístavem. „A hřebíky jsou pořád tam, kde jsme měli loni lampičky.“

„Maminka povídala, že už nikdy nesmíme plachtit v noci,“ řekl John, „a já jí to slíbil. Žádná směrová světla tedy potřebovat nebudeme.“

„Vždyť si můžeme vymyslet jiné výpravy, na kterých nebudeme muset být v noci na vodě,“ řekla Titty. „Ještě jsme neprozkoumali spoustu míst v Antarktidě a Arktidu na druhém konci je-zera ani trochu.“

„O tom nemá cenu mluvit, dokud nepřijedou Amazonky,“ řekl John.

„A kapitán Flint,“ dodala Titty.

Pořád bylo co prohlížet. Z vody před nimi vy-stupovala skála, na níž ležela loni na bříše Titty a pozorovala ptáčka skorce, jak se jí uklání a létá pod vodou. Bylo tu i skalisko, za nímž se ukryla, když zůstala docela sama na ostrově a Nancy a Peggy vystoupily za tmy se svítilnou na břeh. John se zase díval na drobné vlnky, šplíchající o skály před přístavem, a vzpomínal, jak mu Nan-cy prvně ukázala cestu podle směrových světél. Zuzana se rozhlížela po jezeře a snažila se roz-poznat místo, kde loni rozdělala na břehu oheň, když se vrátili z lesa od uhlířů. Letos nestoupal nad stromy ani pramének kouře. Ovšem, vždyť jim už hospodyně z Cesmínového háje paní Jacksonová prozradila, že uhlíři teď nepálí na tomhle břehu jezera, ale až na druhé straně v dalším údo-lí za vřesovištěm.

Všichni tři lehce našlapovali na špičky a mluvili co nejtíšeji, i Zuzana, která se jako první důstoj-ník cítila odpovědná za ostatní. Kapitánem je sice John, ale je to přece jen kluk a není na něho tak docela ve všem spolehnutí. Ani nemohli uvěřit, že už jsou na ostrově Divokých koček. Titty si na-močila ruce v chladivé vodě přístavu, jen tak, aby se přesvědčila, že už je opravdu na ostrově. Do tá-bora se vraceli pomalu, prodírali se houštím nad západním břehem a dívali se listovím na zářivý odlesk večerního slunce dole na jezeře. Prošli tak už celý ostrov a zrovna je napadlo, že by se mohli vykoupat, když tu zaslechli z Pozorovatelný hlasi-tý křik:

„Už jsou tady!“

Všichni tři proběhli táborem a v okamžiku sta-nuli pod vysokým stromem. Roger ležel na bříše na samém kraji útesu, který spadl přímo do jezera.

„Kde? Kde?“ ptal se John a rozhlížel se po bí-lé plachtě Amazonky. Na jezeře bylo mnoho veslic, motorových člunů, několik velkých plachet-nic a parník, ale nikde ani stopy po malé bílé plachtě.

„Maminka a Bridget,“ dodal Roger.

„Půjč mi dalekohled,“ řekla Zuzana.

Jen mrkla na jezero, podala dalekohled Titty a rychle se rozběhla zpátky do tábora.

Titty se zadívala dalekohledem. Domorodá veslice z Cesminového háje už přeplula kolem záto-ky Hausbótu. Maminka seděla u vesel a Bridget na zádi mezi hromadou balíčků.

Titty se rozběhla do tábora pomoci trochu Zu-zaně. Zuzana měla pravdu. Jestli chtějí, aby se jim vařila voda a všechno bylo v nejlepším pořádku, musejí sebou hodit. John s Rogerem čekali na

Pozorovatelně a dívali se, jak se veslice. pořád zvětšuje, až se dalo i bez dalekohledu rozpoznat, kdo v ní sedí. A konečně už byla veslice tak blízko, že na ni mohli zavolat. Bridget jim mávala a maminka zřejmě zaslechla, jak na ni kapitán a plavčík volají přes vodu, a ohlédla se. Zanedlouho se už dívali rovnou do člunu a maminka veslo-vala kolem Pozorovatelný. To už se oba rozběhli táborem za prvním důstojníkem a prvním ná-mořníkem k přístavišti.

Zrovna když tam dobíhali, přirážela maminka s loďkou.

„Loni jsme si třešly nosy,“ řekla Titty, když ma-minka vystupovala na břeh. „Pamatuješ, jak jsme dělaly domorodce.“

„Proč bychom je nemohly dělat letos zase?“ řekla maminka a začala si třít s Titty nos. Lodní mazlíček Bridget se samozřejmě hned taky změ-nila v malou domorodečku a chtěla si třít nos se všemi kolem dokola.

„Čaj už je hotový,“ hlásila Zuzana, „ale nevzali jsme s sebou žádný chleba.“

„Nevadí,“ řekla maminka. „Ten jsem měla v se-znamu já, ne ty. Chleba a bochánek.“

„A říkáš jsi, že nám dovezeš trochu mléka.“

„Dovezla jsem ho, ale stačí vám jenom na ve-čer. Ráno si budete muset zajet k paní Dixonové. Bude vás čekat. Vzkázali jsme jí z Cesminového háje.“

Všichni přiložili ruku k dílu a pomohli odnášet zásoby z loďky. Zuzana pospíchala napřed s bochníkem chleba, bochánkem a bandaskou mléka. Bridget utíkala za ní s velkým balíkem sví-ček do lampiček. Maminka zůstala u veslice, do-kud nebyly vyloženy do posledka všechny zásoby.

Potom je pomohla Johnovi, Titty a Rogerovi od-nést do tábora.

„Máte moc pěkný tábor,“ pochválila je, když přišla na tábořiště a spatřila mezi stromy čtyři malé stany a zásobní stan.

„A pospíšili jste si, vždyť už tu máte hromadu dříví!“

„To nám nasbíraly Amazonky,“ řekla Zuzana.

„Opravdu?“ ptala se maminka. „Tak Nancy a Peggy tu na vás čekaly? Však jsem si myslela, že se s nimi možná shledáte. Je to od nich moc hez-ké. A už jste se viděli se svým přítelem kapitá-nem Flintem?“

„Ještě jsme se s nimi neviděli,“ řekla Zuzana. „Ale Nancy a Peggy sem zajely a připravily nám tu dříví.“

„A dopis připíchnutý šípem. S loňskými Lóřinými zelenými peřičky, víš,“ dodala Titty.

„Jste v míru, nebo na válečné stezce?“ ptala se maminka.

„Samozřejmě, že v míru,“ řekla Titty.

„Aspoň pro začátek,“ dodal John.

„Ale kapitán Flint na hausbótu není,“ vyprávěl Roger. „Je pryč a dělo přikryl nějakou černou plachtou.“

„Opravdu?“ řekla maminka. „To je jistě u sest-ry v Jezerce. Když jste odjeli, dostala jsem od pa-ní Blackettové dopis. Zastaví se zítra v Cesmino-vém háji s bratrem a slečnou Turnérovou. Jen jsem řekla paní Jacksonové, že přijde slečna Tur-nerova, chtěla se hned dát do uklízení po celém hospodářství.“

„Já v životě o žádné slečně Turnerové nesly-šel,“ řekl John.

„Je to prateta Nancy a Peggy,“ vysvětlovala ma-minka.

„Proč prateta?“ ptal se Roger.

„Protože je to teta paní Blackettové a vašeho kapitána Flinta. Takže je prateta vašich spojenců. Ale kam se poděla Bridget? Bridget! Bridget!“

Bridget se ani neozvala. Vtom však zatahala Titty maminku za rukáv a ukázala na jeden stan. Hned bylo vidět, že ve stanu cosi leze po zemi.

„Vždyť já zapomněla, že je to lodní mazlíček,“ řekla maminka. „Pane první důstojníku, nezapískal byste laskavě na píšť-alku, aby lodní mazlíček věděl, že je čas k svačině?“

První důstojník Zuzana zapískala, z vchodu do kapitánova stanu se rázem vynořila střapatá hlava lodního mazlíčka a Bridget vylezla po čtyřech ven.

„Už abych začala chystat stan i pro Bridget,“ řekla maminka. „Napřesrok se s vámi bude chtít vydat na moře.“

„A nemohla bys taky udělat stan Fukovi?“ ptal se Roger.

„Myslím, že by se mu to moc nezamlouvalo,“ řekla maminka.

Opičák Fuk i Bridget byli zapsáni na lodní lis-tině, ale z různých důvodů nebyl ani jeden z nich opravdovým členem lodní posádky. Bridget byla ještě moc malá. Byly jí teprve tři roky, a i když rostla jako z vody a nikdo jí už neříkal Vicky, dávno nevypadala jako královna Viktorie ze sta-rých časů, ještě nebyla dost velká a silná, aby mohla snášet všechny útrapy života na lodi a na pustém ostrově. A tak musela zůstat s maminkou v Cesminovém háji. Fuk byl opičák, kterého do-stal Roger po loňských dobrodružstvích od kapi-tána Flinta. Byl čilý a chvílku neposeděl a ma-minka říkala, že na cizím hospodářství by takové-ho potěšení měli brzy až dost. A když se zeptali Rogera, jestli by s ním chtěl spát ve stanu, souhla-sil dokonce i on, že by možná bylo nejlepší, kdy-by si opičák vyjel také na prázdniny ve stejnou dobu jako ostatní Walkerové. A tak ho vypravili, aby si užil krásný měsíc prázdnin se svými při-buznými v zoologické zahradě.

Onoho prvního večera na ostrově Divokých koček spojili cestovatelé svačinu hned s večeří. Přece by nestálo za to vařit se dvakrát s čajem a omývat dvakrát nádobí, a stejně se už s tou svačinou dost opozdili. A tak když svačina doopravdy začala, pustila se Zuzana s vervou do míchání vajíček na pánvi, maminka namazala kupu krajíců chleba a bochánku a Titty přikládala na oheň, co jí jen síly stačily. Plavčík si nacpal plnou pusou bochánku, aby mu co nejdéle vydržel, a šel s kapitánem pro rendlík vody. Chtěli jej mít po ruce a hned ho zavěsit nad oheň, jen co sundají konvice a vajíčka budou dost usmažená. A když se pak navečeřeli, pomohla jim maminka s mytím nádobí, a nikdo by ani nevěřil, jak jí ta práce rychle šla.

Potom se chtěla Bridget podívat, jak ukládají papouška ke spánku a přikrývají mu klec modrým přehozem, aby nevzbudil hned za svítání celý tábor hlasitými skřeky. Když byl papoušek uložen, provedli námořníci oba hosty po celém ostrově a ukázali jim i přístav, o kterém loni nikomu neřekli. Na pozorovatelně se Bridget směla podívat dalekohledem. Jenže Bridget už měla být dávno v posteli a maminka spěchala, aby už byly doma.

„Je na čase, aby Bridget nastoupila hlídku v kajutě,“ řekla. „Včera toho po cestě vlakem moc nenaspala, protože v podpalubí se ozývalo moc řečí.“

Všichni se rozesmáli.

„Vždyť byl první den prázdnin,“ řekl John. „Myslím první den opravdických prázdnin.“

„Dobrá,“ uznala maminka, „ale Bridget to dneska musí dohonit.“

Čtyři badatelé doprovodili nejlepší domorodou ženu na světě a lodního mazlíčka k přístavišti a pomohli jim do loďky.

„Teď už snad máte všechno, co potřebujete,“ řekla maminka, když se s nimi loučila.

„Na ostrově nám nikdy nic neschází,“ ujišťoval ji John.

„A pamatujte, co říká tatínek. Ne abyste byli noumové a utopili se. A kdybyste něco potřebovali, pošlete mi po paní Dixonové lístek, až půjdete ráno pro mléko.“

„Stejně budeme posílat poštu,“ řekla Titty.

„Tak už nás odraz, John. Dobrou noc. A ne abyste byli dlouho vzhůru. Pořádně se vyspěte. A počkejte. Jakpak se to řeklo v domorodé řeči? Glock, že? Nebo drol? Drol, drol.“

„Nemusíš přece mluvit domorodou řečí,“ řekla Titty. „Vždyť jsme tě učili celý rok anglicky.“

„To je pravda,“ usmála se maminka. „Tak dobrou noc. Spěte jako staré stromy a ráno vyskočte jako hříbata, jak říkala má chůva v Austrálii.“

„Dobrou noc. Dobrou noc. Dobrou noc, Bridget.“

Čtyři badatelé se ještě jednou rozběhli na pozorovatelnu. Chtěli zamávat mamince, až popluje nahoru po jezeře, a doufali, že možná přece jen zahlédnou malou bílou plachtu Amazonky, která jim prozradí, že Nancy a Peggy plují k ostrovu.

„Teď už nepřijedou, je moc pozdě,“ řekla Zuzana.

„U Nancy člověk nikdy neví,“ připomněl jí John.

„Amazonkám by určitě tma nevadila,“ ozvala se Titty.

„Místo na stan jsme jim tak jako tak nechali volné,“ řekl John.

Dívali se za veslicí z Cesminového háje, jak se stále zmenšuje, až mizí za Darienským štítem. Roger, který jí pozoroval, dokud byla jen trochu vidět, zavřel s klapnutím dalekohled, zívá a zamnul si oči.

Vrátili se dolů do tábora. Trochu poklidili, umyli si u přístaviště ruce a obličej a naposled se ještě vydali do přístavu, aby se přesvědčili, jestli je Vlaštovka dobře opatřena na noc, a pak už Zuzana začala honit posádku do postele. Nedalo jí mnoho práce přimět badatele, aby zalezli do nových spacích pytlů a uvelebili se v nových stanách. Ale přece jen prožívali svou první noc na ostrově po celém roce odloučení a dlouho nemohl nikdo usnout. Jednou napadlo něco Johna, pak zase Titty a co chvíli i Rogera a tu a tam si na něco vzpomněla i Zuzana a bála se, že když to nechá na zítřek, zase to zapomene. A ještě dlouho po tom, kdy kapitán dal povel: „Zhasnout světla!“ a ve všech stanech sfoukli lampičky, nebralo povídání konce. Konečně přece jen ustalo. Roger spal, a snad i Zuzana. Titty tichounce zašeptala:

„John!“

„Co je?“

„Co říkáš, jaké to asi myslela Nancy nesnáze s domorodci?“

„Nemám tušení. Spi už, nebo ráno přijedou a my ještě nebudeme vzhůru.“

Kapitola III

PODKOVÍ ZÁTOKA A PIRÁTI AMAZONKY

Ačkoli byli badatelé večer unavení, ráno se probudili brzy. Nad zalesněnými vrchy na východním břehu jezera vycházelo slunce, proudilo mezi stromy dolů na ostrov a ozařovalo malé bílé stany tak prudkým světlem, že už nikdo nemohl spát a všichni se raději dívali ven do zeleně než na roztančené oslňující skvrny na stanových stěnách.

Roger se probudil a naslouchal. Ve stromech šumělo listí a drobné vlnky tiše šplouchaly o břeh. Připadal si tak opuštěný, když se poprvé probudil ve stanu a nikoho vedle sebe neviděl, že rychle vylezl ven podívat se, jestli tam opravdu jsou ostatní stany, a pak nahlédl rozevřenými dveřmi dovnitř, uvidí-li další členy posádky. John a Zuzana zřejmě ještě spali, ale Titty ležela opřená o loket a dívala se ven.

„Dobré jitro, Rogere,“ řekla, když jí plavčík zakryl vchod do stanu a nakoukl dovnitř.

„Dobrýtro, Titty,“ odpověděl.

„Tak už jsme doopravdy tady,“ protáhla se blaženě Titty.

„Já vím,“ řekl Roger.

„Ani jsem nevěřila, že se sem ještě podíváme. Pojďme se vykoupat.“

„John a Zuzana ještě spí.“

„Dobré ráno,“ ozval se honem John. „Snad ne-přijely v noci Amazonky? „

„To je jenom Roger a já.“

„Jděte si radši ještě lehnout,“ volala Zuzana.

„My se chceme jít koupat,“ odmlouval Roger.

„Kolik je hodin, Johne?“

„Půl sedmé.“

„Pro mléko se jede až za hodinu!“

„Nemohla bych odkrýt oheň a trochu přiložit, aby se z něho kouřilo?“ ptala se Titty.

„Dejte už pokoj, vy mořská čeládka,“ zlobil se první důstojník.

„Teď už stejně neusneme,“ řekl kapitán. „Pojďme se všichni vykoupat.“

Za chvílku se už na břehu rozléhal veselý křik papouška, kterého vynesli na sluničko, a v mělčině přístavu čtvero mocné cákání - všech pět čle-nů posádky se zřejmě shodlo, že den doopravdy začíná.

„Strč hlavu pod vodu, Rogere,“ volal první důstojník. „Strč ji rovnou pod vodu. Uvidíš, jak ti to potom půjde.“

„Uf!“ volal Roger, a jak se zase vynořil nad vo-du, odfrkoval, funěl a cákal kolem sebe. „Potopil jsem se až ke dnu. Tady je to lepší než někde v bazénu. Pojď sem, Titty. Kdo nasbírá za jedno potopení víc perel?“

Když se vykoupli, museli rozdělat oheň a po-stavit vodu na čaj. Na snídani však nijak nespě-chali a plavčík s prvním námořníkem nanosili ze břehu plné hrsti vlhkého listí a naházeli je do pla-menů, takže nad stromy vyrazil mohutný sloup dýmu a táhl se k severu.

„Jestli dávají pozor, tak tohle musí vidět,“ řekla Titty.

„Nejspíš jsou ještě v posteli,“ hádala Zuzana.

„To jsem hrozně rád, že my už ne,“ řekl Roger. „Nemáme už zajet pro mléko?“

„Pojedeme dnes všichni,“ rozhodla Zuzana.

„A co pošta pro maminku?“ vzpomněl John.

Titty rázem zmizela ve stanu a přinesla krabici s psacím náčiním. Na krabici se jim psalo jako na stole. Dopis psala Titty, ale všichni jí radili, co ještě dodat. Nakonec psaní dopadlo takto:

Moje (škrtnuto) Naše drahá maminko! Dobré jitro. Všichni jsme se krásně vyspali. Dou-fáme, že se máš moc dobře.

Pozdravuj od nás lodního mazlíčka, chůvu a paní Jacksonovou. Zrovna jsme se byli koupat. Amazonky ještě ne-přijely.

Vítr jižní. Slunečno. Obloha jasná. Teď jedeme pro mléko.

John, Zuzana, Titty a Roger PS. Pozdrav od Lory.

Na obálku napsala Titty adresu: „Paní Walkerová, Cesmínový háj“ a do levého rohu nahoře připsala drobounkým písmem „domorodá pošta“.

Než ostatní dopis podepsali a Titty připravila obálku, zašel John k přístavu pro Vlaštovku. Vypádlouval s ní mezi skalisky na jezero, pak kolem ostrova k přístavišti a tam nalodil ostatní. K Dixonům by klidně i doveslovali, ale váł milý větřík, příhodný pro cestu tam i zpátky, a bylo by škoda si nezaplachtit, i třeba jen takový malý kousek přes Žraloci zátoku k přístavišti pod statkem.

„Tak to přece jen byly husy,“ řekl Roger, když se vydrápali po příkré louce a prošli mezi ovocný-mi stromy ke statku.

„Já jsem to hned věděl.“

„Tak, tak,“ řekla paní Dixonová, která vyšla mezi dveře. „Jsou to husy, ale nemusíte se jich bát.“

„My se jich nebojíme,“ kasal se Roger. „Totiž (opravil se, když proti němu starý houser natáhl krk a zasyčel) - ne moc.“

„Kšš,“ zavolala paní Dixonová. „Kšš,“ a husy se sebraly a odkolébaly na druhý konec dvora. „Je-nom na ne vždycky zavolejte ,kšš a jestli se ne-budou klidit, pusťte na ně hrůzu a uvidíte, že vám dají pokoj. Ale jsem na mou věru ráda, že vás zase všechny vidím. Však jsem se něco nasmála, když jsem si vzpomněla, jak jsem k vám tehdy po té bouřce přijela s putýnkou ovesné kaše a vy jste se pustili do snídane rovnou z putny. Letos se se slečnou Lilly a slečnou Peggy asi moc neužijete. Ani s jejich strýcem Jimem.“

(Nancy se vlastně jmenovala Lilly, ale mnohem raději si říkala Nancy.)

„Však oni přijedou,“ řekla Titty.

„Já jsem si hnedka myslela, že když je teď v Jezerce slečna Turnerová, budou se muset držet do-ma. Ona je slečna Turnerová moc přísná, jaktěživ jiná nebývala. A nikdy se jí moc nelíbilo, jak vy-vádějí na té své loďce. Ale kdepak máte bandasku, slečno Zuzano? Tak vidíte, když si k nám teď budete jezdit ráno pro mléko, bude zas všechno jako loni.“

Za chvílku přiběhla s bandaskou plnou až po okraj.

„Ale propánakrále,“ řekla, když už byli na od-chodu. „Vždyť jsem vám schovala karamely, kam-pak jsem je jen dala?“

Zaskočila znovu do kuchyně a badatelé ji slyše-li až ven. „Tak jdi přece. Co by ses, prosím tě, sty-děl. Vždyť jsou to jenom děti.“ Pak se ozvaly na dlaždičkové podlaze okované boty a do dveří vstoupil pan Dixon a otíral si hřbetem ruky ústa.

„Dneska to vypadá, že bude pěkné počasíčko,“ řekl.

„Jak se pořád máte?“ ptali se badatelé.

„Náramně,“ řekl pan Dixon. „A - jsem moc rád, že už jste zase tady.“ A hned se zas vrátil do kuchyně.

„On to muž myslí doopravdy,“ řekla paní Dixonová, která se zase objevila ve dveřích se sáč-kem karamel. „Jakživ toho moc nenamluvil.“

Čtyři badatelé jí poděkovali, sešli po louce k lo-di a plachtili nazpátek k ostrovu.

Když se badatelé nasnídali a umyli nádobí, hlídkovali dlouho na Pozorovatelně a vyhlíželi Amazonku. Co chvíli přihodili do ohně novou náruč vlhkého listí. Marně však pátrali po malé bílé plachtě. Kolem ostrova proplouvaly po jezeře ranní parníky, které měly namířeno na dolní či horní konec jezera. Občas se přehnaly první mo-torové čluny a tu a

tam se zvolna pohybovala veslice a rybář s muškou na udici zkoušel, jestli ně-co nechytí na mělčině. I dvě nebo tři větší jachty vypluly na vodu provětrat plachty. Jak vysvitlo slunce, jako by se všechen život na vodě probudil, jen piráti z Amazonky, na které čekal v táboře šíp se zeleným peřím, pořád nikde.

„To je divné, že nejedou,“ řekl John.

„Ráda bych věděla, jak to ta paní Dixonová myslela,“ ozvala se Titty.

„Třeba přijedou až zítra,“ napadlo Zuzanu.

„Víte co, nebudeme na ně čekat a pustíme se na výzkumy,“ navrhoval Roger.

„Kam?“ ptal se John.

„Tam, co jsme loni skončili,“ zvolala Titty dychtivě. „Pojedme do Podkoví zátoky. Je tam moc krásně. A loni jsme ani neměli čas pořádně si to prohlídnout. Nevíme, jak to třeba vypadá na-ahoře na potoce. Mohli bychom zajít až nahoru k prameni a zanést si ho do mapy.“

„Podkoví zátoka je výborný přístav,“ uvažoval John, „a je odtamtud vidět na ostrov. Aspoň by-chom je nepropásli, kdyby zatím náhodou přijely. A jak to zařídíme s přidělem potravin, pane první důstojníku?“

„Bude už přece málem čas k obědu,“ řekla Zu-zana.

„Víte co, naobědváme se až v zátocě,“ navrhol Titty.

„Proč ne,“ souhlasil John. „Vezmeme si kon-zervované maso, pane první důstojníku. Od loň-ska jsme je nejedli.“

„Tak mažte, mořská čeládko,“ pobízela je Zu-zana.

Za půl hodiny už byl tábor na ostrově Divo-kých koček opuštěn, jen papoušek zůstal na hlíd-ce ve své kleci, a aby mu nebylo smutno, nechali mu notnou dávku cukru. Oheň uhasili, protože první důstojník jej nechtěl nechat hořet, když jej nehlídal nikdo než papoušek. Do Vlaštoky nalo-žili plný batoh, do kterého zabalili bochánek, ja-blka, čaj, cukr a čokoládu, skleničku zavařeniny, sáček karamel od paní Dixonové, konzervu liso-vaného hovězího (námořnickou to stravu), láhev mléka, jednu lžici a pro každého hrníček, a po-tom odrazili od přístaviště.

Kapitán vztyčil plachtu, první důstojník si sedl ke kormidlu, první námočník dohlížel na náklad, aby se nepřevrhl nebo nerozbil, a plavčík hlídko-val před stěžněm. Plachtili nejprve po větru, pro-tože se chtěli podívat do zátoky Hausbótu. Pořád ještě doufali, že se kapitán Flint vrátí na obytný člun a jeho neteře s ním. Ale hausbót vypadal stejně opuštěně jako předtím, s tou dehtovanou

plachtou přes přední palubu a okénky kajuty za-taženými záclonkami. A tak křížovali proti větru dolů po jezeře a kolem ostrova Divokých koček do Podkoví zátoky.

Podkoví zátoka vděčila za své jméno svému tvaru. Byla to malá zátočina ve tvaru podkovy, vklíněná mezi dva skalnaté ostrohy na západním břehu jezera. Ležela asi na jihozápad od jižního cípu ostrova Divokých koček. Lesy na jejím břehu spadaly až po samý okraj vody, ale trochu dál na jih se už rozkládala zelená pastviště. Kousek za zátokou začal les příkře stoupat po úbočí kopce až k vřesu a kapradí nahoře na stráni. Dvěma či třemi oblouky se Vlaštovka dostala až před záto-ku, takže první důstojník mohl vplout mezi os-trohy přímo dovnitř.

„Vlevo vepředu skála!“ vykřikl Roger, jakmile vpluli do zátoky.

„Zatracený balvan!“ ulevil si John. „Ani se ne-pamatuji, že bych ho tu byl loni viděl.“

„Při tomhle větru se bát nemusíme,“ řekla Zu-zana. „Ale nerada bych do něj vrazila ve tmě.“

„Když jsme se sem tehdy vypravili, bylo zrov-na po bouři a voda v jezeře hodně vystoupala. Dneska je určitě mnohem mělká.“

Dívali se, jak se o ostré skalisko, které vyčnívá z vody proti jižnímu ostrohu malé zátoky, tříští drobné vlnky.

Za chvíli už zabočili z širokého jezera a Vlaštovka plula se zplihlou vlajkou a ochable visící hlavní otěží po mírné hladině chráněné zátoky k bílému oblázkovému břehu pod hustým zele-ným stromovím.

„K ústí potoka radši nekormidluj,“ řekl John. „Je tam malá hráz z hlíny, kterou splavuje dolů voda. Ukázala mi ji loni Nancy. Nejlepší se přistává u břehu. Máš připravené poutací lano, Rogere?“

„Rozkaz, pane!“ vyhrkl Roger, a jak se jen do-tkla loďka země, už byl na břehu.

Jakmile spustili plachtu a nabrali ze zádě Vlaš-tovky vodu do konvice, šla se Zuzana poohléd-nout po starém ohništi, které si postavila loni na břehu potoka. Po zimních záplavách z něj už sko-ro nic nezůstalo, ale kolem se válelo plno kamení, z kterého se ohniště dalo postavit znovu. Zatímco dělala Zuzana ohniště, sbírali John, Titty a Roger nejlepší kousky naplaveného dříví, které našli při čáře, kam až v zátocě nejvýš dosahovala voda. Na-šli i spoustu suchého listí a uschlého rákosí na podpal a postavili si z něho malíčký vigvam nad hořícím listím. Letos ještě v zátocě nikdo nebyl, a tak leželo všude kolemplno klacíků na pořádný oheň, na kterém se dal krásně uvařit čaj. Stačilo jen je posbírat. Konvice byla plná vody a oheň vesele plápolal, když tu naši badatelé zaslechli z jezera hlasité volání.

„Ahoj! Ahoj! Vlaštoky! Ahoj!“

Do zátoky mířila drobná, fermeží napuštěná loďka, která byla velká asi jako Vlaštovka, jen plachtu neměla hnědou, ale bílou. Na stožáru jí vlála černá vlajka s lebkou a zkříženými hnáty. Za posádku měla dvě děvčata v červených čapkách. Jedna kormidlovala a druhá se zrovna chystala vytáhnout spouštěcí ploutev a mávala na ně.

„Jsou to ony!“ křičela Titty. „Hurá!“

„Ahoj, piráti!“ volal Roger.

„Ahoj, Nancy! Ahoj, Peggy.“

„Ahoj, mořští vlci!“ volalo děvče u kormidla. „Vytáhni ploutev, Peggy. Správně! A připrav zve-dací lano! Spustit plachtu!“

Bílá plachta klesla a loďka, na jejíž přídi už byl jasně znát nápis Amazonka, klouzala po mírné hladině zátoky a přistála těsně vedle Vlaštoky. Celá posádka Vlaštoky nechala oheň ohněm a rozběhla se dolů, kdyby bylo náhodou třeba její pomoci. Společně vytáhli Amazonku kousek na břeh a to už z ní vyskočila Nancy a Peggy a nasta-lo velké vítání.

„Zahlédly jste náš kour?“ ptala se Titty.

„Viděl ho včera večer strýček Jim, když si šel zakouřit na stráň,“ řekla Nancy. „Teta Mária totiž nesnese v domě tabák.“

„Dostaly jsme se z domu až dneska ráno,“ vyprávěla Peggy. „A sotva jsme přejely kolem záto-ky Ria, zahlédly jsme, jak si to hnědá plachta Vlaštovky míří do zátoky.“

„Čekali jsme na vás opravdu dlouho,“ omlou-val se John. „Ale pak jsme si řekli, že i kdybyste zajely na ostrov, určitě vás odsud uvidíme.“

„Mohly jsme vám klidně proklouznout a ne-měli byste o nás ani ponětí,“ řekla Nancy. „Stejně jste si nás všimli, až když jsme na vás zavolaly, jak jsme vjížděly do zátoky.“

„Rozděľávali jsme zrovna oheň,“ vysvětlovala Zuzana.

„Ale kde máte stan?“ ptal se John. „Nechali jsme vám na něj vaše staré místo. My máme čtyři stany a jeden loňský jako zásobárnu.“

„Ty nové stany jsou vám krásné!“ řekl Roger. „A já mám celý pro sebe.“

„Tisíc láter!“ vykřikla Nancy. „Copak to nechá-pete? Vždyť jsme vám přece psaly a nechaly jsme vám dopis na dříví. Napsaly jsme vám, že máme nesnáze s domorodci. Je div, že jsme se sem vů-beč dostaly. Ale k večeri se musíme vrátit a na-vlénout se do nejparádnějších šatů. A tábořit ne-smíme. Jestlipak pro nás máš peříčka, Titty? A jak se vede papouškovi?“

„Moc dobře nepelichal,“ vyprávěla Titty. „Ale mám pro vás asi osm opravdu pěkných pírek. Lo-ra teď hlídá ostrov.“

„Snad nechceš říct, že máte doopravdické ne-snáze s domorodci?“ ptala se Zuzana.

„Horší už to ani být nemůže,“ spustila Nancy. „Jen si uděláme nějaký plán, hned nám ho zkazí. Nesmíme tábořit. Zlato taky hledat nesmíme. S pirátským životem je konec, jen tu a tam si ně-kdy můžeme vyrazit mezi snídaní a obědem nebo mezi obědem a svačinou. A každý večer, někdy i v poledne, se musíme nastrojít do svátečního. Nesnáze s domorodci? Horší už to prostě být nemůže.“

„A kde je kapitán Flint?“ ptala se Titty.

„Ten má čas až zítra,“ řekla Peggy.

„Copak jsme vám nepsaly, že v tom taky lítá? Dneska má službu. Jen proto jsme se vůbec do-staly z domova.“

„Přijde prý na svačinu do Cesmínového háje,“ řekla Zuzana. „Povídala nám to včera večer ma-minka.“

„Vůbec není na hausbótu, to jsme viděli,“ řekl Roger. „A přikryl dělo.“

„Nesmí tam bydlet,“ prozrazovala Peggy. „Mu-sí spát doma.“

„Ale to vůbec nepřijedete na ostrov Divokých koček?“

„Dokud ona neodjede, tak ne.“

„A kdo že má odjet?“

„No přece prateta,“ řekla Nancy. „A to přijela teprv den před vámi.“

„Vždyť ji sem nemusíte brát,“ namítla Titty.

„Nejradši bychom ji někde vysadily na pustý ostrov,“ zasnila se Nancy. „Privázaly bychom ji ke kotvě a poslaly ke dnu napospas žralokům, nej-miň na čtyřicet sáhů hluboko. Nebo bychom ji nechaly na skále, ať si ji sežerou suchozemští kra-bi. Pověsily bychom ji na strom, jako kořist vrá-nám - anebo supům. Supové by byli ještě lepší. A potom... Nenapadá vás něco pořádného?“

„Nancy si každý večer vymýšlí něco nového, abychom se měly čím kochat, než usneme. Včera večer to byli suchozemští krabi. A především zase termíti.“

„Víte,“ rozhnila se Nancy, „aby ji užírali jako liška toho spartského chlapce. Ale ta si zaslouží něco ještě mnohem horšího. Proč vlastně nepři-je-la, když jsme měly školu a nám to tak nevadilo?“

„Když s námi budete tábořit na ostrově, tak vám to přece může být jedno,“ řekl John.

„Ale my nesmíme!“ zvolala Nancy.

„Chce nás mít pořád na očích,“ vysvětlovala Peggy. „Od rána do večera.“

„To naše tety takovéhle nejsou,“ poznamenal Roger.

„Naše většinou taky ne,“ řekla Nancy. „Některé jako by ani nepatřily mezi domorodce. Jednu by-chom dokonce klidně mohly vzít mezi piráty. Ale prateta je docela jiný případ. Na tu jsme krátké. Dokud neodjede, musíme být pořád mezi domo-rodci. Jestli vůbec někdy odjede! A nejde jenom o nás. My bychom jí vzaly roha, ale zůstali by jí jako rukojmí maminka a strýček Jim. A ti se jí bojí mnohem víc než my. Víte, ona je vychovala.“

„A to vůbec nebudete moct přijet?“ ptal se Roger.

„Vždyť se vždycky musíme vrátit k nějakému zatracenému jídlu,“ zvolala Nancy.

„Voda se už bude co nevidět vařit,“ vzpomněla si Zuzana, které Nancy svým vyprávěním při-pomněla, že vlastně chystají oběd. Je to ale hrůza, že se všechny jejich plány takhle hrouť. Ale ať se děje, co se děje, oběd se sníst musí.

„Máte hrnčí-ky?“ zvolala, jak utíkala zpátky k ohni.

„To se ví,“ řekla Peggy. „A na lodi máme svůj příděl. V batohu jsou hrníčky a koláč. A taky za-pečené maso. Měli jsme ho mít včera k domoro-dé večeri, ale prateta povídala, že je přesolené, a tak nám kuchařka ráno řekla, ať si ho radši vez-meme, a jestli se po něm bude prateta shánět, že může utřít pusou. Tak jsme ho šlohly. Opravdu ne-ní ani trochu přesolené. Když jsme sem jely, na-močily jsme prsty do šťávy a ochutnaly jsme ji.“

Vlezla nazpátek do Amazonky, podala ostatním batoh a pak opatrně vystoupila s masem zapečeným v těstíčku.

„Škoda že nemáme grog,“ zalitovala Nancy. „Kuchařka měla plné ruce práce, jak musela ob-sluhovat pratetu, a nestačila nám ho udělat.“

„Vždyť máme spoustu mléka do čaje,“ utěšova-la ji Zuzana.

Čtyři Vlaštovky a obě Amazonky seděly za chvíl-ku kolem Zuzanina ohně, popíjely čaj a svor-ně zavrhlly pratetin názor na zapečené maso. Když je spořádaly, otevřel John otvíračem na svém novém noži plechovku lisovaného hovězí-ho a

nakrájel maso na šest kousků. Zmizelo v nich, než bys řekl švec. Ještě jim zbýval bochá-nek se zavařeninou, pak koláč a nakonec na dovršení všeho jablka a čokoláda.

„Víte co, čokoládu si sníme, až půjdeme na výzkumy,“ navrhovala Titty. Ať se jim třeba všech-ny plány zhatí, dneska se vydali na výzkumnou výpravu po potoce, který se vlévá do Podkoví zá-toky, a nic je od ní nemůže odradit.

„A co budete prozkoumávat?“ ptala se Nancy.

„Chceme se vydat nahoru po potoce,“ vysvětl-ovala jí Titty.

„To narazíte leda na silnici,“ podotkla Peggy.

Brzy bylo docela jasné, že kdyby záleželo jen na Nancy a Peggy, vůbec by se na výpravu toho dne nešlo. Ty si chtěly povídat jen o prateřích a o škole a o všem možném, co se událo od vá-noc. Obě už omrzelo poslouchat pořád jen jedna druhou. A stačilo jen se podívat na Johna a Zuza-nu, a hned bylo vidět, že by docela rádi seděli u ohně v zátoce a poslouchali tak dlouho, dokud se Nancy a Peggy nevymluví.

První námořník a plavčík dlouho poslouchali s nimi a tu a tam se i na něco zeptali. Ale potom si Roger začal vyhazovat dva kamínky najednou, jen tak aby si vyzkoušel, jestli mu to půjde, a je-den mu spadl do hrníčku, a nebýt v něm na dně trochu čaje, byl by ho asi rozbil. To už přestal po-slouchat. A první námořník si vzpomněl na všechna ta prázdná místa na mapě, vstal a kývl na něho.

„Kam jdete?“ ptala se Zuzana.

„Na výzkumy,“ odpověděla Titty.

„Nechodte daleko od potoka,“ nabádala je Zu-zana, „a vraťte se brzy... Co jsi to říkala, Peggy?“

První námořník s plavčíkem se prodrali do houštiny a za chvíli zmizeli ostatním za zelenou clonou listů.

Kapitola IV

PRVNÍ NÁMOŘNÍK A PLAVČÍK NA VÝZKUMECH

Tak vzniknou objevy, veliké činy: důvěrou, pomocí, silami spojenými. Pope: Homér

První námořník s plavčíkem se prodírali houštím a nízkými stromky na břehu potoka a ještě dlou-ho slyšeli povídání ostatních, Nancy a Peggy hla-sitě a jasné, Johna a Zuzanu již tišeji. Pak už sly-šeli jen Nancy a Peggy. Za chvíli přehlušoval bubláni potůčku u nohou badatelů jen Nancin hlas. A pak už neslyšeli ani Nancy, jen tu a tam z dálky tichounce dolehl její veselý smích. A po-tom už neslyšeli nic, jen hukot vody, řítící se přes nízké vodopády a ženoucí se dolů oblázkovými peřejemi. Potok byl široký a přeskóčit se nedal, ale někde se dalo skákat z kamene na kámen a při troše štěstí se dostat suchýma nohama na břeh. Stromy rostly těsně nad potokem a místy si voda razila cestu téměř pod jejich kořeny. Tu a tam by-la tůňka, kde do ní potok vtékal, nahoře zpěněná, a na konci, než se zas rozběhl v drobných peře-jích, tichá a mělká.

„Tamhle je ryba,“ zvolal Roger.

„Kde?“

„Už tam není. Ale byla tam. Podívej! Podívej! Tamhle je ještě jedna!“ Ale než se první námoř-ník podíval, kam plavčík ukazuje, byla i druhá ry-ba pryč.

„Proč se nás bojí?“ divil se první námořník.

„Copak jsme volavky? Až zase nějakou uvidíš, ani se nehni. A neukazuj!“

Plavčík běžel dál s očima upřenýma na vodní hladinu. Najednou zůstal stát bez hnutí, jako pes, když zvětří na strništi koroptve. Titty se k němu plížila, našlapovala, co nejtíšeji mohla, a konečně byla těsně u něho.

„Tamhle je,“ řekl Roger. „U toho kamene po-rostlého mechem. Koukni se! Vystřkuje z vody tlamičku.“

Proud rychle odnášel šířící se kruhy, ale Titty už věděla, kam se dívat. A tam, v čiré vodě, za-hlédla drobnou rybku s malými skvrnami, která zůstávala pořád na jednu místě, jako by visela v proudu. Jak se na ni Titty podívala, rybka sebou pojednou mrskla a znovu zmizela ve vodě.

„Vůbec nevypadá jako ti okouni, co jsme je chytali v jezeře,“ řekl Roger.

„Bude to asi pstruh,“ mínila Titty.

„Mít tu tak rybářské pruty!“ zatoužil Roger. „Nachtali bychom si těch ryb desítky a nakrmili celý tábor.“

„Tady stejně nemůžeme rybařit, je tu moc stro-mů,“ podotkla Titty.

„Ale ryb je tu spousta,“ trval na svém Roger.

„Jenže teď chytat nemůžeme. Jsme na vý-zkumné cestě, naše výprava nás poslala do džung-le. Na nic jiného nesmíme ani pomyslet. Nebo by se najednou mohl ozvat ryk...“

„Při jakém tuhne krev v žilách?“

„Samozřejmě že takový, při jakém tuhne krev v žilách. A vzduchem by se svištěním přiletěly bumerangy a šípy. A kdybychom nezahynuli hned, divoši by nás svázali a odvěkli, a až by nás ostatní přišli hledat, padli by také do pastí.“

„Co je to za rámus?“ zarazil se náhle plavčík.

To se ozvala houkačka motocyklu. Oba věděli, co je to, ale byla by věčná škoda tak krásného zvuku nevyužít.

„To jsou přece rohy divochů,“ řekla Titty. „Le-sem vede asi stezka. Jsme už jistě skoro na konci džungle.“

Ozvala se další houkačka, tentokrát trochu ji-nak, a to už zaslechli hlučné zarachocení motocyklu.

„Rohy a tantamy,“ řekla Titty. „Divoši mají jistě na silnici zvědy a ti si dávají znamení troube-ním. O moc dál se už nedostaneme. Peggy to také povídala.“

Na tomto konci lesa rostly samé nižší stromky a tvořily husté houští. Byly tu lísky, dubky, bříz-ky a místy i jasan a tu a tam velký trnitý keř ces-míny nebo osamělá borovice s jehličím jemným jako chmýří, pohupující se vysoko nad nižšími stromky. Od větve k větvi se pnul zimolez a splé-tal je dohromady. Lepší džungli by si nikdo ani přát nemohl. A tou

džunglí protékal potůček a ubíhal dolů k jezeru.

První námořník a plavčík postupovali dál. Na-jednou zahlédli vlevo mezi stromy vymýcené místo. Přebrodili potůček, prodírali se houštinou za světlem a objevili vozovou cestu, která vedla k průrvě v kamenné zdi ohrazující les. Možná že v této průrvě bývala kdysi branka, ale teď už tu žádná nebyla a zeď se na obou koncích rozpadla. Za zdí ležela silnice a za silnicí se táhla další zeď z volných kamenů porostlých mechem. A za ní už byl les docela jiný, rostly tu modřiny, smrky a tu a tam nějaká sosna a tyčily se vysoko k obloze.

První zahlédla silnici Titty a rázem se vrhla na zem u kraje vozové cesty. Plavčík se ještě chvíli rozmýšlel a pak se přikrčil vedle ní.

„Copak můžeme vědět, jestli jsou to přátelé, nebo ne,“ vysvětloval první námořník.

„Na tomhle břehu jezera známe přece jen Amazonky,“ připomněl plavčík.

„A protože víme, kde jsou, může být na silnici jen někdo cizí.“

Přes otvor ve zdi se mihl automobil. Na chvíli se zahlédli, jak mezi stromy zasvítilo cosi lesk-lého, pak to spatřili v průrvě a vmžiku to zase zmizelo. Za chvíli projeli kolem otvoru opačným směrem tři domorodci na kolech. A pak za-slechli Titty s Rogerem něco mnohem slibnějšího. Byl to dusot koňských kopyt na tvrdé silnici.

„Jedou klusem, nebo krokem?“ ptal se Roger.

„Asi krokem,“ řekla Titty. „Většinou se zdá, že klušou, a oni zatím jdou. Aspoň když je jich hodně.“

Trvalo dlouho, než se konečně objevili, ale konečně přišli, a opravdu to stálo za trochu čekání. První námořník s plavčíkem je pozorovali otvorem ve zdi, jak procházejí kolem, tři statné rudohnědé koně, zapřažené za sebou, kteří táhli kmen mo-hutného stromu, připevněný řetězy k dvěma velkým červeným kolům. Ten strom byl snad čtyři-krát i pětikrát větší než vysoký majákový strom na ostrově Divokých koček. Jeden muž vedl prvního koně a druhý odpočíval, kouřil dýmku a seděl vy-soko na dalším konci mohutného stromu, který vyčníval nad silnicí za druhým párem kol. Byl obrácen k badatelům zády, jinak by je byl z té výšky snadno uviděl přes zeď.

„Kam s tím jedou?“ ptal se Roger.

„Asi to bude dřevo na loď,“ mínila Titty.

Když se tak rozhlíželi, napadlo je, že modřino-vým lesem na druhé straně silnice by se jim šlo mnohem lépe než tou spletitou džunglí, kterou sem pronikli.

„Co kdybychom zašli trochu blíž k silnici, a až se nebude žádný domorodec dívat, přeběhli na druhou stranu?“ navrhl Roger.

„To by nešlo,“ řekla Titty. „Každou chvíli tu něco jede.“

Ještě to ani nedořekla a už se kolem přehnalo s houkáním další auto.

„Poslyš,“ ozval se za chvíli Roger, „kdybychom přešli pod silnicí a ne po ní, tak by nás domorodci neviděli.“

„Jasně že ne,“ řekla Titty.

„Určitě tu je někde můstek,“ vysvětloval Roger, „tam, kde protéká potok.“

„To máš báječný nápad.“

„Hned jsem si myslel, že by na tom mohlo něco být.“

„Vrátíme se rovnou k potoku,“ rozhodla Titty. Když se zaposlouchali, slyšeli jej docela nablízku. Až sem šli přece po řece, aspoň do chvíle, než je zlákal průsek, jímž vedla lesem vozová cesta. Vy-skočili a ponořili se znovu do houštin, našli po-tok a rozběhli se vzhůru po břehu. Asi padesát kroků od místa, kde ještě před chvílí leželi a pozorovali průrvou ve staré zdi silnici, narazili na můstek, nízký široký oblouk, zarostlý břečťanem. Silnice vedla přímo přes něj, ale břečťan tu byl hustý a stromy kolem potoka rostly těsně u můstku, takže naši badatelé zjistili, že i když projdou rovnou pod obloukem, nikdo je neuvidí, ledaže by se nějaký domorodec náhodou podíval zrovna v té chvíli přímo z mostu. Když pohlédli obloukem, spatřili na druhé straně jasnou zeleň a hned modřinového lesa a záblesky slunce na vodní hladině.

První námořník se posadil. „Zuj se, plavčíku,“ poručil.

„Rozkaz, pane,“ řekl plavčík.

„A svaž si tkaničky, aby sis mohl přehodit boty kolem krku.“

Titty to ještě ani nedořekla, a už měla boty zu-té. Rozšněrovaly se mnohem snadněji, když v nich nepřekážely nohy a všelijak se divně nekroutily. Obě tkaničky rozvázala a pak je vzala za konce a svázala na uzel. „Nemusíš je tak utahovat,“ řekla, když viděla, jak si počíná plavčík. „Jak přejdeme na druhou stranu, budeš je potřebovat. A teď pozor. Šlapej přesně tam, kudy půjdu já.“

Vkročila do vody. Při prvním kroku jí voda sa-hala ke kotníkům a při druhém skoro až ke kolenům, ale dál už hloubka nebyla a u jednoho břehu bylo docela mělko.

„Šlápní semhle,“ řekla plavčíkovi. „Kdybys měl aspoň o trochu delší nohy! A ať si nenamočíš kal-hoty! Co nejvíc si je vyhrň. A pojď pořád po téhle straně.“

„Rozkaz pane!“

„A hlavně dávej pozor, ať neupadneš.“

Opírali se rukama o nízký oblouk můstku, kterým se jim klenul nad hlavou, opatrně našlapovali v mělčině na kluzké kameny porostlé mechem a obezřele se plížili pod mostem.

Najednou nad nimi přejelo velké nákladní auto a starý můstek se celý rozechvěl. Plavčík pohlédl vyděšeně na prvního námořníka. Ale nebezpečí pominulo, než si je stačili uvědomit, a první námořník už zase našlapoval v potoce pod můstkem na pevnější kameny, po kterých se dalo přejít na břeh.

„Tudy to půjde výborně,“ volala Titty. „Drž se těsně kolem zdi. A nestoupej na tenhle balvan. Víklá se, ale tamhle ten drží pevně.“

Žádná nehoda je však nepotkala. Oba badatelé šťastně vylezli na břeh. Posadili se těsně ke zdi, aby je nebylo ze silnice

vidět, utřeli si nohy kapesníkem, znovu se obuli a pak už jen chvilku čekali, až se jim zdálo, že silnice je volná, a vrhli se mezi modřiny.

Za chvíli už stoupali strmým modřinovým lesem a potůček jim jaře poskakoval po kameni-tých stupních vstříc.

Vystupovali pořád výš a výš, až modřinový les skončil a octli se opět mezi lis-kami a dubky jako v lese za silnicí, odkud před chvílíkou vyšli. Tu náhle stromy končily a první námožník s plavčíkem stanuli pod široou oblohou na kraji lesa. Před nimi se na míle a míle rozpro-stíralo zelené a nafialovělé vřesoviště - zelenalo se rozvlněným kapradím a fialovělo vřesem, do něhož zapadali až po kolena. A za vřesovištěm se zvedaly modravé vrchy a slunce jim ozařovalo každíčkou průrvu a skalisko. Odtud z výšky vypa-daly mnohem mohutněji než z ostrova Divokých koček nebo z Cesmínového háje.

„Jeden musíme pojmenovat Kančenžanga,“ řekla Titty.

„A který?“

„Přece ten nejvyšší.

Potůček spadl a vinul se dolů vřesovištěm, až přímo před nimi mizel v lese. Když se v zimě rozvodnil, odplavil hlínu kolem velkých balvanů a vymlel hluboké koryto, takže bylo sice zdálky vidět, kudy teče, ale vodu badatelé spatřili, až když přistoupili docela blízko.

„Půjdeme dál?“ ptal se plavčík.

„Když půjdeme pořád podle potoka, nemůže-me zabloudit,“ řekla mu Titty.

Pustila se dál po pěšince, kterou vyšlapaly ovce ve vřesu hned za potokem. Plavčík se posilnil kouskem čokolády, kterou měl schovanou, a roz-běhl se za prvním námožníkem. Kapradí bylo místy tak vysoké, že na sebe skoro neviděli. Ně-kde se kolem břehu potoka vinula ovčí stezka, to-čila se kolem dokola vybledlých šedých kamenů a pak se zase rozbíhala nahoru a prorážela mezi

tuhými trsy nachového vřesu. Až dosud je vedl potůček, ale náhle je zvábil nový zvuk. Byl to hu-kot padající vody, jemuž byli tak nablízku, když stoupali modřinovým lesem. Teď však, když mu naslouchali na širém vřesovišti a ne mezi stromy, se rozléhal mnohem hlasitěji.

„Podívej se,“ řekl první námožník. „Tamhle je.“

Stoupali rychle nahoru, až stanuli pod vodopá-dem. Nad nimi se z jednoho skalního výstupku valila s hukotem voda.

Dál už nemohli, ledaže by se vyšplhali po skaliskách kolem vodopádu, nebo vylezli z dlouhého točitého koryta, které si potok vyhloubil ve vřesovišti.

První námožník Titty zaváhala. Ale teď chtěl jít dál zase plavčík. Než se Titty rozhodla, šplhal už vzhůru. Za chvilku za ním lezla i Titty a společně vystoupili až na suchá skaliska vedle vodopádu.

„To se ale krásně lezlo,“ liboval si plavčík. „Jé-je, podívej...!“

Když se drápali přes vršek, nikdo z nich netu-šil, že tu objeví něco takového. Ve vřesovišti leže-lo malé údolíčko, uzavřené na konci, necelých sto kroků odtud, dalším vodopádem a po stranách kamenitými svahy ze skal a vřesu, které vystupo-valy do výšky tak příkře, že když badatelé pohléd-li nahoru, viděli nad sebou jen oblohu. A když tak stáli dole v údolíčku, docela zapomněli, že ne-daleko jsou modré hory. Z údolí nebylo nikam vidět, až měl člověk dojem, jako by viselo ve vzduchu, a teprve když se obrátili a rozhlédli se seshora od vodopádu, na který vylezli, spatřili vřesoviště, lesy a kopce na druhé straně jezera.

„To je báječné místo pro loupežníky!“ zvolal plavčík.

„A jako dělané pro Petra Kachnu,“ řekl první námožník. „Tajnější údolí by nenašel na celém světě.

Petr Kachna se stal ponenáhlu Tittiným nej-věrnějším druhem. Občas s ním prožíval různá dobrodružství i plavčík, ale ostatní ho nebrali moc vážně. Nikdy se však Titty kvůli němu ne-smáli. Byl hlavním hrdinou příběhu, který si vy-mýšleli za zimních večerů s Nancy, Peggy a kapi-tánem Flintem na kajutě pramice. Petr Kachna o sobě sám říkal, že se plaví po vodě už od dob, kdy byl ještě malé káčátko, a byl to starý námož-ník, který s nimi v jejich příběhu putoval až na Karibské ostrovy a zase se vrátil do Lowestoftu s kapsami napěchovanými pirátským zlatem. Tit-ty měla lví podíl na jeho vymyšlení a teď se jí co chvíli hodil do nějakého dobrodružství, někdy, když byli s Rogerem, ale většinou, když byla sa-ma. Petra Kachnu mohlo potkat co chtělo, a vždycky vyvázl se zdravou kůží. Na panenky si Titty nikdy moc nepotrpěla. Petr Kachna byl mnohem lepší než každá panenka. Uklidil se vždycky sám. Nikdy se jí neztratil. Nebyl vycpaný žádnými pilinami, které se z něho mohly vysypat. A jen si Titty na Petra Kachnu vzpomněla, hned se objevil, připraven vrhnout se do každého dob-rodružství, v kterém jí mohl stát po boku.

„Tady by se mohl skrýt před každým, kdo by ho pronásledoval. Určitě jaktěživ neměl lepší skrýš. Pojdme se podívat, jak to tu vypadá sesho-ra.“

To už Roger vyskočil a skákal z jednoho kame-ne na druhý přes potok.

„Vylez po druhé straně,“ volala na něho Titty, „a já půjdu po téhle, a tak aspoň uvidíme, jestli je ta skrýš tak tajná, jak vypadá.“

Vyšplhali se každý po jedné straně úbočí a po-dívali se na sebe. Zjistili, že stačí ujít pár metrů od kraje, a vůbec by se nepoznalo, že tu nějaké údolíčko je. Kdyby Titty, jak stála ve vřesu nad jedním srázem údolí, a Roger ve vřesu nad dru-hým srázem, nevěděli, že mezi nimi údolí leží, ani by na to nepřišli.

„Skrýš je to úplně výborná,“ řekla Titty.

„To bych řekl,“ souhlasil s ní Roger.

Slezli zase dolů, na dně údolíčka se setkali a pak se vydali po potoce až k hornímu vodopá-du. Cestou zahlédli v tůňkách drobné pstruhy, a jak přicházeli k většímu jezírku pod vodopá-dem, vymrštil se do vzduchu za mouchou pěkný větší pstruh a zase spadl dolů, až se kolem něj roztříklo stříbro.

„Petr Kachna si tu bude moct i zarybařit,“ řek-la Titty. „To je něco pro něj. Pamatuješ, jak vždycky táhl přes zád“

škuneru udici a chytal žra-logy?“

„Však my si taky zarybařime,“ řekl Roger. „Ale co bude k svačině?“

V tomhle bylo s Rogerem trápení. Vždycky do-stal v nejnevhodnější chvíli hlad.

„Vezmi si mou čokoládu,“ nabídl mu první ná-mořník. „Já na ni nemám chuť.“

„Vážně?“ ptal se Roger.

„To se rozumí,“ přisvědčovala Titty.

„Viš co, počkáme tu a podíváme se, jestli se ta rybka ještě jednou nevymrští,“ navrhoval Roger. „A já si zatím sním tu čokoládu.“

Titty mu podala čokoládu a rozhlédla se dolů po údolíčku. Pak se zadívala průrvou, kde se údo-lí otvíralo ve tvaru V, až ke kopcům na druhém břehu jezera a ještě k vrchům, které se tyčily tak daleko, že kdyby obloha nad nimi nebyla tak jas-ná, málem by se už zdálo že jsou to mraky. Odtud z horního konce údolí nebylo vidět vřesoviště pod vodopádem ani lesy, jimiž sem stoupali. Titty se rozhlédla po údolíčku a po jeho úbočích, která byla tak strmá, že to napravo vypadalo jako skalní strž s rozsedinami zarostlými vřesem. Levé bylo o něco povlovnější, rostla na něm tráva a kapradí a v ní seděl tu a tam kámen. Titty zatoužila mít s sebou mapu a zakreslit si bystřinu i to údolí, které právě objevili, když tu zahlédla nedaleko na vyhrátém kameni motýla s křídly jako želvovina. Odpočíval na sluníčku. Křídla, zbarvená do mod-ra, oranžova a černá, měl celá rozevřená a ani jimi nepohnul.

„Ten je krásný,“ zvolala Titty, ale jen se ozvala, zatřepetal motýl křídly a ulétl nízko nad zemí do-lů do údolí.

„Však on se za chvíli zase posadí a rozevře křídla,“ řekla Titty. A skutečně - motýl se za chvíli snesl na trs vřesu v rozsedině příkrého šedého skalního srázu, na který se zrovna dívala.

Titty šla po špičkách za ním, ale když byla už tak blízko, že se takřka mohla rukou dotknout vřesu, na kterém seděl, docela na motýla zapo-mněla. A dokonce si ho ani nevšimla, když zase odlétl.

„Rogere! Rogere!“ volala. „Je tady jeskyně!“

Roger ji zaslechl i v hukotu vodopádu. Nerozu-měl ji, ale měla v hlase cosi tak naléhavého, že rá-zem zapomněl na pstruha. Co asi objevila? Rych-le k ní přiběhl, a tu viděl, že Titty se dívá pod trsem vřesu do nějakého temného otvoru v šedé skalní stěně. Byl to otvor nahoře užší než dole a tak velký, že kdyby se člověk jen trochu sehnul, prošel by jím jako dveřmi. Byl však tak výborně schovaný za skalním přemisem a ponořen tak hlu-boko do stínu hustého křovinatého vřesu, který se rozrůstal ve skalní rozsedině nad ním a po obou jeho stranách, že by jej člověk snadno mohl pokládat za pouhou skalní rozsedinu anebo ještě spíš si ho vůbec nevšimnout. Oba badatelé se vedle sebe přikrčili a snažili se proniknout pohle-dem do černé tmy uvnitř.

„To bude doupě nějaké lišky,“ řekl Roger. „Anebo možná medvěda. Sem by se vešel i medvěd.“

„Kdybych tak s sebou měla baterku,“ zatoužila Titty. „A zrovna dneska jsem si nevzala ani kra-bičku sirek.“

Sbírali kameny a házeli je dovnitř. Měli trochu tísnivý pocit, že na ně vyleze nějaké zvíře, ale nic takového se nestalo.

Titty přidržela vřes stranou a na chvíli natáhla dovnitř celou paži.

„Uvnitř se jeskyně rozšiřuje,“ řekla. „A taky je vyšší. Třeba bychom se tam mohli i postavit. Co kdybychom si vlezli dovnitř? Jenže v téhle tmě bychom z toho stejně nic neměli. Nebo že by-chom tam radši nelezli?“

„Viš co, zajdeme si pro baterky,“ navrhl Roger.

„Tak pojďme,“ souhlasila Titty. „Přivedeme sem kapitána a prvního důstojníka. Zatím nám to tu ohlíká Petr Kachna. Je to přece jeho jeskyně. Určitě o ní věděl už dávno. Pojďme.“

Rozběhli se dolů údolím, slezli po balvanech dolního vodopádu a uháněli po ovčí stezce vře-sem a kapradím. Na místě, kde potok vytékal z vřesoviště a střemhlav se vrhal dolů strmým le-sem, se Titty náhle zarazila.

„Vždyť jsou tam Amazonky,“ vzpomněla si.

Roger se zastavil celý udýchaný a udiveně se na ni podíval.

„Objevily už skoro všechno, co se dalo objevit,“ řekla Titty. „Ale o tomhle možná nevědí. Řekne-me jim o údolí, ale jeskyně bude naše tajemství, naše a Petra Kachny.“

„Ale Johnovi a Zuzaně o ní povíme.“

„Zavedeme je sem, aby se podívali na údolí, a pak je tou jeskyní překvapíme. Taková jeskyně je přece něco báječného a bylo by škoda, kdyby se o ní dovědělo moc lidí. Jak se o něčem doví kdekdo, hned se to trochu zkazí. Ale to se rozu-mí,“ dodala, „že kdyby se s námi nechtěli jít do údolí podívat, museli bychom jim o jeskyni říct.“

Rychle seběhli lesem, ve spěchu se zuli a pře-brodili pod můstkem. Ani se moc neutřeli a už se zas obuli a celí udýchaní doběhli na pobřeží Podkoví zátoky.

Jako již mnoho cestovatelů před nimi, zjistili i Titty a Roger, že se jim za jejich nepřítomnosti nakupily jen samé nepříjemnosti. Ostatní již uva-řili a vypili čaj, po Titty a Rogerovi pátraly vý-zvědné výpravy, Amazonky už strašně pospíchaly domů a první důstojník se vyptával, proč byli tak dlouho pryč. Čaj, schovávaný pro prvního námoř-níka a plavčíka, už skoro vychladl a Zuzana je šoupala do Vlaštoky a nařídila jim, aby si čaj vypi-li cestou, protože jestli hned nevyrazí, nestačí se Amazonky podívat na jejich nové stany. Vždyť už tak jedou domů dost pozdě.

Než však naložili Vlaštovku a Amazonku, vyc-hrli ze sebe první námořník a plavčík všechno, co se událo. Nejdřív mluvili jeden přes druhého, ale plavčík to brzy vzdal. Titty to přece jen umí říct lépe. A Titty vyprávěla o vřesovišti pod le-

sem, o vodopádu a o malém údolíčku nad ním, o údolíčku tak skrytém, že by se v něm člověk mohl schovávat po celý život.

„Čestné pirátské slovo?“ ptala se Nancy ,která již pádlovala s Amazonkou k ústí zátoky. „Čestné pirátské slovo, nebo je to zas nějaký příběh Petra Kachny?“

„Petr Kachna je v tom samozřejmě taky,“ od-pověděla Titty. „Ale je to všechno pravda.“

Obě lodičky vypluly. Nancy a Peggy počkaly s Amazonkou před zátokou na Vlaštovku a po-tom pluli všichni společně

k ostrovu Divokých koček, co nejbliže sebe, aby si mohli klidně povídat.

„Tamhle je Skalní hrot,“ řekla Nancy a ukázala na skálu na jižním ostrohu zátoky. „Nebýt tak mělko, ani by ho nebylo vidět.“

„Zahlédli jsme ho, když jsme zabočovali do zátoky,“ řekl John.

„Je to strašně ostrá skála,“ vyprávěla Peggy. „Strýček Jim viděl, jak na ni najel nějaký rybář a rozbil si loď napadrt.“ Na Vlastovce vykládala Titty pořád ještě o ta-jemném údolí. „Kdyby člověk nevěděl, že tam je,“ tvrdila, „vůbec by je nenašel.“

„Možná že má pravdu,“ volala Nancy z Amazonky. „Z téhle strany jsme nikdy nahoru na vře-soviště nelezly. Nemýlíte se, první námořníku? Je to doopravdy tak tajné místo?“

„Když k němu rovnou nepřijdeš, ani o něm nemusíš vědět,“ řekl Roger.

„To bychom se tam mohly schovat, až nám prateta zakáže plachtit,“ volala Peggy.

„Myslíš, že mě to nenapadlo?“ řekla Nancy.

„Ještě kvůli tobě převrhnu hrnek,“ bránil se Roger, když do něj Titty nenápadně šťouchla.

„Nevědí o ní,“ šeptala mu.

„Co kdybychom se tam vydali hned zítra?“ na-vrchovala Nancy přes vodu.

„Řekněte ano, řekněte ano,“ žadonili Roger a Titty.

„Proč bychom se tam vlastně nevydali?“ pravil kapitán John.

John a Nancy plachtily se svými loďkami ko-lem přístavu na dolním cípu ostrova a vzhůru vnitřní úžinou, až dorazili k přístavišti pod tábo-rem.

„Zdržíme se jen chvíli,“ řekla Nancy. „Stejně už přijdeme pozdě.“

„To se nám stává vždycky,“ řekla Peggy. „Ale jak je u nás prateta, dělá se z toho ještě strašnější neštěstí.“

Amazonky se rozběhly co nejrychleji nahoru od přístaviště a rozhlédly se po táboře. Zuzana jim poděkovala za hranici dříví. Titty se ponořila do stanu a přinesla obálku s osmi zelenými pírkami, která jim za rok našetřila. John jim donesl šíp, za-tím pečlivě schovaný v zásobním stanu za krabi-cemí. Obě Amazonky volaly na papouška: „Jak-pak se máš?“ a „Samé dukáty!“, ale papoušek zahlédl zelená pírká a rozhořčeně skřehotal, takže se Titty marně snažila předvést, co všechno umí. Amazonky smutně pohlédly na místo, kde stával jejich stan. Pochválily Vlastovkám nové stany, ale už se zas rozběhly dolů k přístavišti, naskákaly do Amazonky a odrazily.

„Co podniknem zítra?“ zeptala se jich Zuzana v poslední chvíli.

„Vydáme se do Tittina údolí,“ volala Nancy. „Kdoví k čemu se nám bude ještě hodit. Maminka půjde s pratetou někam na oběd a smíme se vrátit až k svačině. Ráno připlujeme rovnou do Podkoví zátoky. A vsadte se, oč chcete, že tam budeme dřív než vy. Na shledanou, Vlastovky!“

Všechny čtyři Vlastovky se rozběhly na Pozo-rovatelnu a dívaly se za malou bílou plachtou, která se stále zmenšovala, jak Amazonka plula k Darienskému štítu.

„Nevím, proč by nemohly ráno přijet nejdřív sem,“ uvažovala Zuzana.

„Mají to ale smůlu, že s námi nesmějí tábořit na ostrově,“ řekl John. „Vždyť to tu znaly dřív než my.“

Když Amazonka odplula tak daleko, že piráti už nemohli slyšet z ostrova volání, natož šepot, první námořník a plavčík se jen těžko drželi, aby své tajemství neprozradili. Ale přece je neprozra-dili docela, i když toho řekli tolik, že málem vyšlo najevo.

„A objevili jsme ještě něco,“ řekla Titty.

„Něco mnohem lepšího, než o čem jsme vám vyprávěli.“

„A co?“ ptala se Zuzana. „Snad ne nějakou housenku?“

„Housenku sice ne,“ řekl Roger, „ale moc nám pomohl jeden motýl.“

„Nebýt motýla, nebyli bychom to našli,“ doda-la Titty.

„A co to je?“ ptal se John.

„Něco, po čem Petr Kachna vždycky toužil.“

Kapitola V

KAPITÁN JOHN SE NEVZDÁVÁ

„Zůstanu tady,“ stařec odpoví,

„až zmizí stožáry i plachtoví.“

A zůstal, blázen tam. Minuty jdou -

až zadní stěžeň zmizel pod vodou.

To námořníkův příběh je,

jaké jen moře zná.

Masefield: Příběh z Loch Achras

Ráno měl kapitán John všechno připraveno, jen odrazit a vztyčit plachtu. Čekal pouze na svou po-sádku, ale ta měla plné ruce práce s úklidem v tá-boře, protože první důstojník nikdy nestrpěl, aby něco zůstalo špinavé od jednoho jídla k druhému.

„Zuzana by chtěla, aby to v táboře vypadalo, ja-ko by tam jakživ nikdo nesnědl ani suchar,“ bru-čel si pro sebe nevrle John, třebaže věděl, že prv-ní důstojník má pravdu. Měl ale proč pospíchat.

Již před drahnou chvílí zahlédl Amazonku, jak si to rychle pluje kolem druhého břehu dolů po jezeře. Badatelé na ostrově Divokých koček si dneska pěkně pospali, a tak neměli nejmenší na-ději, že předhoní Nancy a Peggy

Blackettovy a dorazí do Podkoví zátoky před nimi. Nancy přece prohlásila, že Amazonka tam bude první, a také tam určitě za každou cenu první bude. A to ještě nebylo všechno. Kapitán John si hned všiml, jaký má Amazonka dobrý vítr. Dalekohledem viděl, že u druhého břehu je pořádné vlnobítí, a ze skály nad přístavem pozoroval Amazonku, jak plachtí s větrem o závod kolem ostrova Kormoránů a ještě dál, až zabočuje do úzkého ústí Podkoví zátoky. Teď sledoval svým dalekohledem, jak zručně přehodily Nancy a Peggy ráhno, jak se plachta přesmekla na druhou stranu a Amazonka hbitě vplula do Podkoví zátoky a zmizela. A to se rozumí, že jak se díval, uvažoval John, co by on přesně udělal, kdyby plul s Vlaštovkou tam na druhé straně. Vál severovýchodní vítr, tedy přímo od ostrova Divokých koček do Podkoví zátoky. Kapitán John se rozhodl, že by plul po větru až do zátoky s plachtou po levoboku. Tak by se patrně dostal bezpečně do zátoky a nemusel by ani v rozbouřených vlnách a prudším větru, který tam jistě fouká, skasávat plachtu. Měl už všechno jasně promyšleno, a teď chtěl vyplout a dorazit na druhou stranu, než se vítr otočí, nebo se něco stane a bude po plánu. Zdálo se mu, že vítr je stále prudší, a nechtěl skasávat plachtu, když viděl, že Amazonka vplula do zátoky plnou rychlostí. Chtěl už vyrazit, ale všichni ostatní se dnes zdržovali samými hloupými. Začalo to hned u snídaně, když se Titty najednou horlivě sháněla po baterkách, jako by někdo za letního dne potřeboval baterku. Byl ale osel, že jí ustoupil a připustil, aby mu naložila mezi ostatní zavazadla i jeho kapesní svítilnu. Konečně zaslechl, že už jdou.

Nejdříve příběhl Roger s konvicí a za ním Tit-tý s košíkem vajec a s pávní. A nakonec první důstojník se dvěma batohy, s jedním plným ručníků a plavek a s druhým se zásobami pro výpravu. „Moc toho potřebovat nebudeme,“ řekla Zuzana, „protože Amazonky se musí k svačině vrátit.“ A jak šla po pěšině, ještě si opakovala, co všechno složila do batohu: „Suchary, chleba, bábovku, lžici, nůž, zavařeninu, máslo...“

„Nevzala jsi kalíšky na vajíčka,“ řekl Roger, „protože je s sebou ani nemáme.“

„K čertu už!“ zvolala najednou Zuzana, praštila batohy o zem a rozběhla se zpátky do tábora. „Zapomněla jsem sůl.“ Nebylo na tom nic rozčilujícího, ale kapitána to stejně rozzlobilo. Chtěl co nejdříve vyplout, a už se načekať až dost. A snad právě ta nešťastná malíčkost, že první důstojník zapomněl sůl a loď se zdržela ještě o dvě minuty, zavinila, že kapitán nebyl tak docela pozorný jako obvykle.

Konečně bylo všechno naloženo, posádka na lodi, a Vlaštovka zádí napřed odrazila. A tu přišli zase na to, že Zuzana zapomněla v tom spěchu baterku.

„Stejně ji nebudeme potřebovat,“ řekla.

„Teď už se nikdo vracet nebude,“ ozval se rázně John. „Než vypadluji, držte rovně kormidlo.“

„Na Zuzanině baterce tak nezáleží,“ řekla Titty. „Vždyť máme ostatní tři.“

„Dneska je ale pořádný vítr,“ všiml si první důstojník, když vypluli od skalisek před přístavem.

„Proto jsem taky tak pospíchal,“ zabručel kapitán. „A teď se dobře podívejte, jestli je hlavní otěž volná, aby se ráhno mohlo pěkně přehoupnout. Vztýčím plachtu. Připraveni?“

„Rozkaz, pane,“ řekl první důstojník.

John uložil vesla do loďky, zavěsil vratiráhno do jezdce a vytáhl hnědou plachtu. Spodní ráhno se rychle natočilo ven, takže plachta nebyla o nic větší než velká vlajka. John rychle přešel na zád ke kormidlu a trochu popotáhl hlavní otěž. Vlaštovce se opřel vítr do plachet a loďka se rychle rozlétla po vodě. Pak otočil John kormidlem a obrátil Vlaštovku, aby mířila přímo do Podkoví zátoky. Malá vlaječka na stožáru se rozevlála směrem k přidi, a jak Vlaštovka plula rychleji a rychleji, voda pod přidi se jí jen pěníla.

„Neměl bych hlídkovat na přidi?“ zeptal se Roger.

„Ne,“ zarazil ho John, který už cítil, jak vane prudký vítr. „Budeme potřebovat všechnu zátěž na zádi. Sedněte si s Titty, co nejdál můžete.“

Vítr jim váł přímo do zad, a jak se vzdalovali ze zátoky ostrova a kopců na východním břehu jeze-ra, byl stále prudší a prudší. Zuzana seděla vedle Johna na zadní sedačce, plavčík a první námořník se krčili na zádi na podlážce a John nemohl dělat nic jiného, než pevně držet s Vlaštovkou směr. Vítr se jí opíral tak prudce do plachet, jako by jí chtěl vyrvat kormidlo z vody, a Johnovi to řízení lodi nikterak neulehčovalo.

„Ženem si to rychleji než motorový člun,“ li-boval si plavčík.

„Neměli bychom raději skasat plachtu?“ nadhodil první důstojník.

„Amazonky ji taky neskasaly,“ řekl kapitán a zaťal zuby. Jednou rukou přitahoval hlavní otěž, druhou přidržoval páku kormidla a snažil se ze všech sil, aby Vlaštovka plula rovně.

„Co to povídáš, Titty?“ zeptal se první důstojník.

„Říkala jsem Rogerovi tu básničku o starém námořníkovi, který se nechtěl vzdát,“ odpověděla Titty. „Víš tu, jak nám ji četl tatínek ve Falmouthu.“

„Vlaštovce snad plachta nepraskne,“ řekl kapitán, „a stěžeň má pevný.“

Ale utěšoval se předčasně.

Snad by na tom byli o něco lépe, kdyby ale spoň váł pravidelný vítr, ale vítr se neustále měnil. Každou chvilku se napřel do Vlaštovky silněji a tak nečekaně a prudce, že se špička lodi stočila, než ji John stačil kormidlem zarazit a zase vyrovnat. Po každém takovém náporu vypadalo nepravděpodobněji, že se Johnovi podaří, aby uskutečnil svůj záměr a veplul do zátoky, aniž by musel dvakrát otáčet plachtu, jednou k pravoboku a pak zase, než by zamířil do zátoky, zpátky k levoboku. Každý ten náraz, který na něj byl příliš prudký anebo příliš náhlý, zanesl Vlaštovku o kus dál od její dráhy, což svědčilo o tom, že jí vítr již nevane přímo do zádi, ale opírá se šikmo do plachty. Malá vlaječka již nevlála směrem k přidi, ani na stejné straně jako plachta, což vždycky značilo, že všechno je v pořádku. Plachta byla vychýlena po levoboku, ale vlaječka nahoře na stožáru se třepotala doprava a věštila nebezpečí, že by vítr mohl zachytit plachtu a strhnout ji úplně na druhou stranu. A právě takovému nedobrovolnému přesmyku se John snažil ze všech sil zabránit. Rozhodl se přece, že přepluje přes jezero a plachtu ani neobráť.

„Musíme to dokázat,“ říkal si nahlas, protože tomu už sám přestával věřit.

„Nezapomeň na tu skálu, co jsme viděli včera,“ upozorňovala ho Zuzana.

„Skalní hrot,“ opravila ji Titty.

„Jestli se do nás ještě jednou takhle opře vítr, narazíme spíš na skály na téhle straně,“ řekl John. „Měli bychom snad opravdu raději skasat plachtu. Vítr už je zas mnohem prudší než před chvílí. Ale víte, co by to bylo, stočit se s lodí rovnou pro-ti větru a skasávat plachtu! A stejně jsme skoro na místě. Vlaštovka to určitě dokáže...“ „Tamhle jsou Amazonky!“ vykřikl Roger. John se pozorně díval na výstražnou vlajku na stožáru a sledoval ohyb plachty, aby mu neušel sebemenší záchvěv, a tu zahlédl Nancy a Peggy, jak na ně mávají před ústím zátoky. A to rozhod-lo. Ted' už přece nemůže od svého záměru ustou-pit. Za chvíli to dokáže a šťastně proplují mezi ostrohy. Ještě dvacet yardů. Vypjatá plachta se za-chvěla. Ještě deset. Dokáže to, nebo ne? Dokáže. Určitě to dokáže.

„Podívej se, jak se o Skalní hrot lámou vlny,“ řekl Roger. A tu právě před ústím zátoky, pouhých pár yardů před bezpečným závětrím, se na ně vrhl v posledním zuřivém náporu vítr, zachytil z nesprávné strany plachtu a přehodil ji. „Sehněte hlavy!“ vykřikl John, ale ani to neby-lo nutné. Titty a Roger se skrčili na dně loďky a první důstojník se včas sehnul. I John se shýbl. Spodní ráhno se bleskurychle přesmeklo, hlavu však nerozbilo nikomu. John svíral vši silou páku kormidla, aby se Vlaštovka neotočila. Loďka teď přímo letěla po hladině. A ve chvíli, kdy se plach-ta nadnesla, nic nevyvažovalo kormidlo. Ještě okamžik a vítr se napřel plnou silou do plachty z druhé strany, ne proti směru kormidla, nýbrž souběžně s ním. To už se Vlaštovka Johnovi úpl-ně vymkla z rukou, otočila se kolem dokola a s pronikavým praskotem naletěla na Skalní hrot. A teprve o skálu se zarazila. Stěžen se jí zlo-mil kousek nad sedačkou a zřítel se i s plachtou přes příď.

Ozval se strašlivý výkřik, ale to vykřikla Peggy Blackettová na skalisku před zátokou. Ve Vlaštov-ce nevykřikl nikdo. Všechno se událo ve zlomku vteřiny. Jak loďka narazila na skálu, mrštilo to její posádkou smě-rem k přídi. Každý se držel, čeho se stačil rychle chytit, sedačky, lodního okraje či kormidla. Vlaš-tovka opět sklouzla ze skály, a tu teprve promlu-vil Roger. „Do lodi teče,“ řekl.

Nebyl to ani tak výkřik hrůzy jako čiré konsta-tování toho, co se stalo. Vlaštovka byla na přídi pod čarou ponoru šeredně proražená. Dovnitř se hrnula voda a rychle stoupala. Sahala už skoro k sedačkám. Snad stokrát již ve svých představách ztroskotali. Ted' se to však stalo skutečně.

„Rogere, rychle z lodi a plav ke břehu!“ velel

kapitán John. „Hod' sebou. A ne aby ses zamotal do lanoví. Vylez tudy. Honem, skákej!“

Roger pohlédl na prvního důstojníka a potom na Johna, jestli to myslí doopravdy. Pak se podí-val ke břehu. Bylo k němu jen pár yardů. Peggy stála na ostrohu na samém kraji vody. Nancy zmizela.

„Tak honem,“ volal John. „Na co čekáš? Za chvíli se potopíme.“

Roger se překulil přes okraj loďky. Chvilíčku se ještě držel lodního boku. „Ještě že jsem se naučil v zimě plavat, co?“ řekl a pak sebou plácl do vody a plaval do bezpečí, k zemi.

„A teď ty, Titty. A ty taky, Zuzano. Honem!“

Zuzana a Titty vyskočila jedna za druhou z loďky. Titty záměřila co nejrychleji ke břehu, a jak plavala, držela něco nad hlavou. Zuzana chvíli šlapala vodu, čekala na Johna.

„Poplav už také, Johne,“ naléhala na něho.

Ale John něco hledal pod vodou na přídi lodi.

„Pozor!“ zvolal. „Plav rychle pryč!“ Vztyčil se s malou kotvou Vlaštovky v ruce a vši silou ji mrštil směrem k ostrohu.

Tím prud-kým pohybem ztratil rovnováhu a uklouzl. V tu chvíli se voda převálila přes lodní bok a Vlaštov-ka se naklonila na stranu. John vylezl a odrazil se nohou o loďku, která již klesala pod hladinu. Měl opravdu nejvyšší čas. Jak Nancy viděla, co se stalo, rozběhla se, co jí síly stačily, k Amazonce, která ležela povytaže-na na břehu zátoky. Popadla kotouč lana, za který připoutávaly ze zádi loď, když zastavily u přístavu nebo na ostrově, a řítla se s ním zpět k jižnímu ostrohu, proti skalisku, na které naletěla Vlaštovka. Doufala, že dohodí lano až na Vlaš-tovku, že je John chytí a spojenými silami že pak vytáhnou loďku na břeh, než se potopí. Ale vítr váł proti ní a lano až k Vlaštovce nedolétlo. Spa-dlo však vedle Rogera, ten je zachytil a Nancy s Peggy lano po námořnicku vysoukaly a zachrá-nily, jak se na mořeplavce sluší a patří. Zuzana a Titty plavaly ke břehu těsně za ním. A za nimi i kapitán John.

Z Vlaštovky už nebylo vidět nic než dvě ve-sla, plující po vodě, a jeden batoh, který se pohu-poval na hladině mezi Skalním hrotem a ostrohem.

„Potopila se! Potopila se!“ volala Titty, která už stála celá mokrá na skalisku s očima upřenýma k místu, kde zmizela jejich loď.

„Museli jsme plavat, abychom si zachránili ži-vot,“ řekl Roger.

„Bylo to strašné,“ vydechla Peggy.

Kapitán Nancy pohlédla na kapitána Johna. Poprvé vůbec nevěděla, co říct.

„Vynesla jsem dalekohled,“ přerušila konečně mlčení Titty.

„To jsi moc hodná, Titty,“ řekl kapitán John. Na vlastní kůži prožíval, jak těžko je kapitánovi, když ztroskotá se svou lodí. Ted' když bylo již pozdě, si říkal, že měl přece jen odhadnout, kdy přijde poryv větru. Ano, a je nábledni, že měl skasat plachtu. Mít plachtu skasanou, když se jim obrátila, nebylo. Vždyť přece nepluli o závod. Klidně mohl plachtit dolů po je-zeře s plachtou po pravoboku, pak ji opatrně oto-čit nebo i obrátit k návětrí a doplout do Podkoví zátoky po levoboku, aby se mu dobře vplouvalo dovnitř. Je to všechno jeho vina. Teprve třetí den prázdnin a mají Vlaštovku pod vodou. Jak to říkal tatínek o ňoumech? Raději se utopit. John si to myslel také. A tu ho přepadl nový roj temných zoufalých myšlenek, jedna za druhou, jako když se kormoráni slétají na noc. Vždyť Vlaštovka pa-tří Jacksonovým z Cesminového háje. Co tomu řeknou? Peggy a Rogerovi se to vykládá o ztros-kotání. On ví, nač myslí Titty, když stojí celá pro-máčená a dívá se, jak se vlny tříští o tu prokletou skálu. Pro Titty a pro něj byla Vlaštovka živou bytostí. A

copak teď mohou tábořit na ostrově Divokých koček, když nemají loď? Jak mohou ještě prožít něco krásného? Co tomu řekne maminka? Vždyť se mohli snadno i utopit. Ma-minka pro ně má vždycky pochopení, ale co když jim i ona zakáže výzkumné výpravy, alespoň pro toto léto? Čím déle přemýšlel, tím černější mu všechno připadalo. Jako by nákladem malé loď-ky bylo samo léto a kleslo s ní až na dno jeze-ra.

„Ale kde je Zuzana?“ vzpomněla si najednou Peggy a rozhlížela se po prvním důstojníkovi Vlaštovky.

A vtom se ze zátoky ozvalo zahvízdání, pronikavé, ale přece jen ne tak jasné jako obvykle.

Kapitola VI

ZÁCHRANNÉ PRÁCE

První důstojník Zuzana si vždycky věděla rady a i teď jí bylo jasné, že kdyby nastával třeba konec světa, nesmí nikdo zůstat ani chvíli v mokrých šatech. Musí se rozdělat oheň, a to hned. A zatím-co ostatní ještě dumali o tom, co se stalo, Zuzana se hned rozběhla k veřejšímu ohništi na pobřeží, kde se do zátoky vléval potok. Po veřejším ohni tam ještě zůstaly ohořelé klacíky. Zuzana nasbírala trochu uschlého listí a postavila nad ním svůj obvyklý vigvam ze suchých větviček a kousků rá-kosu, jako by tu ani neztroskotali, ale jen si vyjeli na výlet. Ať se hnula, kam chtěla, pořádku z ní crčela voda, ale Zuzana se snažila, aby jí větvičky zůstaly pokud možno suché. Pak si sáhla do kapsy od košile pro krabičku zápalek, kterou tam vždycky nosila spolu se svou důstojnickou pišťalkou. Krabička se jí rozpadla v ruce. Sirky byly úplně mokré. Pišťalce voda neublížila, i když do ní hodně nateklo, ale mokré sirky se marně po-koušela rozžehnout. Zahvízdala tedy na pišťalku.

„Jdi se zeptat prvního důstojníka, co chce,“ řekl kapitán John. Roger odběhl, co mu nohy stačily.

Ostatní stáli dosud na ostrohu a dívali se, jestli z lodního vraku ještě něco nevypluje a voda to nezanese ke břehu.

Zachránili tak dvě vesla a Peggy teď jedním chytala další předmět, který plul po hladině - batoh s ručníky a plavkami.

Byl úplně prosáklý vodou a co chvíli se mohl po-topit. Peggy si jej přitahovala veslem ke břehu,

a jen na něj dosáhla, hned ho popadla a utíkala s ním za Rogerem.

„Kapitáne John,“ zeptala se Nancy Blackettová na něco, s čím už si dlouho lámala hlavu. „Proč jste vyhodil tu kotvu, když loď klesla ke dnu?“

„Protože se chci pokusit ještě Vlaštovku vytáhnout,“ vysvětloval John. „A když ji podržíme za kotvu, snáz ji dostaneme na mělčinu.“

„Zuzana potřebuje sirky,“ slyšeli volat Rogera.

Nancy sáhla do kapsy, ale to už zaslechl, jak Peggy volá: „Já jí je půjčím.“

Jakmile Zuzana podpálila oheň a první pla-měnky začaly olizovat větvičky, vzala od Peggy zachráněný batoh a vyndala na břeh mokré plav-ky a ručníky. „To máme ale štěstí,“ řekla. „Hned se svlékni Rogere, a šup do plavek. Než ti usuším šaty, můžeš se zmáchat, jak je ti libo. Převlékne-me se všichni. Co dělají ostatní?“

„Jsou na ostrohu,“ řekla Peggy.

Zuzana několikrát rázně zapískala.

„Chce taky nás,“ řekla Titty.

„Už běžíme,“ volali John a Titty. Rozběhli se i s Nancy přes balvany od ostrohu a za chvíli byli s ostatními u ohně.

Roger se právě snažil vyprostit z mokrých šatů. „Vy dva byste se měli také převléknout,“ řekla Zuzana.

„Stejně si chci vzít plavky,“ řekl John. „Poto-pím se pod vodu a prohlédnu Vlaštovku.“

„A ty se musíš převléknout, ať máš za lubem, co chceš,“ řekla Zuzana prvnímu námořníkovi. „A pak sebou hoď a dones mi trochu dříví.“

„Tak je to správné, první důstojníku,“ řekla Nancy. „Jen hezky posádku prohánějte a nikdo nebude mít čas myslet na vzpouru.“

Nakonec se převlékli ze solidarity do plavek i Amazonky, a pak pobíhali všichni jako divoši, sbírali dříví a udělali takový oheň, že se u něj klidně mohly pořádat divošské slavnosti. Potom natáhla Zuzana lodní lano, kterým Amazonky za-chránily Rogera, jako šňůru na prádlo. Jak nejlé-pe to jen šlo, vyždímali promáčené šaty, některé rozvěsili po šňůře a ostatní rozložili kolem ohně.

Konečně Zuzana uznala, že na oheň se už ne-musí moc přikládat, a John s Nancy se zase vrátili k ostrohu, kde se potopila Vlaštovka.

„Můžeme s vámi?“ ptal se Roger.

„Ale jak vám začne být zima, skočte do vody a plavte jako o závod,“ nařizovala jim Zuzana.

Titty a Roger utíkali za ostatními a zanechali u ohně dva první důstojníky. Doběhli k ostrohu a ještě zahlédli, jak se John potápí a pak zase vy-nořuje nad hladinu a plave ke Skalnímu hrotu. Najednou se ve vodě napůl obrátil a bez sebe-menšího zacákání jim zmizel pod hladinou. Vítr se teď stočil k jihu a byl mnohem mírnější než před chvílkou. Jako by si říkal, že teď, když už Vlaštovku potopil, se už nemusí tolik namáhat. Ale hladina byla ještě dost zčeřená a divákům na ostrohu svítilo ranní slunce přímo do očí, takže ani neviděli, co John dělá.

John byl dost dlouho pod vodou, ale najednou se vynořil těsně u Skalního hrotu.

Zachytil se jednou rukou skály a chvíli odpo-číval. Druhou rukou zvedl do výše Zuzaninu čer-nou konvici.

„Sláva!“ křičela Nancy.

„Zuzano,“ volala Titty. „John vylovil konvici.“

John se odrazil od skály a plaval ke břehu, jednou rukou dělal tempa a v druhé držel konvici, ale kousek pod vodou, aby nebyla tak těžká.

„Vajíčka jsi neviděl?“ ptala se Zuzana. Přiběhly s Peggy od ohně, sotva zaslechlly Nancin křik.

„Pánev také ne?“ ptala se Titty. „Měla jsem tam košík vajec i pánev.“

„Pánev tam je,“ řekl John, „ale vajíčka jsem ne-viděl. Zřejmě vyplavaly i s košíkem, ale pak se asi do košíku nabrala

voda a potopil se. Jen co si tro-chu oddechnu, spustím se znovu ke dnu. Není to tak hluboko, jak jsem myslel.“

Přeplaval zase k Skalnímu hrotu, ponořil se a za chvíli vyplaval i s pávní a hodil ji na břeh.

Když se potopil podruhé, vynesl batoh s jíd-lem na celý den. Vytáhl jej z hloubky na hladinu a pak se odrážel jen nohama a plaval ke břehu.

Zuzana starostlivě batoh otevřela. „Masu nic není,“ řekla, když vytáhla konzervu, „a lžíce, nůž, zavařenina a máslo je taky v pořádku... Ale chle-ba a bábovka jsou úplně rozmočené... a všechno je prosáklé cukrem.“

„Kousek chleba máme,“ řekla Nancy, „ale s ča-jem jsme spoléhaly na vás.“

„A co mléko?“ ptala se Zuzana.

„Láhev je celá,“ řekl John, „ale z mléka je jen bílo ve vodě.“

„Mohli bychom skočit pro mléko k Swainsonům,“ řekla Peggy. Není to ani moc daleko.“

„Je Vlaštovka moc poškozená?“ zeptala se Tit-ty. Chtěla se na to zeptat Johna pokaždé, když se vynořil z vody.

„Nevím,“ řekl John. „Příd' není vůbec vidět, jak se zlomil stěžen a zapletla se do něho plachta. Víím, že loď je proražená, ale těžko říct, jak moc, dokud ji nevytáhneme.“

„A opravdu ji vytáhneme?“ zeptali se jedním dechem Nancy, Peggy, Titty, Zuzana a Roger. Když se člověk rozhlédl po zčeřeně hladině, na níž nebylo vidět nic než ten prokletý Skalní hrot, skutečně by těžko uvěřil, že Vlaštovka nezmizela nadobro.

„Nevím,“ řekl John.

„Víte přece, kolikrát se už povedlo vytáhnout potopenou loď,“ řekla Peggy.

„Žádné strachy,“ utěšovala ostatní Nancy. „Dneska přijede kapitán Flint a ten ji dostane z vody jedna dvě.“

To rozhodlo. Bylo už dost na tom, že ztrosko-tali, ale aby kapitán Flint letos poprvé přijel za badateli a našel Vlaštovku na dně jezera, to bylo nesnesitelné pomyšlení. John vylezl z vody a po-sadil se na skálu, aby si trochu oddechl a uvážil, co dál.

„Hlavně nám nesmí vyhasnout oheň,“ řekla Zuzana. „Pojďte, vy dva. Potřebuji všechno dříví, které seženete. A než vám uschnou šaty, musíte pořád běhat, a ne tady okounět. Pojďme se taky podívat, jestli se nedá něco udělat s tím makovým koláčem.“

„Možná, že by byl docela k jídlu, kdybychom ho usušili u ohně a potom po plátcích opekli,“ napadlo Peggy.

Oba první důstojníci, první námořník a plavčík se vrátili k ohni.

Když odešli, pohlédla Nancy na kapitána Johna. Máte nějaký plán, kapitáne?“ zeptala se.

„Mám, ale co když nevyjde,“ řekl John.

Plán ho napadl právě ve chvíli, kdy Vlaštovka klesala ke dnu a břeh byl docela blízko, a přece nedosažitelný. V jakési knize se John dočetl, že

někdo něco takového kdysi dokázal. A za to, že ho v poslední chvíli napadlo vši silou vyhodit kotvu Vlaštovky ke břehu, vděčil jen tomuto plá-nu, který byl ještě tak mlhavý, že se jen stěží dal plánem nazvat. Často litoval, že Vlaštovka nemá těžší kotvu. Dnes byl rád, že má kotvu lehkou. Ale když se to tak vezme, co vlastně udělal? Moc ne. Jenom se rychle potopil pod vodu za Vlaštovkou. Nebylo tam tak hluboko, jak se obá-val. Věděl, že kapitán Flint by s několika další-mi silnými domorodci loď snadno vytáhl, ale chtěl něco víc. Chtěl ji vytáhnout bez cizí po-moci a doufal, že díky té kotvě, která leží někde mezi vrakem a ostrohem, se mu to podaří. Ne-boť kotevní lano bylo upevněno za kroužek na přídi Vlaštovky a právě tam by se byl jen těžko mohl spustit, protože by mu hrozilo nebezpečí, že se zaplete mezi plachtu a lanoví. Kdyby měl lano teprve přivazovat, musel by se celého plánu vzdát. Ale lano bylo už uvázané, a kdyby se mu tak povedlo vytáhnout kotvu a doplavat s lanem ke břehu... Byl skoro rád, že ostatní odešli k ohni. A trochu si přál, aby odešla i Nancy. Jenže má-li se mu plán podařit, potřebuje teď někoho, kdo by mu pomohl.

Přeplaval zase ke skále, pečlivě odhadl vzdá-le-nost mezi Skalním hrotem a břehem a znovu se potopil k ztroskotané lodi. Ležela na dně celá šerá a jakoby v mlze. Teprve když se John podíval pří-mo na ni, připadala mu jako cosi hmotného a s určitostí rozeznával, co to je. Snadno našel konvici, rendlík a batoh, protože věděl, že jsou uloženy na místě, kde je loď nejširší, u střední se-dačky. To už se mohl sedačky zachytit, trochu se rozhlédnout, či po hmatu najít, co hledal. Jenže pak už to bylo mnohem těžší. Neodvažoval se přiblížit k spleti plachet a lanoví u lodní příďe, i když tolik chtěl najít lano, na jehož druhém konci byla kotva. Ponořil se ještě hlouběji, až k zádi vraku. Pak už dělal tempa jen nohama, ru-kama se přidržoval kamení na dně a snažil se obeplout v polokruhu mezi lodí a břehem vrak. Někde v tom polokruhu je určitě kotevní lano. To bylo něco těžšího, než hledat na dně školního bazénu hozené taličky. V duchu počítal... patnáct, šestnáct, sedmnáct..., až napočítá dvacet, bude muset vyplavat..., osmnáct, devatenáct, dva-cet... jednadvacet...

Tady je! Lano našel, ale to už vyrážel vzhůru a vzápětí prskal nad hladinou.

Pořádně se nadýchl a znovu se potopil. Tak ta-dy je vrak. Teď už ho nemusí obeplouvat v polo-kruhu od zádi. Lano je někde za polovinou té drá-hy. Teď už musí být blízko. Ano, teď... tady je... dlouhé a šedé vine se jako tenký had do hnědavých stínů. Uchopil je, vyvedl ze dna, při-držoval si je mezi palcem a ukazovákem a plaval kolem vraku... Kotvu spatřil těsně předtím, než k ní doplaval. Pustil lano, vzal kotvu za patku, po-stavil se s ní na dno a posouval ji, o yard, o dva, o tři, až se lano konečně napjalo a John už nemohl vystačit s dechem.

„Našel jsem ji,“ odfukoval, když vyplaval nad hladinu. „A přitáhl jsem ji o kus blíž ke břehu.“

Nancy však mezitím zmizela. John si pomys-lel, že asi zůstal moc dlouho pod vodou a Nancy běžela přivolat ostatní a říct jim, že uvízl někde v hloubce. Ale než stačil vesele vykřiknout, aby viděli, že se mu nic nestalo, zahlédl Nancy, jak běží přes balvany na konec ostrohu a nese kotev-ní lano Amazonky.

„Našel jsi kotvu?“ volala.

„Našel,“ křičel John.

„Co kdybychom k ní přivázali naše lano a při-táhli Vlaštovku ze břehu? Pod vodou bychom s ní ani nepohnuli.“

John si hned uvědomil, že Nancy má pravdu. Je přece jenom pravý námořník. Také na to mohl přijít! Vylezl na břeh,

trochu si odpočinul a pak odplaval s jedním kusem Nancina lana a Nancy popouštěla lano z ostrohu.

„Hodně je povol!“ volal John a vzal konec lana do zubů, protože se bál, že kdyby plaval jen jed-nou rukou, nedostal by se ke dnu. Znovu se po-nořil, tentokrát našel kotvu docela snadno, přivá-zal k ní Nancino lano, a rychle vyplaval nahoru a zamířil ke břehu.

Nancy už lano přitahovala. Nejdříve šlo lehce, ale pak se natáhlo a vypjalo jako struna. Najednou jím cosi mohutně trhlo.

„Už ji táhnu!“

Lano povolilo a zase se napjalo. Nancy usilov-ně táhla a John se najednou vrhl z ostrohu pod vodu. Kotva Vlastovky už byla vidět. Uchopil ji a vylezl na břeh.

„Výborně Nancy,“ volal. „Nebýt tvého nápadu, tahali jsme ji sto let.“

„Však máš taky senzační posádku,“ řekla Nan-cy. „Kdyby nesvinula tak pořádně kotevní lano, určitě by se zamotalo a na břeh bys je nedohodil.“

Stačilo jen stát na břehu, držet kotvu Vlastov-ky, přitahovat lano a cítit na jeho druhém kon-ci loďku, a už vypadalo všechno mnohem nadějněji.

„Teď bychom ji mohli přitáhnout,“ navrhla Nancy.

„Je tu hrozně drsné dno,“ řekl John. „Samý ká-men. Zkusím z ní nejdřív vyndat zátěž.“

„Kolik jí tam je?“

„Šest kusů olova, pět malých a jeden velký.“

„Kdybys se tak mohla chvilku potápnout místo tebe,“ řekla Nancy. „Ale nejde to. Vůbec se neu-držím pod vodou.“

„Nevadí,“ řekl John. „Nejsem ani trochu una-vený. Vezmu si tvé lano a přivážu je k jednomu závaží. Až dvakrát trhnu, zatáhni!“ Zaklesl kotvu Vlastovky mezi balvany na ostrohu, odvázal z ní Nancino lano a vyrazil. Lano vlekl za sebou.

Poto-pil se, jednou rukou se chytil sedačky na Vlastov-ce, přidržel se jí nohama, v duchu si počítal, a co nejrychleji mohl, protáhl konec lana ouškem na závaží, uvázal je na dva uzly, nazvedl závaží přes okraj loďky, dvakrát trhl za lano a bleskurychle vyrazil nahoru.

„Kolik jsi říkal, že jich je?“ ptala se Nancy.

„Ještě pět,“ oddechoval John. „Ale teď už to půjde líp. Vím už, jak na to.“

„Svaž dvě dohromady,“ poradila mu Nancy. „Pod vodou nejsou tak těžká.“

Jenže právě to svazování bylo kamenem úrazu. Když měl John ještě ke všemu provléknout lano mezi dvěma neohebnými oušky na závaží místo jedním, dočista ho to zmohlo a musel vyplavat nad hladinu a nadýchnout se a lano nestačil uvá-zat vůbec. Raději toho nechal a byli rádi, když vy-táhli vždycky po jednom závaží. Ještě pětkrát se John potopil pod vodu. Ještě pětkrát ucítila Nancy na lanu dvoje naléhavé zaškubnutí, a než se nad vodou objevila Johnova mokrá hlava, táhla už zá-važí ke břehu.

„Poslyš,“ řekl John, když uvázal poslední závaží a doplaval k ní. „Stěžen a plachtu nevyprostíme ani za svět. Jestli se plachta roztrhne, budeme ji muset spravit. Víš co, zkusíme, jestli bychom teď s Vlastovkou nehnuli. Ale pozor, není k nám obrácena přídi. Pojdme to zkusit, ale pomalounku.“

Chytili kotevní lano Vlastovky a táhli nejdříve zpolehounka a pak prudčeji. Daleko v hloubce se cosi pohnulo, až se jim lano zachvělo v ruce. Zatáhli znovu a zdálo se jim, jako by slyše-li Vlastovku, jak se posouvá po dně jeze-ra.

„Teď dost,“ řekl John. „Skočím se na ni dolů podívat.“

Zmizel ve vodě, jen to za ním žbluňklo, ale za chvilku byl zase zpátky.

„Špička už se jí dost otočila,“ hlásil. „Tak je to přece jen dobré.“

A znovu zatáhli za lano. Kus po kuse je přita-hovali a cítili, jak se Vlastovka nazvedá nad ka-mení. Bez zátěže byla jen o něco málo těžší než voda.

„Už ji vidím,“ skoro vydechl John, jako by zvěstoval nějaký zázrak.

„Tady s ní nic nepořídíme,“ řekla Nancy. „Jsou tu moc příkré břehy. Musíme ji dostat do zátoky, a tam ji vytáhneme na břeh. Někdo nám ji musí táhnout, a my vlezeme do vody a budeme ji nazvedávat.“

Peggy hned přiběhla.

„Vezmi kotvu,“ poroučela jí Nancy, „a přelez s ní kolem ostrohu. A ne abys za ni moc škuba-la!“

„Vytáhli Vlastovku!“ rozkřičela se Peggy z plných plic.

„Vytáhli Vlastovku!“ opakoval po ní Roger pronikavě, zahodil kus dřeva vyplaveného vodou, které nesl k ohni, a co mu nohy stačily, se rozbě-hl k ostrohu. Titty utíkala za ním a Zuzana se nejdříve podívala, jestli jim nemohou u ohniště chytit šaty, a pak se vydala za ostatními.

„Ještě okamžik,“ řekl kapitán John. Stál zase až po krk ve vodě a po hmatu zkoumal příd' Vlaš-tovky. „Přeříznu zvedací lano a sundáme stěžen a plachtu. Nemáte někdo nůž?“

Všichni byli v plavkách, a tak neměl nůž nikdo.

„Skoč pro náš lodní nůž, Peggy,“ volala Nancy. „A koukej sebou hodit. Podržím zatím kotvu.“

„Už ho nepotřebujeme,“ volal John, který cosi hledal hmatem pod vodou. „Sundal jsem vratiráhno z jezdece. Teď by to mělo povolit. Jenomže se to ani nehne. Krucipísek, nevzpomněl jsem, že spodní ráhno je dole přivázané. Zápolil s promá-čenými lanky, ale byl rád, když Peggy přece jen nůž donesla. Řízl jednou či dvakrát nožem, škubl, a vratiráhno, plachta a spodní ráhno se oddělily od vraku. Zlomený stěžen připoutaný k loďce jen zvedacím plachetním lankem (Vlastovka ani Amazonka neměly stěžňové záporny) se pohupo-val na vodě jak uvázaná kláda. Nancy vlezla do vody, že trochu Johnovi pomůže. Zuzana a Titty jim sjely po balvanech naproti a všichni společně se chopili hnědé plachty, která byla pořád ještě přivázaná k oběma ráhnům a tak nasáklá vodou, že byla až černá.

„Je hodně roztržená?“ ptal se John, který teď vyprošť-oval zlomený stěžen.

„Má jednu obrovskou trhlinu,“ řekla Zuzana, „a potom jednu docela malou, ale to nic. Všechno se to dá spravit.“

„Rozlož ji na skále, ať uschne.“

Za plachtou vytáhli na břeh i zlomený stěžeň a zvedací lano. Spodek stěžně byl celý rozdrčený a zůstal ve Vlastovce. Lodka sice ještě ležela pod vodou, ale i ze břehu už bylo vidět, že John a Nancy ji brzy zachrání. Bylo jim mnohem veseleji, než když Vlastovka ležela někde pod Skal-ním hrotem, a i když tehdy nebyla moc hluboko, připadalo všem, jako by klesla přinejmenším do hloubky čtyřiceti sáhů a jakživ ji nikdo nespasí. V námořnických srdcích vzplála opět naděje a všichni mluvili mnohem radostněji.

„Popadněte to lano, vy dva. Pomozte mému prvnímu námořníkovi,“ volala Nancy, která mu-sela pořád někomu poroučet. „Podržíme se Zuza-nou Vlastovku, aby se z téhle strany neodřela, a kapitán John může dohlédnout, aby nenarazila přídí na nějaký kámen.“

„Připraveni?“ ptala se Peggy.

„Pomalů, pomalů. Ne tak rychle,“ volal John.

„Hej rup,“ křičela Nancy.

„Už ji táhnem! Už ji táhnem!“

„Ne tak rychle!“ volal John znovu. „Trochu pomaleji. Je tu hrozně kamenité dno a...“ Ale místo dalších slov se ozvalo jen žbluňknutí - John stál na vnější straně vraku hned u velké hloubky, a najednou uklouzl a žuchl rovnou do vody. Jak obešli ostroh a dostali se do zátoky, šlo se jim už mnohem snáz, a za chvíli už vlekli Vlastovku po mírně skloněném písčitém dně.

„Poslyš, Nancy,“ řekl John, „co kdybychom ji teď už nesli?“

„Hej, vy tam u vlečného lana, zadržte!“ zvolala

Nancy. „Do toho, kapitáne. Jste připraven, pane první důstojníku?“

Nancy, John a Zuzana nazvedli spojenými silami trup Vlastovky, který byl pod vodou docela lehký, a pustili se s lodkou po mělčině.

„Teď už to půjde,“ řekla Nancy. „Jen jestli ji ale dostaneme z vody. A teď pozor, vy u vlečného lana! Táhněte! Hej rup, už se zdvihá! Hej rup, už se zdvihá.“

To už se vynořila příd Vlastovky a kus lod-ního boku, jen zád zůstávala stále ještě pod vo-dou.

„Opatrně,“ volal John. „Ne, abyste ji táhli moc zprudka. Musí z ní nejdřív vytéct voda. Tak teď!“

„Chudinka malá!“ povzdechla si Titty.

Jak se špička Vlastovky zvedla nad vodu, spa-třila Titty v jejích prknech strašlivou díru, z kte-ré proudila voda stejně rychle, jak do ní nate-kla.

Chvilku si odpočinuli a pak zase tahali dál a všichni společně zabírali, až vytáhli loď napůl z vody. Podlážka se jí posunula, ale zaklínila se pod sedačkami a nevyplavala. John ji teď musel vytáhnout. Lopatka na vylévání vody zůstala v loďce a Roger rychle skočil dovnitř a začal vylé-vat vodu přes zád. Zuzana našla láhev od mléka a vylila z ní zkalenou šedou tekutinu - všechno, co zbylo z hustého čerstvého mléka, které tam rá-no nalila, než vyrazili na cestu. Našla i víčko od konvice. Potom otočili spojenými silami Vlastov-ku na bok a vylili z ní poslední zbytky vody, a na-konec ji převrátili, aby se podívali, jestli se dá vů-beč opravit.

Vždyť na té opravě záleželo všechno a dozajista žádný pirát si neprohlížel úzkostlivěji svoji loď,vytaženou na zlatý písek někde na tichomořském ostrově, než naši badatelé, kteří teď pátrali po tom, co vlastně se stalo Vlastovce. Lak to odnesl pořádně, ale jinak nebyla vážně poškozena, jen v přídí, kde se jí prorazila dvě prkna, jak najela na Skalní hrot, jí zela obrovská díra.

„Ať si,“ řekla Nancy, „hlavně že jsme ji dostali z vody.“

„Tím to ovšem teprve začíná,“ řekl kapitán John.

A právě když se skláněli nad vrakem Vlastovky, obrácené dnem vzhůru na břehu, ozvalo se z ústí zátoky známé volání. Všichni se rázem obrátili. Mezi ostrohy se do zátoky blížila veslice. Zhlédli v ní jediného člověka statné postavy, který si za-klesl vesla pod kolena, sundal širák a otíral si hla-vu velkým červenozele-ným kapesníkem.

„Nazdar, strýčku Jime!“ volala na něj Peggy.

„Konečně! Kapitán Flint!“ vydechla Titty.

„Hurá!“ jásal Roger.

„Teď už si z toho všeho nemusíš nic dělat,“ řekla Nancy a pohlédla na Johna. „Představ si, kdybys měl ještě Vlastovku na mořském dně.“

Kapitola VII

KAPITÁN FLINT COBY LODNÍ TESAŘ

Jdi pro hedvábnou tkaninu,

vezmi z ní pevnou nit,

v lodní bok vbij ji. Musí nás

před mořem ochránit.

Balada o siru Patricku Spensovi

„A podívejme se,“ řekl kapitán Flint. „Copak se stalo? Snad jste nezlomili stěžeň?“

Zhlédl jenom plachtu, rozprostřenou na ska-lách ostrohu, a vedle ní přeražený stěžeň.

„Kdepak, něco mnohem horšího,“ hlásil mu vesele Roger. „Museli jsme doplavit ke břehu.“

Takhle si Vlastovky setkání s kapitánem Flintem opravdu nepředstavovaly. Neviděly ho už od vánočních prázdnin, kdy s ním spřádaly příběhy v kajutě pramice. Doufaly, že ho najdou na hausbótu, na jehož stožáru bude vlát vlajka se slonem, a že bude odhodlán znovu pálit z děla, rvát se o svůj život a vrhnout se z prkna do moře hemží-cího se

obrovskými žraloky. Ale když pluly k ostrovu Divokých koček, kapitán Flint je neče-ka-l a neuvítal je salvou, třebaže Titty s Rogerem o tom už nejednou doma mluvili a shodli se na názoru, že by to rozhodně nebylo žádné plýtvání střelným prachem. Nebydlí dokonce ani na hausbótu, ale klesl, byť jen na nějaký čas, tak hluboko, že se stal pouhým suchozemcem. A má prý zá-hadné domorodé nesnáze kvůli nějaké tetě. Včera ani nepřišel s Nancy a Peggy a teď, když se ko-nečně objevil, je musí zastihnout zrovna ve chvíli, kdy před nimi leží vrak jejich lodě a budoucnost černá jak inkoust, před všemi snad kromě Rogera, který bere věci, tak jak jsou, a dokud se pořád něco děje, nic mu nevadí. Kapitán Flint se jich ani nepoptal, jak se jim daří. Jakmile viděl, že se stalo něco vážného, zavesloval ke břehu, vystoupil, vytáhl si veslici kousek z vody a rozběhl se rovnou k ostatním, jak tam stáli nad proraženou lodí.

„Snad jste nezlomili stěžeň? A neprorazili loď? To nic, to se stává.“

Nancy Blackettová vždycky říkala, že na strýč-kovi Jimovi je nejlepší, že když člověk leží na ze-mi, nikdy se ho nevyptává, jak to, že zakopl.

Kapitán Flint si pečlivě prohlédl díru v prk-nech Vlastovky, ale na nic se neptal, jen se otázel, co dělá papoušek.

„Má se docela dobře,“ řekla Titty. „Teď má zrovna na starosti ostrov. Ještě neví, co se stalo s Vlastovkou.“

„A starého kamaráda Petra Kachnu jste s se-bou nevzali?“

Titty se na něho podívala a v první chvíli z je-ho otázky moc velkou radost neměla. Ale co na tom, stejně tu všichni o Petru Kachnovi vědí.

„Vždyť víte, že je jen ve vyprávění,“ řekla.

„Já vím,“ usmál se kapitán Flint, shýbl se a snažil se nahmatat otvorem, jestli nebyla poško-zena žebra lodi. „Já vím. A jestlipak toho hodně zažil od doby, co se s námi plavil domů z Karib-ských ostrovů a v poslední chvíli nás zachránila vodní smršť, když smetla do vln oceánu pirátskou loď?“

„Moc ne,“ řekla Titty. „Teď je doma na své lodi a občas si trochu zarybaří.“

Kapitán Flint se zase vztyčil.

„Do toho se musí pustit mistr loďař,“ řekl. „Zajedu do loďenice, aby sem vyslali záchrannou výpravu.“

„Co kdybychom Vlastovku trochu vyspravili?“ zeptal se John. „Chtěl jsem ji nejdříve zavézt do Ria a zeptat se, kolik by stála oprava, a pak o tom teprve říct mamince. Proto jsme ji taky vytá-hli.“

„Vytáhli?“ zeptal se kapitán John. „A kde by-la?“

„Narazil jsem s ní na Skalní hrot a hned se po-topila.“

„Museli jsme všichni plavat,“ hlásil Roger.

„A to jste ji odtamtud vytáhli?“

„Ano.“

„A sami? To jste pašáci. Jak jste dostali ven kotvu a zátěž?“

„Než se Vlastovka potopila, stačil jsem ještě kotvu vyhodit. Moc nám to pomohlo, když jsme ji tahali z vody.“

„A zátěž?“

„John se několikrát potopil a vždycky jsme vy-táhli jedno závaží,“ vysvětlovala Nancy.

„Výborně,“ chválil je kapitán Flint. „S lodním mistrem si žádné starosti nedělejte. Moc to stát stejně nebude a já dostal zrovna nějaké kapesné od svého nakladatele. Sami víte, že moje kniha Mozaika z cest by nebyla nikdy vyšla, kdybyste mi ji nezachránili, takže na peníze, které vynese, máte přinejmenším stejné právo jako já. Mamin-ce o tom ani říkat nemusíte.“

Zuzana s Johnem na sebe pohlédli. Roger po-slouchal jen na půl ucha. Díval se na slibně vyhlí-žející bedničku ve veslici kapitána Flinta. Titty se zeptala: „A myslíte to vážně?“

„Samozřejmě,“ řekl kapitán Flint. „Vydali jste se hledat poklad a našli jste mou knihu. Má kniha se mění v další a další šeky od nakladatele a ty jsou po španělském zlatu nejlepší. Je to, jak kdy-byste našli na ostrově Kormoránů soudek nebo dva dvojdukáty. A tak si nelámejte s penězi hla-vu.“

„Stejně o tom mamince budu muset říct,“ uva-žoval John. „Abychom věděli, co dál. Asi se bu-deme muset vrátit do Cesmínového háje.“

„A máme po plachtění,“ řekla Titty.

„Ale vždyť jsme sotva začali,“ namítal Roger, který najednou z Tittina hlasu vytušil, že je to s nimi vážné.

„Něco se přece musí udělat,“ řekla Nancy zou-fale. „Mohli bychom jim samozřejmě půjčit Amazonku.“

„Ne, ne, ne.“ John, Zuzana a Titty nechtěli

o něčem takovém ani slyšet. Roger by si dal říct,

i když neměl valné mínění o nepatrném místeč-ku, jaké měli na Amazonce pro hlídku.

Kapitán Flint se díval z jedné tváře do dru-hé. Pak pohlédl znovu na proražená prkna Vlaš-tovky.

„Vidím jen jednu možnost,“ řekl nakonec. „Ztroskotali jste. Tak proč nebýt trosečníky? Zů-staňte tady, a dokud nebudete mít loď spravenou a nebudete se moct znovu vydat na moře, co nej-lépe si to tu užijte.“

„Maminka nám do nedovolí. Nebude chtít, abychom zůstali na tomhle břehu,“ řekla Zuzana.

„A proč ne?“ ptala se Peggy. „Nám by se to docela hodilo.“

„Není to sem o moc dál než na ostrov,“ řekl kapitán Flint. „Víte co? Někde přece spát musíte. Postavte si tu tábor.

Nancy a Peggy vám pomo-hou převézt věci přes jezero. Podívám se zatím s kapitánem, co se dá dělat s Vlastovkou, a až po-jedeme do Ria, vezmeme s sebou zpátky mamin-ku. A vsadím se s vámi, že když to tu budete mít jako ze škatulky, nechá vás tady. Tak je to jasné? Hod'te sebou, vy piráti. A teď, kapitáne, čím ucpe-me tu díru? Přece nechceme, aby se nám Vlastovka cestou do Ria někde v hloubce poto-pila.“

„V té básni o siru Patricku Spensovi ji ucpali hedvábím a suk-nem,“ vzpomněla si Titty. „Ale stejně do ní vniklo moře.“

„To my si musíme poradit lépe,“ řekl kapitán

Flint. „Potřebovali bychom kus nepromokavého plátna.“

„Co kdybychom vzali kousek starého podlaho-vého dílce,“ navrhl John. „V zásobárně máme je-den, který už nepotřebujeme.“

„Ale dává na něj pozor Lora!“

„Hej, Titty, pojeděš s námi na ostrov?“ volala Nancy, která už připravovala Amazonku k naložení.

„My jedeme také,“ řekl kapitán Flint. „Nalodí-me vás, první námořníku.“

Za chvílku už kapitán Flint rázně vesloval na své loďce s Johnem a Titty za Amazonkou, na které se vezla Zuzana a Roger a kormidlovala Nancy. V Podkoví zátoce zůstala jen Peggy a do-stala za úkol přikládat do ohně a obracet šaty na kamenech, když už se dost opečou z jedné strany. Zuzana jí oheň musela svěřit, protože věděla o všem, kde co je, a měla dohlédnout, až se bude strhávat tábor na ostrově.

Nebýt toho, že měli všichni tak naspěch, bylo by jim při rušení tábora na ostrově Divokých ko-ček mnohem smutněji. Ale kapitán Flint s Joh-nem našli přebytečný podlahový dílec a plecho-vou krabici s rybářským náčiním a všelijakým ná-řadím, ve které bylo i kladivo a krabička nejrůz-nějších hřebíků. Přesně to také hledali, a teď už nebyli k udržení a nechtělo se jim čekat, než se naloží dalších pár kousků drobnějšího nákladu. Kapitán Nancy proháněla ostatní jako otroky. „Tak rychle, rychle,“ volala. „Hodte sebou. Za-chaňte, co se dá, než se loď rozpadne na cimpr-campr.“

„Ale to přece není loď,“ namítal Roger. „Je to ostrov.“

„Máte štěstí, že je tak pevně stavěná,“ nedala se zmást Nancy. „Jinak by se rozpadla už dávno.“

„A mohl by se přivalit příboj a všechno smést,“ řekla Titty a rychle stáčela svůj spací pytel.

„Na jeden náklad je toho až dost,“ podotkla Nancy, která dohlížela na naloďování nákladu. „Přece se nechceme potopit. Pozor, první námoř-níku, ráhno narazí do klece s papouškem. Ještě by ho mohlo smést přes palubu. Postavte mu klec dolů mezi stany a spací pytle. Hej, Rogere! Po-spěš si. Poplujeme ještě jednou. Otoč Amazonce špičku. A koukej, abys moc nezmačel stany.“

Než se Amazonka vrátila s plným nákladem z první plavby na ostrov, kapitán Flint s Johnem už dávno vystoupili z veslice a pustili se pilně do práce. Z podlahového dílce vyřízli velký kus ne-promokavého plátna („Když ztroskotá loď,“ řekl kapitán Flint, „nemůže se člověk dlouho rozmý-šlet nad kouskem plachtoviny.“) Plátno přifízli a nahrubo přiklepli na proražené místo a teď se kapitán Flint rázně pustil do práce s kladivem a začal plátno přibíjet. „Jen si poslechněte lodní-ho tesaře,“ řekla Titty, když Amazonka vplula do zátoky.

Kapitán Flint zatloukal po okraji záplaty rov-nou řadu drobných hřebíčků a přibíjel plachtovinu těsně k prknům, aby co nejpevněji přiléhala. John vybíral ze směsice hřebíků ve staré plechov-ce na tabák, kterou dostal od hospodáře z Cesmí-nového háje, nejmenší hřebíčky s plochou hlavič-kou a kapitán Flint jich měl vždycky pár přípra-veno v ústech, aby nemusel čekat, když jeden při-bije a potřebuje druhý. „Posledně jsem musel to-hle dělat,“ vyprávěl a trochu mumlal, jak držel hřebíčky v ústech, „když jsem najel na pobřeží

Jávy a šeredně jsem prorazil člun. Ale to se nám to jinak spravovalo (bum). Rozpustili jsme trochu kaučuku a pěkně díru zalili (bum). Do lodi se ne-dostala ani kapka (bum). Však bych tu jinak dnes-ka ani nebyl (bum). Připravte mi ještě pár hřebíč-ků, kapitáne. Mám už poslední.“

Amazonka vylodila svůj náklad na břeh a plula nazpátek pro další. Tentokrát zůstala v zátoce Zu-zana a Peggy si sedla do loďky a plavila se s ostat-ními na ostrov. Peggy totiž pořád pokukovala, jak se záplatuje Vlaštovka, a na loď trochu zapomína-la. A kromě toho si první důstojník Zuzana řekla, že po všem tom dnešním plavání a potápění by už kapitán a ostatní členové posádky potřebovali něco pořádného k snědku. Otevřela masovou konzervu a udělala obložené chleby s masem, ta-kové pěkně tlusté, z bochníku, který přivezli z os-trova. Nemělo smysl lámat si hlavu, jak zužitko-vat druhý bochník, který klesl ke dnu i s Vlaštov-kou, i když Roger a Peggy pořád ještě mysleli, že s makovým koláčem by se něco podniknout dalo.

Než se Amazonka vrátila s druhým nákladem a kapitán Nancy hlásila, že ostrov je zcela vykli-zen, měla už Zuzana obložené chleby hotové. Ka-pitán Flint měl zase přítlučenou záplatu a svolá-val všechny námořníky, aby mu pomohli Vlaštov-ku překlopit. Obrátili ji, nasadili správně podláž-ku a pak ji spustili na vodu. Voda pronikala pod záplatou rychle do lodi a kapitán Flint volal, aby honem zatížili záď. John, Peggy, Nancy a Zuzana se honem rozběhli po skalnatém ostrohu, kde Nancy položila na hromádku závaží, když je vytá-hla z jezera. Nosili je jedno po druhém ke břehu a vkládali do zádi Vlaštovky. Každým olověným závažím, které uložili na záď, se špička Vlaštovky nazvedla o kousíček z vody, až se nad hladinou objevila celá záplata a do loďky už skoro nezaté-kalo. Pak do ní vyzvedli Rogera, aby co nejdů-kladněji vyilil vodu. Když byl Roger s prací hotov, spustili ze zádi kotvu, ale to už kapitán Flint na-vrhoval, aby se raději trochu najedli a pak že se zase mohou podívat, kolik do Vlaštovky nate-klo.

„Vždyť já neuvařila čaj,“ vzpomněla si Zuzana.

„Čaj?“ zasmál se kapitán Flint. „Kdo tady stojí o čaj? Málem jsem na něco zapomněl. Tahle be-dýnka (a ukázal na bedničku, která tak zaujala Rogera, jen ji prvně uviděl na veslici) je plná láhvi se zázvorovou limonádou. Řekl jsem si, že by vám takové pití mohlo přijít vhod, a vzal jsem je s sebou. Kuchařka povídala, že dneska ani nesta-čila přichystat pirátům grog.“

Každý, kdo by teď nahlédl do Podkoví zátoky, by musel poznat, že tu ztroskotala loď, už podle všech těch věcí z tábora na ostrově, které se teď válely na hromádách, podle krabic se zásobami, narychlo stočených stanů, příkrývek, klece s pa-pouškem, spacích pytlů, rybářských prutů, Zuzanina plápolajícího ohně a šatstva trosečníků, roz-věšeného na šňůře a rozloženého na skalách. Su-ché byly jediné šaty Amazonek, a ty ležely na hromadě na břehu, jak je tam Nancy a Peggy na-házely z loďky, když se Amazonka musela rychle změnit v záchranný člun. Ale nikdo na světě by nepoznal, kdo je trosečník a kdo ne. Všechny Vlaštovky a Amazonky naskákaly do vody, aby se ještě před jídlem smočily, a rychle zase vylezly ven. A kapitán Flint, jak tam tak mezi nimi seděl ve flanelových kalhotách a v bílé košili, s rukávy vyhrnutými až k loktům, přihýbal si zázvorové li-monády z láhve a bohatýrsky přikusoval z obrov-ských obložených

chlebů, vypadal jako osamělý námořník ze ztroskotané lodi uprostřed kmene barevných trpaslíků.

A když poslouchal rozhovor kolem ohně a tu a tam se sám na něco poptal, dověděl se kousek po kousku, jak se všechno zběhlo. Vyslechl, jak Rogera táhli na břeh rozběsněným příbojem, jak Nancy a Peggy pozorovaly Vlastovku, když se s větrem o závod přihnala od ostrova, a jak potom společně zachraňovali vesla a všechno, co plulo po hladině. Dověděl se, jak Titty vynesla do bez-pečí dalekohled a jak zahlédli Johna, když v po-slední chvíli vyhodil ke břehu kotvu a skočil z potápějící se lodi do vody. Poslouchal o potá-pěčských akcích a o tom, jak John zachránil kon-vici, pánev a závaží. A nakonec se dozvěděl, jak dotáhli Vlastovku kolem ostrohu až do zátoky a překlopili ji dnem vzhůru na místo, teď leží. Vyprávěli to všechno páte přes deváté, ale kapitán Flint si to postupně v duchu sesumíroval, až na-konec měl docela jasnou představu, jak se všech-no událo.

„Tedy, jedno vám povím,“ řekl. „Máte nejro-zumnějšího prvního důstojníka, jakého jsem kdy na lodi viděl. Takových, co povykují na chudáky mladé námořníky a mlátí je po hlavách kolíky od plachet, je spousta, ale mezi tisícem prvních dů-stojníků byste nenašli jednoho, který by měl tolik rozumu, aby rozdělal oheň, natáhl vlečné lano ja-ko šňůru na prádlo a začal sušit celé posádce mundúr. Jak vlastně teď vypadá oblek našeho ka-pitána, první důstojníku?“

„Už není tak moc promáčený,“ řekla Zuzana.

„Ale když se podrží u ohně, ještě z něj kapku jde para.

„Tak se ho pokuste trochu rychleji usušit, ale pozor, ať ho nespálíte. Za chvílku vyrazíme a ka-pitán bude potřebovat vycházkovou uniformu. A teď se, kapitáne pojďme podívat, kolik vody máme na dně lodi.“

John se přebrodlil k loďce a zjistil že do ní na-teklo až dost, ačkoliv nazvedli záplatu nad hladi-nu.

„Trochu téct musí,“ řekl kapitán Flint. „Být rozeschlá, tak do ní teklo ještě víc. Jestli ji chcete zavézt do Ria pod vlastní plachtou, myslím, že by to klidně šlo. Vitr se stočil k jihu a budete ho mít pěkně v zádech. Vytáhněte ji špičkou na břeh a uvidíme, jestli bychom nedokázali udělat nouzový stěžeň.

John povytáhl špičku Vlastovky na břeh a Nancy s Peggy se zatím rozběhly na ostrov pro stěžeň a plachtu, která byla pořád ještě dost mok-rá. Kapitán Flint odřezal z přeraženého stěžeň nejhorší třísky a zase jej nasadil. John skasal plachtu a zanesl ji do loďky, ale když ji chtěli vztyčit, zjistili, že je pořád ještě moc velká. Zlo-mený stěžeň byl teď tak nízký, že i když vytáhli horní ráhno co nejvýš, pořád ještě leželo na okraji loďky.

„S tím si poradíme,“ řekl kapitán Flint.

Na spodním ráhnu byly čelisti, které zapadaly těsně kolem stěžeň. Kapitán Flint je povytáhl, takže mohl spodním ráhnem dobře otáčet. A jak jím znovu a znovu otáčel, navinoval na něj plach-tu. Plachta byla nahoře užší než dole, a tak za plachtu, pod níž se chtěli plavit, ještě daleko vyč-níval kus spodního ráhna s navinutou plachtovi-nou. Když se kapitán Flint dost naotáčel spod-ním ráhnem a plachta byla už tak svinutá, že se spodní ráhno málem dotýkalo nižšího konce ráh-na horního, zbyla už opravdu jen nepatrná trojú-helníková plachtíčka.

„Zajedu s tebou do Ria,“ řekl kapitán Flint Johnovi. „Svinutou plachtu a spodek stěžeň obto-číme ještě trochu lanem. Udrží ho ty čelisti, takže se nesesmekne. Plachta se sama od sebe nerozvi-ne a mohl by ses s ní pustit třeba do uragánu.“

Vztyčili plachtu a tentokrát už spodní ráhno viselo kousek nad okrajem loďky.

„Co kdybyste se trochu oblékl, kapitáne?“

První důstojník Zuzana kapitánovy šaty doslo-va opékala. John shodil rychle plavky a natáhl si košili a krátké kalhoty. Potom vzal sandály, ale položil si je na střední sedačku Vlastovky, aby se vysušily na sluníčku.

„A co vlajka?“ zeptala se Titty, která zachránila vlaječku Vlastovky právě ve chvíli, kdy ztrosko-tanci vytáhli na břeh přeražený stěžeň a plach-tu.

„To se rozumí, že ji vztyčíme,“ řekl kapitán John.

A tak spustili ještě jednou plachtu a provlékli vlajkové lanko kroužkem na stěžni. A jakmile znovu stěžeň vztyčili, Titty vytáhla sama vlaječku s vlastovkou a uvázala ji. Pak vztyčili i plachtu a všechno bylo připraveno, jen vyrazit.

„Tak naskočte, veliteli,“ řekl kapitán Flint. „Teď když má Vlastovka vztyčený stěžeň, nesta-čí jí jen zátěž a potřebuje na zádi ještě vaši váhu, aby se jí dost nazvedla před. Ale kdepak, kotvu nechte také na zádi. Potřebujeme tam co nejvíc zátěže.“ Spustil Vlastovku na vodu. „Hej,

Nancy, ty jsi pořád ještě domorodec z jihomořských ostrovů... Odtáhni loď až tamhle k os-trohu, ať pěkně nabere rychlost...“ Pak zamířil ke své loďce.

Nancy se brodila kolem břehu a táhla Vlastov-ku k ostrohu. Tam už malý, temně hnědý kousí-ček plachty na pahýlu, který zbyl ze stěžeň, nic nechránilo před větrem.

„Výborně,“ volal John. „Pokouší se plachtit. Můžeš ji pustit.“

Zabral kormidlem, popustil spodní ráhno a Vlastovka, přidřepla na ocase, s přídí vysoko nad vodou a s kousíčkem plachty vzdutým ve vě-tru, vyplula z Podkoví zátoky. Jediné, co na ní by-lo v pořádku, byla Tittina vlajka s vlastovkou, kte-rá se hrdě třepetala na nouzovém stěžni, jako by ani nikdy neležela na dně jezera.

„Na shledanou, Nancy, a pomoz jim trochu s táborem,“ volal kapitán Flint, když vyplouval se svou veslicí ze zátoky.

„My pojedeme s vámi,“ volala Nancy a rozbě-hla se nazpátek do zátoky. Ostatní už nasedali do Amazonky. Titty, Zuzana a Roger seděli v loďce a Peggy odrážela. Kapitán Nancy se vyškrábala do loďky v poslední chvíli. Než dorazili k ústí záto-ky, zuřivě se opírala do vesel, a pak vztyčila plachtu, a Amazonka plula stále rychleji po jezeře a doháněla konvoj. Za chvílku už byla u něj, pro-tože Vlastovka, vzpřímená málem na zádi, plula se svým nouzovým stěžeňm spíš jako bóje než ja-ko loď.

„Vite, jsme moc rádi, že s námi jedete, ale než přivezeme paní Walkerovou, aby se podívala na tábor, mělo by tu být všechno jako ze škatulky,“ řekl po chvíli kapitán Flint.

„Vždyť já nemám ani trochu mléka do čaje,“ vzpomněla si Zuzana. „A nevíme, kudy se dosta-neme na statek.“

Amazonka ještě chvíli kroužila kolem veslice a chrabrě raněné Vlastovky a pak všichni, kdo by-li na její palubě, zavolali:

„Mnoho štěstí!“ a loďka se obrátila po větru a vracela se v obloucích do Podkoví zátoky. Kapitán John zamířil přímo do Ria a kapitán Flint za ním zabral jen tu a tam jed-ním veslem a držel se s veslicí dost blízko za ka-pitánem Johnem, aby si mohli klidně povídat.

Kapitola VIII

RIO A CESMÍNOVÝ HÁJ

„Vypadají docela spokojeně,“ poznamenal kapi-tán Flint, když se díval za Amazonkou, jak vesele rozráží vlny cestou k Podkoví zátocce.

„Ale nejsou,“ řekl kapitán John.

„Já vím, že nejsou, ale když člověk není spoko-jený, má se aspoň spokojeně tvářit, a hned je mu o něco lépe.

Kapitán John věděl, že sám ani trochu spoko-jeně nevypadá, a také vůbec spokojený nebyl.

„Jenže oni za to nemůžou,“ řekl po chvíli. „Je to všechno moje vina.“

Kapitán Flint zabral veslem a přiblížil se se svou veslicí až k malé zmračené Vlaštovce.

„Kolikrát jsi už s lodí narazil?“ zeptal se klid-ne.

„Ani jednou,“ odpověděl John. „Aspoň ne tak-hle zprudka.“

„Pak můžeš mluvit o štěstí,“ řekl mu kapitán Flint. „Jednou se to stane každému.“

„Kdybych byl skasal plachtu, tak se to nestalo,“ řekl John a upřeně se díval k ústí zátoky Ria. „Kdybych měl skasanou plachtu, nerozmýšlel bych se, jestli mám přehodit ráhno. A v takovém větru jsem měl plachtu skasat, ještě než jsme vy-pluli, a měl jsem vědět, že nemá cenu bránit plachtě, když se chce přesmeknout. Měl jsem vě-dět, že se přesmekne, ať budu chtít, nebo ne. Měl jsem ji dávno přehodit. Měl jsem...“

„Ať už se stalo co chtělo,“ zarazil ho kapitán Flint, „neztratil jsi jediného muže a zachránil jsi skoro celý náklad, vyzvedl jsi loď z vody a vezeš ji pod plachtou do přístavu. Mohlo to dopadnout mnohem hůř. Neber si to tak. Co se stalo, už se neodstane, a jestli se něco zkazilo, dá se to příště napravit. Pořádný námořník se nesmí ničím tako-vým dlouho trápit.“

„Já se netrápím,“ řekl John. „Jenom mě dopa-luje, že jsem byl takový ňouma.“

„Hra,“ řekl kapitán Flint, „vsadil bych se, že už jsi byl takový ňouma víckrát, jenže se ti nic nesta-lo. Všichni občas něco zbabráme, ale málokdy to vyjde najevo.“

John si vzpomněl, jak loni v létě pluli v úplné tmě na Vlaštovce a s jakým hukotem se tehdy tří-štily vlny o skálu, kolem níž se přehnala Vlaštov-ka, než se uchýlila do zátoky ostrova. To je moh-lo potkat něco mnohem horšího. Byl tehdy při-nejmenším stejný ňouma jako dneska, jenže ten-krát se nestalo nic a dnes si chudinka Vlaštovka prorazila příď a klesla až na dno jezera. John chvíli mlčel. Vlastně by na tom mohl být hůř i teď. Koneckonců, Vlaštovka už neleží na dně. Co kdyby na ni byl najel parník a někde v hloub-ce ji potopil? A co kdyby s ní klesl ke dnu Roger nebo Titty?

„Kdybych aspoň věděl, co tomu řekne mamín-ka,“ zamyslel se.

„Ani bych se nedivil, kdyby docela uvítala, že zůstanete zase pár dní na souši, i když na druhém břehu jezera.“

Toho se právě John nejvíce bál - co jestli jim maminka zakáže až do konce prázdnin plachtě-ní? Co když si řekne, že jsou ňoumové, a bude mít docela jiný názor než tatínek, který si myslí, že než být ňouma, je lepší se utopit?

Ohlédl se doprava. Měli už před sebou Darienský štít a mířili právě do zátoky Cesmínového há-je. Ale zdaleka ještě nerozeznal, jestli před stave-ním sedí maminka. A nejráději by se byl viděl někde na druhém konci jezera. Vůbec nestál o to, předvést mamince, jak čist'ouká, malá hezká Vlaštovka se těžce vleče po ztroskotání do Ria. Oddech si, když minuli ostroh na druhé straně zátoky.

Cesmínový háj teď nebylo vidět a Vlaštovka plula se svým konvojem mezi Dlouhým ostro-vem a pobřežím při městečku Riu, nad nímž se v slunečním svitu vznášel oblak modrého kouře. Po celém bližším břehu zátoky se prostíraly loďařské dílny, kde se stavěly veslice, menší loďky jako Vlaštovka, závodní jachty a motoro-vé čluny pro ty, kdo si s plachtěním nevědí rady. Byly tam také loděnice a malé doky. Ně-kolik kroků od vody stály kůlny, od kterých vedly dolů do jezera kolejnice, a na kolejnicích čekaly vozíky, na jakých se vozí lodě do vody a zase vyvážíjí nahoru. Na jednom takovém vo-zíku ležela závodní jachta, její stěžeň vysoko přechýlával střechy kůlen, plachty měla pečlivě svinuté pod ochrannými obaly, fermež a lak jí ve slunci jen zářily a tak tu čekala, jen sklouz-nout do jezera a oživnout, jako oživnou všechny lodě, jakmile se dostanou na vodu.

Nad zátokou vál trochu větřík,ale zarážel se o loděnice a kůlny, a tak vesloval kapitán Flint pořád před Vlaštovkou a pozorně nahlížel mezi malé dřevěné přístavní můstky, k nimž byly sko-ro všude přivázané motorové čluny nebo plachet-nice. Hledal nejvhodnější místo, kde by se dalo přistát s pošramocenou lodí. Konečně našel, co chtěl, a jak se Vlaštovka trochu přiblížila, zavola-l: „Zabočte s ní sem, kapitáne.“

John odvázal zvedací lano ze střední sedačky, přelezl rychle na příď, aby sundal vratíráhno z jezdce, a uložil je i s plachtou na dno. Svou tí-hou převážil loďku dopředu, takže jí opět klesla příď a záplata zmizela pod vodou. Kolem okrajů se začala hrnout dovnitř voda. I tak už jí nateklo do loďky během plavby až dost. John přelezl zase na zád', kde už voda vystoupila až nad zátěž.

„Ještě že jsem si dal sušit sandály na sedačku,“ řekl. „Ty by teď byly mokré, kdybych je měl na nohou.“

Zapádloval s Vlaštovkou ke břehu a přistál s ní mezi dvěma dřevěnými můstky pod velkým zele-ným přístřeškem.

Veslice přirazila hned vedle a kapitán Flint vystoupil na břeh.

„Tak zatím jsme to zvládli,“ řekl, „a dokonce výborně. Za chvíli jsem tady.“ Nechal Johnovi na starosti obě lodi a pustil se vzhůru úzkou ces-tičkou mezi dvěma kůlnami.

John si tu připadal spíš jako plavčík než jako kapitán. Uklidil chudinku Vlaštovku, spustil vlaj-ku, otočil ji kolem žerdi a uložil na příď veslice. Pak si povšiml, že vlny parníku postříkaly veslici kapitána Flinta, a povytáhl ji kousek na břeh.

Když tak udělal pro své svěřenkyně všechno, co bylo v jeho silách, začal se rozhlížet, číchat a na-slouchat. A bylo toho kolem dost pro potěchu očí, uší i nosu. Předně příjemná vůně dehtované-ho lana, vůně, jaké snad nejlépe povzbudí námořnické srdce. Pro uši zase bušení kladiva, vždycky dva rychlé údery a pak jeden rázný na potvrzení, které se ozývaly znovu a znovu ze zelené kůlny. Nějaký muž s chlapcem, který nebyl jistě o nic starší než John, tam přibíjeli měděné úponky do bednění malé loďky. Ale nebylo slyšet jen kladiva. Zaznívalo sem i pravidelné svištění, jak hoblík uřezával dlouhé zakudnacené hoblovačky z no-vého vesla. Kousek výš bylo v kůlně slyšet pilu, jak řeže prkna. Ve vedlejší kůlně, do které John nahlédl, když pokročil o malý kousíček od Vlaš-tovky, stála dlouhá dřevěná truhla a z té unikala skulinkami pára. Nebyla moc hluboká ani široká, ale zabrala přes půl kůlny. John už dobře věděl, že v té truhle se napařují prkna, aby se dala oh-nout do patřičného tvaru, jak je to zrovna zapo-třebí na stavbu toho či onoho člunu.

John by tu byl vydržel celé hodiny a utíkaly by mu jak voda, ale kapitán Flint se za chvilku vrátil s loďařským mistrem, malým sporým chlapíkem s veselým ruměným obličejem a při-větivýma očima. Mistr řekl Johnovi, jaký je dneska krásný den, ale John si hned vzpomněl, co se stalo, a nijak s ním nemohl souhlasit. Mistr si prohlédl záplatu na vnější straně Vlaš-tovky, ohmatal kolem ní prkna, zkoušel žebra uvnitř lodi a zvedl přeražený stěžeň, jako by ho nijak nemohlo překvapit, když nějaká loď ztroskotá. Jak si tak prohlížel Vlaštovku, nikdo by nepoznal, že je to nejdůležitější loď na jezeře a že na její rychlé opravě závisí prázdniny aspoň Šesti lidí.

„Víte, pane Turner,“ řekl loďařský mistr, „má-me teď práce až nad hlavu a nerad honím lidi od jednoho k druhému...“ Ale kapitán Flint ho vzal pod paží a odváděl si ho uličkou. Když se za chvilku vrátili, mistr se usmíval a John si už nepřipadal tak beznadějně jako před chvilku.

„Udělalí jste moc dobře, že jste loď vyzvedli ze dna a neposílali pro nás,“ řekl mistr Johnovi. „Ušetřilo nám to přinejmenším den dva a máme i tak plné ruce práce. Tahle prkna se budou mu-set vytrhnout a místo nich zasadit nová a kdoví, co bude ještě všechno zapotřebí, ale slibuju vám, že si pospíšíme.“

„A Vlaštovka bude zase v pořádku?“ ptal se John.

„Lepší než nová loď,“ ujistil ho mistr loďař. „Lepší než nová loď, vid', Roberte, co říkáš?“ To už patřilo jinému loďaři, který vyšel jen tak bez kabátu z kůlny a oprašoval si piliny z kalhot. Druhý loďař podal kapitánu Flintovi ruku, kývl na Johna, prohmatal zlomená prkna a prohlížel si také Vlaštovku zevnitř i zvenčí, zrovna tak jako ten první.

„Ta dostala ale slupku,“ řekl po chvíli.

„To tedy ano,“ souhlasil mistr loďař, „ale my ji spravíme, že bude lepší než nová, vid'“

„A co by ne?“ opáčil druhý.

„Tak tedy dobrá,“ řekl kapitán Flint. „Jen neza-pomeňte, jak na vás spoléháme, že ji spravíte co nejrychleji.“

„Spolehněte se,“ řekl mistr loďař. „Hodíme se-bou.“

Kapitán Flint nastoupil do své veslice, John za ním a mistr loďař je jediným pohybem odrazil, až vypluli mezi můstky na jezero a nedotkli se ani jednoho motorového člunu, které tu byly uvázané po levé i pravé straně.

„Budeme veslovat dvojími vesly,“ navrhl kapi-tán Flint, a jak nasazovali vesla, pokračoval: „Hm, loďaři moc rádi slibují, ale tentokrát to podle mě starý James myslí doopravdy. Řekl jsem mu, že každý den bez Vlaštovky je pro vás ztracený. Patr-ně si to vzal k srdci. A teď se pustíme k Cesmíno-vému háji.“

John si byl jist, že v Cesmínovém háji dopad-nou o moc hůř než v Riu. Nedovedl si představit, co řekne maminka, až se doví, že museli všichni čtyři plavat z potápějící se lodi, i když jen malý kousek. Ale kapitán Flint se opřel do vesel a zabí-ral tak rázně, že John měl co dělat, aby mu stačil, a musel všechny starosti, co asi ho čeká doma, pustit z hlavy - přece by za žádnou cenu nepři-pustil, aby se za kapitánem Flintem opožďoval.

„Pravým pomalu. Zaber levým!“ vykřikl kapitán Flint, když zahnuli zostra kolem ostrohu do zátoky a zamířili k loděničce Cesmínového háje, odkud teprve před dvěma dny tak šťastně vyplula Vlaštovka se svou posádkou.

Vtom už kapitán Flint zmiřoval tempo a John se stačil rychle ohlédnout. Blížili se k při-stavnímu můstku, a když se podíval nahoru na louku k starému hospodářství, všiml si, že před stavením sedí na lehátku kdosi v modrých šatech. To je jistě maminka a to modré klubičko na tráv-níku vedle ní je určitě Bridget, zabraná do hraní.

„Pomalu,“ řekl kapitán Flint.

Za chvilku už vystupoval John na přístavní můstek.

„Podrž poutací lano,“ řekl mu kapitán Flint. „Zaskočím na chvilku nahoru a promluvim s ma-minkou. Kdybys jí ty vyprávěl, co se stalo, řekl bys jí nejdříve o Vlaštovce a lekla by se, že se půl posádky utopilo. Řeknu jí to raději sám, a tak se nejdřív doví, že neměla to štěstí, abyste se někdo utopil.“

Než mu stačil John odpovědět, už se kapitán Flint vyhoupl na můstek, prošel dvířky a rázoval si to nahoru po louce.

John se zamyslel. Opravdu by řekl nejdřív ma-mince, že ztroskotal s Vlaštovkou! Určitě ano. Co jiného by také řekl? A s čím jiným chce začít kapitán John?

Pohlédl na dlouhou, prude se svažující louku, po níž tehdy před rokem, když přišel tatínkův te-legram, že smějí plachtit s Vlaštovkou a. táborit na ostrově, klíčkoval Roger proti větru jako nějaká plachetnice. Viděl, jak kapitán Flint mává klo-boukem, utírá si holou hlavu velkým červenoze-leným kapesníkem a podává ruku nejdříve ma-mince a potom maličké Bridget. Pak už ho bylo vidět, jak si sedá do trávy. Všechno vypadalo tak pokojně a šťastně, jako by se ve vzduchu ani ne-vznášela zpráva o ztroskotané lodi. Najednou ma-minka vyskočila z lehátka.

Už jí to řekl, pomyslel si John.

Ale maminka se zase posadila, i když ne tak klidně jako předtím - nakláněla se kupředu, ja-ko by se na něco vyptávala.

Pak pohodila hlavou. „Vždyť on ji rozesmál!“ řekl si John. Potom vi-děl, jak Bridget utíká brankou do statku a od sto-doly přichází hospodář pan Jackson, kapitán Flint mu něco říká a podávají si ruce. „To mu po-vidá o Vlaštovce. A už zase vyběhla Bridget v modrém kloboučku proti slunci na hlavě a dru-hým mávala v ruce. Za ní vyšla malou brankou v obrovských vratech chůva. Pak si maminka na-sadila klobouk, který jí podala Bridget. Bridget jí uvazuje stuhý. To

ona moc ráda dělá, pomyslel si John. A už viděl, jak za nimi mává z vrátek chůva a Bridget mává zase na ni. Maminka s kapitánem Flintem už šli dolů k loděničce a Bridget poska-kovala kolem nich.

Maminka byla celá rozesmátá, to viděl John dobře. Smála se, jako by se skoro nic nestalo. Snad tedy všechno dobře dopadne.

„Nazdárek, Bridget,“ pozdravil John sestřičku, když k němu přicupitala, ale díval se hlavně po mamince a po kapitánu Flintovi, kteří právě za-hýbali kolem loděničky k přístavnímu můstku.

„To je to nejmenší, co pro ně mohu udělat,“ říkal kapitán Flint. „Vždyť mi zachránili Mozai-ku z cest. Tak jim snad mohu zachránit Vlaštov-ku. Stejně už udělali, co se dalo. Teď už to nedá tak moc práce. Ale kdyby měli čekat, až bude loď hotová, měli by zkažené prázdniny. Víte, i tak máme smůlu. Tolik jsme toho chtěli pod-niknout, ale dokud je u nás teta, nemůžeme se ani hnout.“

„Jak je daleko do Podkoví zátoky?“

„Není to o moc dál než na ostrov.“

„Ale až na druhé straně jezera.“

„Márinka Swainsonová z tamní usedlosti jezdí každý den na loďce s mlékem do města a já jim milerád vezu poštu a náklad. Pasažéry také,“ do-dal kapitán Flint.

„Nerada bych, aby byli někde na obtíž,“ starala se maminka.

„To přece oni ani nedovedou, madam,“ uklid-ňoval ji kapitán Flint.

John pohlédl na maminku a maminka na Johna. Pak si dali pěknou pusu. Maminka se na něho ještě jednou podívala a oči jako by se jí rozjasnily slabounkým úsměvem.

„Tak jsou z vás robinzoni?“ řekla. „To jste si ale pospíšili!“

„Neztroukali jsme přece schválně,“ bránil se John. „Byla to moje chyba. Myslel jsem, že nebu-du muset cestou do té zátoky skasat plachtu, ale pak přišel prudší náraz větru, a než jsme se nada-li, už to bylo.“

„Když jsem převrhla plachetnici svého bra-trance v sydneyjském přístavu, myslila jsem to zrovna tak,“ řekla maminka.

„Jenom kousek a mohla jsem být u břehu. Ale stejně si myslím, že tenkrát váł moc ostrý vítr, a kdybych byla ne-držela plachtu, aby se neobrátila, stejně by se do nás byl opřel a převrátil nás.“

John se trochu rozveselil.

„Vážně se ti to stalo?“ řekl. „To bych rád vě-děl,“ dodal s nadějí v hlase, „jestli se něco takové-ho někdy stalo i tatínkovi. Ale spíš asi ne.“

„Mě by to tak moc neudivilo,“ usmála se ma-minka.

„Jednou si to musí prodělat každý,“ řekl kapi-tán Flint. „Ledaže by se vozil jen na trakaři.“

„Hlavně se ale musí dávat pozor, aby se nikdo neutopil,“ řekla maminka. „Víš určitě, že se niko-mu nic nestalo?“

„Ale mami!“ zvolal John vyčítavě.

„Všechny jsem je spočítal, paní Walkerová,“ přispěchal Johnovi na pomoc kapitán Flint. „A je jich šest. Čtyři vaši a dvě moje neteře.“

„Jistě jste je spočítal dobře,“ řekla maminka. „Ale přece jen bychom měly s Bridget lehčí srd-ce, kdybyste nás na zpáteční cestě laskavě vysadil a mohly jsme si je přepočítat samy.“

„Já už umím počítat dál než do šesti,“ chlubila se Bridget.

„To víš, že ano,“ řekla maminka, naskočila do veslice a otevřela náruč. „Tak napočítej do tří a hopla. Já tě chytnu.“

Za chvíličku už John a kapitán Flint zase sedě-li v vesel. Veslovali pod Darienským štítem ze zá-toky Cesminového háje. Ale nemuseli už veslovat tak rychle. Neměli teď naspěch. Spíš naopak, pro-tože chtěli doprát ostatním dost času, aby stačili uklidit tábor. A měli na palubě cestující, nejlepší domorodou ženu na světě a lodního mazlíčka, a když člověk moc rázně vesluje, nemůže si s ni-kým v klidu popovídat.

Kapitola IX

NA STATKU U SWAINSONŮ

Bylo až k neuvěření, že ta obrovská hromada věcí na břehu Podkoví zátoky zmizí jednou v pěti sta-nech a ještě zbude dost místa i pro čtyři badatele. „Jestli hned nezačneme, jakživ s tím nebude-me hotoví,“ řekla Zuzana.

„Ale až se do toho pustíme s Peggy, zmizí všechno jako pára,“ kasala se Nancy.

„Měli jsme štěstí, že jste toho z vraku tolik za-chránili,“ ozval se Roger.

„To pořád ještě nic není,“ řekla Titty. „Robin-son Crusoe zachránil celé vory věcí. Dopravil na břeh i skříňky a soudky plné střelného prachu.“

„Ale o co zas přišel,“ řekl Roger. „A my vynesli na břeh všechno.“

První důstojník Zuzana se rozhlížela, kde by se nejlépe postavily stany. Moc na vybranou oprav-du neměli. Až dolů k úzkému břehu kolem záto-ky spadala spleť stromů a tábor by se byl vešel le-da na plošinku, kde vytékal z houští potůček a vléval se do jezera.

„Tady by byla skvělá skrýš,“ řekla Nancy, „ale na tábořiště to moc dobré místo není. Dneska to zrovna na déšť nevypadá, ale jak zaprší, rozvodní se potok a zaplaví celý ten kousek suché země. Jenže nikam jinam se všechny čtyři obytné stany nevejdou. Co kdybyste je postavili každý zvlášť po džungli?“

„To nejde kvůli posádce,“ namítla Zuzana. „Přece nemůžeme nechat prvního námovníka a plavčíka v noci samotné.“

„Hlavně ne na pevnině,“ řekla Titty. „Člověk nikdy neví, co tu na něho kde číhá. Na ostrově je to něco jiného. Víte co, raději tu ani nezůstane-me. Odstěhujeme se radši někam dál. Co kdyby-chom zašli do toho našeho údolí, do Rogerova a mého údolí, jak jsme vás tam chtěli zavést, ale pak nám to kvůli tomu ztroskotání nevyšlo?“

„Pojďme tam hned,“ navrhoval Roger.

„Ty máš nápady!“ odbyla ho Zuzana. „Přece musíme postavit co nejrychleji tábor, aby mamin-ka viděla, že je všechno v pořádku. Kapitán Flint ji jistě přiveze. Nesmíme ztratit ani minutu. Bu-deme se muset spokojit s tím, co máme. Jestli

nás tu maminka nechá, najdeme si zítra lepší tá-bořiště. Ale až přijede, musí to tu vypadat, jako kdybychom tu byli už kdovíjak dlouho. A jen se podívejte kolem sebe!“

Ted' už nikdo nic nenamítal. Vypadalo to opravdu příšerně, celá ta obrovská hromada ranců a plechových krabic a na ní až nahoře klec, ve které si papoušek bez ustání brebentil cosi o zla-tých dukátech a pochvaloval si, jak je krásný. Zu-zana vyhrožovala, že jestli hned nezmlkne, přeho-dí přes něj přehoz, ale pak dovolila Titty, aby mu ten upovídaný zobák zavřela radši kostkou cukru.

Jedno se však muselo uznat - že Amazonky dovedou výborně stavět stany. Zásobní stan vzty-čily mezi dvěma stromy, než bys řekl švec, a než do něho Zuzana s Peggy naskládaly zásoby, po-mohla Nancy prvnímu námořníkovi Titty posta-vit malé obytné stany a Roger přiložil ruku k dí-lu, kde se dalo. Podával Nancy a Titty jeden kolík po druhém, jak to jen bylo zapotřebí, anebo zaběhl po břehu do zásobního stanu, s plechovkou od sucharů nebo nějakou jinou potřebnou věcí. Konečně začala Podkoví zátoka vypadat spíš jako tá-bor vědecké výpravy než jako dějiště lodní kata-strofy. A za chvíli už tu stál opravdový tábor, sice ještě dost rozházený, ale stačilo už ten nepořádek jen trochu urovnat. S tím si dovedla nejlépe pora-dit Zuzana, ale ta neměla při uklízení ráda niko-ho kolem sebe. Vždycky nejdříve odklidila každé-ho, kdo by se jí pletl do cesty, ale s lidmi je právě ta potíž, že jak je odněkud uklidíte, hned o ně kus dál zase zakopnete. A tu si Zuzana s povděkem vzpomněla, že nemají ani trochu mléka a že by jim některá z Amazonek mohla ukázat, kudy se jde na statek.

Nejdříve vystrčila ze stanu Rogera, protože si byl zaplavat a kapalo z něho, kudy chodil. Roger skočil zase do vody a koupal se dál. Připadalo mu, že ho při tom ztroskotání zachránili až moc rych-le, a tak se ještě párkrát nechal zachránit - plaval vždycky přes zátoku, a Peggy, kterou už obyčejné uklízení také přestávalo bavit, ho tahala za lano ke břehu. Potom si Roger zkoušel, jaké by to asi bylo, kdyby se zachránil při ztroskotání docela sám. Plaval tak dlouho, až se dotkl nohama dna, plazil se mělčinou a namáhavě se dovlekl na břeh, těsně za místo, kam už nesahaly vlny přibo-je (což nebylo nic tak těžkého, protože žádný pří-boj stejně nebyl), a pak ležel vyčerpán na pobřeží, až zaslechl, že Zuzana říká cosi o statku a Peggy se nabízí, že ukáže Titty, kudy se tam jde. V tu chvíli rychle vyskočil a volal, že chce jít taky. Zuzana se pečlivě přesvědčila, jak už jsou je-jich šaty suché, stáhla je ze šňůry a uznala, že si je mohou obléknout. „Ještě štěstí, že jste ztroskotali zrovna v tro-pech,“ ozvala se Nancy. „Kamení je dneska tak rozpálené, že se na ně člověk bojí sáhnout, a všechno uschne jedna dvě. Jen si pomyslete, jak by vám bylo, kdybyste museli plavat ke břehu ně-kde v Arktidě, zima by byla, až by praštělo, slun-ce by ani nezasvitlo a nikde kouska dříví na oheň, jen sníh, tuleni a lední medvědi. To byste se pěk-ně klepali. A ani byste neuschli.“

„Ledním medvědům by to nevadilo,“ řekl Roger. „Za mokra bychom jim chutnali ještě lip.“

První důstojník Zuzana jim podala bandasku na mléko, a tak se jich všech až na kapitána Nancy a lodního papouška pohodlně zbavila. V táboře to hned vypadalo přehledněji. Vlastně by mohla ještě navrhnout Nancy, aby si vzala dalekohled a šla vyhlížet na některý ostroh, jestli není někde vidět veslici kapitána Flinta. Papoušek je aspoň v kleci, a na klec je spolehnutí, že když ji člověk někam postaví, nehne se hned tak z místa. A tak nechala Zuzana vařit vodu a šla se ještě podívat, jestli je ve stanech všechno na svém místě a jestli jsou spací pytle dobře rozprostřené a někdo je omylem neuložil do nesprávného stanu a jestli jsou chlopně předních dílců řádně stočené a všechno ostatní v bezvadném pořádku.

První důstojník Peggy vedla plavčíka a prvního námořníka nejprve kousek proti proudu potoka a pak přešli po vyvráceném kmeni na druhou stranu k travnaté vozové cestě vedoucí lesem, k cestě, kterou objevili na své výzkumné výpravě Titty a Roger. Po vozové cestě šli až k silnici, po-tom silnici přešli (neboť jít pro mléko je úplně obyčejná domorodá záležitost a vůbec se nedá srovnávat s výzkumnou výpravou) a prolezli prů-rvou v kamenné hradbě na druhé straně. A totéž udělala i vozová cesta. Vyšplhala se vzhůru po le-vé straně a vyběhla z lesa u starého obíleného hospodářského stavení se studánkou a kamen-ným žlabem, před kterým vesele kvákalo v louži hejno kachen. A to už zaslechl, jak si kdosi pro-zpěvuje třaslavým tichým hlasem starou loveckou píseň, kterou mladí lidé zpívávají tak hlasitě a bu-jaře:

Minulé zimy jednoho rána spatřili v Holmbanku cizího pána. Sportovec vydal se na liščí hon a lišák nařikal - cítil svůj skon. Halali!Halali! Kupředu! Halali!

„To je starý pan Swainson,“ řekla Peggy Blackettová. „Je mu už devadesát let.“

„A co je to ještě slyšet?“ ptal se Roger.

„Někdo tlučé maslo,“ vysvětlovala mu Peggy.

Vešla na chladnou obílenou verandičku a za-klepal na otevřené dveře.

Zpěv rázem ustal.

„Pojďte dál,“ ozvaly se současně dva hlasy.

Peggy, Titty a Roger vešli. Ačkoliv bylo venku takové vedro, hořel v kuchyni s nízkým roube-ným stropem oheň. Po obou stranách ohniště se-děli staroušci - v lenošce s vysokým opěradlem stařeček, který se nakláněl kupředu, opřený o hůl, a nedělal nic, jen si propěvoval, a v houpací židli naproti němu stařenka, která sešívala z klůčků pokrývku a měla ji rozprostřenou na klíně a ještě velký kus jí spadal na podlahu. Vedle ní stál na zemi mělký košík plný různobarevných ústřížků a hadýrků, které se všechny jednoho dne měly octnout na příkrývce.

„Ale propánakrále,“ řekla paní Swainsonová, když na ně pohlédla přes brejličky. „To je jedno z Blackettových děvčat. A kdopak jsou ti ostatní? Myslela jsem si, že jste jen dvě. Na mou věru, vy jste ale vyrostly! Vždyť mi to připadá jako včera, když k nám vešla matka vaší maminky a nebyla tehdy o nic větší, než jste teď vy. A já už byla do-spělá vdaná ženská.“

„To už je šedesát let. Pětašedesát,“ řekl starý pan Swainson. „Už to bude bezmála sedmdesát let, co jsem si ji přivedl z kostela v Biglandu a ona se prvně posadila do téhle lenošky.“

„Ale kdopak jsou ti ostatní?“ ptala se paní Swainsonová. „Nevypadají ani na Blackettovy, ani na Turnerovy.“

„Jsou to naši kamarádi,“ vysvětlovala Peggy, „a zrovna ztroskotali.“
„Ztroskotali?“ zeptal se starý pan Swainson. „Ale to mi připomíná jednu písničku...“
„Tak už dost, Neddy,“ zarazila ho paní Swainsonová. „Přestaň aspoň na chvíli s těmi písničkami, vždyť takhle člověk neslyší vlastního slova... Co jsi to říkala, děvče?“
„Ztroskotali,“ opakovala Peggy. „A potřebovali bychom mléko, kdybyste nám ho mohli trochu nechat. Donesli jsme si bandasku.“
„Měli jsme mléka spoustu,“ řekl Roger, „je-nomže se potopilo i s lodí a vyteklo nám do vody.“
Titty neřekla ani slovo. Rozhlížela se kolem dokola po nízké selské kuchyni s roubeným stro-pem. V rohu stály starobylé stojací hodiny nahoře s kulatým měsícem a kolem ciferníku měly květi-nový věneček. Na černé římse krbu ležel zahnutý lovecký roh a nad ním na hřebíčcích zaražených do zdi stará puška a dlouhatánský poštovní roh, dlouhý skoro jako člověk. V nízkých okénkách byly krajkové záclonky a v hlubokých okenních výklencích fuchsie v kořenáčích a velká kropenatá mušle. Každá mušle ležela na pletené dečce a kořenáče stály na talířcích, a každý ten talířek měl také svou pletenou dečku, jako by byl jednou z těch kropenatých mušlí. Titty se podívala na kr-bovou řimsu, jestli lovecký roh také leží na plete-né dečce. Ale to bylo už moc vysoko, a Titty tam nedohlédla. Vedle stálo na krbové římse ještě ně-kolik zašlých cínových džbánek a porcelánových svícňů a měděná čajová konvice, o které si Titty hned pomyslela, že by se určitě líbila Zuzaně.
Když stará paní Swainsonová pochopila, že chtějí mléko, zavolala mnohem hlasitěji, než by od ní kdo čekal:
„Márinko! Márinko! Márinkóó!“
Máselnice ztichla, po kamenné podlaze zaklapaly dřeváky a chodbičkou od mléčnice přicháze-la vysoká mladá dívka s rukávy vyhrnutými až po lokty a tvářemi celými zružovělými, jak otáčela klikou máselnice.
„Jakpak se pořád máte, slečno Peggy?“ optala se.
„Moc dobře, děkuji,“ řekla Peggy. „Tohle jsou mí kamarádi. Tohle je Titty. A to je Roger. Oba ztroskotali.“
„Na jedné lodi,“ vysvětloval Roger. „Plavali jsme ke břehu.“
„Tak co, děvče,“ obrátila se paní Swainsonová k Titty. „Co říkáš mému nejmenšímu vnouče-ti?“
Márinka se zasmála. „Na tohle se ptá každého,“ řekla.
„Mně se moc líbí,“ řekla Titty.
„To je vidět, že máš dobrý vkus,“ smál se pan Swainson. „A to mi připomíná hezkou písnič-ku...“
„Nech už těch písniček,“ řekla paní Swainsonová. „Nezbylo ti od rána trochu mléka, Márinko? Krávy se hned tak ještě nevrátí z pastvy.“
„Pojďte se mnou,“ řekla Márinka. „Já vám ho trochu dám. Jak k nám někdo přijde, dědeček by mu pořád jen zpíval.“
„Ale mně se ta písnička moc líbila,“ ozval se Roger.
Stařeček se plácl do kolen a rozesmál se, až se mu po ruměných tvářích kutálely slzy.
„My dva bychom si dobře rozuměli,“ řekl a znovu se rozesmál.
Ale to už je Márinka všechny vystrčila z kuchy-ně a vedla je chodbičkou do mléčnice.
„Točte mi někdo klikou, než vám vypláchnu bandasku,“ řekla. „Jak se začne máslo tlouct, ne-smí se máselnice ani na chvíli zastavit. Kdyby-chom zůstali v kuchyni a nechali dědečka, aby spustil všechny ty svoje písničky, dostali byste se odtud až někdy v noci a mléko by zatím zkyslo.“
A tak každý chvíli točil klikou a Márinka jim zatím vypláchla bandasku a nalila do ní z velkého hnědého hliněného krajáče mléko.
„Zastavte se u nás zas brzy,“ zvala je paní Swainsonová, když je Márinka rychle vedla ku-chyní ven.
„Přišli bychom moc rádi,“ řekla Titty.
„A my dva si spolu pěkně zanotujem,“ kývl stařeček na Rogera a přimhouřil jedno oko, až mu docela zmizelo pod huňatým obočím.
„Musím se s vámi rozloučit,“ řekla Márinka,
„nebo se mi máslo přece jen zkazí.“ Pro jistotu ještě doprovodila Peggy, Titty a Rogera z verandičky a pak rychle odběhla zpátky do stavení.
„Škoda že nám toho nezazpíval víc,“ zalitoval Roger, když odcházeli. Ale ušli sotva pár kroků a už zase zaslechli stařečkův skřípavý hlas:
Takový liščí hon se hned tak nezdaří Na nic se nezmohli honci ni stopaři, nemohli stačit psům a neměli dost sil. Pět hodin běželi psi osmdesát mil.
„Takhle on zpívá v jednom kuse,“ řekla Peggy.
„A paní Swainsonová zas pořád šije příkrývky. Ta už jich určitě nadělala stovky.“
„Viděli jste tu měděnou konvici?“ ptala se Titty.
„Chtěl bych ho slyšet troubit na roh, na ten dlouhatánský,“ řekl Roger. „Mohl bych nést mlé-ko? Ráno jsem ho nést nemohl, hned se potopi-lo.“
„Jako správní trosečníci bychom na žádném statku neměli mléko shánět,“ řekla Titty, když šli už pěknou chvíli mlčky.
„Moře nás přece vyvrhlo na břeh a na celém tom pustém pobřeží není je-diné lidské obydlí. Ale mohli jsme si samozřejmě chytit nějaké divoké kozy a podojit je. Tak jsme to určitě taky udělali.“
„To je pravda,“ řekl Roger. „Ale že nás pěkně potrkaly, co? Než jeden podojil kozu, museli jsme mu ji dva držet.“
To stačilo na vysvětlenou, kde vzali mléko. Ale co silnice? Leží tu před nimi mezi lesem, který se táhne kolem břehu jezera, a lesem rozběhnutým po úbočí kopce, široká silnice, po níž jezdí auta, motorky, a dokonce i řeznické vozy. Je to ale směla, narazit na takovou silnici v nově objevené zemi! Když Kolumbus objevoval Ameriku, ne-musel se s ničím takovým zlobit.
„Jak si poradíme se silnicí?“ ptala se Titty, když přešli na druhou stranu a rozhlíželi se, jak se dostat z vozové cesty k

potůčku.

„Jak to myslíš?“ nechápala Peggy.

„Je na ní tolik rámusu a domorodců. A vůbec to nejsou domorodci, co by se hodili do nově objevené země.“

„My si jí prostě nevšímáme,“ řekla Peggy, „aspoň ne, když přijedeme do Podkoví zátoky. Je to prostě hranice naší země. Nikdy si s ní nelámeme hlavu. Vždyť je dost daleko od jezera.“

„Včera to byla stezka Aztéků,“ řekla Titty. „Troubili tam na sebe - vlastně troubili tam je-jich zvědové.“

„To je skvělý nápad,“ zvolala Peggy. „Na to by možná nepřišla ani Nancy. Ale když jste šli naho-ru na vřesoviště, museli jste přes ní přece taky přejít. Asi jste dávali pozor a přeběhli na druhou stranu, když se nikdo nedíval.“

„Kdepak,“ řekl Roger, a zrovna chtěl začít vy-právět, jak místo aby šli přes silnici, objevili mís-tečko, kudy se dá prolézt pod ní, když tu náhle zaslechli Nancy. Byla sice ještě daleko, ale její vo-lání se hlasitě a zřetelně rozléhalo lesem.

„Plachta! Plachta!“

Všichni tři se horempádem rozběhli dolů, ale Roger musel zpomalit, protože mu mléko šplíchalo z bandasky. Ostatní na něho počkali a Peggy mu vzala bandasku.

„Utíkej,“ řekla mu. „Já to mléko ponesu sama. Když při běhu moc nenadskakuješ, nerozleje se.“ A opravdu, ačkoli utíkala skoro tak rychle jako ostatní a prodírala se za nimi i křovím, rozlila jen nepatrnou trošičku.

V táboře postavila bandasku přes zásobní stan. Titty s Rogerem pádili dál a vyběhli z lesa na břeh, kde dohlížel na oheň jen papoušek v kleci. Na nejzazším cípu severního ostrohu, který ozna-čoval uzounký vjezd do zátoky, vlál na veslu, za-raženém mezi balvany, velký ručník. Pod ním stála Nancy a střídala se se Zuzanou o daleko-hled. Ostatní k nim rychle přiběhli.

„Vždyť to není žádná plachta,“ řekl Roger.

Vlastně to byla jenom veslice. A i bez dalekohledu viděli, že na ní vesluje kapitán Flint s kapi-tánem Johnem a na zádi že sedí maminka s Bridget.

„Dostali jste mléko?“ ptala se Zuzana, když se k ní drápali přes kameny. „Výborně. Tak teď má-me všechno připraveno a mohou klidně přijet. Ale stihli jsme to jen taktak.“

Kapitola X

ZACHRÁNĚNÉ PRÁZDNINY

I Zuzana, Titty a Roger, kteří maminku tak dobře znali, se v hloubi duše trochu báli, že jim přijede říct, aby se ihned vrátili do Cesmínového háje. Nancy a Peggy byly tajně přesvědčeny, že to tak dopadne, a nemohly pochopit, jak to že se troseč-níci přesto na mamčinu návštěvu tolik těší. Ale naši badatelé toho měli moc na srdci, co chtěli mamince vypovědět. Také trošičku doufali, že až nejlepší domorodá žena na světě uvidí, jaký si udělali tábor, nebude si už myslet, kdovíco se ne-přihodilo. Ještě než veslice přirazila ke břehu, do-konce než byla na doslech, už viděli, jak pevnou mají naději, že nedojde k nejhoršímu a po jejich výzkumných výpravách že nebude veta.

„Máme to dobré Zuzano,“ křičela Titty, jakmi-le spatřila veslici. „Vzali s sebou Bridget. Uvidíš, že všechno dobře dopadne.“

Peggy se na ni udiveně podívala, ale Nancy a Zuzana rázem pochopily, jak to Titty myslí. Vždyť maminka by s sebou sotva brala Bridget, kdyby den měl skončit smutným balením celého tábora a návratem badatelů k obyčejnému domo-rodému životu. Roger si s ničím takovým hlavu nelámá a nemohl se už dočkat, až vypoví ma-mince, jak museli plavat ke břehu. Roger nemys-lel nikdy moc dopředu, ale pro ostatní znamena-lo, že Bridget je na lodi, opravdu hodně. Loď zamířila mezi ostrohy do zátoky, badatelé a jejich spojenci slezli po balvanech a na břehu vypuklo velké vítání, mnohem veselejší, než by se dalo čekat. Vlastního slova nebylo slyšet, troseč-níci mluvili jeden přes druhého, ale otázku, kte-rou měli všichni na jazyku, zprvu nikdo nevyslo-vil. Maminka přepočítala trosečníky, přesvědčila se, jestli se oblékli do suchého, a chtěla dopo-drobna vědět, jak se to stalo. Trosečníci jí všech-no vyprávěli, ale zároveň byli zvědaví, co se John a kapitán Flint dozvěděli v Riu o chudince Vlaš-tovce. Nikdo se však slovem nezeptal, jestli smějí zůstat dál badateli. A maminka se ani nezmínila, že by snad měli jet domů. John už vypadal mno-hem šťastněji. Bridget neměla zřejmě ani tušení, že se stalo něco vážného. A kapitán Flint udělal velkou radost Zuzaně, když ji pochválil, jak vý-borně zařídila tábor.

Rozhovor na břehu se točil jen a jen kolem ztroskotání, ale kdo neslyšel, o čem se mluví, ani by neuhodl, že ještě před několika hodinami bylo v Podkoví zátoce pusto a prázdno. A nikomu, kdo by zahlédl ten veselý obrázek, by ani nenapadlo, že ráno ztroskotala v ústí této pokojné zátoky o skálu loď, a že ten úhledný, pěkně uspo-řádaný tábor postavili dnes dopoledne narychlo námořníci, kteří jen několik hodin předtím mu-seli plavat ke břehu a taktak si zachránili životy.

Stály tu všechny čtyři obytné stany, po dvou na každé straně potoka, čelem ke břehu, a hned před vchody jim tekla voda na pití a umývání. Za nimi, zčásti ukryt za stromy, byl vidět starý stan, z ně-hož si trosečníci udělali zásobárnu. Mohutný oheň nechali vyhasnout a na břehu, kde ráno plá-polaly takové plameny, že by si nad nimi divoši upekli obrovské sele, se teď nad kulatým kamen-ným ohništěm mírně vařila v konvici voda. A na šňůře už nevisely mokré šaty trosečníků, ale pěkná řádka plavek a ručníků. Pravda, když se člověk podíval na velký ručník, rozevlátý z vesla na ostrohu, hned poznal, že se sem uchýlili v nejvyš-ší nouzi námořníci, ale teď, když přijela nejlepší domorodá žena na světě, raději ručník sundali, aby se snad nezdálo, že se dožadují pomoci. Každěmu, kdo je znal, by ovšem bylo divné, kdyby viděl jen Amazonku a veslici kapitána Flinta, a po Vlaštovce ani stopy, třebaže celá její posádka od kapitána až po papouška byla na břehu.

„Tak jak to vypadá s Vlaštovkou?“ zeptala se Titty, když se jí konečně podařilo promluvit si potichu s Johnem. Ale kapitán Flint ji zaslechl a odpověděl: „Bu-de to trvat tak týden, deset dní, než bude zase na vodě. Jedno žebro se jí musí vyndat a přinejmen-ším dvě prkna nasadit. Na vodu ji mohou spustit, teprve až bude nalakovaná, a prkna se

nedají la-kovat, dokud se nenapaří, a neproschnou. Počká-te si přinejmenším týden nebo deset dní.“

„Ale bude opravdu v pořádku?“

„Jako nová.“

„Tak to mi už vůbec nevadí, že jsme ztroskotali.“

„To bych řekl,“ smál se kapitán Flint. „Komu by to také vadilo?“

John, Titty a kapitán Flint na sebe pohlédli a tu Titty pochopila, že tu opravdu budou smět zůstat.

A skutečně, nejlepší domorodá žena na světě se jen jednou rozhlédla po pěkně uspořádaném táboře a hned byla mnohem spokojenější. Trošeč-níky si vlastně přepočítala, ještě než vystoupila na břeh. Viděla, že už mají suché šaty, a přesvědčila se na vlastní oči, že nikdo z Vlaštovek neschází. Že není nic Johnovi, to už věděla, vždyť seděl před ní v loďce a pomáhal kapitánu Flintovi ve-slovat dolů po jezeře. Ale o ostatních jí jenom řekli, že se jim nic nestalo. To ji však vůbec neu-klidnilo. Vždyť věděla, že se pod nimi potopila loď a museli plavat ke břehu, a třebaže byla nej-lepší a nejrozzumnější domorodá žena na světě, kterou kdy kdo znal, byla moc ráda, že už je u nich a že se může sama přesvědčit (třeba polí-bením nebo třením nosů), že ani jediný člen lod-ní posádky nebyl nouma a neutopil se.

„Ještě, že jste při tom ztroskotání neměli na palubě lodního mazlíčka,“ řekla po chvíli.

První námořník Titty si hrál s lodním mazlíč-kem, a jak to slyšela, vzhledla k mamince.

„Ba ne, měli, bylo by přece nespravedlivé, kdy-by o to Bridget přišla. Že jsi s námi byla na lodi, vid', Bridget? A když se loď potápěla, posadili jsme ji na vor a ten vor odnesl proud, silný sko-rém-jak Golfský proud, a v životě už bychom ji neviděli, nebýt toho, že jsi náhodou jela kolem na kánoi a zahlédla ji.“

„Ano, tak to určitě bylo,“ řekla nejlepší domo-rodá žena na světě. „Plula docela sama na voru a neměla vůbec nic k jídlu, jen jednu maličkou kobližku, a o tu se ještě dělila s rackem, který si k ní sedl na vor a měl zřejmě velký hlad.“

„To jsem moc ráda, že ji objevila,“ řekla Titty.

Roger chtěl pořád zavést maminku na ostroh, aby viděla, kde se potopila Vlaštovka, a podí-vala se na Skalní hrot, který teď vypadal docela nevinně. Ostatní trošečníci o to moc nestáli. Když pluli kolem zátoky, kapitán John a kapitán Flint se o Skalním hrotu ani slovem nezmínili. Ale nejlepší domorodá žena na světě chtěla zřej-mě i tu skálu vidět na vlastní oči. Roger ji vedl přes balvany až na samý cíp ostrohu a ostatní šli za nimi. V táboře zůstala jen Zuzana, která byla ráda, že se jich na chvíli zbaví, a měla pro to opravdu důvod, a Bridget - ta chtěla pomáhat Zuzaně.

„A kde přesně se Vlaštovka potopila?“ ptala se maminka.

„Těsně u téhle skály,“ ukazoval Roger. „Je to ale štěstí, že jsem se loni naučil plavat, vid'?“

„To bych řekla,“ přisvědčila maminka.

„Jinak bych ani nedoplaval až k lanu a Amazonky by mě nemohly vytáhnout,“ řekl Roger.

Maminka se na všechno vypsala, tak se dovědě-la, jak se všichni dostali na břeh, a jak vynesli konvici, rendlík a zátěž a jak nakonec vytáhli i Vlaštovku. Roger na všechny ty otázky ochotně odpovídal. Titty se ozvala jen tu a tam. John neřekl skoro nic. A vůbec nejvíc se toho snad ma-minka dověděla od Nancy a Peggy Blackettových.

„A nakonec jste ji sami zvedli ze dna a vytáhli na břeh?“

„Nancy a Peggy nám ohromně pomohly,“ řekl John.

„To věřím,“ usmála se maminka. „Všichni jste se opravdu dobře činili. Ale už na to raději nechci ani myslet. Mohlo to dopadnout mnohem hůř.“

„Mohlo, paní Walkerová, kdyby neměli tako-vou posádku,“ ozval se kapitán Flint, který až do-sud mlčky poslouchal.

„Ale pokud vím, nedošlo vůbec k panice, leda mezi diváky na břehu.“

„Vykřikla jsem jen jednou,“ ohradila se Peggy rozhorleně, „a to by byl vykřikl každý.“

„Tak vidíte, paní Walkerová,“ řekl kapitán Flint, „nedošlo vůbec k panice, ani na břehu. Když se to tak vezme kolem dokola, myslím, že můžeme být na takové ztroskotání hrdí.“

„Ale stejně bych byla raději, kdyby něco tako-vého už neopakovali,“ řekla nejlepší domorodá žena na světě.

Vtom se ozvalo veselé zahvízdnutí Zuzaniny píšťalky a Bridgetino volání, že už je svačina.

Zuzana byla skoro se vším hotova, ještě než Nancy zahlédla v dálce veslici. Voda v konvici se jí skoro vařila, a všechno ostatní měla až do po-slední chvíle uloženo pěkně v chládku v zásob-ním stanu. Teď už voda vřela, Zuzana zavařila čaj, a než se ostatní dost napovídali na břehu o tom ztroskotání, složila nadvakrát starý podlahový dí-lec (ten, z kterého vyřizli záplatu na díru ve Vlaš-tovce) jako ubrus. A když ostatní zaslechli Bridgetino volání, čekal je už výtečný čaj s opečenými plátky makového koláče, navršenými na vikách od plechovek na suchary (opekla je Peggy, a opravdu neměly nijak špatnou chuť) a s nakráje-ným bochánkem namazaným máslem a zavařeni-nou. Na ostrově obvykle ukrojili každému bada-teli pořádně tlustý krajíc a máslem jej namazali až v poslední chvíli, aby se vyhnuli nehodám, jaké tak často stihnou krajíc, když je z jedné strany na-mazaný, a hned se nesní. Dnes však tu čekaly te-nounké namazané plátky a malé obložené chle-bičky, úhledně navršené do pravidelných pyra-míd, a vyvolávaly dojem spořádané klidné poho-dy, kterou nemůže nic narušit.

„Už jsem vám to říkal, ale musím to znovu opakovat,“ pravil kapitán Flint, když viděl, co Zu-zana dokázala, „že žádná výprava nikdy neměla lepšího prvního důstojníka než vy.“

Všechno klapalo výborně, tak výborně, jak jen kapitán Flint doufal. Ale přece jen se ještě ani Roger neodvážil zeptat, jestli tu budou smět zů-stat. Po svačině pochválila maminka Zuzanu a Bridget, jak všechno dobře připravily, a pak jim teprve odpověděla na otázku, kterou měli všichni na jazyku.

„Jestli se opravdu nechcete vrátit do Cesmíno-vého háje a pustit se do prázdninových úkolů, měla bych asi teď zajít za Márinkou Swainsonovou.“

„Prázdninové úkoly můžeme dělat, kde chce-me,“ řekl John.

„Když se dělá prázdninový úkol doma, není to žádný prázdninový úkol,“ řekla Titty. „Je to jen obyčejná školní úloha.“ Kapitán Flint vzal Bridget na záda a ukázali nejlepší domorodé ženě na světě, kudy se jde na-horu po potoce a k vozové

cestě a kde se pak vy-jde z lesa na silnici, a tam spatřili Márinku, jak rozmlouvá s nějakým mladíkem, který sedí na velkém kaštanově hnědém tažném koni.

„To je dřevorubec,“ řekla Titty. „Když jsme by-li s Rogerem na výzkumech, viděli jsme ho, jak vede tři koně, a ti koně táhli kládu.“

Vtom obrátil dřevorubec velkého koně, zamá-val na Márinku a ta na něho, a odklusal si to, klapity klap dolů po silnici.

„Vy zůstaňte tady,“ řekla maminka, „a my s pa-nem Turnerem zajdeme přes silnici a promluví-me si s Márinkou.“

„Já půjdu taky,“ řadonila Bridget.

„Tebe je stejně lepší nést, než pustit na zem,“ usoudil kapitán Flint. „Aspoň se ti nic nestane.“

Čtyři badatelé a jejich dva spojenci čekali v lese a maminka s kapitánem Flintem, který nesl na zádech Bridget, přešli přes silnici a dali se do řeči s Márinkou. Chvilku rozmlouvali hned u silnice a pak se dali společně po vozové cestě, která ve-dla lesem k Swainsonovic usedlosti. Trvalo dlou-ho, než se vrátili, a Nancy a Peggy zatím vzpomí-naly na všechny ty plány, které se jim teď, když Vlačovka ztroskotala, zhatily, i na to, jak se chtěli společně vydat nahoru na vřesoviště, podívat se na tajné údolí, a začaly se vyptávat Titty a Rogera, jak to tam vlastně vypadá a kde to je. Titty a Roger jim odpovídali, ale dávali si pozor, aby nevyzradili nic o jeskyni Petra Kachny.

„Víte co, půjdeme se tam podívat, hned jak se nám podaří vyklouznout z domova,“ navrhovala Nancy.

Když se maminka s kapitánem Flintem a Bridget vraceli, bylo hned vidět, že maminka je nad-míru spokojená. Kapitán Flint nesl košík vajec a Bridget si pochutnávala na jablíčku.

„Márinka je moc milá, rozumná a hodná,“ řek-la maminka, „a usedlost se mi také líbila, i ti dva staroušci.“

„Také vám pan Swainson něco zazpíval?“ ptal se Roger.

„Ano zazpíval, ale paní Swainsonová a Márinka ho nakonec uprosily, aby přestal.“

„Je to moc milý stařík ten Neddy a má rád pís-ničky,“ řekl kapitán Flint.

„Tak už je to jisté?“ ptal se John. „Můžeme tu zůstat?“

„Ano,“ svolila maminka. „Myslím, že můžete. Jenom si, prosím vás, pamatujte, co psal tatínek.“

„Hurá!“ zajásal Roger.

Když se pak vrátili do zátoky, řekl kapitán Flint: „Ale víte co? Měli byste se poohlédnout po jiném tábořišti, nebo vás první déšť úplně vyplaví.“

„To mě také mohlo napadnout,“ řekla maminka.

„Kolem břehu je spousta lepších míst,“ pokračoval kapitán Flint. „A hlavně suchých.“

„Jenže to tam není tak tajné,“ namítla Peggy.

„My jim něco najdeme,“ nabízela se Nancy.

„Odstěhujeme se do našeho údolí,“ řekla Titty. „Je to po našem ostrově nejkrásnější místo na světě.“

„Do jakého údolí?“ ptala se maminka.

Titty a Roger jí co nejlépe vysvětlili, co je to za údolí.

„Tam já to znám,“ vzpomněl si kapitán Flint. „Ale nebyl jsem tam dobrých dvacet let. A jestli je to to údolí, co myslím, je tam výborné tábořiš-tě. A taky tam je...“

„Pst!“ vykřikl Roger.

„Neříkejte to. Neříkejte to. Je to tajemství... Jestli myslíte tu...“

Titty ho zarazila právě včas. Kapitán Flint se na ni díval celý popletený.

„Co jestli myslím?“

„Pošeptejte mi to,“ prosila ho Titty... „Ach tak. To říct můžete. Já myslela jiné tajemství.“

„Tak mohu pokračovat?“ ptal se kapitán Flint. „Chtěl jsem říct, že je nad ním báječné pstruží je-zírko. Ukážu vám, jak se chytají pstruží.“

„Viděli jsme jich v potoce spoustu,“ řekl Ro-ger.

„Jak je to daleko od Swainsonů?“ ptala se ma-minka.

„Jen o kousek dál než odtud,“ řekl kapitán Flint.

„Ještě jsme se tam nebyli podívat,“ vysvětloval John. „Chystali jsme se tam dneska. Ale u jezera by to bylo mnohem lepší.“

Titty už na chvíli zadoufala, ale teď ztrácela naději, i když ne tak docela. Hlavně ale, že nemají po výzkumech.

„Pro mne za mne si můžete být, kde chcete, jen když jste blízko Márinky Swainsonové,“ řekla maminka. „Chodí s mlékem do vsi, a tak aspoň budu pořád vědět, co je s vámi.“

„A někdy k nám přijdeš s Bridget na návštěvu,“ řekla Zuzana.

„A kapitán Flint také,“ dodala Titty.

„To jsem zvědav, jestli budete tak dobří troseč-níci, jako loni válečníci,“ řekl kapitán Flint.

„Jenže to ztroskotání je až moc opravdové,“ řekl John posmutněle.

„Čert aby už vzal tu pratetu,“ zvolala Nancy. „Nebyť jí, mohly jsem se plavit s vámi a taky ztroskotat.“ Pohlédla téměř s odporem na Amazonku, pěkně vytaženou na břeh vedle veslice. „Vy si můžete dělat, co chcete. Můžete objevit, kde pramení Amazonka. Můžete objevit třeba i nás. Můžete všechno. A my nemůžeme, dokud je u nás prateta, dělat vůbec nic zajímavého.“

„U sta hromů,“ zvolal kapitán Flint. „Ještě žes mi ji připomněla. Měli jsme se všichni vrátit k svačině, a jestli sebou teď nehodíme, přijdeme pozdě i k večeri. A tak, jestli nás omluvíte, paní Walkerová, budeme už muset jet.“

„Vždyť ji můžete vysvětlit, že jsme ztroskotali,“ řekl Roger.

„Vykládat něco takového tetě Marii nemá nej-menší smysl,“ odpověděl mu kapitán Flint.

„Měly bychom už s Bridget také jet,“ řekla ma-minka. „Bridget už měla jít dávno na kutě.“

A tak začali všichni nastupovat. John a Zuzana odrazili veslici, kde seděla maminka, Bridget a kapitán Flint. Titty a

Roger pomáhali odrazit Amazonku. Potom se naši čtyři badatelé rozběhli na severní ostroh zamávat ostatním na rozlouče-nou. Když si však uvědomili, že zůstanou na sou-ši a že i kdyby nakrásně chtěli vyplout, nemají žádnou loďku a nemohou se vydat na moře, zmocnil se jich tísnivý pocit, že všechno zdaleka nevychází tak, jak čekali.

„Ne abyste byli moc dlouho vzhůru,“ volala na

ně maminka. „Po takovém ztroskotání je nejlepší jít brzy spát.“

Trosečníci nespustili malou bílou plachtu Amazonky z očí, dokud jim nezmizela za ostrovy u Ria. Pak zahlédli, že veslice už proplovává pod Darienským štítem, ale i ta jim za chvíli zmizela. Najednou si uvědomili, že jsou hrozně unavení. A když Zuzana navrhla, aby se dali hned do večere, nikdo nic nenamítal. Výborně se navečeřeli chleba a mléka, a když dojedli, nebylo už ni-komu jaksi do řeči, nerozpovídali se dokonce, ani když zjistili, že v žádné baterce, které měli v kap-se batohu a které se potopily i s lodí, se nezažehne sebemenší jiskřička. Ale komu se chce jít spát, spokojí se i se svíčkovou lampičkou. Když se za-vrtali do spacích pytlů, neozval se ze stanů ani hlásek, a třebaže potůček před stany bublal doce-la jinak, než vlny jezera šplíchaly o skály ostrova, za chvíli po tom, kdy John zvolal: „Zhasnout světla!“, nebyl už nikdo vzhůru a ani ten potůček neslyšel.

Kapitola XI

PRVNÍ NÁMOŘNÍK TITTY PŘEVEZME VELENÍ

Když za východními svahy na druhém břehu je-zera vycházelo slunce, nestínil stany jediný strom. A tak vzbudilo kapitána Johna brzy ráno sluneční světlo a bublání potůčku, který si to uháněl sa-mým středem tábora. Jen se však John probudil, hned na něho dolehly tak smutné myšlenky, že se raději obrátil ve spacím pytli a snažil se co nej-rychleji znovu usnout. Včera večer si myslel, že mají to nejhorší ze ztroskotání za sebou. Ale teď pochopil, že všechno teprve začíná.

Ano, byla to hloupost, že držel tak dlouho plachtu a nechtěl ji nechat přesmeknout, až ji na-konec, zrovna když se to nejméně hodilo, přeho-dil vítr... ale to všechno už patřilo k ztroskotání. A když pak Vlaštovka klesla ke dnu, museli se potápět, zachraňovat, co se dalo, a vytáhnout loď na břeh. A potom bylo třeba zařídit opravu lodi a pustit se s ní na nebezpečnou plavbu do Ria, nebezpečnou, protože měli jen nouzový stěžen a dovnitř vnikala voda. Pořád měli plné ruce prá-ce a nevěděli, co dřív. A pořád měli co dělat s lo-děmi. Jen jednou bylo Johnovi včera divně u srd-ce - když se díval, jak odplouvá veslice a Amazonka, a věděl, že se za nimi nemůže pustit. To však měl ještě plnou hlavu jiných starostí. Teprve dnes ráno stanul tváří v tvář pravdě.

Probudil se s myšlenkou, že zajede s Vlaštov-kou naproti na Dixonovic hospodářství, přistane ve Žraloci zátocě a staví se pro ranní mléko, ale najednou si uvědomil, že už Vlaštovku nemá. Že nemá vůbec žádnou loď. Táboří tu sice se svými druhy na břehu jezera jako na pobřeží nějakého moře, ale přitom jsou vlastně zajatci země. Vo-da jim není nic platná, mohou se v ní leda vykou-pat. S námořnickým životem mají prozatím ko-nec.

Viděl, že už znovu neusne a nezapláš tu smut-nou pravdu, a tak se vymotal ze spacího pytle. Za chvíli už plaval v zátocě. Doplavál až k jejímu ústí a mezi ostrohy na širé jezero. Bylo tiché ráno, nikde ani vánku a na hladině se neukázala skoro vlnka. Jen tam, kde pod hladinou číhal Skalní hrot, se voda tu a tam kapánek zčeřila, jako by z hloubky pomalu vyplaval pstruh, tiše vsál mou-chu a ani nerozrušil tlamičkou vodní hladinu. John plaval dál a za chvíli ležel na skalisku a odpočíval jako mokrý růžový tuleň, vyhřívající se na ranním sluníčku. Oddával se odpočinku a díval se přes jezero k ostrovu Divokých koček. Vzpomínal, jak to bylo krásné, když žili na ostro-vě, obklopeni kolem dokola vodou, a věděli, že v přístavu si hoví malá lodička a mohou v ní kdy-koli vyplout. Vzpomínal na chvíle, které strávili loni na Darienském štítu a v Cesmínovém háji a den ze dne čekali telegram od tatínka, že si smějí půjčit Vlaštovku a plout s ní k ostrovu. Tentokrát bude čekání mnohem těžší. Zažili už, co je to mít svůj ostrov a svou loď, a oboje ztratili. Za chvíli se otočil John k zátocě a spatřil, jak k obloze stoupá pramének modrého dýmu.

„Zuzano!“ zavolal.

„Ahoj!“ odpověděla Zuzana.

V tu chvíli zaslechl ze zátoky zakviknutí. To jistě zkouší Roger palcem od nohy, jaká je voda. A tam, kde se do zátoky vlévá potůček, je voda

studená i v srpnu. Pak zaslechl dvojí hlasité šplouchnutí. To určitě první námořník a plavčík naskákali jeden po druhém do vody. John se rychle rozhodl, převalil se jako tuleň ze skály, bez jediného špláchnutí se potopil, znovu se vynořil, ještě naposled pohlédl k ostrovu Divokých koček a plaval do zátoky.

Zamířil k bílým stanům v ohbí zátoky, kde se do jezera vléval potůček spadající z vrchů. Tam cákala voda na všechny strany. Roger ležel na zá-dech s rukama na dně a kopal do vody. Titty nap-jala paži, aby dobře rozrážela vodu, a točila se ko-lem dokola - představovala si, že je vír.

„Titty!“ zvolal John, jakmile doplavál dost blíz-ko, aby ho ve všem tom cákotu bylo slyšet.

Vír se utíšil.

„Ahoj!“ řekl.

„Poslyš, Titty,“ pokračoval John, „jak myslíš, že je opravdu daleko z vašeho údolí na ten statek, kam máme chodit pro mléko?“

„Moc daleko to být nemůže,“ řekla Titty.

„Dál než odtud?“

„O moc dál ne. Možná že je to i blíž. Třeba by-chom si našli zkratku lesem za silnicí. Odstěhuj-me se tam? Johne, prosím tě, odstěhujeme se tam!“ Z víru byl zas až do večera nadšený cesto-vatel.

„Kdo dojde pro mléko k snídani?“ volala Zu-zana od ohně.

„Půjdem všichni,“ rozhodl John. „Ale až na břeh se s ním neponeseme. Co se tak nasnídat nahoře v lese? Vezmeme si mléko a pak se půj-de-me podívat na to vaše údolí.“

„Hurá!“ zajásal Roger.

„Přemýšlel jsem, že bychom měli přeložit tábor o kus dál od břehu. Za prvé tu hrozí záplavy. Za druhé bahenní zimnice. Mezi džunglí a mořem je vždycky nebezpečno.“

„Mohli by tu být aligátoři,“ řekla Titty, která lezla s cákotem z vody, „nebo hroši. Představte si, kdyby nám nějaký hroch pošlapal nové stany.“

„Stejně by bylo hrozné sedět na břehu a nemít ani lodičku,“ řekl John.

„Dobrá,“ souhlasila Zuzana. „Ale po koupání se musíte najíst. Uvařím s sebou pár vajec. Mám už oheň rozdělaný a nechci ho nechat jen tak zbůhdarma vyhasnout.“

„Teď by nám přišla k duhu čokoláda,“ napadlo Rogera, „a pořádnou snídani si můžeme vzít až potom.“

„Ale co myslíte, můžeme odejít od stanů?“ ptala se Zuzana.

„Vždyť sem nikdo nepřijde, leda Amazonky, a ty dneska nikam nesmějí. Prateta přece chtěla, aby šly s ní.“

A tak bylo všechno ujednáno. Než se uvařila vajíčka, rozdělili do čtyř batohů jídlo na celý den. Zabalili s sebou bocháněk, konzervované maso, máslo, hrníček se zavařeninou, čtyři jablka a dvě krabičky olejovek. John vzal kompas, Titty dalekohled a vypůjčený košík na vajíčka. Roger prázdnou bandasku a Zuzana konvici na čaj.

„Povedete nás, první námořníku,“ pravil kapi-tán John, když měli všechno připraveno a dojedli kousek čokolády a krajíc bochánek, který dostal každý od Zuzany jako přiděl po koupeli.

Titty právě připravovala papouškovi pořádnou zásobu potravy a vody a vyplatila mu jeho denní mzdu - tři kostky cukru. „Rozkaz, pane,“ řekla. „Pojď, Rogere,“

Než se vydali na cestu, rozhlédla se Zuzana ješ-tě po táboře, jestli je všechno v pořádku. Zato John už pospíchal, aby byli pryč. Nechtěl tu už ani chvíli zůstat a na každém kroku si připomínat, že zůstal bez lodi.

Výpravě velel první námořník, ale když pře-cházeli místo, kde včera ukazovali mamince, ku-dy se jde k Swainsonům, a zahnu-li na vozovou cestu, John se už neudržel a řekl: „Neměli by-chom tu zahnout?“

Titty se prudce zastavila.

„Když chceš, klidně si tudy jdi,“ řekla. „Jenže se musí přes silnici. To nám ještě tak může stačit, když jdeme pro mléko. Ale my s Rogerem našli lepší cestu. Dostaneme se na druhou stranu a žádný divoch nás neuvidí, i kdyby hlídkovali po celé silnici.“

„Nevykládej, Titty,“ řekla Zuzana. „To už je za-se nějaký výmysl Petra Kachny.“

„Žádný výmysl to není,“ namítal Roger.

„I když Petr Kachna si tu cestu moc chválil,“ pokračovala Titty.

„Je to o moc dál, než když se jde přes silnici?“ ptal se John.

„Ještě blíž. A je to hned tady.“

První námořník Titty je vedla kolem zákrutu úzkého potůčku, a tu se před nimi objevil nízký oblouk můstku, hustě zarostlý břečťanem a za-krytý stromy.

„Tady projdeme,“ ukazovala Titty, „a i kdyby měli zvědy rozestavené z jednoho konce na dru-hý, nebudou mít ani tušení, jak jsme jim proklouzli.“

„To je výborný přechod,“ liboval si John.

„My jsme se tu s Rogerem zuli,“ řekla Titty,

„ale klidně jsme se mohli dostat na druhou stra-nu i v botách.“

„Raději to zkuset nebudeme,“ zasáhl první důstojník. „Co to má za smysl promáčet si boty a pak si je muset sušit.“

„Tam dál by nás to do bosých nohou pěkně pí-chalo,“ řekl Roger. Vzpomněl si na dlouhé jehličí, které přikrývalo jako koberec les za silnicí.

Zuli se, vlezli do potoka a brodili se proti prou-du až pod můstek.

„Být víc vody, tak bychom tu neprošli,“ řekla Zuzana.

„A kdyby se potok rozvodnil, museli bychom plavat,“ dodal John.

„Propluli bychom tu, i kdyby nepřítel hlídal řeku,“ napadlo Titty. „Chytli bychom se nějaké klády a vystrčili z vody jen nos.“

„Jenže to by šlo jenom po proudu,“ řekl John.

„Samozřejmě,“ nedala se Titty vyvést z míry. „Prchali bychom přece ke svým lodím.“

„Vždyť žádné lodě nemáme,“ poznamenal Ro-ger.

Rozhostilo se ponuré ticho. Opět si všichni připomněli, jak ztroskotali.

Ale když prošli pod můstkem za silnicí do modřínového lesa a přebrodili se ke břehu poto-ka, aby si otřeli nohy a obuli se, hned na své trá-pení zase zapomněli. Dohodli se, že docela posta-čí, když pro mléko zajdou jen dva. Zuzana a plav-čík šli tedy s bandaskou a košíkem na vajíčka korytem potoka až k vozové cestě a po té k Swainsonům. Bylo domluveno, že jen vyzved-nou mléko, přijdou o kus dál proti proudu za os-tatními. První námořník a kapitán John se zatím vydali strmým zeleným modřínovým lesem proti proudu potoka. Šli výš a výš kolem jednoho vo-dopádu za druhým, až je ze silnice vůbec nemoh-lo být vidět. V takovém modřínovém lese není ani trocha kloudného podrostu, pod jasně zelený-mi stromy leží jen koberec loňského spadaneho jehličí měděné barvy a člověk se tu skryje mno-hem hůř než v každém jiném lese. Jakmile je ze silnice už nebylo vidět, John by se byl rád zasta-vil, ale první námořník Titty mu nedopřála odde-chu. „Teď už není ke konci lesa daleko,“ naléhala. „A tady nemůžeme ani hvíznout, jsme moc blízko silnice. Co kdyby nás zaslechl někdo jiný než Zuzana a Roger?“

A tak stoupali dál až k místu, kde modřínový les končil a kde začínaly růst lísky a doubky jako v hájku dole u jezera. Na pokraji modřínového le-sa se zastavili, ale tentokrát chtěl zase jít dál John a Titty tvrdila, že by tu měli počkat.

„Tehle les se mi nezdá moc velký,“ řekl John. „Ještě kousek a jsme venku.“

„To je právě ono,“ řekl první námořník. „Nová země je hned za tím lesem. A měli bychom do ní vstoupit všichni

společně.“

„Dobrá,“ podřídil se kapitán John. „Máš přece velení. A vlastně jsi to tu objevila ty.“

„A Roger. Už jsme se málem vrátili, ale pustil se nahoru kolem toho vodopádu. Snad nás tam dovedl hlavně ten potok. Táhl nás to pořád dál a dál, chtěli jsme se podívat, kde ta voda tak hučí. Však ji uslyšíš, jen co se dostaneme nahoru na vřesoviště.“

Kapitán a první námořník si lehli na záda na hladký svah pokrytý měděné zbarveným modří-novým jehličím a dívali se jasně zelenými modří-ny nahoru k modré obloze. Jak tam tak leželi, polekali veverku, která poskakovala po jemňoučkých větvičkách. Když je zahlédla, něco na ně zaštěbetala a dělala, že vůbec nemá strach, ale za-to se zlobí. Zaslechli ji a zůstali bez hnutí ležet, jen očima pohybovali, až spatřili její hustý rezatý ocas a chlupatá napřímená ouška.

„Jen ať si ta veverka radši pospíší,“ řekl první námořník. „Budu muset co nevidět zapískat, a to se jí určitě nebude líbit. Zuzana už jistě dostala mléko, a jestli je ten dědoušek dlouho nezdržoval písničkami, jdou teď už asi nahoru. Měli bychom hvízdnout, aby věděli, kudy dál.“

„Počkej ještě chvíli. Když jdou k potoku, ne-mohou přece zabloudit.“ Ale jak John promluvil, trochu se pohnul a veverka utekla korunami modřinů. Rozběhla se po větvičce, která se pod její tíhou trochu prohnula, a pak přeskočila na vě-tev vedlejšího stromu. Větev, ze které vyskočila, se za ní zase hned vymrštila, jako by ji pobízela k většímu spěchu.

„Teď už jí to vadit nebude,“ řekla Titty a zapís-kala na Zuzanu píšťalku.

Někde v dálce zahoukala v lese sova.

„Tamhle jsou,“ volala Titty. „Jsou výš než my.“ Zapískala ještě jednou.

Sova jí odpověděla a John byl rázem na nohou. První námořník Titty také vyskočila.

„Pojď,“ řekla. „Opravdu jsou výš. Co kdyby do-šli na kraj lesa dřív než my!“

Kapitán s prvním námořníkem však vylezli sotva na dvacet kroků nahoru po potoce a už za-slechli někde nablízku hlas prvního důstojníka a plavčíka a za chvíli je zahlédli nedaleko v lese.

„Je tady pěšinka,“ volal první důstojník.

„A vede k nám?“ ptal se první námořník.

„Ano, míří pořád nahoru.“

„Je hodně prošlapaná?“ volal kapitán John.

„Když jsme šli modřinovým lesem, připadala mi prošlapaná až dost, ale tady vypadá, jako by po ní nikdo nechodil.“

„Možná že po ní chodí ovce,“ napadlo Rogera.

„Držte se jí a jděte pořád nahoru,“ volal John. „Nahore se nejspíš sejdem.“

A tak John s Titty šplhali kolem břehu bystří-ny a o kus dál se Zuzana s Rogerem prodírali me-zi větvičkami, které rostly přes cestu.

Z lesa vyšli současně a jen malý kousek od se-be. Na všechny strany, kam až oko dohlédlo, se před nimi rozprostíralo širošířé zvlněné vřesoviš-tě a těsně před nimi pospíchal dolů potůček a ve-sele si prozpěvoval ve vřesu.

„Neztrácejte z očí tu pěšinku,“ volal John. „Kudy teď vede?“

Zuzana se zastavila a pohlédla na zem před se-bou.

„Tady vypadá spíš jako zaječí stopa,“ řekla, „ale je docela dobře vidět.“

„Nevede snad nahoru po potoce?“ ptala se úz-kostlivě Titty.

„Vede dolů k potoku a zrovna před tebou.“

„Počkej!“ zvolal John. Seběhl po kraji lesa na pěšinku k prvnímu důstojníkovi a plavčíkovi. Pak se dal do klusu, skloněn nízkou k zemi.

„Chodí po ní lidé,“ zavolal na ostatní. „Tady je otisk podpatku.“

„Ne! To snad ne!“ vykřikla Titty.

„Ale ano,“ řekl John. „Tady vede pěšina dolů k potoku, A tady někdo položil přes potok kame-ny. A podívejte se, tamhle zas cesta vybíhá na druhé straně nahoru a táhne se po kraji lesa.“

„Ať si jde, kudy chce,“ řekl první námořník. „Jenom ať nevede po potoce nahoru do našeho údolí.“

„A je ještě do údolí daleko?“ ptal se první dů-stojník.

„Jenom kousíček,“ řekl první námořník.

„Kdyby ses teď pustila do koblihy,“ řekl Roger, „a jedla hodně pomalu, došla bys tam, než bys ji měla v sobě.“

„Roger už má chuť na snídani,“ smála se Titty.

„Však už máme hlad všichni,“ řekla Zuzana. „Nasnídáme se tady, ať nemusíme běhat moc da-leko pro dříví na oheň.“

Ten nápad se zamlouval i prvnímu námořníko-vi Titty, třebaže se nemohla dočkat, až bude ve svém údolí. Vždyť to vypadá, jako by jejich výpra-va putovala celou noc a na úsvitu nového dne se zastavila na snídani. Na tom přece není nic špat-ného. Čím vzdálenější jim připadá údolí, tím lé-pe. Badatelé hodili batohy na zem a začali si chys-tat jídlo.

„Táboření u potoka má jednu výhodu,“ řekla Zuzana. „Nikdy není nouze o vodu. A tady je vý-borné místo pro oheň.“

Našla malou zatočinku s lesklými šedými oblázky, kde za parného léta vyschla voda. Nedaleko leželo několik větších kamenů a z těch udělala Zuzana kruh. Tři největší kameny rozestavila proti sobě, aby se na ně dala postavit konvice a uprostřed zbylo ještě dost místa na oheň. Pak objevila trochu loňského kapradí na podpal, a než to všechno nachystala, už se přihnali ostatní ba-datelé s plnými náručemi suchých větviček, které posbírali na kraji lesa.

„Tady určitě ještě nikdo nedělal oheň,“ řekla Titty. „Je tu všude tolik dříví, že by se nespotře-bovalo, ani kdybychom rozdělali ještě větší oheň, než dělá kapitán Nancy, a přikládali na něj celý rok.“

Tittina slova připomněla Johnovi zase ostrov, Vlastovku a vůbec všechno, nač by byl tak rád zapomněl. Ale ne nadlouho. Než přichystali sní-dani, zase se vpravil do nového dobrodružství, jak je prožívali cestou k tajnému údolí prvního ná-mořníka.

„Jestli nechceme údolí prozradit,“ řekl, když se nasnídali, „nesmíme po sobě zanechávat žádné stopy a raději bychom

měli rychle zmizet, než půjde nějaký domorodec.“

A tak ohniště rozmetali. Nic nedbali, že se jim tak povedlo, a roznesli velké kameny sem a tam po břehu. Ohořelé uhlíky naházeli do potoka a skořápky od vajíček natvrdo zahrabali do země, aby žádnému domorodci, pokud by to tu zvlášť podrobně nepohlédl, ani nenapadlo, že tudy pro-šla výzkumná výprava, a než se vydala dál do ne-známych krajin, utábořila se tu a uvařila si snída-ni.

Pospíchali dál po ovčí stezce, která se vinula po kraji potoka mezi balvany a vřesem a stoupala výš a výš vřesovištěm. První šla Titty a za ní kapitán John. Nejdřív šel vepředu Roger, jenže Roger se zastavoval u každé tůňky a díval se, jestli tam ne-ní pstruh, takže nebyť Zuzany, která na něho vždycky počkala, pobízela ho, aby si pospíšil, a dávala pozor, aby neupustil nebo neztratil něco důležitého, byl by za chvíli zůstal daleko za ostat-ními.

Před sebou stále slyšeli hukot vodopádu, který se stupňoval, čím víc se mu blížili. A za chvíli už zahlédli docela nedaleko bílou vodní tříšť.

Čím blíž byla Titty údolí, tím víc pospíchala a tím měla větší nejistotu, jestli tam opravdu všechno vypadá tak, jak si to představuje. Tolikrát se jí už stalo, že si vybájila, jak je něco nádherné, a když to pak ukázala někomu jinému, bylo to najednou docela obyčejné. Začala se bát, že to tak dopadne i s jejím údolím. A tím víc pospíchala, protože už se chtěla přesvědčit, a trochu také pro-to, že jestli zas měla zažít zklamání, chtěla je mít co nejrychleji za sebou.

Když došla pod vodopád, sotva dechu popada-la, ale vylezla kolem něho po balvanech a podru-hé v životě pohlédla do svého údolíčka. A skuteč-ně tam bylo, zrovna takové, jak si je představova-la, na konci ještě s jedním vodopádem a po obou stranách uzavřené strmými svahy z balvanů, kapradí a vřesu. Dole se rozšiřovalo a vysoké příkré svahy jej chránily tak skvěle, že z něho nebylo vi-dět nic než oblohu, a do kraje se člověk mohl rozhlédnout pouze od spodního vodopádu. I ten, kdo by stále jen kousek od něho, ani by o něm nevěděl, ledaže by do něj pohlédl přímo z úbočí. Ano, je přesně takové, jak si je představovala. Obrátila se a zamávala na Johna, který se šplhal hned za ní, i když neměl tolik důvodů ke spěchu.

„Ještě se nedívej,“ řekla mu. „Koukej pořád na zem, dokud nebudeš docela nahoře. Polez tudy. A teď se podívej...“

John vylezl až nahoru k prvnímu námořníkovi a pohlédl do údolí.

„Je to tu docela pěkné,“ řekl.

Moc toho nenamluvil, ale už z jeho tónu Titty poznala, že kapitánovi se její údolí líbí přinej-menším stejně jak jí.

Kapitola XII

ÚDOLÍ VLAŠTOVKY

„Pospěš si, Rogere,“ volala Zuzana. „Nebo zůsta-neš pozadu.“

„Tady se mi přece nemůže nic stát,“ odmlouval Roger. „Copak jsme v džungli, kde můžou za stromy číhat divoši? Tady vidíš, jak daleko jen chceš. Ale kde je Titty? A kde je John?“

„Není je vidět,“ řekl první důstojník. „Jsou už nad vodopádem. A když nevidíme je, mohla by tu být ještě spousta jiných lidí, které taky nevidíme. Ale pospěš si, ať dohoníme předvoj výpravy.“

Plavčík pospíchal, co mu nohy stačily. Zdržel se, protože našel velkou červenočervenou same-tovou housenku přástevníka, která se živí vřesem. Ale teď už měl zase vážnější starosti a utíkal, aby dohonil hlavní část výpravy.

Zuzana má pravdu. Přece se nemůže loudat někde vzadu. A kapitán John s prvním námořníkem jsou už u vodopádu v tajném údolí, které on, Roger, objevil zrovna tak jako Titty.

Za chvíli už Zuzana s Rogerem doběhli k vo-dopádu a pustili se po balvanech nahoru. Zezdola je nebylo ani vidět.

Přes kameny se řítíl bělostný proud vody, po obou stranách lemovaný balvany a vřesem. Nikomu, kdo by pohlédl vzhůru od po-toka, by však ani nenapadlo, že nahoře, jen pár kroků odtud, leží údolí, v němž by mohlo nepo-zorovaně tábořit na sta cestovatelů.

„Hej! Hej! Počkejte,“ křičel Roger, když dolehl celý udýchaný nahoru do údolí. Titty a John se ohlédl. Byli už skoro u horního vodopádu.

„Pospěšte si,“ křičela Titty. Ale teď zase nebylo do spěchu Zuzaně. Jediným pohledem se pře-svědčila, jak skvěle se údolí hodí k táboření, a teď se rozhlížela po strmých svazích a po planinkách kolem potoka a přemýšlela, jak by se daly rozmís-tit stany, kde by bylo nejlepší místo na ohniště a kde by se nejlépe mylo nádobí.

„Tady bude ohniště,“ řekla, když došli do polo-viny údolí, „a v téhle tůňce se bude mýt nádobí líp než v nějakém škopíku.“

„V které tůňce?“ ptal se Roger.

„V téhle.“

V té ale bydlí pstruh,“ řekl Roger. „Viděli jsme ho s Titty. Třeba by mu mytí nádobí nevadi-lo. Možná že by se mu i líbilo.“

„Podle toho, co zbyde na talířích,“ podotkla Zuzana.

„Hořící přece ani nemáme,“ řekl Roger.

„Pospěšte si,“ volal znovu první námořník.

„Pospěš si,“ pobízel Roger Zuzanu. „Čeká na tebe Titty a chce ti ukázat svoje tajemství.“

„Už jdeme, už jdeme,“ volala Zuzana, která na Tittina tajemství už moc nedala, a proto nijak ne-spěchala. „Na tenhle břeh se vejdou všechny čtyři stany, a když budeme chtít, i zásobárna,“ říkala napůl sobě a napůl Rogerovi. „Nebo bychom mohli zásobní stan postavit na druhý břeh.“

„Tak už pojď,“ naléhal Roger.

„Pospěšte si!“ volala Titty.

Konečně dohnal první důstojník s plavčíkem prvního námořníka a kapitána.

„Plavčíku!“ pravil první námořník, „neřekl jsi nic prvnímu důstojníkovi?“

„Kdepak,“ dušoval se Roger, „jen to, že jim ně-co ukážeme.“

„Všimla sis jí?“ ptala se Titty Zuzany.

„Čeho jsem si měla všimnout?“ nechápala Zu-zana.

„John si jí taky nevšiml. A šli jste oba těsně ve-dle ní.“

„Kolem čeho jsme šli?“ ptal se John.

„Kolem jeskyně Petra Kachny,“ prohlásila Titty. „Snad ne kolem opravdové jeskyně?“ ptal se John.

„Proto jsme si s sebou přece vzali baterky a proto jsem byla tak ráda, že Zuzanina se nenamočila.“

„A kde je tedy ta jeskyně?“

Titty a Roger se vrátili kousek zpátky, až k místu, kde chtěla Zuzana postavit stany.

„Tady je,“ řekla Titty.

John a Zuzana se rozhlíželi, ale neviděli nic, co by prozrazovalo, že je tam někde jeskyně.

Titty vylezla kousek nahoru k strmé stěně šedé skály, kde rostly trsy vřesu, a tam, nízko pod vře-sem, jim ukázala otvor, který vypadal na první pohled jako pouhá trhlina ve skále.

„Nebýt motýla, který se tu usadil ve vřesu, v ži-votě bychom tu jeskyni nenašli,“ řekla Titty.

„Byli jste uvnitř?“ ptal se John.

„Ne,“ odpověděla Titty.

„Aspoň zatím ne,“ dodal Roger.

John se vyvlékl z batohových řemenů a pustil batoh na zem. Zuzana si také sundala batoh a chvíli se v něm přehrabovala, až našla baterku. Ještě štěstí, že ji tehdy ráno, než ztroskotali, v tom spěchu při nakládání zapomněla. Podala ji Johnovi.

„Tak jdi, Johne,“ řekla.

John se sehnul, posvítíl si baterkou a zmizel v otvoru.

„Můžu taky dovnitř?“ ptal se Roger.

„Jen chvilku počkej,“ zarazila ho Zuzana. „Po-slyš, Johne, dobře se podívej, jaký má ta jeskyně strop. Není prasklý?“

„Samá pevná skála,“ hlásil John. „A je hodně vysoký. Skoro na něj nedosáhnu. Musím se posta-vit na špičky. Fuj, tady je prachu!“ Po léta se prach usazoval v jeskyni, a když se teď John po-hnul, zavířil mu v oblacích kolem nohou.

„Vejde se nás tam víc?“ ptala se Zuzana.

„Spousty,“ volal John z hloubi jeskyně a hlas mu zněl, jako by volal ze dna nějakého hluboké-ho tunelu, kde se každý zvuk několikrát odrazí. „Ale až budete uvnitř, pozor na hlavy!“

Ostatní vlezli po čtyřech do jeskyně a jeden po druhém vstávali, tápali rukama ve tmě a dívali se, jak baterka vrhá úzký proužek světla po drsných stěnách a stropu v pevné skále.

„Moc velká jeskyně to opravdu není,“ řekl John.

„Ale pro Petra Kachnu úplně stačí,“ řekla Titty, „a kdyby nás přepadli divoši nebo piráti, určitě by nás pustil dovnitř.“

„Ale proč tu má zrovna být Petr Kachna?“ ptala se Zuzana.

„Předně proto, že pro něj nemáme stan, a po-tom že takovou jeskyni zrovna potřeboval.“

„Výborně by se tu daly uskláňovat zásoby,“ řekla Zuzana. „Je tu chladno jako v lednici. Byla by to báječná spíž.“

Roger se rozkašlal.

„Ať už jsi venku,“ řekla Zuzana. „Dokud tu bu-de tolik prachu, nemáš tady co pohledávat.“

Roger vyklopýtal ven do zářivého slunečného dne, rozmáchl se a zamžikal. Na chvilku byl totiž netopýrem, kterého někdo vyplašil za jasného po-ledne, ale hned se zas změnil v cestovatele a plav-číka, a nikdo si ani nestačil všimnout, že byl chví-li netopýrem.

Titty a Zuzana vylezly za ním a kousek za nimi John. Prach z jeskyně je všechny dráždil v krku.

„Bydlet by se v ní nedalo,“ řekl John, „ale je tam dost místa pro všechny naše stany a ostatní věci.“

„A za hlídače by tam mohl zůstat Petr Kach-na,“ řekla Titty. „Mohli bychom si bydlet ve sta-nech, a jak bychom viděli, že se k nám blíží ne-přítel, schovali bychom všechno do jeskyně a ni-kdo by nepoznal, kde máme pevnost. Je to skvělé místo.“

„Škoda že nemáme žádné nepřátele,“ zalitoval Roger.

„Těch ještě můžeme mít,“ utěšovala ho Titty.

„Na pevnině si člověk nikdy není jistý,“ řekl John. „A Amazonky budou určitě chtít vyvolat nějakou válku.“

„Jen si vzpomeňte, jak nás loni přepadly,“ při-pomínala Titty, „a ještě tvrdily, že ostrov je jejich, a ne náš. Ale že je to jejich údolí, říci nemůžou. A o jeskyni neví živá duše. Tím je to tu ještě lepší než na ostrově Divokých koček. A nezůstalo tu žádné ohniště, aby nám připomínalo, že tu byl někdo před námi. Objevili jsme to tu docela sa-mi.“

„Ale někdo musel udělat tu jeskyni,“ namítl John.

„Ta tu může být odjakživa. A je to přece jesky-ně Petra Kachny.“

„Vždyť Petr Kachna je jen ve vyprávění,“ řekla Zuzana. „Tak to přece nemůže být doopravdy je-ho jeskyně.“

„To nevadí. Petr Kachna patří k nám. A když budeme tvrdit, že je to jeho jeskyně, nikomu tím neuškodíme. Copak je někoho jiného?“

John souhlasil. Hádat se s Titty o Petra Kach-nu nemělo nejmenší smysl. Vždyť i Johnovi se někdy zdálo, jako by Petr Kachna doopravdy žil. Tolik se toho o něm o vánočních prázdninách navyprávěli, že jim připadal docela skutečný. A proč by pak pro sebe nemohl mít jeskyni?

„Viš, že je to dobrý nápad?“ řekl John Titty. „Když ji pojmenujeme jeskyně Petra Kachny a budeme se o ní chtít zmínit před domorodci, stačí jen říct: Zajdi k Petru Kachnovi, nebo: Do-nes to od Petra Kachny, a nikoho ani nenapadne, že tím myslíme jeskyni. Jeskyně Petra Kachny je senzační jméno. Ale jak pojmenujeme údolí?“

„Mám už pro ně i jméno, ale jen jestli se vám bude líbit,“ řekla Titty. „Co kdybychom mu říkali údolí Vlastovky? Víte,

tolik míst se jmenuje po králich, princích a takových lidech, a pojmenovat nějaké místo po lodi je přece mnohem chytřejší. Pojďme pojmenovat údolí po Vlaštovce.“

Proti tomu nemohl nikdo nic namítat. A když se teď mohli utábořit v takovém údolí a v duchu se obírat představami o jeskyni, už ani Johnovi nevadilo, že se co chvíli mluvilo o jejich loďce. Koneckonců, za pár dní bude Vlaštovka oprave-na, a než ji zase dostanou, mají tohle...

„Souhlasíte s tím všichni?“ zeptal se John.

Všichni souhlasili.

„Dobrá,“ řekl John. „Nechť se tedy jmenuje údolí Vlaštovky.“

„Na věčné časy,“ dodala Titty.

„Tábor sem přestěhujeme zítra,“ rozhodl John.

„Údolí Vlaštovky má jen jednu vadu,“ řekla Zuzana a Titty měla velkou radost, když od ní slyšela to pojmenování. „Je tu spousta vody, ale žádné dříví. Se vším dřívím na topení se budeme muset nosit až z lesa pod vřesovištěm.“

„Vždycky když půjdeme pro mléko, přineseme dříví, co jenom uneseme,“ sliboval John.

„Odtud seshora není podle mě na statek o nic dál než z Podkoví zátoky,“ řekla Zuzana. „S mlékem se moc nenanosíme, ale tahat dříví je o moc těžší, než vozit je na loďce, jak jsme to dělali loni v létě.“

„Jsme přece trosečníci,“ řekla Titty, „a nějaké strasti si prodělat musíme, jinak by to nebylo ono.“

„Tak čím vám ty strasti začnou dřív a donesete trochu roští, tím dřív budeme mít rozdělaný oheň na oběd.“

„Tak to půjdeme hned,“ navrhoval Roger.

„Nejdřív musíme ještě na výzkumy,“ řekl John. „Musíme najít dobrou pozorovatelnu. Musíme mít kam postavit stráž, aby viděly po celém okolí a mohly nás varovat, kdyby dolů po vřeso-višti nebo nahoru lesem šli nějakí domorodci.“

„Dobrá,“ souhlasila Zuzana. „A já zatím udě-lám ohniště.“

„Až s ním budeš hotová, zaskočíme dolů do le-sa pro dříví. A teď půjdeme na výzkumy.“ John dobře věděl, že první důstojník Zuzana si ráda dělá ohniště po svém a nestojí o žádnou pomoc. „Tak, Titty a Rogere, pojďte. Batohy si tu můžete nechat, ale dalekohled si vezměte.“

První námořník a plavčík nechali batohy před jeskyní Petra Kachny a vydali se za kapitánem vzhůru po severním svahu údolí.

Museli se vyhýbat volným přesypům, kde jim pod nohama klouzaly kameny, obcházet skaliska, přidržovat se trsů vřesu, až konečně vylezli naho-ře na širém vřesovišti, kde vřes, kapradí a tráva byly skoro až k zemi okousané, jak se tu pásly horské ovce s černými hlavami, a dohněda sežeh-nuté horkým letním sluncem. Když vylezli ještě výš, viděli, jak se vřesovištěm vine potůček. A na sever a západ za vřesovištěm spatřili vysoké kop-ce.

„Ten, co má na jednom konci štít, je Kančenžanga,“ řekla Titty. „Teď na něm neleží sníh, ale v zimě ho tam je spousta.“

„To je ten kopec nad údolím, odkud vytéká Amazonka,“ řekl John. „Viděl jsem ho na mapě. Jmenuje se...“

„Pojďme mu říkat Kančenžanga,“ naléhala Tit-ty. „Aspoň budeme moci prozkoumat prameny Amazonky a zároveň vylézt na Kančenžangu. To-mu říkám opravdovská výzkumná výprava...“

„Kančenžanga je vážně nádherné jméno,“ sou-hlasil John.

„Budeme na ni vystupoval po lanech. Kdyby tam ležel sníh a led, potřebovali bychom sekerky.“

„Podívejte se, tamhle je Rio,“ zvolal Roger.

Pohled na vřesoviště a široké pásmo modrých a purpurových vrchů, táhnoucích se až do dále, je tak zaujal, že se ani neohlédli na jezero. A když se teď otočili, spatřili je hluboko pod sebou - stří-břité modrý pás vody, s temně zelenými zalesně-nými ostrovy, s parníky a bílými plachtami ja-chet, s veslicemi domorodců, které vypadaly jako černé tečky, a s šedivými střechami městečka Ria, rozloženého kolem zátoky. Jak se tak dívali z vře-soviště mezi průsmyky v lese, viděli to všechno jako na dlani, jen ostrov Divokých koček z místa, kde stáli, vidět nebyl, protože ležel těsně pod ni-mi a zakrývaly jej lesy, jimiž sem trosečníci přišli.

„Kde je dalekohled?“ zeptal se John.

Titty mu honem dalekohled podala.

„Je odtud vidět Cesmínový háj. Však jsem si myslel, že ho uvidíme.“

„Půjč, já se taky podívám,“ dožadoval se Roger.

Půjčovali si dalekohled a dívali se dolů. A opravdu, v dálce na druhém břehu jezera se ty-čil Darienský štít zarostlý borovicemi, za ním stoupala od malé zátoky zelená louka a nahoře na louce stálo mezi ovocnými stromy obílené hos-podářství s šedivou střechou.

„Ten malý flíček, co se tam pohybuje, je jistě chůvina zástěra,“ řekla Titty, „nebo je to možná Bridget.“

„To je skvělé.“ liboval si John. „Kdybychom něco potřebovali, můžeme mamince signalizovat, a ona by zase mohla signalizovat nám. A tamhle z té skály by byla výborná strážní věž, i když je to daleko od údolí.“

Asi sto kroků od nich vystupoval z vřesu vyso-ký, hranatý, nahoře plochý balvan.

Nebylo jim však dopřáno pořádně si skalisko prohlédnout. Jak se dívali k jezeru, spatřili potů-ček, který protékal údolím Vlaštovky, i místo, kde vytékal z vřesoviště a vrhal se na své pouti k Podkoví zátoce dolů do lesa. Kolem potoka se cosi pohybovalo. Roger se tam zadíval dalekohledem.

„Co tam ta Zuzana dělá?“ řekl najednou.

„Kde?“

„Tamhle. Zrovna zašla do lesa.“

„Ale k čertu!“ řekl John. „Už asi dostavěla oh-niště a teď jde na dříví. Nejspíš si myslí, že jsme na ni zapomněli.“

Pospěšte si. Musíme ji dohonit. Pusťte se vřesem po ovčí stezce, ale dívejte se, kam šlapete.“

„Proč?“ ptal se Roger.

„Mohly by tu být zmije,“ řekl John.

„A to by se tu tak volně pohybovaly?“

„Ano,“ řekla Titty. „Samozřejmě. A jsou hrozně jedovaté.“

„Nejsou nebezpečné?“ ptal se Roger.

„Když na ně nešlápněš, tak ne,“ řekl John, „a když je necháš, tak před tebou utečou. Ale kdyby ležela taková zmije stočená na sluníčku, a ty bys na ni šlápl, určitě by se jí to nelíbilo. Ale teď už pojdte, než přijde Zuzana s dřívím, ať jí ukážeme, co my ho dovedeme nasbírat.“

„Rozkaz, pane!“ řekla Titty.

„Rozkaz, pane!“ vyhrkl Roger. „Ale kdo půjde první?“

Na tuhle otázku už John odpověděl - sklonil se a dal se do běhu po úzké ovčí stezce, která se vinula dolů k lesu a zřejmě se křížila kousek pod vodopádem na dolním konci údolí Vlaštovky s potokem. Utíkal a chvílemi přeskakoval, jak nejvíc dokázal, trsy vřesu. Titty pelášila za ním. Za ní utíkal Roger, ale už mnohem pomaleji. Ta-kový had je docela zajímavé stvoření, když ho mají zavřeného v krabici od doutníků uhlíří a vě-dí, jak na něho, ale určitě by nemělo žádnou cenu zapomenout teď na opatrnost a nechat se uštknout zrovna na začátku výpravy. A tak Roger sice pospíchal, ale dával bedlivý pozor, aby na žádného hada nešlápl.

V lese našli všechno, co potřebovali. V dubo-vém i lískovém mlázi objevili vyvrácené stromky, které na zemi uschly a snadno se lámaly. V mod-řínovém lese pod mlázím leželo na tisíce starých uschlých větvíček, které byly docela tenounké, měly po sobě malé hrbolky a hodily se výborně na podpal. Až na samý kraj modřínového lesa slezla jen Zuzana. Ostatní sbírali větvičky při kra-ji vřesoviště. John a Roger měli v kapse provázky a svázali dříví do pěkných otepí, které se výborně nesly na zádech. Titty také nanosila pořádnou hromadu a zrovna uvažovala, jak ji odtáhnout, když tu spatřila prvního důstojníka, jak vychází z modřínového lesa a klopýtá pod obrovským ná-kladem.

„Nechtěla bys kousek provázku?“ oddechovala Zuzana. „Mám ho v kapse, ale nemám ani jednu ruku volnou.“

Titty si vytáhla ze Zuzaniny kapsy provázek a ovázala jím otep tak pevně, že ji pohodlně nesla a neztratila cestou skoro žádné dříví.

„To jste přišli všichni?“ ptala se Zuzana.

„Ano,“ odpověděla Titty, „ale ostatní se už vra-cejí do údolí.“

První důstojník a první námořník vyšli z lesa a viděli, jak se nahoru kolem potoka zvolna pohy-bují dvě obrovské otepi dříví - kapitánova a plavčíkova. Pustili se co nejrychleji za nimi. Než se všichni vyšplhali po balvanech kolem vodopá-du a byli zase v údolí Vlaštovky, pořádně se za-hřáli, ale přinesli si tolik dříví, že mohli několi-krát uvařit vodu a nikdo nemusel znovu běžet do lesa.

První důstojník Zuzana postavila jako obvykle vynikající ohniště. Suché větvičky jí rychle chytly a za chvíli si už badatelé pochutnávali na prv-ním jídle v údolí Vlaštovky. Bylo už také dost pozdě. Než za ně potok umyl nádobi (naskládali totiž špinavé hrníčky, lžice, nože a vidličky celé výpravy do malého víru mezi kamením), nanosili všechno zbylé dříví do jeskyně Petra Kachny.

„Aspoň nám nezmokne,“ řekla Zuzana, která vždycky uvažovala jako první důstojník i kuchař výpravy.

„Co kdybychom byli obklíčeni v údolí Vlaštov-ky a nemohli pro dříví,“ řekla Titty, která zase myslela spíš jako psanec.

„Pojďme se teď podívat na ten balvan,“ navrhovala.

Kapitán John však již uvažoval, jak přestěhovat tábor, a chtěl být co nejdříve v lese a nařezat hole, na kterých by se dal odnést náklad.

V lískovém mlázi našli přesně takové hole, jaké se jim hodily. John se Zuzanou je nařezali a všichni je pomáhali na konci zaoblovat. Ještě než cestovatelé vyjeli z Jižní Anglie, dali si u nožice nabrousit nože, a teď měli výbornou příleži-tost vyzkoušet, jak jsou ostré. Jakmile měli obě tyče hotové, připjali na ně jen tak na zkoušku ba-tohy. John a Zuzana nesli jednu tyč, Titty a Roger druhou a batohy se jim houpaly uprostřed. Celá výprava rychle sestupovala příkrým lesem, ale musela cestou zdolávat menší obtíže, protože jakmile nosiči nešli stejně vysoko, začaly jim ba-tohy sklouzávat. Došli už skoro na konec modří-nového lesa, odkud bylo vidět na silnici, když se John, který šel před Zuzanou, najednou vrhl na zem.

„Skrýjte se,“ šeptal, „skryjte se, je-li vám život milý!“

„Ještě štěstí, že jsou ty batohy skoro prázdné,“ řekla Zuzana, jak pokládala na zem svůj konec hole.

„Pst! Pst!“ šeptal John.

Všichni čtyři cestovatelé se přikrčili k zemi a ani nehlesli. Dole na silnici se ozval dusot koň-ských kopyt.

„Jdou, nebo kloušou?“ šeptal Roger. Zase se to dalo jen těžko rozeznat.

„Jdou,“ šeptala Titty, ale hádala špatně.

Po silnici k nim důstojně klusal černý kůň a táhl otevřený kočár, ve kterém seděly dvě paní a dvě děvčata.

„Vždyť je to paní Blackettová,“ špitla Zuzana.

„A ta druhá je jistě prateta,“ hádala Titty. „Ale tohle přece nemohou být piráti Amazonky!“

Vedle paní Blackettové upjatě seděla přísně povznesená starší dáma a nad hlavou si držela malý černý slunečník. Proti nim seděly na úzkém sedátku za kočím dvě dívky ve volánových šatech se slaměnými klobouky na hlavách a s rukama v rukavičkách způsobně sepjatýma v klíně. Byl to příšerný pohled. Kočár zmizel a cestovatelé se na sebe ještě dlouho zděšeně dívali.

„To je mnohem horší než ztroskotat,“ řekla po chvíli Titty.

„Tohle přece nemohla být Nancy,“ vydechl Roger užasle.

Ale všichni dobře věděli, že to Nancy byla.

Když se trosečníci večer vrátili do Podkoví záto-ky, měli ještě plnou hlavu tajného údolíčka Vlaš-tovky a ještě tajemnější jeskyně Petra Kachny, osnovali plány, jak vyrazí hned časně ráno, a ne-mohli se dočkat, až budou mít konečně noc za sebou. Ráno se jen tak narychlo vykoupani a Titty skoro celou cestu pro mléko na Swainsonovic hospodářství utíkala. Snidani do sebe jen tak na-házeli. A pořád ještě pospíchali, i když strhávali stany a balili. Potom však nastala chvíle, kdy se měli rozloučit se zátokou a vydat se nahoru na vřesoviště, a tu je všechny přepadl divný pocit prázdnoty kolem žaludku, ačkoli docela nedávno snídali. Pro námořníka je strašné, když se má obrátit zády k moři, a John, který se včera tolik těšil, že za sebou nechá všechno, co mu připomíná ztroskotání, začal mít najednou jako všichni ostatní pocit, že odchodem do vnitrozemí se vzdá-li životu na ostrově Divokých koček ještě víc, než když se potopili s Vlaštovkou. Ani Titty a Roger, objevitelé údolí Vlaštovky, nijak s odchodem nespíchali. A tak si všichni oddechli, když Roger zahlédl v dálce veslici, která se k nim blížila po jezeře od Darienského štítu, a když se Titty podívala dalekohledem a zjistila, že je v ní kapi-tán Flint. Když ho tak viděli, že za nimi vesluje až od Darienu, měli alespoň výbornou záminku, proč ještě chvíli počkat, a nemuseli se jeden dru-hému svěřovat, jaké je trápi tajné pochybnosti. Všichni věděli, že kapitán Flint by se nevydal až do Podkoví zátoky jen tak zbůhdarma.

V zátoce to vypadalo, jako když ztroskotali. Stany už byly stržené, svinuté a nacpané do bato-hů a malé bambusové tyče rozebrané a svázané. Každý cestovatel měl nést batoh a mimoto za je-den konec hůl, na níž byl zavěšen balík nebo ně-jaké zavazadlo, zabalené do příkrývky nebo po-dlahového dílce. Zuzana a John si vzali silnější hůl a zkoušeli, kolik spojenými silami unesou. Titty a Roger měli dostat mnohem menší náklad. Každý vzal co nejvíc, ale zůstalo tu ještě plno vě-cí, které se nestačily pobrat. Bylo jasné, že budou muset jít nadvakrát.

Tak je zastihl kapitán Flint, když dovesloval do zátoky. A už dlouho předtím, než se přiblížil ke břehu, viděli cestovatelé, že jim přiváží ještě hod-ně navíc k jejich nákladu.

„Ten má ale na zádi věci,“ řekl John, když na něj přišla řada a podíval se dalekohledem. „Dva pytle a ještě nějaké balíky.“

„Doufám, že veze chleba,“ řekl první důstojník. „Snědli jsme už celý bochánek.“

„Aby nám ještě přibýlo něco k tahání,“ pozna-menal John, který si začínal přát, aby výprava měla aspoň jednoho nebo dva velbloudy.

„Odnosit to tam musíme stejně,“ řekl první důstojník. „Vždyť jíme všichni jak nezavření.“

„Ale na co veze ten strom?“ podivil se Roger.

„Vždyť s sebou má i starý stěžen Vlaštovky!“ zvolal John.

A právě ten strom jim pozvedl náladu, a najed-nou jim už vůbec nevadilo, že mají tábořit nahoře na vřesovišti. Kapitán Flint jim hned všechno vy-světlil.

„Pomozte mi s tou jedlí, kapitáne,“ řekl, když

přirazil s lodí ke břehu. „Řekl jsem si, že byste třeba chtěli opravu trochu popohnat a udělat si nový stěžen sami. Tohle je moc pěkné bidlo, a už mi ho trochu přirzli v loděnici. Stačí, když si ho jenom upravíte podle starého stěžně.“

John vzal za jeden konec dlouhého oloupané-ho kmene, na němž byly znát stopy tesařské se-kyrky. Kapitán Flint popadl kmen za druhý ko-nec, vystoupil na břeh a vyndal z veslice starý stěžen, přeražený vedví. Bylo až k neuvěření, že z drsného kmene může být jednou tak rovný a hladounký stěžen, jako mívala Vlaštovka.

„Ale vždyť máme jenom nože,“ vzpomněl si John.

„Moc byste se divili, kolik trosečníků si už vy-robilo stěžen jenom nožem,“ řekl kapitán Flint. „Ale vy nic takového dělat nemusíte. Přivezl jsem vám hoblík a dvoje obkročmá kružidla. A až s tím budete hotovi, seženeme někde lněný olej.“

Ted' když si měli udělat stěžen a ležel před ni-mi ve své neopracované podobě, začali trosečníci opět nabývat jistoty, že se jim Vlaštovka brzy vrá-tí a že budou zase žít na svém krásném ostrově a plavit se podle libosti po jezeře.

„Zajdeme sem každý den a budeme opravová-vat stěžen,“ řekl kapitán John.

„Nestěhujete se snad někam dál od pobřeží?“ zeptal se kapitán Flint a rozhlédl se po zavaza-dlech na břehu.

„Kdepak,“ odpověděli jedním dechem Titty a Roger. „Stěhujeme se do našeho údolí nahoře na vřesovišti.“

„Do toho údolí, co jsme vám o něm vyprávěli,“ pokračovala Titty. „Víte, jak jste povídal, že je tam pstruží jezírko.“

„Ano,“ řekl kapitán Flint, „ale mimochodem, jestli je to to údolí, co myslím, tak už vím, proč jste mě zarazili, když jsem povídal vaší mamince o tom jezírku. Pořád jsem nechápal, proč jste se tak lekli, ale už to mám. Není tam snad po levé straně cestou nahoru jeskyně?“

Titty se zatvářila zcela zdrceně. Copak už je na světě všechno objeveno?

„Je to jeskyně Petra Kachny,“ řekla.

„Před třiceti lety jsem jí říkal Alí Babova jesky-ně. Je tam opravdu výborné tábořiště.“

„Víš o té jeskyni Nancy a Peggy?“

„Pokud vím, jakživy na téhle straně vřesoviště nebyly.“

„Neříkejte jim o ní,“ prosila Titty.

„Dobrá, neřeknu,“ sliboval kapitán Flint. „Ale neuštve-te se moc, když povlečete ten kmen až nahoru?“

„Budou raději chodit dolů a opravovávat ho u břehu,“ rozhodl se John.

„Budeme sem chodit všichni,“ řekl Roger.

„Jste zrovna na odchodu, že? A jestlipak víte, co vezu ještě za náklad?“ zeptal se kapitán Flint a pohlédl k veslici.

„Lodní zásoby. Vaše maminka povídala, že je mám předat prvnímu důstojníkovi. Na vřesovišti je potřebovat budete, ať už tu stěžen necháte, nebo ne. Ale nebylo by nejlepší, kdybys-te mě přijali za nosiče?“

„To od vás nemůžeme žádat,“ řekl první dů-stojník.

„Všechny výpravy s sebou přece mívají domo-rodé nosiče,“ poznamenal Roger.

„Kapitán Flint není žádný domorodec,“ namít-la Titty. „Od loňské bitvy na hausbótu patří mezi nás.“

„Snad bych s vámi přece jen mohl zajít na vře-soviště a odnést vám trochu nákladu.“

„Jistě, pojdte, prosím vás,“ zvala ho Titty.

Kapitán Flint byl sice tlouštík, ale měl mohut-ná záda a cestovatelé ho naložili, až se prohýbal. Měl na veslici dlouhé kotevní lano a to omotal kolem jednoho starého nepromokavého podlaho-vého dílce a udělal si obrovský balík ze všech ob-jemnějších zásob - z větších masových konzerv, z plechových krabic na suchary a na chleba a ze dvou menších sáčků, které zrovna dovezl z Ces-mínového háje.

„Copak to vůbec všechno uzvednete?“ zapo-chybovala Zuzana.

„Jestli k tomu přidáte ještě jedinou krabičku sirek, určitě ne.“

A tak převázali celý ten obrovský balík lanem, kapitán Flint se sehnul, přehodil si volný konec lana přes rameno a naložil si ranec na záda. Pod jeho tíhou až zavrával, ale přece jen ho jakžtakž unesl, což bylo, jak prohlásil Roger, hlavní.

„Haló, co to tam vyvádíte?“ ozval se od vody veselý jasný hlas. „S čím vám to chce strýček utéct?“

Amazonka už byla v zátocě. Všichni se udive-ně ohlédli. Vlaštovkám připadalo k neuvěření, že kapitán Nancy a první důstojník Peggy v červe-ných pletených pirátských čapkách, hnědých ko-šilích a modrých kalhotách, které teď vytahují ploutev a spouštějí plachty, jsou ty dvě divenky, které ještě včera viděli, jak vedle sebe škrobeně sedí v bílých šatečkách a vezou se s pratetou ko-čářem.

„Jak se vám povedlo uniknout?“ ptal se kapitán Flint a pomalu se obracel s obrovským balí-kem na zádech.

„Když se prateta dověděla, že jsi odjel, rozhod-la se, že je zrovna výborné počasí a že si zajede dolů na jezero.

Prohlásila, že si promluví s viká-řem, jak se to tu dřív vedlo. Doneslo se jí, že zavá-dí nějaké novoty. Maminka musela samozřejmě s ní. Vráti se obě až k polednímu.“

To vše ze sebe vychrlila jedním dechem Peggy.

„Dneska je skvělý východní vítr,“ řekla Nancy. „Opírá se z obou stran. A tak jsme té příležitosti rychle využily.“

„Ale k obědu se musíme vrátit,“ připomínala Peggy.

„Odpoledne zase máme jet na odpornou pro-jízdku,“ řekla Nancy. „Ale pusťme to teď z hlavy. Co to všichni vyvádíte?“

”

„Stěhujeme tábor,“ řekl John.

„Do údolí, které jsem našla s Rogerem.“

„Do toho údolí, co má...“ spustil Roger, ale ještě včas zahlédl, jak se na něj Titty zatvářila.

„Ale nějak málo jste toho naložili strýčku Jimovi,“ řekla Nancy. „Ještě by se mu leccos vešlo do kapes. Má přece skvělé kapsy, pořádně velké.“

„Kapitáne Johne,“ ozval se kapitán Flint, „pře-ce nenecháte ty piráty jít jen tak nalehko, ať vez-mou také svůj díl. Času mají spoustu, a až poplují domů, zase vychladnou.“

„Tak pojd’ Peggy,“ řekla Nancy. „Vezmeme si jedno veslo. Ukážeme jim, jak na to.“

A tak si oba piráti vzali z Amazonky veslo jako tyč na nošení nákladu a zavěsili na něj ranec z podlahového dílce, z něhož John s kapitánem Flintem vyřizli záplatu na Vlaštovku. Zbylo jen pár maličkostí, ale jak řekla Nancy, kapitán Flint měl opravdu velké kapsy.

Výprava byla připravena na cestu.

„A co papoušek?“ vzpomněla si Zuzana. Všichni si už tak zvykli pokládat Loru za člena posádky, až si nikdo, ani Titty, neuvědomil, že si nemůže dost dobře sama nést klec, zvláště když sedí uvnitř.

„My už jsme se s Lorou spolu něco nacestovali,“ řekl kapitán Flint. „Klidně ji vezmu.“

„Kdybyste jí chtěl vzít klec,“ napadlo Titty, „mohla by se Lora posadit na tyč a my bychom ji nesli s Rogerem.“

„Samé dukáty,“ zaskřehotal zelený papoušek, když se usadil Titty na ruce a pak na tyči a pohu-poval se ze strany na stranu, jak si Titty s Roge-rem pokládali tyč na ramena.

„Jestli myslíš můj ranec,“ obrátil se k němu ka-pitán Flint, „tak ten je ještě těžší, než kdyby byl plný dukátů.“

„To snad ani není možné,“ řekl Roger nevěřic-ně.

„Mně to tak aspoň připadá,“ vzdychl si kapitán Flint. „Ale už raději pojd’me, snad si zvyknu.“

A tak výprava vyrazila, jen Titty ještě v posled-ní chvíli stačila připomenout Johnovi a Zuzaně, aby nic neříkali o jeskyni Petra Kachny. „Aspoň zatím ne,“ řekla. „Člověk nikdy neví. Jsou to pře-ce jen piráti.“

Vepředu šel kapitán John s prvním důstojní-kem. Zuzana si navlékla na tyč bandasku, aby si ji mohla přidržet, kdyžby mléko šplíchalo ven. Za ní šlapal kapitán Flint, sehnutý pod tou tíhou má-lem vejpůl, v jedné ruce nesl papouškovu klec a druhou si přidržoval na rameni obrovský balík. Pak šly Amazonky s balíkem zavěšeným na vesle.

Docela na konci klusala Titty s Rogerem, mezi nimi si to na tyči trůnil papoušek a pod tyčí se klátil jejich ranec.

Kapitán Flint jen pohlédl na můstek a hned prohlásil, že se pod něj nevejde, natož s takovým rancem, a že raději proleze otvorem ve zdi a pře-jde přes silnici. A i kdyby ho snad zahlédli nějakí divoši, museli by to být úplní nelidové, aby se nad ním neslitovali. Nato napadlo Johna, že i kdyby je někdo přece jen uviděl, jak přecházejí přes silnici, mohl by je pokládat za domorodce, kteří nesou něco na statek. A tak přešel John se Zuzanou i s celým nákladem, který se jim klim-bal na tyči, docela normálně přes silnici, jako by chtěli vyřídít nějakou domorodou záležitost, kte-rá nemá nic společného s cestovateli ani s troseč-níky. I Amazonky chtěly nejdříve prolézt pod můstkem, ale pak si to v poslední chvíli rozmys-lely. Pod můstkem bylo opravdu jen málo místa, a těžko by se dokázaly sehnout a nepromáčet při-tom ranec, který jim visel z vesla. A tak, třebaže nevypadaly moc domorodě, se pustily za kapitá-nem Flintem, Johnem a Zuzanou přes silnici.

Titty a Rogerovi však nemohlo nic na světě za-bránit, aby prolezli pod můstkem. Ranec měli menší než ostatní, ale i tak se Titty rozhodla, že pronese nejdřív papouška a nechá ho na druhé straně, aby jí ohlídal boty. Pak se vrátila pro Rogera a pro balík.

„Už jsme ten ranec podruhé namočili,“ pozna-menal Roger, když došli do poloviny cesty.

„Máš držet tyč hodně vysoko, až u stropu,“ poučovala ho Titty. „Takhle.“

„Vždyť ji držím vysoko,“ bránil se Roger. „Už jsem si zase odřel klouby.“

Na druhé straně můstku je uvítal veselými skřeky papoušek. Posadili se, že se obují, omyjí plavčíkovi odřené klouby a trochu mu je ovážou. Plavčík u sebe měl našťestí kapesník, na kterém byl dost velký kus úplně čistý. Když byli se vším hotoví, dali se do klusu, a jak stoupali strmým modřinovým lesem kolem potoka, ranec se jim pod tyčí divoce házel a zelený papoušek mával křídly a pokoušel se udržet rovnováhu. Snažili se vyrovnat si krok, ale tyč se kymácela ještě víc.

„Něco takového nás přece nerozhází,“ řekl prv-ní námočník. „Drž se, Loro. Musíme si pospíšet.“

Titty s Rogerem dohonili zbytek výpravy na kraji lesa, kde se včera utábořili a udělali si snída-ni. Všichni si tu na chvíli odpočinuli a dostali po kousku čokolády. I na papouška trochu zbylo. První důstojník moudře uložil čokoládu do vnější kapsy batohu, aby ji měli cestou po ruce. Potom vyzvedli spojenými silami kapitánu Flintovi na záda obrovsky balík, hodili si znovu na ramena tyče a celá výprava vyrazila dál přes vřesoviště po ovčí stezce, která mizela a zase se objevovala mezi vřesem a balvany kolem potoka. Tentokrát šla první Titty s Rogerem a s papouškem a za nimi Nancy a Peggy. Docela na konci šla Zuzana s Johnem - první důstojník měl přece jen strach, že kapitán Flint má moc nacpané kapsy a mohl by něco vytrousit.

„Tohle není žádná cesta pro takového stařeši-nu, jako jsem já,“ oddechoval kapitán Flint, když se už pěknou chvíli točil mezi balvany a trsy vře-su, šplhal nahoru a slézal dolů.

„Je to výborná ovčí stezka,“ odbyl ho kapitán John. „A kdybyste šlapal, kam máte, měl byste místa až dost.“ Kapitán John už viděl v pěšině cestu do údolí Vlaštovky a nestrpěl, aby ji někdo haněl, zrovna tak, jako by nikdy nepřipustil, aby před ním někdo prohlásil, že už viděl lepší loď, než je Vlaštovka.

Kapitán Flint se už neodvážil ani hlesnout a ze všech sil klopýtal dál.

„Jak to, že jsme tu ještě nikdy nebyly?“ divila se Peggy. „Vždyť to není ani daleko. Podívejte, tamhle je...“

A vyslovila jméno onoho vysokého kopce se štítem. První námočník Titty ji zaslechla a hned ji opravila.

„To je Kančenžanga,“ řekla. „Jestli myslíš tu nejvyšší.“

Nancy se najednou zastavila, a jak sebou trhl druhý konec vesla, zarazila se i Peggy.

„Kančenžanga není špatné jméno,“ řekla Nan-cy. „Tisíc láter, co kdybychom na ni vylezli?“

„Určitě na ni vylezeme,“ souhlasila nadšeně Titty. „Už jste na ní někdy byly?“

„Jednou nás tam vzali naši,“ vyprávěla Peggy. „Ale to už je dávno. Teď by to bylo něco docela jiného.“

„To se nedá ani srovnávat,“ řekla Nancy.

„Víte co, vystoupíme na ni všichni společně,“ navrhovala Titty, „a vezmeme si lana.“

„Kdyby tu tak nebyla prateta,“ zatoužila Nancy.

„My vás včera viděli, jak jste jely v kočáře,“ prořekl se Roger.

„Vážně?“ opáčila Nancy mrzutě.

Klopýтали dál, ale chvíli nikdo nepromluvil. Těžko se povídá, když člověk nese po tak úzkých a klikatých cestičkách zavazadla, uvázaná na ty-čích nebo na vesle. A kapitán Flint už sotva de-chu popadal.

Hukot malého vodopádu se ozýval stále blíž a blíž a za chvíli se Titty s Rogerem zastavili při-mo pod ním.

„To máme s tím nákladem lézt tak vysoko?“ ptala se Nancy.

„Já už nemůžu,“ prohlásil kapitán Flint. „Aspoň ne s takovýmhle rancem. Měli bychom vodopád radši obejít a sestoupit do údolí z boku.“

„Ale když polezeme rovnou nahoru, bude to větší legrace,“ napadlo Nancy. „A zavazadla mů-žeme vytáhnout. Naše lano na to krásně stačí, jen co rozvážeme tenhle ranec.“

„A pak nesmíme zapomínat, že jak vyjdeme z koryta, kterým protéká potok, dostaneme se na otevřené vřesoviště, a bude nás vidět na míle da-leko,“ řekl první námočník.

A tak složili celý náklad dole pod vodopádem a rozvázali dlouhé kotevní lano Amazonky, kte-rým si Nancy a Peggy přivázaly k veslu ranec. John je vzal za jeden konec a vylezl s ním nad vo-dopád, a ostatní cestovatelé i oba piráti se nejdří-ve přesvědčili, že lano je opravdu dost dlouhé, a potom začali šplhat za ním. Kapitán Flint zůstal dole a přivazoval na lano jeden ranec za druhým.

Když Vlaštovky viděly, jaký dojem udělalo je-jich údolí na Nancy a Peggy, byly nakonec rády, že se z Podkoví zátoky přestěhovaly. Nancy jen vyšplhala nahoru kolem vodopádu a pohlédla do údolí a hned poznala, že je to skvělé tábořiště. „Takovou báječnou skrýš jsem ještě neviděla,“ řekla. „A když si pomyslím, jak už je tu dlouho, a my ji ještě neznáme!“

„A to ještě nevíš, jaké má tajemství!“ řekla Tit-ty, která byla tak pyšná, jak jí Nancy údolí po-chválila, že by jí byla málem vyzradila ještě víc.

Ale zezdola se ozvalo volání: „Táhnout!“

Nancy se ihned chopila práce.

„Popadněte to lano,“ volala. „Co kdybychom si k tomu něco zazpívali?“

„Třeba Hej rup!“ navrhovala Titty. A sama za-čala:

Co si počnem s tím opilým námočníkem? Co si počnem s tím opilým námočníkem? Co si počnem s tím opilým námočníkem? Takhle brzy ráno?

A ostatní se přidali:

Hej rup - už se zdvihá! Hej rup - už se zdvihá! Hej rup - už se zdvihá! Takhle brzy ráno!

Vodopád nebyl nijak vysoký, a jak všichni spo-jenými silami táhli, stoupal obrovský balík kapi-tána Flinta s rachotem nahoru, a zrovna když dozpívali refrén, přehoupl se přes okraj do údolí. Ani byste nevěřili, jak ta písnička a hlavně její

re-frén snadno vytáhne i sebetěžší náklad, zvlášť střídají-li se rychle ruce a chopí-li se lana dva ka-pitáni, dva první důstojníci, první námořník a plavčík a ze skály je křikem povzbuzuje papou-šek. A když vytáhli všechny rance, pověsil se na-konec na lano kapitán Flint a vydrápal se nahoru po balvanech. Oba kapitáni, první důstojníci a posádka jen supěli a vyráželi své: „Hej rup - uz se zdvihá!

„Tohle mu přece zpívat nemůžeme,“ smál se Roger, když se kapitán Flint postavil na pevnou zem a konečně mohli pustit lano. „Copak on je nějaká kotva?“

„To opravdu nejsem,“ řekl kapitán Flint. „Ale ty rance taky ne a byly ještě těžší.“

Amazonky a kapitán Flint pomohli Vlastov-kám přenést všechny věci od vodopádu až na místo, kde chtěla Zuzana postavit stany blízko ohniště a malého víru, ve kterém by se tak pěkně mylo nádobí. První námořník Titty se od nich ani nehnula, takový měla strach, aby si nevšimly, že je u otvoru do jeskyně odhrnutý vřes. Roger Amazonkám nabízel, že jim ukáže pstruha v malé tůňce na potůčku. Udělali by jim pomyšlení, jen aby Amazonky nezpозorovaly šedou kamennou hradbu s temným stínem vespod a hustý vřes, který jako by se rozrůstal kolem skalní pukliny. Ale nejhorší bylo, že celou cestu od ohniště až po jeskyni vedla stopa z uschlých drobných větviček, které tu zřejmě poztráceli, když včera ukládali dříví do jeskyně, ještě než se vrátili do Podkoví zátoky. Titty si vyčítala, co jsou to za ňoumy, že na to nepřišli dřív, a zapřísahala se, že už nikdy, ať se děje co se děje, po sobě žádné stopy nezane-chají. Vždyť by stačilo, aby si někdo těch větviček všiml a šel podle nich, a bylo by po tajemství jes-kyně Petra Kachny. Ale Amazonky si jich ne-všimly. Kdyby nemusely tolik pospíchat, možná že by je byly zahlédly. Ale kapitán Flint jim po-řád připomínal, že musejí být do oběda doma, a tak se jen rozhlédly, a už utíkaly dolů k Amazonce a chystaly plachtu k vyplutí.

„Jen si vzpomeňte, jaký byl předevčirem po-prask,“ připomněl jim kapitán Flint. „A to se dneska na žádné ztroskotání vymlouvat nemůžete.“

„Však nám to taky nebylo moc platné, vid’?“ řekla mu Nancy. „Radši si pospíšíme, ať kvůli nám zase nedostaneš.“

„Snad jste neměly nepříjemnosti jen proto, že jste kvůli nám zůstali v Podkoví zátoce a pomoh-ly nám?“ zarazil se John.

„Že ne?“ zasmála se Nancy. „To ještě neznáš naši pratetu. A poslyšte, jak vypadá to vaše údolí zvenku?“

„Není vůbec vidět,“ řekla Titty, celá šťastná, že už konečně odvede Amazonky od jeskyně. „Pojďte se podívat.“

Vylezli společně po příkrém severním úbočí

a rozhlédli se po vřesovišti.

„Na deset kroků od kraje byste ani neuhodly, že tu nějaké údolí je,“ řekl John.

„A co je to za velký balvan?“ ptala se Nancy a ukázala k severu.

„To je strážní věž,“ vysvětloval jí John. „Vlast-ně teprve bude.“

„Hm,“ zamyslela se Nancy. „Z té je asi vidět pěkně daleko.“

„Proto je to tak dobrá strážní věž,“ řekla Titty.

„Aspoň najdeme snáz údolí, když k vám půjde-me přes vřesoviště,“ řekla Nancy. „A taky že přij-deme. Docela určitě.“

Podnikneme na vás překva-pivý útok. A hned první den, jak se dostaneme z domu.“

„Budeme vás čekat,“ řekl kapitán John.

„Jestli se hned neseberete a nepoběžíte,“ pobi-zel neteře kapitán Flint, „jakživ se už z domu ne-dostanete.“

„Jen si pospěš sám,“ obrátila se k němu Peggy. „Nebo přijdeš taky pozdě. My to stihneme. Zvlášť když je takový vítr.“

„Kdepak, já mám službu až od svačiny. Ale proboha, jenom ať se zas neopozdíte. Opravdu bych už rád aspoň na den nebo na dva unikl hro-mobití.“

„Strýček se bojí pratety zrovna tak jako my,“ vysvětlovala Peggy Zuzaně.

„Ještě mnohem víc,“ řekla Nancy. „A mamín-ka taky, chuděra.“

„On chodí dokonce oblečený po městsku,“ do-dala Peggy.

„Jezuskote!“ vykřikla Nancy. „Vždyť se musí-me převléknout do parádních šatů! Honem! Máme nejvyšší čas. Já jsem úplně zapomněla, že

jsme vyklouzly z domu v kalhotách.“

Pelášily dolů do údolí, popadly veslo, stočily kotevní lano a rozběhly se k vodopádu. Vlastovky a kapitán Flint se za nimi chvíli dívali, dokud čer-vené čapky Amazonek nezmizely mezi stromy.

„Jeskyně si nevšimly,“ řekl Roger.

„Ne,“ oddechla si Titty.

„U sta hromů,“ řekl John, „jen počkejte, až na nás zaútočí.“

„Moc s tím nepočítejte,“ upozorňoval je kapi-tán Flint. „Teď z domu jen tak snadno neunik-nou.“

„Ta prateta musí být úplná hrůzovládkyně,“ řekla Titty.

Kapitán Flint na to neřekl ani ano, ani ne, ale připomněl jim, že pojede kolem Cesmínového háje, a jestli chtějí vypravit poštu, že ji rád vezme. A tak nechali zavazadla kolem ohniště a stany na zemi, vylovili Tittino psací náčiní a sepsali zprá-vu. V záhlaví uvedli údolí Vlastovky a všichni pak dopis podepsali. Oznamovali v něm, že přesunuli tábor a nemusí se již obávat zimnice a záplav, a psali, jak se těší, že k nim maminka s lodním mazlíčkem co nejdřív přijedou na svačinu.

„Ale copak to najdou?“ starala se Zuzana.

„Stejně budu pracovat na tom stěžní,“ řekl John. „A tak může maminka klidně přijet do zá-toky.“

Ještě to rychle přepsali a pak zprávu složili, za-strčili do obálky a napsali na ni mamínčinu adre-su v Cesmínovém háji.

Roger napsal do horního rohu: „Pirátská pošta“.

Než dopsali zprávu, kapitán Flint seděl a klid-ně bafal z dýmky. „Poslyšte,“ řekl, když skončili, jako by si najednou na něco vzpomněl, „Jestli

proti tomu nic nemáte, podíval bych se rád do va-ší jeskyně. Teď vám to snad už nevadí, když jsou piráti pryč?“

Zuzana mu podala baterku a kapitán Flint se protáhl do jeskyně. Cestovatelé se tam natlačili za ním.

„Představoval jsem si ji větší,“ řekl kapitán Flint, když byli uvnitř a mohl se zase postavit. Obrátil se k pravé stěně za vchodem a našel nápis ALÍ BABA, vyrytý velkými neohrabanými pís-meny nožem do skály.

„Připíšeme k tomu jméno Petra Kachny,“ na-vrhla Titty.

„Ali Baba se s ním jistě rád spřátelí,“ řekl kapi-tán Flint.

„To jste sem vyryl vy?“ zeptal se John.

„Ano, ale už před třiceti lety,“ odpověděl kapi-tán Flint.

Za chvílku se s nimi rozloučil a vydal se dolů přes vřesoviště. Omlouval se, že by se ještě rád zdržel, ale že se s tím obrovským balíkem tak pronesl, až má strach, že jestli se hned trochu ne-rozhýbe, úplně mu ztuhnou záda. Ráno přijede stejně do zátoky a ukáže Johnovi, jak zacházet s hoblíkem a kružidly. Doprovodili ho až k vodo-pádu a pochválili ho, že se tak dobře osvědčil jako nosič, a když šťastně slezl dolů k potoku, rozlou-čili se s ním. Kapitán Flint došel skoro až k lesu a pak se otočil a zamával, kdyby se za ním snad některý z badatelů díval od vodopádu. Ale nebyl tam nikdo. Všichni již pilně stavěli stany v no-vém táboře.

Kapitola XIV

ZAŘIZOVÁNÍ TÁBORA

Trosečníci měli práce až nad hlavu a v hloubi du-še byli šťastní, že už jsou konečně sami a že se jim nikdo neplete pod nohy. Domorodce a piráty (včetně kapitána Flinta a Amazonek) viděli samo-zřejmě moc rádi, když je mohli k něčemu potře-bovat, výborně se jim třeba hodili k nošení nákla-dů, občas jim něco poradili a nesměli chybět u žádného dobrodružství. Ale když měli stavět nový tábor na docela novém místě a rozhodnout na padesát věcí, nijak o ně nestáli. Jednou se už málem usnesli, že než jim v loděnici opraví Vlaš-tovku, nebudou žít po trosečnicku, ale stanou se divošským kmenem, který bydlí v jeskyni, v noci křepčí kolem ohně, vyrábí si totemy na vysokých kůlech a předkládá jim za oběti vřesové věnce. John si však uvědomil, že musí udělat stěžeň. Zuzana protestovala, že v jeskyni se nedá byd-let. Roger nechápal, proč by měl přespávat v jeskyni, když má sám pro sebe nový stan, a Titty věděla, že divoši si nikdy nedělají mapy, a tak se nakonec rozhodli, že i když ztroskotali, budou žít nadále jako badatelé a námořníci. Trvalo ale dlouho, než se domluvili, a nakonec byli moc rádi, že je neslyšel nikdo cizí. Sami to rychle pustí z hlavy, ale kdyby je někdo poslou-chal, těžko by potom mohli žít trosečnickým životem a předstírat, že nikdy ani nezapochybo-vali, čím vlastně mají být.

Titty nakonec shrnula všechny jejich úvahy. „Dokud jsme badatelé,“ řekla, „můžeme si podniknout, co nás jen napadne. Jen si vzpomeňte, co jsme dělali loni. Ale kdybychom byli divoši, nač bychom ležli na Kančenžangu. To bychom jenom seděli na bobku a jedli syrové maso.“

„A kromě toho máme přece prázdninové úko-ly,“ vzpomněla si Zuzana. „A k badatelům se čte-ní v knihách hodí výborně.“ Titty napadlo, že by přece jen nebylo špatné, kdyby žili jako divoši, protože by si nemusela opakovat francouzská slo-vesa, ale nechala si to pro sebe. Co se dá dělat, francouzským slovesům stejně neujde.

„Já se mám učit algebru, a tu námořníci stejně musejí znát,“ řekl John.

„Ztroskotali jsme,“ začala Titty „a abychom unikli z dosahu příboje, obrovitých krabů a všeli-jakých takových stvůr...“

„Taky aligátorů,“ přerušil ji Roger.

„Odstěhovali jsme se nahoru do kopců. Nic ji-ného nám také nezbyvalo. Dole na pobřeží nám všem hrozila zimnice.“

„Dobrá, dobrá,“ přerušila je Zuzana. „To už máme za sebou. Teď musíme dostavět stany.“

„To jsem strašně rád, že nám dal tatínek tyhle stany,“ řekl kapitán John. „Ty, co se musejí napí-nat mezi stromy, by nám tu moc platné nebyly.“

„Protože tu žádné stromy nejsou,“ řekl Roger.

„A co zásobní stan?“ ptala se Titty.

„Zásoby budeme ukládat do jeskyně,“ rozhodla Zuzana.

„A Petr Kachna nám může dělat skladníka,“ řekla Titty.

Na jižní straně údolíčka, mezi potokem a jes-kyní, byla pěkná plošina, na kterou se vešly všechny čtyři obytné stany. Badatelé si postavili všechny stany tak, že se otvíraly směrem k potoku. Měli je výborně chráněné proti prudkému již-nímu větru příkrým úbočím, které se za nimi zvedalo, a nebylo na ně odnikud vidět, ledaže by snad někdo došel docela blízko k údolí a nahlédl do něho seshora z vřesoviště. Mezi stany a poto-kem bylo ohniště prvního důstojníka, jedno z nejlepších, jaké se kdy Zuzaně povedlo, a v po-toce kousek pod ohništěm ona maličká zátoka, jako stvořená na mytí nádobí.

„To je nejlepší tábor, jaký jsme kdy měli,“ řekla Zuzana, když postavili poslední stan.

„Ovšem až na ostrov Divokých koček,“ opravi-la ji Titty.

„Tady nejsme na ostrove,“ řekla Zuzana, „a tak tu ani takový tábor nemůže být. Ale máme se ješ-tě dost co otáčet.“

„Nejdřív bych chtěl přehradit tu vrchní tůňku,“ napadlo Johna, „aby se tam dalo dobře kou-pat.“

„Tak pojďme rovnou na to,“ hrmul se Roger.

„Nejprve musíme uklidit zásoby,“ zarazila je Zuzana, „a než je uložíme, vymést aspoň trochu prach z jeskyně.“

„Petr Kachna nám to snad nebude mít za zlé,“ řekla Titty.

„Bodejť by měl,“ smála se Zuzana. „Ta jeho jes-kyně potřebuje pořádný úklid jako každá domác-nost. Zaskoňte mi někdo nařezat velký chumáč vřesu. Tak třeba vy dva, a ať jste zpátky, než udě-lám oběd.“

„Ale co zmije?“ ptal se Roger.

„Neměj strach, Rogere,“ uklidňovala ho Titty. „Já půjdu s tebou. Ještě štěstí, že jsme si na ně tu-hle nevzpomněli, jinak bychom údolí Vlaštovky neobjevili.“

„Ať na žádnou nesáhneš nebo nešlápněš. Jinak ti neublíží,“ připomínal první důstojník.

„Jestli Roger nadělá jen polovinu rámusu jako obvykle, určitě na žádnou nenarazí, ledaže by spaly jak zabitě.“

„Tak už pojď“, volala Titty. „Ukaž, kdo má ostřejší nůž? A poslyš, Rogere, víš, že máme udělat ještě něco.“

Když první námořník a plavčík vystupovali po severním svahu údolí, mluvili co nejhlasitěji a du-pali jako všichni čerti, jen aby zmije stačily včas utéct. Pak začali řezat prvnímu důstojníkovi vřes na koště. Uřízli trošku tady, trošku o kousek dál, aby postupovali pořád jedním směrem, k ploché-mu balvanu, o němž říkal John, že by se hodil za pozorovatelnu. Vždyť spolu objevili údolí, tak proč by také první nevylezli na Strážní věž?

První důstojník vynesl z jeskyně Petra Kachny trochu dřeva, které si tam včera uložili, a rozdělal oheň, aby se mu brzy uvařil oběd pro celou vý-pravu. Kapitán se dal zatím do stavění. Nanosil si velké ploché balvany, jichž bylo po skalnatých úbočích dost a dost, větší stavěl po kraji a menší-mi vyplňoval střed, a tak postavil čtverhranný sloupek, který nebyl nijak zvlášť vysoký ani široký.

„Na co to je?“ ptal se první důstojník.

„Pro papouška“, vysvětloval kapitán. „Rád bych s tím byl hotov, než se vrátí Titty.“

Vzal jednu dlouhou tyč, na které nesli náklad, a přerízl ji vejpůl. Z jedné půlky chtěl udělat Zu-zaně násadu na koště a druhou položil napříč na sloupek, až trčela po obou stranách jako ramena polního strašáka. Zuzana mu pomohla nazvednout velký plochý kus vápence nebo snad břidlice a položili jej přes sloupek. John na něj postavil klec s papouškem a otevřel dvířka. Vstrčil ruku do klece a papoušek se mu hned zaklel pařáty na prst. John ho honem zvedl a papoušek se pevně usadil na jednom konci tyče. Radostně roztáhl křídla a zamával jimi.

„Krásná Lora!“ zvolal.

„Však taky krásně vypadá“, chválil ho John. „Ale jsem zvědavý, jestli se vrátí do klece.“

„Zkus tam dát kostku cukru“, radila Zuzana.

John ukázal papouškovi kostku cukru a dal mu ji do klece. Papoušek přešlapoval po tyči, až se dostal tak blízko ke kleci, že do ní dosáhl zobá-kem. Zachytil se bidýlka, vytáhl se a škrábal no-hama, dokud se mu nepodařilo postavit. Pak špl-hal zvenčí po kleci, až se dostal ke dvířkům a vlezl dovnitř.

„Až bude chtít ven, dá mu to víc práce“, řekl John.

Ale kdepak, Lora nebyla jen tak pronic zanic lodní papoušek. Dovedla výborně šplhat a brzy se naučila zachytit zobákem a jedním pařátem klece a druhou nohu natáhnout po tyči.

Vřes je tuhý a špatně se řeže a první námořník s plavčíkem se na výzkumech pořádně zdrželi. Tak se stalo, že než slezli, každý s náručí vřesu, po strmém úbočí zpátky do údolí, seděl už pa-poušek na tyči, oheň vesele plápolal, v konvici se málem vařila voda a kapitán dostal od prvního důstojníka za úkol vyloupat hrášek.

„Že už jdete!“ vítal je první důstojník vesele. „Vy jste si ale dali načas!“

„Byli jsme na Strážní věži. Jú! Co to má Lora za krásný dům? Kdy jste jí ho postavili? Vždyť tady předtím nebyl.“

„Než jste nařezali ten vřes.“

„Byli jsme taky na té skále. Je odtud vidět na míle a míle na všechny strany.“

„Na sever, jih, východ i západ“, tvrdil Roger.

„A nahoře v tom balvanu je malý dolík“, vyprá-věla Titty, „a když se tam člověk položí, není ho vůbec vidět, leda dalekohledem až z vrcholků hor.“

„Pojďte se tam podívat“, lákal ostatní Roger.

„Nejdříve se naobědváme“, rozhodl první dů-stojník. „Pojď sem, první námořníku, a ty také, plavčíku, vyloupejte hrášek a kapitán může zatím udělat koště. Po obědě se půjdeme všichni podí-vat na tu skálu a já zatím zametu ve spíži.“

„V jeskyni Petra Kachny“, opravila ji Titty.

První námořník a plavčík se pustili do zbylého hrášku. Papoušek dostal také jeden lusk a překrásně jej vyloupal - lusk roztrhal na kou-sičky a rozházel je kolem sebe a hrášky mu spa-daly na zem. Zuzana prohlásila, že jsou špinavé a že se nedají přidat k ostatním. Jakmile byl hrá-šek vyloupaný, měla Zuzana oběd rychle hotový. Byl to opravdu výtečný oběd, ohřáté maso z kon-zervy a hrášek bohatě politý máslem a navrch ja-ko obvykle bochánek se zavařeninou, čokoláda a jablka. Zatímco ostatní chystali oběd, vzal John druhou polovinu tyče, jak zbyla od Lórina bidýl-ka, přivázal na ni pevným provazem chumáč vře-su a několikrát omotal provaz kolem černých tu-hých stonků. Potom jej tak obratně zatočil, že vůbec nebylo znát, kde má provaz začátek, jako když se spojuje lodní lano. Opravdu se mu to po-vedlo, a jak Zuzana spatřila nové koště, měla sto chutí dát se s ním rovnou do práce, a divže se na to netěšila jako ostatní na svůj výlet ke Strážní věži. Mezitím se však dovařil oběd a žádná kuchařka nenechá ráda jídlo stát, a tak opřeli koště o skálu, dokud se nenajedí a neuloží špinavé nádoby na dno malé tůňky, aby je omyla čistá voda potoka.

Prvnímu námořníkovi a plavčíkovi najednou napadlo, že by také docela rádi pomohli při úkli-du jeskyně. Ale první důstojník Zuzana jim tako-vé myšlenky hned zarazila.

„Bude to strašně prášit“, řekla, „a když tam vle-zeme všichni, nebude tam k hnutí. Víte co, zame-tu a uklidím jeskyni raději sama, a až to tam bude vypadat trochu k světu, může si vás tam vlézt, ko-lik jen bude chtít.“

„Pospěšte si“, pobízel je kapitán. „Žádný tábor se neobejde bez pořádné pozorovatelný. Musíme si najít místo, z kterého by bylo vidět přes celé vřesoviště. Jen si vzpomeňte, co Amazonky říkaly o tom překvapivém útoku. A jistě ho podniknou, jenže musíme překvapit my je, a ne ony nás.“

„Lepší místo, než tu skálu určitě nenajdeme“, řekla Titty.

„Tak už nechte prvního důstojníka na pokoji, a pojďme se na tu vaši skálu podívat.“

Skála měla opravdu všechny výhody, jak je Tit-ty s Rogerem vylíčili. A ještě víc, protože nejlepší cestička, ať už dolů nebo nahoru, k ní vedla po stráni hned nad údolím Vlastovky.

„Není to tu špatné“, řekl kapitán John, ale nej-dříve si místo pořádně vyzkoušel - nechal Titty a Rogera nahoře na skále, sám zašel daleko na vřesoviště, zamával na ně, že mají vyrazit, a pak pozoroval skálu jako ostříž. Domníval se však, že se z ní ještě ani nehnu, a najednou viděl, že jsou už dávno dole a plíží se k němu po ovčí stezičce ve vřesu.

„Vy se ale dovedete plížit“, pochválil je. „Lepší pozorovatelnu bychom opravdu nenašli. Někdo tam bude muset každý

den hlídkovat, a jak se objeví nepřítel, proklouznout do údolí Vlastovky a varovat nás.“

Vraceli se rozradostně do údolí Vlastovky a tu viděli, že první důstojník stojí vedle stanů a prohlíží si stráž nad vchodem do jeskyně Petra Kachny.

„Co se stalo?“ zeptal se John, rychle se rozběhl po strmém svahu na protější straně a jediným skokem se přenesl přes potok.

„Podívej se,“ řekl první důstojník.

„A na co?“

„Podívej se,“ Zuzana ukázala zaoblený konec tyče, která vykukovala z chomáče vřesu kousek napravo od vchodu do jeskyně. „To je přece náša-da našeho koštěte. Prostrčila jsem ji zevnitř. Měla jsem s sebou svíčkovou svítilničku, ale převrhla se mi. A vtom jsem zahlédla vysoko na stropě záblesk světla, šťouchla jsem tam koštětem a ono mi projelo skrz naskrz. Proto je v jeskyni až na ten prach docela dobrý vzduch. Asi tu kdysi žili lidé.“

„To se ti povedlo,“ chválil ji John. „Kdyby na nás někdo zaútočil, můžeme se krásně ukrýt v jeskyni. To je přesně to, co jsme potřebovali. Měl jsem trochu strach, jestli tam nebude málo vzduchu. Vylezu nahoru a pročistím trochu ten otvor.“

„To znamená, že tu klidně může přenocovat papoušek,“ řekla Zuzana. „Přece kvůli němu nebudeme stavět zásobní stan a k Titty se nevejde. A nemůžeme ho nechat udusit.“

„Lampičku ti asi převrhl Petr Kachna, aby sis

všimla té díry,“ řekla Titty. „On věděl, že s ním bude papoušek bydlet.“

„Dost možná,“ přikývla Zuzana, která měla radost z tak vzdušné spíže a bylo jí úplně jedno, co si tam Petr Kachna vyvádí.

John vylezl po skalnatém srázu údolí, prostrčil koště zase zpátky, až spadlo dolů do jeskyně, a uřízl nad otvorem kousek vřesu, aby dovnitř proudilo víc vzduchu, ale zase ne moc, aby si někdo otvoru nevšiml. Potom vlezli všichni do jeskyně. Zuzana v ní dokázala pravé divy. Nikde nebylo ani prášku. Doběhla si dokonce do potoka pro vodu, a než se dala do zametání, pokropila zem. „Příště to tu ještě posypu zbylým vyvařeným čajem,“ řekla, „ale dneska jsem na to ne-vzpomněla a vyhodila jsem ho.“ Krabice od sušičů a všechny balíky už stály pěkně narovnané kolem stěn. A Titty s Rogerem přišli hned na to, že na krabicích by se dalo dobře sedět. Po jedné straně jeskyně byl v kameni hluboký výklenek, který tvořil jakousi polici, sice ne zrovna moc rovnou, ale přece jen tak plochou, že se na ni dala postavit svíčková lampička a vůbec nikomu ne-překážela.

„Lepší místo jsme ani nemohli najít,“ řekl John. „Zvenčí nebude světlo lampičky vůbec vi-dět, leda za tmy.“ I když John trochu prořezal vřes, pronikalo větracím otvorem ve stropě je-nom docela málo světla.

„Ale víte co?“ řekl první důstojník, když se už dost naobdivovali jeskyní, „spotřebovali jsme na dnešní oběd všechno dříví. Tábor už máme hoto-vý. Tak honem do práce. Všechno mužstvo sbírat palivo! A co kdybychom se pak podívali na prázdninové úkoly?“

„Máme udělat bazén na koupání,“ vzpomněl si John.

„A postavit hráz,“ dodal Roger.

„Jinak bychom se zítra nemohli koupat,“ řekla Titty.

„Vykoupat potřebujeme všichni jak sůl,“ řekl první důstojník. „Ale nejdřív musíme nanosít zá-sobu dřeva.“

Než byl čas k svačině, stála v jeskyni hranice dřeva, velká jako ta hromada, kterou jim připravily Amazonky na ostrově Divokých koček. A když se chystala večere, odpočívali už badatelé po těž-ké práci, zmáčení od hlavy až k patě, a dívali se, jak voda šplíchá přes okraje jejich hráze, pevně postavené z velkých balvanů. Dali mezi ně menší kameny a mezery vyplnili drobnými kamínky, nahrabanými na dně tůňky, ucpali to všechno dr-nem a ještě jednou upevnili vrstvou velkých bal-vanů, aby hráz dobře držela. Hráz o kus pozvedla hladinu a vodopád vpředu v údolí teď dopadal s docela novým zvukem do tůňky, v níž se sice nedalo volně plavat, ale zdaleka předčila každou obyčejnou vanu. Toho večera usínali badatelé ve svých stanech s vědomím, že dnes udělali oprav-dový kus poctivé práce. Život v údolí Vlastovky započal.

Kapitola XV

ŽIVOT V ÚDOLÍ VLASTOVKY

Druhého dne ráno cestovatelé dlouho vyspávali. Jen se probudili, hned se rozběhli do údolí, podí-vat se, jestli jim voda nestrhla hráz. Nic takového se ovšem nestalo. V hrázi se nehnul ani kámen a všichni se smočili v novém bazénu. Rychle se vrátili do tábora a Zuzana jim znovu připomínala, že na statek k Swainsonům mají daleko a že ne-mohou snídat, dokud nezajde někdo pro mléko, když tu zaslechli veselý hlas: „Podívejme se, jak jste se tu pěkně zařídili! A vyspali jste se dobře?“ Spatřili Mārinku Swainsonovou, jak se na ně dívá z úbočí, v jedné ruce drží bandasku a v druhé vel-ký košík.

„Nesu vám rýžový náky,“ volala. „Z Cesmíno-vého háje. A paní Walkerová k vám zítra přijde na čaj a donese další, tak ho máte dojíst ještě dneska.“

„Tudy radši nechodte,“ varoval ji Roger. „Klouže to tu.“

Ale Mārinka se zřejmě v údolí vyznala výbor-ně. Udělala ještě pár kroků po jeho okraji a sešla dolů po ovčí stezce, která končila nedaleko kou-paliště.

„Udělali jste si tu pěknou přehrádku,“ řekla, když jí John se Zuzanou přišli naproti a vzali si od ní bandasku a košík.

„Ale máte pravdu, klouže to tu ažaž. Však si mí bratři prošoupali pěkných pár kalhot, jak se klouzali odshora dolů po téhle skále.“

Rogera ještě nenapadlo, že by se úbočí dalo takhle využít. Hned to šel vyzkoušet, nejdříve jen z poloviny a pak až seshora. Byla to opravdu bá-ječná klouzačka.

„Tamhle naproti se klouže ještě lip,“ řekla za chvíli Mária a ukázala na druhou stranu úbočí. „Není to tam tak prudké a látka se tolik neodře.“

„Spíš kůže,“ podotkl Roger, který už cítil následky dvou nebo tří jízd ze strmé skály, v níž se skrývala jeskyně Petra Kachny.

„Pojď se mnou na statek,“ zvala ho Mária, „a já ti kalhoty zašiju. Jistě se ti to nestalo poprvé ani naposled. A vy jste už vypátrali vchod do jeskyně, že? Však jsem si myslela, že ji najdete hned, jak se u nás zastavil včera pan Turner a řekl nám, kde jste. Už jste byli uvnitř?“

„Pojďte se podívat,“ zvala ji Zuzana. Na Mária se nikdo nemohl zlobit a ani Titty neváhalo, že o jeskyni už dávno ví. John jí svěděl, že je to jejich tajemství, a Mária slíbila, že o tom nepoví živé duši.

Od té doby připadala Mária cestovatelům spíš jako spojenec než jako domorodá dívka, tře-baže žila na hospodářství dole pod vřesovištěm a od rána do večera měla plné ruce práce. Vždycky na ni bylo spolehnutí. Popila s nimi onoho prvního rána trochu čaje a po snídani s ní Roger, Zuzana a Titty šli dolů na statek a John se vydal k zátoce, kde se měl setkat s kapitánem Flintem a pustit se do práce na stěžni. Druhý den už byl však Roger u Swainsonů znovu a zase potřeboval zašít. Mária ho zašívala aspoň dvakrát denně, až ho konečně ten „trhač kalhot“ jak Titty nazvala klouzačku, přece jen omrzela.

Sotva sešel John z vozové cesty v lese u jezera a zamířil mlázím k Podkoví zátoce, zaslechl ruční pilu. Kapitán Flint už byl na břehu a pilně se čínil - opracovával spodek stěžně, aby měl přesně stejný tvar jako spodek toho zlomeného a přesně zapadal do jamky ve vazném trámu. S tím byl však brzy hotový. John si přinesl z tábora v bato-hu hoblík a kapitán Flint mu ukázal, jak s ním pracovat. Hoblík byl vyklenutý, aby se zaoblený povrch dal opracovávat stejně hladce, jako když obyčejný truhlářský hoblík uhlazuje rovné prkno. John si přinesl i obkročná kružidla, veliké kleště, které se rozvírají a mají malý šroubek, jenž je udržuje rozevřené či zavřené, jak jen je zapotřebí. Kapitán Flint Johnovi předvedl, jak odměřit na obou stěžních stejné vzdálenosti a jak potom přesně seřídít kružidla, aby se při měření objemu na starém stěžni dotkla oběma zahnutými konci dřeva. Pak začal nový stěžň ohoblovávat kolem dokola, až mu přesně zapadal mezi konce kružidla.

„Jedno si pamatuj,“ řekl. „Nikdy nezabírej moc hluboko. Když odřízneš málo, můžeš vzít ještě kousek, ale jak odřízneš moc, jakživ to zpátky ne-nalepíš.“

Celé dopoledne pilně opracovávali stěžň, až byl málem čas k obědu a ostatní se vrátili ze statku a nadšeně vyprávěli, jak si zpívali s panem Swainsonem a přišli paní Swainsonové hadříček do nové klůčkové příkrývky, a jak viděli prasátka, telátka a hříbě a největší mourovatou kočku, jaká kdy chodila po světě. „Pořád běhá za Máriinou, ale Mária slíbila, že ji do údolí Vlastovky ne-pustí. Ale prý se papoušků bojí, tak by snad Loře nic neudělala.“ První důstojník Zuzana pozvala samozřejmě kapitána Flinta na oběd, a ten pozvání mile rád přijal. Prý stejně přivezl z Ria pět porcí zapečeného vepřového a k tomu pět ovocných koláčů a doufá, že jim přijdou k chuti. Balíček měl schovaný pod keřem, aby byl pěkně ve stínu, a z lodi vyndal rybářský prut, košík a síť na ryby. Pak si dal balíček do koše, aby se mu dobře nesl.

„Chtěl bych si zajít po obědě k pstruzímu jezíru,“ řekl. „Ukážu vám, jak házet udice.“

„Pojďme všichni na ryby!“ navrhoval Roger.

„V jezírku toho moc nenachytáme, leda na mušky,“ řekl kapitán Flint, „ale mít pěkné červíky, chytily byste za chvíli v potoce pstruha.“

„Máme přece rybářské pruty,“ řekl Roger.

„Dobrá, tak se pokusíme někde poohlédnout po červech.“

A když tak obědvali v údolí Vlastovky, zeptal se Roger kapitána Flinta na něco, co mu už od prvního dne na jezeře leželo v hlavě a pořád se nemohl dostat k tomu, aby se na to vyptal.

„Kapitáne Flinte,“ začal.

„Copak chceš?“

„Proč jste si přikryl dělo černou plachtou?“

„Aby na ně nemohl prach a cizí lidi.“

„Dělo přece zažene lidi spíš než nějaká plachta.“

„A jestlipak zahnilo vás, když jste mi přepadli hausbót a donutili mě skočit z prkna do vody? Vždyť mě ještě teď pomyšlení na ty žraloky děsí ve snu.“

„Víte, my jsme chtěli, abyste letos zas vypálil salvu z děla.“

„Jenže já teď přece na hausbót nebydlím.“

„A proč ne?“

Kapitán Flint chvíli neodpovídal. Všichni na-pjatě naslouchali. Konečně řekl: „Podívej, Rogere, jak to jen půjde, v tu ránu jsem na hausbót s celým sudem střelného prachu a můžeš přijet a vystřelit si z děla sám.“

„Tak tam pojďme hned.“

„Kapitán Flint přece nemůže,“ řekla Titty. „Viš, že je to kvůli pratetě.“

„Však ona tu věčně nezůstane,“ řekl kapitán Flint.

Pstruží jezírko leželo asi na míli od údolí Vlastovky, v prohlubni mezi skalami a vřesem. Když je Vlastovky spatřily, až zalitovaly, že si neudělaly tábor na jeho skalnatých březích. Ale Titty podo-tkla, že tam není žádná jeskyně, a Zuzana prohlásila, že takhle už se nadřou dost s dřívím, když je nosí do údolí Vlastovky, natož aby se s ním vláče-li ještě o míli dál k Pstruzímu jezírku. „O dvě míle. Každou cestu o jednu,“ opravil ji Roger. „A měli bychom to taky o moc dál na statek k Swainsonům,“ pokračovala Zuzana. „Zabralo by nám celý den, než bychom nanosili dříví a mléko.“ John a kapitán Flint rozmlouvali o něčem docela jiném, o chytání pstruhů, a když se kapitán Flint usadil a začal si chystat svoje rybářské nádobičko, ostatní zmlkli a jen se dívali. Tohle bylo něco docela jiného než chytání okounů na velkém

jezeře. Předně neměl kapitán Flint žádný splávek a ani jedinou střevli nebo červíka. Otevřel jen malou plechovou krabičku, vyndal z ní tři mušky a podal je Rogerovi, aby mu je podržel.

„Z čeho jsou ty mušky?“ ptal se John.

„Z peří a hedvábí. Jsou to samé malé mušky,“ řekl kapitán Flint. „S velkými se tady nahoře ne-dá chytat. Tahleta je z peří sluky a z oranžového hedvábí. Ta druhá je z hejla a z rudého hedvábí a tohle je černý pavouk z hnědého hedvábí a z jednoho černého lesklého pírká z krku bažantího kohouta. Tady nahoře je to v takovém par-ném počasí vůbec nejlepší muška a nejrychleji se uvazuje.“

„Dělal jste si je sám?“ ptal se John.

„Samozřejmě,“ přisvědčil kapitán Flint.

„Mohli bychom také chytat na mušku?“ ptala se Titty. „Roger si s sebou vzal prut.“

„To by k ničemu nevedlo, první námořníku, s prutem na okouny se muška daleko nedohodí, a kdybyste si vzali na pstruhy velký červený splá-vek, jen byste je vyplašili. Jestli máte hodně čer-vů, mohli byste něco chytit v potoce.“

„Červa máme jen jednoho,“ řekl Roger, „ale za-to senzačního.“

„Tak zkuste, co s ním pořídíte v potoce,“ radil jim kapitán Flint, kterého už lákala zčeřená hladina jezírka a nemohl se dočkat, až se dá do rybaře-ní. „Pojď, John. A vy dávejte pozor, pane první důstojníku, ať se sem nikdo nepřiblíží. Nechceme chytit místo pstruha na udici nějakého cestovatele.“

Přecházel pomalu po jižním břehu jezírka, švi-hal prutem, povoloval trochu vlasce a spouštěl mušky na vodu, daleko od místa, kde se čepila hladina. Chvilku vždycky počkal a potom poma-lu, pomaličku, kousek po kousku nazvedával špičku prutu a znovu přitahoval mušky, až po-zvolným pohybem vytáhl vlasce z vody. Potom jím švihl za sebe, chvilku vyčkal, až se zase narov-ná, a znovu mrskl prutem kupředu, až se mušky kousek od něho snášely jedna za druhou jako prachové peří do jezírka. Když tak dopadly do vody asi počtvrté, rozvířila se kolem návnady ze slučícího peří a oranžového hedvábí voda, prut se prohnul a za chvilku už kapitán Flint vytahoval nad síti, kterou mu tiše a obratně držel pod hladinou John, malého tlustého pstroužka. Roger a Titty se chtěli rozběhnout a na pstruha se podí-vat, ale Zuzana věděla, že chytání pstruhů je nad-míru vážná věc a že ryby se nijak nepohrnou k hladině, když po břehu bude pobíhat zástup cestovatelů. A tak je ještě včas zarazila a dívali se na rybaření jen zdálky. Potom předal kapitán Flint prut Johnovi a John se chvíli snažil švih-nout vlascem vysoko za sebe a mrštit jím kupředu, až se mu konečně vlasce pěkně rozvinul a znovu napjal, tentokrát přímo před ním, a hezký kus nad vodou, a mušky se snášely dolů jak sněhové vločky. „Tak zvedej... a zase dopředu,“ říkal kapitán Flint. „Míř asi dvě stopy nad vo-du... Nesklánej prut tak dozadu... Nesmíš na to jít násilím... Ať to za tebe udělá špička pru-tu... Počkej, podržím ti ruku a ukážu ti, jak na to. Tak pozor.“ Moc dobře však tentokrát nešvihli, protože s jedním prutem pořídí vždycky lépe jedna ruka než dvě, zvláště když patří dvěma růz-ným lidem. Konečně však přece jen mušky odlétly nad vodu a nespady do rákosí kousek od břehu. Hladina se rozvířila. John trhl, mušky mu přeletěly nad hlavou a zachytily se někde za ním ve vřesu. Kapitán Flint dolezl tiše dozadu a muš-ky vyprostil.

„To byl panečku pstruh, co?“ řekl John.

„To bych řekl. Zkus to ještě jednou na stejném místě. A hezky klidně. Pamatuj, že nikdy nesmíš pospíchat, když máš vlasce za sebou. A taky ti to půjde lip, když nebudeš zaklánět tak daleko špič-ku prutu. Podívejme se. Tak už ho máme! To se ti ale povedlo!“

Vzápětí už kapitán Flint držel síť, John do ní vytáhl svého prvního pstruha a kapitán Flint vy-zvedl síť z vody.

Teď už neměl Roger stání. „Pojďme taky chy-tat,“ řekl a už otvíral krabičku, kde měl schované-ho červa. „V jezírku je ryb spousta. Podívej, jak je tahají jednu za druhou. Už mají dvě.“

„Vždyť nemáme mušky,“ namítala Titty.

„To ne, ale jakého máme červa!“ nedal se Ro-ger. „Takového jsem ještě jakživ nechytil.“

„Kapitán Flint povídal, abychom to s ním ra-ději zkusili v potoce,“ vzpomněla si Titty.

„Ale v potoce je málo místa,“ řekl Roger.

Nechali Zuzanu samotnou a vrátili se k místu, kde potok vytékal z jezírka. Zuzana zamířila po-malu za Johnem a kapitánem Flintem. „Budeme chytat tady,“ rozhodl Roger. „Tady to půjde se splávkem skvěle.“ Lezli s Titty po čtyřech kolem malé zátočinky, kde skála příkře spadala do tem-né vody. Pak sestavili společně Rogerův prut na okouny. A spolu nasadili i obrovského červa na udici, na jakou se chytají okouni, i když jim to da-lo strašnou práci. Splávek vytáhli vysoko po vlas-ci, aby měli červa hodně hluboko ve vodě. Pak hodil Roger červa i splávek ze skály a povolil z navijáku ještě velký kus vlasce. Červený splávek se vzdaloval od břehu, jak se do něho opíral vět-řík, a zarazil se, teprve když mu vlasce nestačil. Roger držel prut a Titty stála vedle a dívala se. Ale červený splávek se už ani nepohnul. Sedli si tedy na zem k prutu. Za chvilku podal Roger prut Titty a pak ho zas Titty vrátila Rogerovi. A nakonec prostrčili prut vřesem a zaklesli jej sil-nějším koncem pod skálu. To bylo už o moc lep-ší. Chvilku jej pozorovali, ale pak se začali bavít o něčem jiném. Nakonec se rozhodli, že si tam prut klidně může zůstat sám, a vydali se na vý-zvědy přes skaliska, až dohlédli skoro po celém jezírku. Na jednom místě tam stál John s kapitá-nem Flintem a se Zuzanou. Roger s Titty zahléd-li, jak se rozvířila voda a John chytil rybu. Dívali se, jak ji ukládá do košíku kapitána Flinta. A pak spatřili, jak John podává Zuzaně prut a drží jí ko-šík a Zuzana se učí házet udicí. Dlouho je pozo-rovali, až nakonec viděli, jak Zuzana chytla rybu. „Možná že by nás taky nechali chvíli chytat, kdy-bychom tam zůstali,“ řekl Roger. Vtom však po-hlédli ke své zátočince.

„Nevidím nikde náš splávek,“ řekla Titty.

„Tamhle je!“ vykřikl Roger. „A hýbe se. Titty! Titty! Něco s ním strašně škube. Podívej se na náš prut!“

Divoce se rozběhli nazpátek k prutu, který se zlobně škubal.

Ostatní zatím nachytali spojenými silami pě-k-ný košík tlustých malých pstroužků. Bylo jich na tučet, každý vážil něco kolem čtvrt libry a všichni byli skoro stejně velcí. „Málokdy se tady nahoře chytne i větší kus,“ říkal kapitán Flint, když

se společně vraceli dolů. „Ale chuť mají výtečnou. Večer tu někdy uvidíte úplné obry, ale ty jakživ nikdo nechytí... Taková půlibrová ryba už je pěkný kousek a čtvrtlibrová také stačí. Ale ty opravdu velké se asi schovávají.“

„Co se to stalo Rogerovi?“ vykřikla najednou Zuzana.

Slyšeli, jak Titty pronikavě a zoufale volá: „Po-moc! Pomoc!“

„Nestalo se jim nic,“ řekl John. „Jsou tam oba. Ale co to proboha provádějí?“

„Pomoc! Pomoc!“ křičela Titty, jako když ji na nože bere.

„Chytli rybu!“ zvolal kapitán Flint. „Podrž mi prut, John. A podej mi síť.“ A už skákal přes ka-mení a přes vřes a docela zapomněl, kolik váží a kolik let už uplynulo od doby, kdy začal rybařit.

„Držte ji!“ volal.

„Roger spadl do vody!“ vykřikla Zuzana. „Ach, že já je tam jen pouštěla!“

Na samém konci jezírka cosi strašlivě špláchalo a cákalo. Titty držela prut, oběhla s ním skalní vý-stupek k zátočince, kde nechali splávek, a stála na pokraji mělčiny, přímo nad místem, kde potok vytékal z jezírka. Roger sem žuchl do mělčiny, ale hned se zase s mohutným cákáním drápal na břeh a v náruči držel obrovského pstruha. Jak lezl z vody, najednou zase uklouzl. Pstruh mu vypadl z rukou, ale Roger se na něj vrhl, a než k nim do-běhl kapitán Flint se síti, Roger, Titty i pstruh už byli v bezpečí dobrých dvanáct yardů od vody.

„Ten má nejméně dvě libry,“ řekl kapitán Flint. „Vždyť vy jste ulovili pstružího kmeta. Všem jste nám dali fleka i s našimi muškami a rybářským náčiním!“

Ryba, kterou chytili Roger a Titty, byla tak obrovská, že se nevešla ani do košíku. Museli ji nést v síti kapitána Flinta.

„Je to ale škoda, že maminka nepřijede na svačinu už dneska!“ zalitovala Titty.

„Tenhle kus by měla vidět,“ řekl kapitán Flint, a tak poslali nakonec rybu do Cesmínového háje. Kapitán Flint slíbil, že se s ní cestou stává na stat-ku. Jen bylo po svačině, už se chystal k odchodu.

„Nerad bych se opozdil,“ vysvětloval. „Naše dvě pirátky přišly včera o dvacet minut pozdě k obědu. Uvázly v bezvětrí a vůbec za to nemohly, ale jejich maminka si vyslechne ještě plno výtek, zvlášť, když jsem ráno utekl i já.“

„Utekl?“ podivila se Titty.

„Chci říci, když jsem ve spěchu odešel,“ opra-vil se kapitán Flint. „Chtěl jsem tu být časně rá-no, abychom s tím novým stěžněm trochu hnuli.“

„Přijedou zítra Amazonky?“ ptala se Zuzana.

„Jestli na nás chtějí podniknout překvapivý útok, raději nám to neříkejte,“ zarazil kapitána Flinta John.

„Podle toho, co jsem vyslechl, bych ani neřekl,

že se dostanou z domu. Ne, zítra určitě nepříje-dou. Ale pozítří udělám, co jenom bude v mých silách, abych jim pomohl.“

„Možná že je to přece jen k něčemu dobré, že zítra nepřijedou,“ řekl John. „Máme ještě strašně práce s tím stěžněm.“

„Ony si ale určitě nemyslí, že je to k něčemu dobré,“ poznamenal kapitán Flint.

„Vždyť je to hrozné, že nemůžou přijet,“ litova-la Amazonky Titty.

„To si myslím taky,“ řekl kapitán Flint. „Ale nedá se prostě nic dělat.“

Velkého pstruha zabalili do kapradí a přiložili k němu kousek papíru, na který Titty napsala: „Mamince! S nejsrdečnějším pozdravem od Titty a Rogera,“ a Roger připsal: „Tuhle rybu jsme chytili my!“ Nakonec se mu dokonce zželelo, že se musí s rybou rozloučit a že vidí naposled její zaoblené kropenaté boky, ale maminka ji udělá nejspíš ještě k večeři a kapitán Flint nemůže če-kat. Roger se na rybu ještě naposled podíval a pak přidržel listy kapradí a kapitán Flint je pečlivě ovázal provázkem, takže z velkého pstruha byl velice úhledný balíček.

Kapitán Flint nechal Johnovi a Zuzaně na sta-rosti svůj prut a mušky, asi dvě udice, síť a košík, a cestovatelé to vše pečlivě uložili do jeskyně. „Když nebude pěkný jižní vítr jako dneska, ani se zbytečně nezdržujte a nechtejte v jezírku,“ pora-dil jim kapitán Flint, když byl už na odchodu. „To chytíte daleko víc v potoce.“

Dobrou pohodu večera jim trochu pokazilo jen pomyšlení, že Amazonky mají takové nepřijem-nosti s domorodci, ale těžko dokázali myslet zá-roveň na ryby a na nepřijemnosti, a když se Zuzana dala do čištění pstroužků k večeři, měla víc pomocníků, než mohla potřebovat. Každou rybu obdivovali zvlášť, i když nikdo nevěděl jistě, která je prvním úlovkem Johna a která Zuzany. „Škoda že jsme taky některou z nich nechytli,“ zalitoval Roger, ale John se do něho pustil, že by toho chtěl až moc, protože chytili s Titty pstruha, kte-rý vážil skoro tolik jako všichni ostatní dohroma-dy. Rozpuštěné máslo jen syčelo a prskalo, jak Zuzana postupně opékala pstruhy nad táborovým ohněm, a najednou se všichni rozpomněli na loň-skou rybářskou výpravu na okouny.

Ještě dva dny neměl Roger na nic jiného než na pstruhy ani pomyšlení. Když se toho večera najedli, klouzal se celou dobu, než šli spát, na „tr-hači kalhot“ nebo obracel volné kameny u břehu potoka a hledal červy - většinou však našel mra-vence. Ráno šel se Zuzanou pro mléko a poprosil zase Márinku, aby mu spravila kalhoty, ale jak se vrátil, hned utíkal nahoru k Pstruzimu jezírku a pokoušel se zase přilákat nějakého obra. Ale neulovil nic, a když viděl, že Titty chytá v malých tůňkách na potoce pod jezírkem na docela nepa-trné červy, jak jí to ukázal John, než odešel zase opracovávat stěžeň, a ulovila už čtyři malé pstroužky, raději toho nechal. Po obědě začal také chytat v tůňkách bez splávku, a než se John vrátil po celodenní pilné práci na stěžni ze zátoky a při-vedl maminku a malou Bridget, které doveslovaly do zátoky právě včas, aby přišly do údolí Vlaštov-ky přesně k svačině, měl už Roger dva pstruhy a rychle je začali čistit a opékat, aby je maminka ještě mohla ochutnat.

Včerejšího velkého pstruha už v Cesmínovém háji uvařili a měla z něho večeři maminka s chůvou, kus dostal pan Jackson s paní Jacksonovou a ještě zbylo na ráno pro Bridget, ale až když do-jedla ovesnou kaši. Maminka říkala, že takhle vel-kého pstruha v Anglii ještě neviděla, zato v Au-strálii a na Novém Zélandu že byli ještě mnohem větší. Lodního mazlíčka okouzlo soukromé síd-lo papouška Lory a mamince se líbilo koupaliště. Prohlédla si celé údolí a pak jí teprve ukázali jeho tajemství - poodhrouli vřes od vchodu do jesky-ně, půjčili jí Zuzaninu baterku a pozvali ji, aby se

podívala do jeskyně Petra Kachny. Všechny moc potěšilo, když jim maminka jeskyni pochválila.

„Každý cestovatel by byl šťastný, kdyby objevil takovou jeskyni.“ To potěšilo Titty a Rogera. „Je to velmi pěkná spíž a máte tu krásný pořádek.“ Z toho zas měla radost Zuzana. „Už tomu chybí jen kamenný stůl.“ (John se hned rozhodl, že jej udělá.) „A je to báječná skrýš.“ To potěšilo všech-ný. „Ale spát v ní nesmíte.“ Zuzana mamince vy-světlila, že v jeskyni nikdo spát nebude leda pa-poušek. „A Petr Kachna,“ dodala Titty.

„Ovšem, ovšem,“ řekla maminka. „Ale podívej-me se, co je tohle. Alí Baba?“

Zadávala se na kousek zdi, osvětlený Zuzaninou baterkou, právě tam, kde před tolika lety vy-ryl kapitán Flint jméno Alí Baba. Pod první jmé-no přibýlo teď druhé a obě byla spojena svorkou.

„Víš, Alí Baba patří kapitánu Flintovi a Petr Kachna nám,“ vysvětlila jí Titty.

Ostatní se zadávali na stěnu jeskyně a četli:

ALÍ BABA PETR KACHNA

SPOLEČNÍCI

Písmena nebyla zdaleka všechna stejně velká. Nebyla ani moc rovná. Ale těžko by je někdo do-kázal obyčejným nožem ve světle svíčkové lam-pičky vyřít lépe.

„Kdy jsi to udělala?“ ptala se Zuzana.

„Když jste šli dneska ráno s Rogerem pro mlé-ko,“ řekla Titty, „a John byl nahoře na Strážní věži.

„Na Strážní věži?“ řekla maminka. „Co to je?“ Hned ji tam zavedli, maminka podala lodního mazlíčka Johnovi a sama vylezla na skálu a roz-hlížela se daleko přes jezero až k Cesmínovému háji a potom nahoru přes vřesoviště k vysokým vrchům. Ukázali jí, kde je Kančenžanga, a prozra-dili jí, že se chtějí jednou sejít s Amazonkami a společně horu zlét.

„Chudinky,“ vzdychla maminka, „jak jsem sly-šela, mají teď asi zlé časy.“

„Strašné,“ řekl John. „Viděli jsme je, když jely kočárem.“

„V rukavičkách!“ dodala Titty.

„Jaká je vlastně ta jejich prateta?“ zeptala se Zuzana.

Maminka mlčela

„Copak k nám tehdy, jak jsme odjeli na ostrov Divokých koček, nepřišla na čaj a nespřátelila se s tebou?“ ptala se Titty.

„Ani bych neřekla, že by se se mnou chtěla spřátelit,“ podotkla maminka. „Přišla k nám nej-spíš ze zvědavosti. Paní Blackettová ji k nám mu-sela vzít, protože se chtěla podívat, co jsme vlastně zač.“

„Ale to se s tebou nespřátelila, ani když viděla, jaká jsi milá? „

Maminka se zasmála.

„Třeba jsem se jí dost nezdála,“ řekla. Víc se už o pratetě ani nezmínila a celé odpoledne pak strávili nahoře na Strážní věži, a když pak šli všichni cestovatelé maminku doprovodit až dolů do zátoky, aby se jí v džungli nic nestalo, vyprávě-la jim o rybaření, o jeskyních a o táboření v aust-ralské divočině, kde jsou daleko horší hadi než zmije.

Ale Titty nic neušlo, a když se k večeru šplhali lesem zpátky do tábora, řekla Johnovi: „Maminka ji také moc v lásce nemá.“

„Kdepak,“ řekl John. „Určitě ne. Ale snad jí Amazonky přece jen zítra utečou a zaútočí na údolí Vlastovky.“

John si byl skoro jist, že druhého dne dojde k útoku, a téměř celé dopoledne strávil na Strážní věži. Titty a Rogera poslal pro mléko a nařídil jim, aby se nezdržovali ani o chvíli déle, než bude nutné, protože se obával, že Amazonky by mohly tábor přepadnout, až v něm nikdo nebude. Později prohlásila Zuzana, že potřebuje ještě tro-chu dříví, a tak tři cestovatelé sbírali chrastí a je-den vždycky čekal na Strážní věži a měl jim dát v případě nebezpečí znamení. Ostatní sbírali po-řád při kraji lesa a co chvíli se dívali, jestli na ně nemává hlídka na skále nad údolím Vlastovky. Ale uplynulo celé dopoledne a potom i odpoled-ne a John si řekl, že teď by už Amazonkám určitě nestálo za to, aby se pouštěly tak pozdě přes vře-soviště, a vydal se dolů do zátoky. Zjistil, že kapi-tán Flint tam byl už od rána a opracovával stěžeň.

John pracoval pilně celé odpoledne, ale protože kapitán Flint mu nechal na stězni připíchnutý lístek, že zítra nepřijede, řekl si, že by se přece jen měli pustit do těch prázdninových úkolů. Když

se večer vrátil do údolí, promluvil si o tom se Zu-zanou. Zuzana s ním docela souhlasila. Uplynul už celý týden prázdnin, a nikdo se ještě na prázd-ninové úlohy ani nepodíval, takže nejvyšší čas se do nich konečně dát.

„Teď už nás Amazonky sotva přepadnou,“ řekl John. „To není jako loni, kdy si mohly dělat, co chtěly.“

„Asi se nemohou dostat z domu,“ usoudila Zu-zana.

„Vždyť se nemůže hnout ani kapitán Flint,“

řekl John.

Ale čtvrtého dne po jejich příchodu do údolí Vlastovky, právě když to nikdo neočekával, došlo přece jen k útoku.

Kapitola XVI

PŘEKVAPIVÝ ÚTOK

Toho rána si vzala Titty nahoru na Strážní věž da-lekohled a francouzskou mluvnicí, aby aspoň o kousek pokročila s učením. Občas se rozhlédla dalekohledem po obzoru, ale protože se nikde nic nehnulo, jen občas nějaká ta ovce, zase jej po-ložila a učila se dál. J'ai, tu as, il a už jí šlo dobře, ale avais, aviez a avaient se jí pořád pletlo, a když došla k eus, eut, eúmes a eurent, bylo to už docela beznadějné. Roger si žádným prázdninovým úko-lem lámat hlavu nemusel, a když se mu nepodaři-lo přemluvit Titty, aby si s ním šla raději zaryba-řit, prohlížel pozorně vřesoviště, není-li někde zmije. Ale za chvíli ho to omrzelo, vylezl až na-horu na Strážní věž a lehl si vedle Titty. Vzal da-lekohled a rozhlížel se přes vřesoviště k severu a pak přes lesy k severovýchodu a daleko za jeze-ro k Riu a Cesmínovému háji. Dlouho se díval za parníkem, až mu docela zmizel z očí, a pak obrá-til pomalu dalekohled zase k severu a zahleděl se na samý okraj vřesoviště v místech, kde spadalo dolů k neviditelnému údolí Amazonky.

„Koukni se, Titty,“ vydechl najednou.

„Bud' tiše,“ okřikla ho Titty. „Vždyť tam nic není. J'eus, tu eus, il eut...“

„Ba ne, něco tam je,“ řekl Roger.

„Nous eumes, vous... vous... vous... Dej mi už pokoj, Rogere, teď jsem ztratila, kde čtu.“

„Je tam červená čepice,“ nedal se odbýt Roger, „jako červený pavouček... a jak rychle se pohy-buje!“

Titty popadla dalekohled, a jen se jím podívala, bylo po naději, že si dnes ještě vzpomene na fran-couzská slovesa.

„To je přece Nancy,“ řekla, „nebo Peggy. Ano. A tamhle je vidět druhou. Dvě červené čapky. A jsou dost daleko od sebe. Asi se plíží... jsou celé skrčené v kapradí. Jsou to ale kačeny, že si nesundají čepice! Honem, Rogere. Ale ne abys vstával! Dolez po bříse až na okraj a pak se spusť dolů. Já půjdu napřed. Určitě se budou rozhlížet. Nesmějí poznat, že jsme je zpozorovali. Ještě že nemáme taky červené čepice.“

„Půjč, já se ještě jednou podívám,“ řekl Roger.

Titty mu podala dalekohled, vzala si francouz-skou mluvnicí mezi zuby, aby měla obě ruce vol-né, a sesmekla se nohama přes kraj skály, po stra-ně obrácené k údolí, kde měl kámen výstupky a dalo se na ně pohodlně postavit.

„Pospěš si, Rogere. Podej mi dolů dalekohled! A dávej pozor!“

Roger, který ležel na bříse na skále, podal Titty dalekohled a pomalu se plazil přes balvan. Přes okraj skály se mu nejdříve přehoupaly nohy a ko-paly sem a tam. Pak se ukázala kolena. Roger le-žel přehnutý v pase a šmátral nohou po horním stupínku. Titty nedbala, že může dostat pořádný kopanec, popadla Rogera za jednu nohu a posta-vila mu ji na správné místo. A za chvíli už stál Roger šťastně na zemi.

„Teď pozor, ať jsme před nimi pořád schovaní za tím balvanem,“ řekla Titty, „a rychle do tábora. Musíme zastihnout Johna, než se odejde k jezír-ku učit algebru. A Zuzana chtěla jít přece s ním.“

Kličkovali vřesem a za chvíli doběhli na konec vřesoviště a rychle se drápali a klouzali dolů do

údolí Vlastovky. Tam vstali a rozběhli se ke sta-nům. John měl na zemi vedle sebe položenou otevřenou algebru a zrovna si přivazoval na vlasec tři mušky. Prut už měl připravený a opřený o ská-lu hned u vchodu do jeskyně Petra Kachny. Zu-zana seděla nad sešitem a tužkou a učila se země-pis, ale pořád jedním okem pokukovala po ren-dlíku. John ji před chvílí navrhl, že by mohli vy-dat posádce přiděl vajíček natvrdo, ale voda v ren-dlíku se pořád nechtěla vařit.

„Rychle, rychle,“ volala Titty. „Amazonky jdou.“

Plíží se vřesovištěm.

„Viděli jsme je,“ křičel Roger. „Obě dvě. Zahlédl jsem jejich červené čepice. Ale schovávají se ve vřesu.“

„Jak jsou daleko?“ John si rychle svinul vlasec kolem ruky a uložil jej zpátky k ostatnímu rybář-skému náčiní.

„Až dole na kraji vřesoviště.“

„Nevím, jestli máme dost času. Vypadalo by hloupě, kdyby nás zastihly s táborem napůl ještě v údolí a napůl už v jeskyni.“

„Jsou ještě daleko,“ naléhala Titty. „Určitě to stačíme.“

„Tak dobrá, vy dva začněte strhávat svoje stany a my s prvním důstojníkem půjdeme na výzvědy. A když uvidíme, že to nestihneme, můžeme vaše stany zase za chvíli postavit.“

„Tak pojď, Rogere, budeme závodit,“ řekla Tit-ty. „Až budeš připravený, řekneš: Strhnout stany! a začneme oba zároveň.“

John a Zuzana vylezli rychle po strmém úbočí údolí Vlastovky a zmizeli jim z očí. Roger a Titty se vrhli na svoje stany, odvázlali lanka, vytrhali ko-líky, rozebrali bambusové tyče a složili světlou, smetanově žlutou plachtovinu. Potom svinuli spací pytle, přeložili nadvakrát podlahové dílce a zabalili do nich stany, spací pytle i tyče. Kolíky od každého stanu uložili do zvláštního plátěného sáčku a každý sáček nacpali do balíku, ke které-mu patřil.

Titty to málem stačila první, ale zapomněla na jeden kolík a musela zase sáček vyhrabat a kolík uložit. Když se John se Zuzanou doplížili až ke kraji údolí a horempádem se rozběhli do tábora, Titty s Rogerem už seděli celí udýchaní na svých rancích.

„Stihneme to,“ volal kapitán John a rychle rozebíral svůj rybářský prut. „Ale jen taktak. Poslyš-te, pane první důstojníku, když uklidíte nádoby, strhnu zatím oba stany. Ale co si počneme s pa-pouškem, první námořníku?“

„Ten se ani neozve,“ řekl první námořník. „Pro jistotu mu přikryjeme klec. Ze se nebudeš zlobit, vid', Loro?“

Za deset minut už to v údolí Vlastovky vypada-lo, jako by tam nikdy ani žádný tábor nestál, či přinejmenším jako by byl již dávno opuštěn. Jen zčernalé kameny v Zuzanině ohništi prozrazova-ly, že tu kdysi rozdělávali lidé oheň.

Poslední pro-hlídka tábořiště byla svěřena Zuzaně. Mohli se na ni spolehnout, že jí neujde sebemenší maličkost. Našla osušku, která se sušila rozestřena na vřesu. Sebrala ji, ale nic jiného už neviděla.

Tu se za ní ozval hlasitý šepot.

„Pospěš si!“

První důstojník Zuzana se ještě jednou rozhlédla na všechny strany po opuštěném údolí a pak vlezla za ostatními do jeskyně Petra Kach-ny. Jakmile byla uvnitř, přitáhl John poslední trs vřesu, který zakrýval vchod.

V jeskyni hořela svíčková lampička a stála na úzkém nerovném výstupku, který se táhl podél jedné skalní stěny. Titty a Roger tiše seděli na svých rancích pod lampičkou. Plechové krabice se zásobami měli pěkně srovnané vedle hranice dříví a na hranici stála klec s papouškem, přikrytá tmavě modrým přehozem. Když první důstojník Zuzana přivykla mdlému mihotavému světlu svíčkové lampičky, viděla, že Titty srovnala nádo-bí, a pruty, které stály předtím opřeny o hranici dříví, že jsou teď uklizeny v koutě, aby nikomu nepřekážely.

„Petr Kachna je úplně nadšený,“ říkala Titty. „Prý je jeskyně k něčemu takovému jako stvořená.“

„Pane první důstojníku,“ pravil kapitán John a otočil se od nízké pukliny, kterou se lezlo do jeskyně. „To byl opravdu skvělý výkon. Máte vel-mi schopnou posádku. Vydejte každému přiděl čokolády.“

„Jen klidně sed', Rogere,“ řekl první důstojník. „A nehýbej se. Ať ani nesáhneš na lampičku! Čo-koládu jsem už připravila. Je nahoře na plechov-kách.“

Hlasy jim zněly v jeskyni nějak dutě. Jak čoko-láda putovala kolem dokola, každý šeptem podě-koval, ale všem připadal ten šepot úplně cizí. A když sklouzla poloprázdná plechovka od su-charů a dopadla na kamennou podlahu jeskyně, všichni se lekli, jako by se tu rozlehl výbuch.

„Pst! Pst!“ napomínal je John. „Amazonky jsou už možná docela blízko. Sice se v tom kapradí a vřesu krčily, jak jenom mohly, ale stejně šly dost rychle. A nevěděly, že jsme je zahlédli.“

„Poslouchejte,“ šeptala Zuzana.

Uvnitř v jeskyni měly dojem, že venku není vůbec nic slyšet, jenom bublání potůčku. John si lehl na zem s hlavou položenou na práh jeskyně a schoval se na vřes, který zakrýval vchod. Ostatní viděli, že jim dává znamení, aby byli tiše. Chvilku se neozval sebemenší šelest, jen jednou si papoušek otřel zobák o bidýlko.

A tu se venku najednou rozlehlo dlouhé ostré hvízdnutí, které slyšel nejenom John, ale všichni v jeskyni. Zaznělo, jako kdyby jim někdo hvízdal rovnou nad hlavou. Pak k nim proniklo další za-hvízdnutí, tentokrát z druhé strany údolí. A potom se ozval ze dvou stran ryk: „Ať žijí Amazonky!“ a bylo slyšet, jak se sesouvají kameny a kdosi se škrábe nahoru po svahu, a pak zase nastalo dlouhé ticho, které konečně přerušil Nancin hlas docela blízko vchodu do jeskyně.

„Tisíc láter, kam se poděli?“

„Museli někam odejít,“ ozvala se Peggy.

Z obou hlasů zazníval údiv a pochybnosti.

„Říkala jsi přece, že jsi někoho zahlédla na je-jich Strážní věži.“

„Měla jsem aspoň takový dojem.“

„Ale vždyť celý tábor je pryč. Přestěhovali se.“

„Možná že taky dostali doma co proto.“

V jeskyni nikdo ani nedýchal, jen papoušek.

Tu se ozvala zase Nancy a současně bylo slyšet, jak nějaký kámen dopadá do kamení.

„Ty, Peggy! Nemohou být dlouho pryč. Tyhle kameny jsou ještě horké. Zuzana tu měla rozděla-ný oheň a rychle ho odklidila. Tamhle v potoce je ohořelý klacek. V ohništi není ani trochu popela, ale kameny jsou tak žhavé, že se na ně nedá ani sáhnout. Naházeli všechny uhlíky do potoka. Ano. Tady je zase kus ohořelého dřeva. Určitě nás viděli, uhasili oheň a ztratili se.“

„Ale kdyby běželi k Podkoví zátoce, nemohli by mi proklouznout. Zaručeně bych je zahlédla, protože celou tu dobu, co jsem hlídala údolí, jsem viděla na místo, kde potok vtéká do lesa. To by už museli odejít dávno.“

„Šli jistě nahoru k Pstruzimu jezírku, víš, jak říkal strýček Jim, že tam chytily tu velkou rybu,“ ozvala se zase Nancy.

„Jestli se plížili kolem po-toka, třeba nám opravdu proklouzli. Ale se stany a všemi věcmi! To je mi vážně záhada. Tisíc láteř, jestli tohle není divné.“

John něco naškrábal na kousek papíru. Ležel dál u vchodu do jeskyně a jenom natáhl ruku s papírkem a zamával jím.

Zuzana si od něj lístek vzala a přečetla si ho ve světle svíčky.

„Nemohla bys zařídít, aby papoušek něco řekl?“

Zuzana ukázala lístek Titty a Titty přešla po špičkách k hranici dřeva, vzala klec s papouškem a donesla ji ke vchodu do jeskyně. Klec postavila až ke vchodu, aby všechno světlo dopadlo na modrý přehoz, jímž zatím papouška umlčeli.

Zvenku bylo slyšet Peggy: „Už zase přijdeme pozdě.“

„Tak si pospíšíme.“ řekla Nancy. „Vezmem to pěkně klusem. Dál než k jezírku dojít nemohli.“

Cestovatelé v jeskyni slyšeli, jak se vzhůru po potoce k jejich koupališti vzdalují spěšné kroky.

„Teď,“ zašeptal John.

Titty strhla z papouškovy klece modrý přehoz.

„Samé dukáty!“ vykřikl vyděšený papoušek, a když ho Titty zase rychle přikryla přehozem, dlouze a zlostně zaskřehotal, spíš jako když se rozzuří nějaký divoký papoušek v džungli než ja-ko krotký a vzdělaný pták, který dovede mluvit a dokonce ovládá i trochu násobílku.

„Kde jsou?“ slyšeli venku Nancy, jak se vrací dolů údolím.

„Papoušek byl slyšet docela blízko,“ zaslechli Peggin hlas.

„To vím taky, ty trdlo domáci. Samozřejmě že docela blízko. Ale kde? Schovali asi papouška ně-kde ve vřesu. Každý přece vidí, že tu být nemůžou.“

„Viš co, vylezeme na Strážní věž a rozhlédne-me se.“

„To je první kloudný nápad, na který jsi přišla. Vypátráme je, ať jsou kde jsou.“

Ozvalo se zašplouchnutí, jak se někdo brodil přes potok, a pak rachot sesutého kamení, jak Amazonky běžely nahoru po druhé straně údolí.

John už čekal jen chvilíčku. Pak opatrně odhr-nul vřes a vykoul ven.

„Vzduch je čistý,“ řekl. „Pojďte ven. Rychle.“

A vzápětí už byli všichni venku a mžourali ve slunečním světle.

„Ještě okamžik,“ řekla Zuzana. „Zapomněla jsem dříví.“

Zmizela znovu v jeskyni a vrátila se s náručí chrastí a hrstkou suchého listí na podpal. Jak vy-lezla, John zase shrnul vřes na místo. „Širky mám,“ řekl Zuzaně.

Zuzana se rozběhla k ohništi a za chvíli už mě-la všechno na oheň připravené, jen jej podpálit.

Ostatní se uvelebili kolem ohniště, jako by si tam leželi už celý den. Zuzana zapálila suché listí. Z ohně vyrazil kouř.

Titty sundala zase papouško-vi z klece přehoz a papoušek, jako by si chtěl vy-nahradit, co zameškal, se dal do skřehotání a vy-křikoval všechna slova, na která si jenom vzpo-mněl: „Krásná Lora, krásná Lora. Samé dukáty. Dvě. Dvakrát. Lora. Dvě. Dvě. Dvě.“ A pak zase zaskřehotal.

A tu se nad okrajem srázu vynořily zmatené tváře Amazonek a zadívaly se dolů do údolí Vlaš-tovky.

Kapitola XVII

POTOM A JEŠTĚ POTOM A JEŠTĚ POTOM

„U všech čertů,“ vykřikla Nancy, „jak jste tohleto dokázali?“

„Kde jste byli?“ ptala se Peggy.

„To jste nás doběhli,“ řekla Nancy. „Jedna nula pro vás. Ale kde jste měli všechny věci? A co jste udělali se stany?“

„Víte co, řekneme jim to,“ navrhoval Roger.

Zuzana pohlédla na Johna.

„Tak jim to povíme,“ souhlasil John.

„Byli jsme v jeskyni Petra Kachny,“ začala Titty.

„Petra Kachny?“

„Ano, v jeho jeskyni.“

„Ale ne v opravdové?“

„To se rozumí, že v opravdové,“ řekl Roger.

„Objevila ji Titty s Rogerem,“ vysvětloval John.

„A kde je?“

„Tady,“ zvolaly všechny Vlaštovky najednou.

Amazonky se celé udivené rozhlížely kolem sebe. John odhrnul volné trsy vřesu, které ukrý-valy zčásti vchod.

„Pojďte dovnitř a podívejte se,“ pozval je.

„Ale není to lest? Nechcete nás zajmout?“ pta-la se Nancy. „Musíme být brzy doma.“

„Kdepak, kdepak, nic takového,“ ujist’oval ji John. „Je mír. Jen pojďte dovnitř a podívejte se. Uvnitř je světlo.“

Nancy se sehnula a první prolezla otvorem ve skále a Peggy lezla za ní. Pak se za nimi vtěsnali ostatní. Když Amazonky viděly, jak na skalním výstupku hoří lampička, a v jejím mihotavém světle spatřily drsné stěny jeskyně, hranici dříví, narovnané krabice, rance, rybářské pruty a nádobí, zůstaly stát v takovém úžasu, že ani Titty si ne-mohla přát lepší dojem. Pak přitáhl John trs vřesu na místo a ukázal Amazonkám, jak tu leželi a číhali a slyšeli všechno, co se venku dělo. Za chvíli vylezli zase z jeskyně a sluneční světlo je úplně oslnilo. John zakryl vchod hustými trsy vřesu, takže nikdo, kdo by to tady neznal, by opravdu neuhodl, že tu je vchod do jeskyně.

„To se vám nedivím, že jste nechtěli zůstat do-le u jezera a radši jste se přestěhovali sem,“ řekla Nancy. „Vždyť kromě ostrova Divokých koček je to nejlepší místo v okolí.“

„V takové jeskyni by se dalo i bydlet.“

„Nikdo by vás tu jakživ nenašel,“ řekla Nancy.

„Samy jste přece viděly, jak to dopadlo, když tenkrát piráti z Amazonky přepadli náš tábor,“ řekl John.

Nancy se zasmála.

„Kdybyste byli nevylezli a nezaslechly jsme papouška, určitě jsme se vrátily domů a tvrdily strýčkovi Jimovi, že jste pryč.“

Vlezli ještě jednou do jeskyně.

„Viš co, nastěhujeme se sem a schováme se tu před pratetou,“ napadlo Peggy.

„To nejde,“ řekla Nancy, „to přece nemůžeme udělat mamince.“

„Mít takovouhle jeskyni na ostrově!“ zatoužila Titty.

„Tak si ji uděláme, až se tam zase přestěhuje-me.“

„A proč ne?“

„Kdybychom sem tak mohli vlákat pratetu

a zatarasit ji,“ zahorovala Nancy. „Napsali by-chom nad vchod: Zanech všech nadějí, vstřiči ji dovnitř a pak ji pořádně zazdili.“

„A teď, námořníci,“ zavolal první důstojník na prvního námořníka a plavčíka, „ukažte nám, jak rychle umíte ty stany zase postavit.“

„My vám pomůžeme,“ nabídla jim Nancy.

„A pak se dáme do vaření oběda,“ řekla Zuza-na.

„Moc jsme toho nepřinesly,“ omlouvala se Peggy. „Měly jsme se k obědu vrátit domů.“

„Jenom železnou zásobu,“ řekla Nancy. „Pár věcí, co se dají sníst za pochodu.“

„Nedělejte si starosti,“ řekla Zuzana. „My má-me jídla spoustu. Brambory jsou v pytlí až vzadu v rohu. A nevíme, jak vy, ale my pořád ještě ma-sové konzervy sneseme.“

„A my? Vždyť my se na ně třeseme!“ zvolala Nancy. „Pořád musíme jen slušně sedět a říkat samé prosím a děkuji, až nás úplně přejde chuť k jídlu.“

Za chvíli bylo v údolí Vlaštovky rušno. Zuzana rychle rozdělala oheň, uvařila zároveň vodu v konvici i v rendlíku a otevřela velkou masovou konzervu. Peggy škrábala brambory. John, Nancy a Titty stavěli stany, vynášeli věci z jeskyně a roz-dělovali je podle toho, do kterého stanu patřily. Chtěli pomoci i Rogerovi, ale Roger za žádnou cenu nechtěl. Pracoval pomalu, ale bez chyby, a poprvé v životě si sám postavil stan. Bylo to o moc těžší než jej strhnout. Když byl tábor zase v pořádku, stany stály na svém místě a klec s papouškem opět na kamen-ném podstavci („Aha, tak ten je pro papouška, a my na to nemohly přijít,“ řekla Nancy, dívali se, jak Roger pečlivě zavazuje stanová lanka, a Titty se zeptala kapitána Nancy: „Copak už to s pratetou vůbec nemůžete vydržet, že ji chcete zazdit? Ale na to by se spíš hodil nějaký hrad nebo něco takového. Jeskyně by pro ni byla škoda.“

„Pro tu by byla škoda všeho,“ řekla Nancy. „Kdyby soužila aspoň jen nás. My už něco snese-me! Ale ona se pouští i do maminky. Jak jsme vám tuhle pomáhaly stěhovat tábor, spustila zase strašný rámus jen proto, že jsme uvízly v bezvětrí. Copak se člověku může povést, aby v létě nepři-šel ani jednou pozdě domů? Ale ona se koukne na hodinky, a

jak si myslí, že je čas k jídlu, ne aby slušně čekala, až se párkrát uhoří do gongu v do-mě a pak se gong vynese na zahradu, a tam se do něho ještě pořádně zabouchá. Ne, ona si kráčí rovnou do jídelny a čeká. Kuchařka nemá samo-zřejmě ještě uvařeno, a dokud není oběd na stole, gong se ani neozve. A maminka neví kudy kam mezi pratetou a chudinkou starou kuchařkou. A i když jí podstrčí jídlo pod nos, prateta ne a ne začít, dokud nesedíme všichni kolem stolu. A jak není doma strýček Jim, chová se ještě protivněji. Včera večer maminku rozplakala.“

Titty se dívala na Nancy s otevřenou pusou. Vůbec si nedovedla představit, co by udělala, kdy-by někdo rozplakal nejlepší domorodou ženu na světě.

„Samozřejmě že to zas bylo kvůli nám. Zatáhla do toho tatínka. Dověděly jsme se o tom jen pro-to, že než jsme šly spát, zaslechly jsme, jak strýček Jim mluví pod naším oknem s maminkou a říká jí: „Bobovi by se líbily takové, jaké jsou. A říkal mamince Stráponku, a tak jí říká jen málokdy. Pak jsme něčím zarachotily a maminka na nás zavolala: Jděte už spát, vy moje kočky, a dě-lala, že se směje, ale nemohla.“

Nancy najednou kousek poodešla, ale za chvíli se vrátila celá zrudlá v obličeji.

„Kdybychom jen mohly pratetu nějak vyštvať,“ řekla. „Napadlo mi, co jí tak dát do postele mezi žíněnku a prostěradlo ostré kamínky. A Peggy zas přišla na to, že bychom jí mohly kapat ráno do čaje rybí tuk. Ale k ničemu by to nevedlo. Uškodily bychom jen mamince.“

„V některých zemích dělají takové věci domo-rodci, když mají nepřítelé,“ řekla Titty. „Četla jsem o tom v jedné knížce. Udělají si loutku a po-jmenují ji po tom člověku. Pak do ní píchají špendlíky, a každý špendlík, který píchnou do loutky, jako by bodl toho člověka. Když ji tak propíchají skrz naskrz, ten člověk umře. Co kdy-byste to tak zkusily a aspoň trochu píchaly každý večer do nějaké loutky, až by se pratetě u vás pře-stalo líbit a sama od sebe by odjela?“

Nancy se trpce zasmála. „To bychom mohly napěchovat špendlíky celou loutku, a pratety by se to stejně nedotklo. Ta má hroší kůži. A špen-dlíky by se o ni otupily.“

„Možná že by měly být stříbrné,“ napadlo Tit-ty. „Stálo to tak v té knížce, když se tam psalo o střelení čarodějnic a vlkodlaků. Na ty se vždycky muselo střilet stříbrnými kulami.“

„Zuzaniny špendlíky vypadají jako stříbrné,“ ozval se Roger, který měl stan již dostavěný a teď poslouchal.

„Třeba by stačily,“ řekla Titty. „Copak by prateta poznala, že nejsou stříbrné? Vždyť by vás ani neviděla, jak je do té loutky zapichujete.“

„To jsou samé hlouposti,“ řekla Zuzana. „Dneska tomu už nikdo nevěří.“

„Přece to muselo účinkovat, jinak by to lidé tak dlouho nedělali,“ nedala se Titty.

„Každopádně jsou to zlá kouzla,“ řekla Zuzana.

„Ale kdyby se jim povedlo vyhnat pratetu, aby už netrápila paní Blackettovou, tak by to byla dobrá kouzla, ne?“

„To je dost možné, ale zkoušet to nikdo nebu-de,“ upozorňovala Zuzana.

„Věčně tu stejně nezůstane,“ řekla Nancy. „Obyčejně se nezdrží víc než týden. Ale teď urči-tě nechce odjet jen proto, že nebýt jí, dovolila by nám maminka s vámi tábořit, a ona to dobře ví.“

Brambory byly dnes naneštěstí ve špatné nála-dě. Peggy a Zuzana do nich co chvíli píchaly, sko-ro jako by každý ten brambor byl začarovanou loutkou a píchalo se do něj, jen aby se ublížilo pratetě, ale brambory pořád ne a ne změkknout. A oba první důstojníci se rozhodli, že udělají opravdu dobrý oběd a ohřáté konzervované maso budou podávat zároveň s brambory, a ne aby se brambory zase kdovíjak dlouho zdržovaly a při-kolébaly se až po mase - to by zkazilo chuť čo-kolády nebo jablek, která se měla dávat jako záku-sek.

A tak se stalo, že oběd začal velice pozdě a dlouho se protahoval. Všichni si maso šetřili, protože pořád doufali, že brambory už budou ho-tové. Zasedli k jídlu pozdě a trvalo jim tak dlouho, že než byli konečně najedeni a kapitán Nancy poprosila kapitána Johna, aby se podíval na časoměr, osmé zvonění dávno uplynulo a bylo nabí-lední, že i kdyby Nancy a Peggy celou cestu domů běžely, nemají sebemenší naději, že přijdou včas k svačině.

Zděšené na sebe pohlédly a užuž chtěly vyrazit tryskem přes vřesoviště domů, když tu si Nancy vzpomněla, že s odpoledním čajem se nikdy ne-čeká a že teď, když už je po něm, by stejně nemě-lo smysl letět domů a oblékat se do svátečních ša-tů. „Ať se děje co se děje, k svačině to stejně nestihnem,“ řekla. „I kdybychom se teď rozběhly domů, určitě už nic nedostaneme.“

„Ale večer zmeškat nesmíme,“ hlesla Peggy.

„To ne, to by z nás třísky jen litaly,“ řekla Nancy.

A tak tu Amazonky ještě zůstaly, a aby se ne-ztrácel čas, udržovala Zuzana prudký oheň a voda na čaj se vařila, jen domyli po obědě nádobí. Oběd byl pozdě a čaj zase moc brzy, ale za horké-ho srpnového dne jim přišel vhod. Piráti a cestovatelé právě dopijeli druhý hrníček, když zaslech-li, jak mezi balvany u vodopádu dopadl velký ká-men.

Prudce vzhledli. Do údolí sestupoval jakýsi do-morodec. Byl celý uříčený, unavený a těžce odde-choval. Běžel dolů po potoce přímo k nim a táhl za sebou na provaze zaprášený pytel. U břehu klopýtl, a než si vůbec stačil všimnout, kde je, octl se uprostřed tábora. Rychle se zastavil.

„Proběhnou tudy psi, ale nebojte se jich,“ řekl.

„Vážně?“ zeptala se Nancy a vyskočila. „Snad tu nebudou psí závody?“

„Tak, tak,“ řekl muž. „Zatím jen na zkoušku. Možná že tu budeme mít celou smečku psů tady z Dolního konce a z okolí.“

„Co je to za psí závody?“ zeptal se John.

„Uvidíš,“ řekla Nancy. „A kdy je vypustí?“

„Možná že ještě dřív, než dojdou k Dolnímu konci.“

„Neměl byste chuť na trochu čaje?“ zeptala se Zuzana a rychle vypláchla hrníček.

„To bych měl. Děkuju mockrát,“ řekl domoro-dec. „Však je dneska pořádné vedro.“ Vypil jed-ním douškem celý hrníček a klusal dál.

„Psů si nevšímejte a oni si nevšimnou vás,“ vo-lal ještě, jak zmizel dole u potoka.

„Co se děje?“ ptal se Roger. „Snad ho někdo nepronásleduje?“

„Snad ne slídívá psi?“ ptala se Titty.

„Kdepak, kdepak. To je báječný sport,“ vysvětlovala jim Nancy. Ten pytel, co táhl ten člověk za sebou, je plný všelijakých páchnoucích odpadků. Pořadatelé vypustí všechny psy najednou, a ti se pak ženou po stopě, kterou za sebou nechává ten pytel, rovnou přes vřesoviště a zase zpátky, odkud vyběhli. Až se budou vracet, uslyšíte, jak každý majitel křičí na svého psa, a každý pes pozná, který povel patří jemu. Poslouchejte! Poslouchejte! Teď je slyšet psy u Dolního konce, chtějí už vyrazit.“

Zaposlouchali se a slyšeli hluboko v údolí na samém konci jezera štěkot loveckých psů.

„Neroztrhají nám stany?“ bála se Zuzana.

„Kdepak,“ uklidňovala ji Nancy. „Ti proletí rovnou tábořem. Nic na světě je nezastaví. Vyleze na vaši Strážní věž a zdaleka je uvidíme, až proběhnou, a pak se sem vrátíme a podíváme se, jak budou skákat z vodopádu.“

Vyprávěla Vlaštovkám o velkých psích dosti-zích, které se pořádají v kraji, o závodech horských vůdců, kdy mladí muži veslují na loďkách přes jezero, běží o závod na vysoký kopec a pak dolů, každý ke své lodi, a na loďkách zase zpátky. Povíдалa jim o soutěžích v přetahování a skoku o tyči. Vyprávěla jim, jak soupeři ovčáčí psi, kteří dokážou nejrychleji sehnat dohromady všechny ovce, zavést je na pastvinu a odehnat jednu od ostatních, a to vše na jediný pastevcův pokyn ne-bo hvízdnutí. A pak se zase rozpovídala o psích závodech, vyprávěla, jak vřesem uhánějí bílé skvrny, pouštějí se dolů kapradím po strmých úbočích a jsou pořád větší a větší, až se nakonec celý kraj naplní strašným štěkotem, na hřiště se přirítí vítězni psi a je po honu. Všichni úplně zapomněli na zmeškanou svačinu v Jezerce, na prátetu i ostatní nepříjemnosti.

Nancy byla v největším zápalu vyprávění, když se dole v údolí hlasitě rozlehl psi štěkot a potom náhle utichl.

„Už je vypustili!“ vykřikla. „Musíme si pospíšet.“

„A co dalekohled?“ ptala se Titty.

„Vezmi ho. Určitě ho vezmi,“ volala Nancy a už se drápala nahoru po strmém úbočí údolí Vlaštovky.

Všichni vylezli na Strážní věž, ale chvíli nebylo vůbec nic vidět. A tu Nancy, která si půjčila dalekohled a pátrala na kopcích, najednou vykřikla: „Tamhle jsou!“

„Kde? Kde?“

„Zrovna vyběhají z longfellského lesa. Podívej-te se! Hrnou se všichni z lesa rovnou na vřesoviště“

„A běží pohromadě,“ řekla Peggy.

„Ba ne, tamhle jich je ještě spousta.“

„Kde? Kde?“ ptal se Roger. Longfellský les

mu nic neřikal, protože nevěděl, kde to je. Nancy mu podala dalekohled, ale hned mu jej zase vzala, podívala se a pak mu jej vrátila. Dalekohled putoval z ruky do ruky. Každý se jím chtěl podívat.

„Teď se rozběhli na všechny strany,“ hlásil John. Když věděl, kde hledat, viděl ty bílé skvrny i bez dalekohledu.

„Jeden bílý fliček je daleko před ostatními.“

„Teď běží nahoru přes Jezevčí kameny,“ řekla Nancy. „První psy už ani není vidět... A už se zase objevili. Řítí se jako blesk!“

Bílé skvrny se objevovaly v dálce, mizely mezi kamennou sutí a vřesem, ztrácely se v prohlubních a zase se vynořovaly na svazích vřesoviště, teď již o mnoho blíže, až najednou zmizely úplně. Kus dál byly vidět ještě asi dva fličky; to byli psi, kteří ztratili stopu a nemohli ji najít. Pak i ty zmi-zely a všichni psi jako by se najednou zřítili do propasti, nebo je pohltila nějaká skrytá průrva ve vřesovišti. „Už je nevidíme,“ řekla Titty. Ale Nancy se v takových věcech vyzнала lépe.

„Za chvíli se zase objeví,“ řekla. „Musí tudy proběhnout, protože tu prošel ten člověk s pytle. Asi se prodírají lesem na druhé straně vřesoviště. Ale ještě je uvidíme. Někde tam na druhé straně. A určitě tudy poběží.“

„Tamhle je jeden,“ zvolala Zuzana. „A úplně sám. U Pstružního jezírka. Ba ne. Tamhle je další.“

Nancy popadla dalekohled. „Ano. Tamhle jsou. A pořád se ještě drží pohromadě. Rychle! Rychle! Za chvíli jsou tady. Pojďme dolů, podíváme se, jak budou skákat přes vodopád.“

„A papouška musíme někam uklidit,“ starala se Titty. „Měl by z nich asi strach.“

Střelbitě slezli ze skály, rozběhli se nazpátek

do tábora a lodní papoušek byl dnes již podruhé vypovězen do jeskyně Petra Kachny. Stihli to všechno jen taktak.

„Podívejte se, podívejte!“ volala Nancy. Nad vodopádem se proti obloze objevil štíhlý pes se žlutými a černými skvrnami a seskakoval dolů po balvanech.

„Ten to umí! Výborně!“ křičela Peggy. „Budeš zticha! Tiše!“ okřikla ji Nancy. „Ne-mluvte na něj nikdo!“

Pes se zastavil u koupaliště, rozhlédl se a začal chlemtat studenou vodu.

„Tohle by neměl dělat,“ řekla Nancy. Sotva se pes zase rozběhl, už tu bylo asi šest dalších a hrnuli se dolů po balvanech jako bílá pěna na potoce, když se rozvodní po dešti. První pes byl sotva dvanáct yardů před ostatními. „To napítí ho určitě stálo čtyřicet nebo padesát yardů,“ řekla Peggy.

Žádný ze psů si stanů ani nevšiml, prolétl rovnou tábořem, řítí se dolů údolím Vlaštovky a se-skákali na jeho dolním konci z vodopádu. Jen ti, kteří dobíhali poslední, se zastavili a rozhlíželi a vůbec se zdálo, že neberou závod moc vážně.

„Vy jste ale loudové,“ vyčítala jim Nancy. „Utíkejte přece.“

„Ostatní jsou už míle před vámi,“ domlouvala jim Titty. „Jestli si nepospíšíte, jaktěživ je nedo-honíte.“

A tak se i tyto psi pustili za ostatními a zmizeli cestovatelům z očí.

A tu zaslechly Vlaštovky a Amazonky z velké dálky odněkud z konce jezera něco docela nového - křik, rámus, pronikavé hvízdání, volání i houkání.

„To je rámusu, jak když spustí najednou hejno papoušků a stádo opic.“ vyděsila se Titty.

„Ještě horší.“ řekl Roger.

„Jsou to majitelé psů,“ vysvětlovala Nancy. „Určitě zahlédli v dálce prvního psa. Slyšíte? Kdybychom tak ty psy viděli, jak dobíhají do cíle!“

Hluk se stále stupňoval. Pak se rozlehl obrovský jásot a za chvíli už křik utichl.

„Tak už je po všem. Majitelé hladí své psy, dávají jim kostky cukru a chválí je, že se tak činili.“

Tu se Nancin veselý hlas najednou změnil. „Ale nás prateta nepochválí, jestli přijdeme jen o minutu pozdě k večeři.

Dělej, Peggy. Kolik je hodin, John?“

John pohlédl na hodinky, ale tentokrát nehlásil čas podle lodních hlídek. Na to byla situace příliš vážná.

„Tak to jsme dneska zmeškaly oběd, svačinu i večeři,“ řekla Peggy.

„Pěkně jsme si to nadrobily,“ vzdychla Nancy. „Pospěš si. Půjdeme po silnici. Je to přece jen rychlejší. A třeba nás někdo svezí. Ale ať děláme co děláme, je nám to málo platné.“

Vlaštovky na sebe pohlédly. Amazonky na tom musí být moc zle, když kapitán Nancy Blackettová navrhne, aby se šlo po silnici, a dokonce doufá, že je svezí nějaký domorodec!

„Třeba vám to odpustí, když jí povíte o těch závozech,“ řekl John. „Přece pochopí, že jste si to nemohly nechat ujít.“

„Vykládat naši pratetě o nějakých závodech ne-má smysl,“ řekla Nancy. „Vždyť na ni ani nezapůsobilo, když jsme ji řekli, že jste ztroskotali.“

„A my jsme opravdu tolik chtěly přijít včas k večeři!“ řekla Peggy.

„Tak jí to vysvětlíte,“ radila Titty.

„Ani nám neodpoví, jen zpraží pohledem ma-minku,“ řekla Nancy.

„Půjdeme s nimi až na silnici,“ navrhla Zuza-na.

„Jistě,“ souhlasil Roger. „Pojď taky, Rogere.“

„To ani nemusíte,“ volala Peggy a ještě jednou se ohlédl. „Nezdržujte se s námi.“

„Stejně musíme na statek pro mléko,“ řekla Zuzana.

„A já chci ještě trochu uhladit stěžen,“ dodal John.

Ve skutečnosti však chtěli být co nejdéle se svými spojenci. Nejraději by s nimi šli až do Jezerky a postavili se tváří v tvář pratetě.

„Ty nejdeš, Titty?“ ptal se John.

„Jestli neuhasíme oheň, musí tu přece někdo zůstat a dohlédnout na něj,“ řekla Zuzana, jak brala bandasku.

„Já tu zůstanu,“ nabídla se Titty. „A docela rá-da. Dobrou noc, kapitáne Nancy. Dobrou noc, Peggy.“

Nancy a Peggy utíkaly dolů údolím Vlaštovky, aby proběhly co nejrychleji lesem a užuž byly na silnici, která je povede podél břehu jezera až do Jezerky a tím i ke všem tanním nepříjemnostem. Uháněly tak rychle, že ostatní měli co dělat, aby jim stačili.

Jakmile zůstala Titty v údolí Vlaštovky sama, šla rovnou do jeskyně Petra Kachny. Ale tam by-la tma. Svíčka již dohořela. Titty si došla do stanu pro krabičku zápalek a vrátila se do jeskyně. Ne, nemýlila se. Lampička se prudce rozpálila a svíč-

ka uvnitř se rychle roztekla, takže po skalním výstupku, kterého užívali jako police, se vylila vrst-va hustého bílého loje.

„Vosk to sice není,“ řekla si Titty, „ale pro pratetu stačí ažaž. Nic jiného stejně nemám.“

Kapitola XVIII

LOJOVÁ SVÍČKA

První námořník Titty toho o mamince Amazonek moc nevěděla. Viděla ji jen dvakrát, jednou loni po té velké bouři na ostrově Divokých koček, když byla samé povídání a smích, a jednou letos, když smutně jela v kočáru vedle pratety a Nancy a Peggy seděly naproti nim a nevypadaly ani trochu jako piráti. A vlastně nemyslela ani tak na paní Blackettovou. Myslela na svoji maminku. Když jim Nancy vyprávěla, jak prateta paní Blackettovou rozplakala, přemýšlela Titty, jak by jí asi bylo, kdyby tohle někdo udělal její mamince, a tak se do toho vžila, až měla dojem, že prateta maminku opravdu rozplakala, a udělala by pratetě všechno, nač jen přišla, aby před ní maminku chránila. Nevěděla jistě, jestli ta vosková loutka bude co platná, ale nic jiného podniknout ne-mohla, a tak to musela zkusit třeba jen s obyčej-nou svíčkou.

Vzala z kamenné police lampičku i s tukem, který se rozpustil a ztuhl, že se dal zvednout jak silná bělavá destička přilepená ke dnu svítilničky. Sírka jí dohořela, ale vchodem sem vnikalo tro-chu světla, a Titty si nejdříve počkala, než se roz-kouká ve tmě, a potom se sehnula, opatrně chránila lampičku, aby s ní někde nenarazila, a tak se jí podařilo vynést destičku celou.

Ale když seděla venku v údolí Vlaštovky u oh-ně, suché větévky vesele praskaly, k večerní oblo-ze stoupal čistý modrý kouř a papoušek si před klecí čechral zobákem peří na hrudi, málem si všechno rozmyslela. Dívala se na hladkou, tvrdou mastnou destičku loje, který odloupila z lampičky, a zapochybovala, že to dokáže. Jak ta prateta vlast-ně vypadá? Vzpomněla si na upjatou postavu, str-nule sedící v kočáře, ale ať se snažila, jak chtěla, obličej si vybavit nemohla. A tu si vzpomněla na sošky domorodců, které viděla v muzeu. Ty vlast-ně také neměly žádnou zvláštní podobu.

„Hlavně záleží na jménu,“ řekla si, „a na zařikání.“

Se jménem to bude snadné. Pojmenuje prostě loutku „prateta“. Ale se zařikáním to už bude těž-ší. Určitě nebude stačit, když si prostě udělá lout-ku a bude jí říkat „prateta“. Musí mít nějakou za-klínací formuli. Ale ano, vždyť přece ví, jak se to dělá. Rozpomněla se na staré africké a jamajské pohádky, které jí někdy večer vyprávěla maminka - jak za velkého vedra zemřela králi manželka a král, zkrúšený žalem, poslal pro stařenu Obeah, která byla čarodějnice a měla v hnědém

obličej vrásky hluboké jako rýhy v zemi, a nařídil jí, že musí vymyslet takové zaklínadlo, aby se již nikdo nemohl jmenovat jako jeho manželka, protože královna byla velmi krásná. „A ta stařena Obeah, mocná čarodějnice, obešla kolem dokola míst-nosti, ještě jednou kolem dokola a ještě jednou a zaklínala každého, kdo by se opovážil přijmout znovu to jméno, aby klesl na místě mrtev...“

„Kolem dokola, ještě jednou kolem dokola a ještě jednou,“ říkala si Titty a počítala na prstech. „Třikrát kolem dokola. To není nic těžkého. A namísto v místnosti bych to mohla odříkat v jeskyni.“

Loutka jí dala hodně práce, i když se Titty ani nepokoušela udělat ji kdovíjak krásně. Lůj na svíčky není přece jen vosk a Titty brzy poznala, že dokud nebude teplý a skoro tekutý, nic s ním nepořídí. Ale neměla jej kde ohřát, leda v Zuzanině pánvi na smažení. Moc se jí nechťelo vypůjčo-vat si na něco takového pánev, ale řekla si, že jest-li někomu zachrání maminku před tak strašlivou pratetou, má právo vypůjčit si všechno na světě. Vždyť za chvíli bude po všem, a pánev, (která jí připadala na rozpuštění tuku nejvhodnější) může ještě vyčistit a vyleštit, než se Zuzana vrátí od Swainsonů.

Vzpomněla si, že když Zuzana něco smaží, dá vždycky na pánev kousek másla, aby se jí to nepřipálilo. Byla ráda, že na to nezapomněla, a když dala na pánev máslo a rozpouštěla je nad ohněm, připadalo jí, že takhle vaří už celý život. Jakmile bylo máslo pořádně rozpuštěné a syčelo na dně pánve, rozlámala Titty lojovou destičku, naházela ji po kouscích do pánve a naklonila pánev sem a tam, až se všechny úlomky rozpustily a zase sli-ly. Zdálo se jí, že loje je nějak málo a že asi na loutku nestačí. Přinesla si proto ze stanů ostatní tři svítilničky. V každé už byl stejně jen malý zby-teček a v plechové krabici mají ještě spoustu no-vých svíček. A tak přihodila tři malé špalíčky na pánev k loji, který už měla rozpuštěný, přidala ještě trochu másla a znovu to všechno ohřívala, a když chvílemi pánev naklonila, přeléval se lůj jako hustá omáčka. Potom však byl zas až moc horký a Titty musela počkat, až vystydne. Ale jen byl dost vychladlý, začala jej seškrabávat lžící a za chvíli měla pěkný kousek loje, který byl sice ještě teplý, ale dal se udržet v ruce, a začala jej hníst a přendávat si jej z ruky do ruky, jako by to byl horký brambor.

Rychle z něho začala modelovat pratetu. Udě-lala malou kuličku jako hlavu (Ani nebudu zkou-šet vymalovat jí hady místo vlasů), nasadila ji na rovné dlouhé tělo, které uválela v dlaních, sklepla jím o kámen a pak je narovнала a uprostřed tro-chu přimáčkla. Potom uhnětla obě ruce a připoji-la je k tělu. Seškrábala ještě trochu tuku z okraje pánve a zkoušela z něho udělat dvě nohy. Ale ne-povedly se jí, a tak je zmáčkla dohromady, udělala raději klobouk a narazila jej na kuličku, která mě-la představovat hlavu. Na nějaké velké modelová-ní jí už nezbýval čas. Lůj ze svíčky rychle chladl a hned tuhl. Na dotek byl přímo odporný, ale to snad trochu zavinilo to máslo. Titty namalovala loutce zuhelnatelou zčernalou větvičkou, kterou našla na kraji ohniště, oči a někde pod místem, kde by byla ráda udělala nos, kdyby ta lojová hla-vička byla ještě dost měkká, vyrýpla štěrbinu mís-to úst.

Pánev zapáchala stejně odporně, jak vypadala. Jestli ji chce mít vyčištěnou a naleštěnou, než se vrátí ostatní, nesmí už ztrácat ani minutu. A tak si Titty vypůjčila ze stanu Zuzaninu baterku a utíkala do jeskyně, aby vyřkla své zaklínadlo. Vůbec teď v jeskyni neviděla příbytek Petra Kachny a ani ji nenapadlo, že by mohla Petra Kachnu požádat o pomoc. Při něčem takovém jí nemůže být nic platný.

Postavila baterku na zem uprostřed jeskyně, žárovkou vzhůru, aby jí osvětlovala strop, a pak obešla třikrát za sebou jeskyni, držela před sebou loutku, a jak chodila, promlouvala k ní: „Budiž pratetou! Budiž pratetou! Budiž pratetou!“ Pak celá zadýchaná rychle vyběhla do sluneč-ního světla. Moc si oddechla, když po tom všem uviděla, že papoušek se vrátil do klece a pochut-nává si na kostce cukru, jako by se nedělo nic zvláštního.

Prateta strašně zapáchala, a připadala jí teď v ruce jakoby proměněná. Že by se Titty opravdu podařilo najít správné zaklínadlo? Divže si nepřá-la, aby se ostatní vrátili, ještě než se něco stane. Pak si však vzpomněla, jak Nancy vyprávěla, že paní Blackettová plakala, a zařala zuby. Ne, teď už toho nenechá.

Ale co by vlastně měla udělat? Nač by píchala pratetě špendlíky do rukou a do nohou nebo do těla? Vždyť kdyby pratetu začala bolet ruka nebo noha, nebo kdyby se vážně roznemohla, určitě by zůstala v Jezerce, a než by se uzdravila, všechny by pořádně potrápila. A možná že by opravdu byl co platný jen špendlík z pravého stříbra. Kromě toho si Titty čistě jen přála, aby se pratetě u Blackettových znelíbilo a sama se rozhodla, že odjede. Titty se v pochybnostech zahleděla na loutku. Kdyby ji teď vyválela v prachu, vrhne se prateta najednou v Jezerce na zem a začne se také válet? To by paní Blackettovou určitě moc vyděsilo.

A tu si Titty vzpomněla, jak kdysi četla v jedné knize, že když domorodí kouzelníci vyrobí z vos-ku vyobrazení svého nepřítele a pak je pomalu rozpouštějí nad ohněm, pevně přitom věří, že jak se loutka rozpouští, ubývá nepříteli sil, a když se loutka rozpustí úplně, nepřítel zemře.

Musela by samozřejmě rozehrát loutku jen do-cela máličko, ne tak, aby se prateta rozstonala, ale jen aby se necítila ve své kůži a usoudila, že by jí posloužil zdravější vzduch. Pak by sebrala svých pět švestek, odjela by a všem by bylo blaze.

Titty natáhla ruku a podržela loutku nad ohněm. Nedělo se však nic, jen ruka, ve které loutku držela, ji strašně pálila, ale na loutku ještě horko nepůsobilo. Vzala ji tedy do druhé ruky, ale za chvíli ji pálila i ta. A tak si zase ruce vystřídala, ale tentokrát, snad protože vzala loutku za konec, který byl nejbližší ohni, nebo že se pohnul kousek dřeva, až prudce vyšlehl plamínek a popálil jí prs-ty, anebo možná jen proto, že se lůj už rozpouštěl a klouzal jí v ruce (sama si potom nedovedla vy-světlit, jak k tomu došlo) - byla loutka najednou tatam, Tittiny prsty se sevřely naprázdno, v ohni to strašně zapraskalo, do výšky vyšlehly žluté čadivé plameny, a vzápětí nebylo po pratetě ani stopy, třebaže Titty rozházela větvičky na všechny strany a snažila se ji zachránit.

První Tittinou myšlenkou bylo, že teď už nesta-čí udělat novou loutku. Vtom ji však napadlo něco jiného, a to už nebyla prvním námořníkem ani čer-nou čarodějnici, a dala se do zoufalého pláče.

„Já ji nechťela zabít,“ bědovala, „doopravdy nechťela.“

Viděla v duchu, jak prateta v Jezerce náhle marně lapá po dechu a klesá mrtva k zemi. Viděla Nancy a Peggy, jak běží po

silnici podél jezera a netuší, že je doma čekají stažené žaluzie v ok-nech. Napadne je hned, co Titty provedla? A co si pomyslí? I Nancy si určitě řekne, že to Titty přehnal. Když na pirátské lodi přetékají palubní kanály krví, není na tom nic divného. Ale tohle je něco úplně jiného. A když prateta zemře, a ještě takovou smrtí, bude to o moc horší, než mít ji doma živou, ačkoliv se tolik natrápila paní Blackettovou a zkazila Amazonkám prázdniny. A za to všechno může jen ona, Titty! Připadalo jí, jako by chtěla jen tiše zazvonit na zvonek u dveří něja-kého velkého domu, a zvonek se rozdmčel, jako by nikdy nechtěl ztichnout.

„Že mě něco takového vůbec napadlo! Ale za-bít jsem ji nechtěla. Ne, opravdu ne. Chtěla jsem jenom, aby se sebrala a odjela někam k moři.“

„Krásná Lora! Krásná Lora!“ ozval se lodní pa-poušek, který zrovna dojedl kostku cukru a zkou-šel, jestli by nedostal další.

Titty se na něj podívala uplakanýma očima, a tu ji napadlo, jestli se jí to všechno jen nezdálo. Nevymýšlela si jenom, jak si udělá pratetu a bude jí zaklínat...? Často si tak dlouho něco předsta-vovala, až jí to připadalo skutečné. Ale když si otřela obličej rukama, ucítila čadivý zápach přepáleného loje. A pak viděla pánev, kterou má ješ-tě vyčistit..., prázdné svítelníčky... Ne, je to do-cela jasné. Stalo se to doopravdy.

V tu chvíli zahlédla ostatní, jak stoupají do údolí Vlaštovky.

„Amazonky se svezly na voze,“ volal plavčík.

„Ale stejně přijdou strašně pozdě,“ řekl John ustaraně. „Neměly čekat na ty závody. Proboha, Titty, co se ti stalo?“

„Cos to vyvedla s ohněm?“ ptala se Zuzana. „A s pány? A nač jsi vyndala ty lampičky? A co to máš na obličej?“

„Rogere, zaskoč do jeskyně a přines trochu dříví,“ řekl kapitán John. „Je zrovna za vchodem.“

Jakmile zmizel plavčík v jeskyni, vychrlila ze sebe Titty strašlivou pravdu.

„Udělala jsem to,“ přiznávala se, „ale nechtěla jsem ji zabít. Vyklouzla mi z ruky a pak se roz-pustila a shořela.“

„Kdo prosím tě?“ nechápal John.

„Prateta,“ vysvětlovala Titty. „Udělala jsem ji z lojové svíčky a chtěla jsem ji jenom trošičku rozpustit, ale vyklouzla mi.“

„To nic není,“ utěšoval ji John. „Uděláš si ji-nou.“

„Ale vždyť je mrtvá,“ bědovala Titty. „Až do-jdou Nancy a Peggy do Jezerky, dovědí se, že ze-mřela, a pochopí, že je to moje vina.“

„Hlouposti, Titty,“ zarazila ji Zuzana. „Určitě jí nic není a jen všechny kolem sebe hubuje. Ale strašně jsi mi zmazala pánev, a to byla zrovna krásně čistá. Jdi si umýt obličej a vydrhni ji a já zatím roztluču vajíčka do hrnku. Slíbila jsem Ro-gerovi, že je udělám míchaná.“

„Viš, Titty,“ řekl John, „něco jiného by bylo, kdybys měla opravdový vosk, a i kdybys ho měla, musela bys ho spálit schválně, a pak by to teprve platilo. Když ti spadne taková loutka do ohně ná-hodou, tak to nic neznamená.“

Roger vyšel z jeskyně s náručí chrastí a se Zuzaninou baterkou.

„Našel jsem ji uprostřed jeskyně,“ řekl. „Už je-nom bliká.“

„Nezlobte se na mne, prosím vás,“ omlouvala se Titty zkroutěně. „Zapomněla jsem ji při tom zaklínání.“

„Při jakém zaklínání?“ ptal se John.

„Jak jsem chodila třikrát kolem dokola,“ vy-světlovala Titty.

„Jdi už vydrhnout tu pánev,“ řekla jí Zuzana.

„Ať můžeme večeřet.“

Zuzana shrnula rozházené větvičky a za chvíl-ku už plápolal veselý oheň. Titty začala drhnout pánev a hned se jí trochu ulevilo. A třebaže mí-chaná vajíčka chutnala při večeři po loji, jak tak seděla Titty s ostatními kolem ohně, připadala jí ta temná kouzla docela neskutečně.

Pozdě v noci však zaslechla Zuzana, jak se Tit-ty neklidně převrací ve stanu. Zuzana vystrčila ruku pod plachtovinou a natáhla jí do Tittina sta-nu, který stál hned vedle jejího. Titty jí ruku na-hmatala a pevně se jí chytila.

„Nechtěla jsem pratetu zabít,“ zašeptala.

„Samozřejmě že jsi nechtěla, a také jsi ji neza-bila,“ uklidňovala ji Zuzana.

„To se dovíme až ráno.“

„Víme to už teď,“ řekla Zuzana. „Můžeš klidně spát.“

Kapitola XIX

ŽÁDNÉ ZPRÁVY

Titty se probudila ze zmateného snu - zdálo se jí, jak se snaží zachránit pratetu, za kterou se jako po stopě žene smečka loveckých psů pobízená Petrem Kachnou. Měla jen říci Petrovi, že je to všechno omyl, a ať zavolá psy zpátky. Stačilo jen zavolat: „Petře!“ nebo „Pane Kachno!“, ale mar-ně otvírala ústa - nevydala ze sebe ani hlásku. Prateta si pomalu vykračovala a vůbec netuší, že psi jsou jí na stopě, a Petr Kachna je poháněl hla-sitými výkřiky, jaké slyšeli včera zdálky až do údolí Vlaštovky, když končily psí závody a každý majitel volal na svého psa. Kdyby jen mohla aspoň trochu vykřiknout, aby se na ni podíval, všechno by bylo zachráněno. Petr Kachna by hned poznal, že chce, aby prateta psům unikla. Ale Titty se nevydralo ze rtů sebemenší zašeptá-ní. Div se nezalkla, ale vtom se probudila a byla ráda, že neslyší nic než bublání potůčku a vidí jen čisté, světlé stěny svého malého stanu.

Vylezla ze spacího pytle, šla nahoru k malému koupališti, skočila do studené vody a strčila si hlavu pod vodopád. Byla to včera ale osel! Vždyť se ani nemohlo nic stát, zkazila jen tři pěkné zbytky svíček a vysvítla baterii. Zuzana a John měli úplně pravdu. Mají vždycky pravdu, zvláště Zuzana. Ale přece jen si Titty strašně přála, aby se o tom mohla přesvědčit. Rychle se chystala na statek k Swainsonům pro mléko k snídani. Roger šel s ní a moc se divil, že ho Titty nežene domů a vyčkává, až starý pan Swainson přezpívá jednu písničku za druhou. Stará paní Swainsonová se s ní radila, jaký barevný hadříček teď přišít na pe-strou příkrývku. Mária vyběhla s bandaskou a hned se zase vrátila a

prozradila jim, jak se jme-nuje pes, který včera vyhrál závod. Jmenoval se Melodie. U Swainsonů tedy zřejmě nikdo nesly-šel o tom, že by se prateta v Jezerce náhle rozne-mohla.

Ale než došli s mlékem do údolí Vlaštovky, uvědomila si Titty, že je ještě brzy, a že i kdyby se v Jezerce včera v noci něco stalo, nemusí se o tom ještě na konci jezera vědět. Nabídla tedy Johnovi, že jestli zas přijde opracovávat stěžeň, šla by s ním do zátoky, a moc ho tím potěšila.

„Přijede také kapitán Flint?“ ptala se.

„Říkal, že ano, jak se mu jen povede vyklouz-nout z domu.“

Roger šel na ryby. Zuzana se vypravila za ním a vzala si s sebou učebnici zeměpisu, ale každou chvíli se přistihla, že zase čte některý odstavec poněkoli-káté.

Kapitán Flint naneštěstí nepři-jel. Práce na stězni jim šla dobře od ruky a kapitána Flinta ani nepotřebovali, ale i tak trávila Titty většinu dopo-ledne na skalách na severním břehu zátoky, roz-hlížela se po jezeře, a jak se někde v dálce objevila veslice, již doufala, že na ní přijíždí vysloužilý pi-rát se zprávami z Jezerky. Věděla, že je všechno v pořádku, ale nemohla si tím být jista, dokud po-slední zprávy nepři-jdou.

Když se kapitán s prvním námořníkem vrátili k obědu do údolí Vlaštovky, první důstojník se hned zeptal: „Při-jel?“ a John odpověděl: „Ne,“ a podle toho, jak to oba řekli, poznala Titty, že i oni čekají na zprávy z Jezerky. Kapitán a první důstojník se cítili trochu provinile, že Amazonky přišly domů tak pozdě, i když za to vlastně mohly ty psí závody, a chtěli vědět, jestli Nancy a Peggy nečekalo doma ještě horší uvítání, než se obávaly. Jen Roger si podobné starosti nepřipouštěl. Lá-mal si hlavu docela jinými věcmi. Ryby mu pořád nechtěly brát a Roger si říkal, že asi kvůli červům. Vzpomínal na jasně červené červy se žlutými kroužky, které přinesl loni John od Dixonů, když se Vlaštovky chystaly na okouny, a chtěl se zeptat Márinky, jestli by se takoví pěkní červíci nenašli u nich na dvoře.

Odpoledne se vydali všichni kromě papouška dolů do Podkoví zátoky. Udělali hodně práce na stězni a ten byl teď skoro všude stejně silný jako starý stěžeň, podle kterého ho John upravoval, ale nebyl ještě tak hladký. Roger si zašel k Swainsonům pro návadu a Márinka mu půjčila vidlič-ku a nechala ho samotného na dvoře. A když už měl plechovku plnou nejrůznějších skvělých čer-vů, prý „nejsenzačnějších, jaké kdy viděl“, pořád-ně ho umyla. Pobyl si na statku pěkně dlouho, protože tentokrát ho nikdo nehonil domů a bo-hatě toho s panem Swainsonem využili - zazpí-vali si spoustu písniček.

„Neříkali nic o Jezerce?“ ptala se Titty.

„Ne,“ řekl Roger, „ale pan Swainson povídal, že není divu, že jsem nic nechytil, protože bude pršet a ryby to hned poznají.“

John, Zuzana a Titty se starostlivě zadívali k obloze. Byla opravdu samý mrak a vzduch byl těžký a dusný. Až dosud si mysleli, že se jim to snad jen zdá. Ale možná že bude jenom pršet. Hned se zas trochu rozveselili.

„Musíme nanosit víc dříví do jeskyně,“ řekla Zuzana. „Aspoň ho nebudeme muset sušit.“

„Nové stany nemáme ještě v dešti vyzkouše-né,“ vzpomněl si John. „Pojďme rychle na dříví, než přijde bouřka.“ Uložil hoblík a kružidla do batohu a všichni sbírali, co jim jen ruce stačily, při kraji lesa suché větvičky. A když se plahočili domů kolem potoka, viděli už, jak za vřesovištěm nad vrcholky kopců rudne obloha do nachová.

V noci lilo jako z konve. První kapky spadly, zrovna když cestovatelé sklízeli po večeri, ale to byla jen malá sprška.

Teprve chvíli po tom, co John zavolal: „Zhasnout světla!“ se spustil liják. Větr vál celkem mírně, zato hustě a vytrvale lilo.

„Dejte pozor, ať se nedotknete stanových stěn,“ volal John.

„Já na ně ani nesáhnu,“ sliboval Roger.

„Mně kape po tyči do stanu rovnou u hlavy!“ volala Titty.

„Tak pozor, ať ti nenateče do spacáku,“ radila jí Zuzana.

„A co je s tvým stanem, Zuzano?“

„Ještě mi dovnitř ani neká-plo.“

Naši čtyři cestovatelé ještě chvíli leželi a po-slouchali, jak kousek nad nimi bubnuje déšť do tenkých stěn stanů. Pak si John vzpomněl na lan-ka, vylezl ze spaciho pytle, shodil ze sebe pyžamo a vyklouzl jako nahý divoch do deště.

„Co to děláš?“ ptala se Zuzana.

„Povoluji lanka,“ odpověděl divoch. „A zako-pávám o ně ve tmě,“ dodal, když najednou upadl s žuchnutím na zem.

„Zamáčíš si pyžamo.“

„Ale kdepak,“ volal John. „Ještě že jsem si na to vzpomněl. Lanka už jsou napjatá jak dráty.“

Déšť zabubnoval na uvolněné stany docela jinak než před chvílí. John zalezl do svého stanu, utřel se a pokoušel se znovu usnout.

„Poslechněte si ten potok!“ řekla Titty.

Potok teď spustil novou melodii, uspěchanou, netrpělivou, před ničím se nezastavující, docela jinou, než byla tichá hudba drobných vodopádů, na kterou si cestovatelé v údolí Vlaštovky zvykli.

„Jestli bude zítra takhle pršet, Amazonky urči-tě nepři-jdou,“ řekla Zuzana.

„A na stězni zas nic neuděláme,“ dodal John.

Titty se zachvěla. To by znamenalo, že by zů-stali další den bez zpráv, co se stalo v Jezerce. Na sluníčku s ostatními byla téměř přesvědčena, že prateta souží dál celý dům a že jí nikterak ne-uškodilo, když shořela její vosková podoba. Ale v noci, když ležela sama ve stanu, si vzpomněla, jak zaklínala pratetu a jak cítila v ruce loutku, když vybíhala z jeskyně. Něco se určitě stalo.

„Pan Swainson povídal, že po dešti berou jak diví,“ ozval se Roger. Pořád myslel jenom na pstruhy.

Dlouho ještě leželi cestovatelé s očima otevře-nými a naslouchali, jak jim déšť bubnuje o stany a jak se kolem títí potok a vodopády hučí jako ni-kdy předtím. Ale déšť se již zmírňoval. Už jen ti-še a vytrvale šuměl a Titty konečně usnula.

Když vylezli ráno ze stanů, všechno kolem bylo promáčené skrz naskrz a každý kámen se jen leskl. Ble-dé sluneční světlo se odráželo v tisících krůpě-jích, které se zachytily po všech vřesových větvič-kách. Mokré kapradí se sklánělo k zemi. Bílá pěna vodopádu se zkalila do hněda a potůček, který protékal údolím Vlaštovky, byl temný a rezavý ja-ko měď a vystoupil tak vysoko, že již olizoval ka-meny u Zuzanina ohniště a stačil by byl jen yard či dva, a dosáhl by až ke stanům.

„Ještě že už netáboříme v Podkoví zátocě,“ řekla Zuzana.

„Protrhlo to hráz,“ volal John, který se šel na-horu podívat, jestli se něco nestalo. „Ale jen na jedné straně.“

„Nemohla bych zaskočit pro mléko?“ zeptala se Titty, ale vtom se objevila Mária z bandaskou v ruce.

„Už jsem myslela, že vás odnesla voda,“ řekla. „Ale vidím, že ne. Paní Walkerová to jistě ráda uslyší. Máte nějaké suché dříví?“

„Máme ho spoustu v jeskyni,“ sdělovala jí Zu-zana.

„Tak je to dobré. Dědeček říká, že už se vypr-šelo a bude zase hezky.“

Zuzana si přinesla z jeskyně bandasku. Mária do ní přelila mléko a hned se chystala na zpá-teční cestu dolů údolím.

„Poseďte u nás chvíli a vypijte si trochu čaje jako posledně,“ zvala ji Titty, ale Mária pospí-chala. Měla ještě zajet na loďce naproti do vesnice a pak se chtěla stavít v Cesmínovém háji a ohlásit, že je všechno v pořádku.

Titty se rozběhla za ní a šla s ní až k dolnímu vodopádu.

„Z Jezerky žádné zprávy nemáte?“ zeptala se jí neklidně.

„Zprávy? Kdepak! Jaképak zprávy?“

„Třeba že se tam někdo rozstona, nebo tak ně-co?“

„Nic takového,“ ujist’ovala jí Mária.

„Ani o slečně Turnerové?“

„Kdepak. A kdyby se mezi lidmi vědělo, že tam někdo stůně, jistě bych se o tom doslechla.“

Viděla jsem se včera večer s Jackem. Vozí z těch končin klády a dělá dlouho do noci. Domů chodí právě kolem Jezerky.

Určitě nic takového nesly-šel, jinak by mi to řekl.“

A s tím se Titty musela spokojit.

Kapitán Flint zase nepřišel do Podkoví zátoky. A tak byli opět bez sebemenších zpráv o Amazonkách. Ale odpoledne, zrovna když John uklá-dal nářadí a Titty se šla ještě naposled podívat ze skaliska, jestli přece jen nezahledne kapitána Flinta, přiveslovala do zátoky maminka.

Šla s nimi nahoru do údolí Vlaštovky, sáhla si na jejich spací pytle, přesvědčila se, zda jsou všechny suché, a pochválila Zuzanu, že rozdělala tak pěkný oheň a všechno, co jí připadalo vlhké, pořádně vyvětrala a usušila na sluníčku.

Ale ani maminka neměla zprávy z Jezerky.

„Asi dostaly strašně vyhubováno,“ řekla Zuza-na a vyprávěla mamince, co všechno se spiklo proti Nancy a Peggy, a jak přišly pozdě, i když utíkaly domů po silnici.

„Slyšela jsem, že měly chudinky velkou nepři-jemnost, když jste tehdy ztroskotali,“ řekla ma-minka. „Přišly pozdě, ale to by se asi stalo každé-mu.“

„Kdybychom se to mohli nějak dovědět,“ řekla Zuzana.

„Asi jsou zavřené o chlebu a vodě,“ minil John.

„Spíš musí být doma s dospělými a sedět celé odpoledne u svačiny,“ řekla maminka. „Ale Titty, copak je s tebou?“

Titty šla s maminkou nahoru do údolí, podívat se, jak se průrvou po jedné straně hráze hrne vo-da. Roger by byl nejraději šel s nimi, ale John ho v poslední chvíli zadržel v táboře. Titty vypovědě-la mamince celý ten strašlivý příběh s lojovou svíčkou - jak prateta rozplakala paní Blackettovou a jak Titty chtěla, aby jí najednou přišlo sla-bo, cítila se unavená a rozhodla se odjet někam k moři a nechala Blacketty na pokoji, ale pak jí, sama neví jak, loutka udělaná z lojové svíčky vy-klouzla, rozpustila se a shořela v ohni. A co myslí maminka, stalo se něco pratetě? Vždyť Titty nechtěla, aby loutka shořela, chtěla ji jenom tro-šičku rozpustit.

Maminka si vůbec nemyslela, že je kdovíjak chvályhodné dělat z lojových svíček loutky, i když jsou to třeba loutky pratet, a pak s nimi

provozovat nějaké čáry, ale když se vracely do tá-bora, kde se už Zuzaně vařila voda na čaj a na ze-mi ležel rozestřený podlahový dílec, aby se mohli nasvačit, vypadala Titty mnohem spokojeněji než celé poslední dva dny.

A když šli kvečeru doprovodit maminku dolů do zátoky a nesli jí asi šest pstroužků, které na-chytil Roger přes den v potoce, řekl najednou John: „Poslyš, mamí, kdyby ses náhodou do-slechla, jak to dopadlo tuhle večer Amazonkám, nemohla bys nám to napsat v dopise a poslat ho domorodou poštou?“

Titty navrhla: „A co kdybychom tam všichni rovnou zašli a řekli, že s nimi chceme mluvit. Aspoň bychom se to dověděli hned.“

Ale maminka jim to vmluvila, že prý by udě-lali paní Blackettové jen další nepříjemnosti.

Ani třetího dne po překvapivém útoku neměli ještě žádné zprávy. Kapitán Flint nepřišel. Potok už zase po dešti opadl, a tak spravovali celé dopo-ledne hráz. Odpoledne a večer strávili v zátocě. Zuzana rozdělala oheň a vypili si tam čaj a naho-ru do údolí Vlaštovky se vrátili až k večeri. Sesho-ra se pořád ještě valily proudy vody, takže pod můstkem se nedalo projít. Cestovatelům však smutný osud Amazonek stejně tak zkalil náladu, že přešli docela lhostejně přes silnici. Vždyť Nancy a Peggy po ní dokonce šly až domů! A zrovna když přecházeli silnici, zahlédli, jak Máriačin drvoštěp odjíždí se spřežením tří koní a s nákladem mohutných stromů, a stačili ještě zavolat na Máriačku, která si s ním popovídala a teď se vracela po vozové cestě k hospodářství. Mária se hned vrátila.

„Mluvila jsem dneska ráno s Jackem,“ spustila.

„Jel náhodou kolem, a tak jsem mu řekla, aby se poptal, jestli se v Jezerce něco nestalo. Zrovna mi to pověděl, ale

nemůžu za svět pochopit, jak jste to mohli vědět.“

Titty strnula. Ale dověděli se něco úplně jiné-ho, než čeho se obávala.

„Mluvil s jejich kuchařkou, to je vzdálená sestřenice Tomovy ženy, víte, Tom je Jackův bratr, a ta je na slečnu Turnérovou celá rozzuřená. Prý je to pěkná semetrika, povídal Jack, a nezavděláš se jí, kdybys jí dělal pomyslený. A to jsou ty Blackettovy záby tak milé, že taková děvčata hned tak nenajdeš. Ale ona kvůli nim pořád reje do jejich maminky. To vám byla tuhle mela, když přišly asi před dvěma dny pozdě, a už nikdy nesmějí na ce-lý den z domu. Jestli slečna Turnérová co nejdřív neodjede, přijde paní Blackettová o kuchařku. Jack povídal, jak byla kuchařka vzteky bez sebe, protože jí stará slečna Turnerová vytkla, že neohřívá před jídlem talíře.“

Pro Titty byla i taková zpráva útěchou. Když slečna Turnerová hubuje, že má studené talíře, nemůže být mrtvá. Ale ostatním to jen dosvědčí-lo, že měli pravdu. Nancy a Peggy si to tentokrát zkazily nadobro.

„Nějak nám letos nic nevychází,“ vzdychl si John. „Nejdřív ztroskotám s Vlaštovkou a teď to takhle dopadne Amazonkám.“

„Kdyby aspoň přijel kapitán Flint,“ řekla Zuza-na. „Třeba by po něm poslaly zprávu.“

Druhého dne jim zpráva opravdu došla, ale ne-přivezl ji kapitán Flint.

Kapitola XX

VÍTANÝ ŠÍP

Den začal špatně. Trosečníci snídali dost pozdě a pak se vydali na dříví, a když se John konečně dostal dolů do zátoky a chtěl se pustit do stěžně, zjistil, že kapitán Flint tu už byl. Ale s prací na stěžni pohnul důkladně. Jenže dodělal právě dvě věci, při kterých by byl John chtěl být. K vrcholu stěžně pečlivě připevnil kulatou hlavici z tvrdého dřeva s očkem na vlajkové lanko a pod ni připojil kladku na hlavní zvedací lano - to byl pěkný kousek čisté práce s dlátem. Osičku, na níž se kladka pohybuje, zasadil do stěžně, který byl na tomto místě uhlazen smírkovým papírem. John přejel rukou po stěžni.

„To bych rád viděl, jak tohle dělal,“ řekl si.

Ale to ještě nebylo všechno. Kousek od stěžně jim kapitán Flint nechal spoustu všelijakých po-travin, řádnou roli drsného smírkového papíru a velkou baňku lněného oleje. K roli smírkového papíru přivázal stránku ze zápisníku a na ni na-psal: „Pospěšte si. Pěkně ten stěžen uhlad'te a po-řádně napust'te olejem.“

John zabalil zásoby do papíru, v kterém měl našťestí jen hoblík, protože si myslel, že jej bude potřebovat. Pak vzal smírkový papír a dal se pilně do práce, aby celý stěžen uhladil tak pěkně, jak to načal u vrcholu kapitán Flint.

Při práci brzy zapomněl na všechny starosti, co se asi stalo s Amazonkami. Zabral se do uhlažování, až neměl na nic jiného ani pomyslený. Dře-vo mu pod pohyby drsného papíru měnilo barvu

a bledlo, takže bylo jasně znát, kde zrovna skon-čil. A každý bledší kousek jako by přibližoval chvíli, kdy se jim navrátí Vlaštovka. John byl asi zpoloviny hotov, ale najednou si uvědomil, že už je jistě pozdě, pohlédl na časoměr, hodil si nacpa-ný batoh na záda a dal se rychle vzhůru po potoce do údolí Vlaštovky.

Zuzana, Titty a Roger nijak zvlášť nejasali nad zprávou, že stěžen je skoro hotový, daleko víc je zklamalo, že John nezastihl kapitána Flinta.

„Proč nepřišel do údolí Vlaštovky?“ podivila se Zuzana.

„Možná že už je z něho taky domorodec,“ na-padlo Rogera.

„Ne, ne, tak by se nezměnil,“ zastávala se kapi-tána Flinta Titty. „Aspoň letos určitě ne. Ledaže by k tomu byl donucen.“

„Ale ten stěžen udělal skvěle, řekl John. „Kdyby z něho byl domorodec, určitě by si s ním nedal takovou práci.“

Na tom něco bylo, ale přece jen to badatelům náladu moc nezlepšilo. Po obědě prohlásil Roger, že by šel rád na ryby, a Titty se rozhodla, že půjde s ním. Zuzana řekla, že má moc práce, protože musí uložit do jeskyně Petra Kachny všechno dříví. Roger a Titty se nabídli, že jí trochu pomo-hou. Ale Zuzana to od nich ani nežádala. John řekl, že zajde dolů do zátoky a bude ještě chvíli uhlažovat stěžen.

Dole v zátocce ani nevzpomněl na svačinu a smírkovým papírem uhlažoval dřevo, až byl ce-lý stěžen hlad'ounký jako nejměkčí samet. John jej zkoušel rukou, prohlížel ze všech stran, nenajde-li někde jen trochu drsnější místečko, a nako-nec byl už doopravdy spokojen. Připadalo mu

skoro škoda pomazat stěžen olejem. Ale brzy zjis-til, že když jej napustí, vypadá stěžen ještě krásněji. Vtíral do něho olej chomáčem bavlněných vláken, který našel zastrčený do držadla nádržky, a stěžen se pod olejem leskl jako zářící oblázek z jezera, jenž ještě nestačil oschnout. Čist'ounký jedlový stěžen zízivě vpíjel olej a John jej pečli-vě natíral a co chvíli stěžen obrátil na dřevěných špalíčkách.

„Tak se mi zdá, že ten stěžen je o moc lepší než starý,“ mluvil sám k sobě. „Jakpak by se asi líbil kapitánu Nancy?“ To mu připomnělo, že kromě Márinčiných klípků nemají ještě od řeky Amazonky žádné zprávy.

A právě v té chvíli, když odpočíval a prohlížel si lesklý žlutý stěžen, zaslechl hukot motorového člunu. Člun sem mířil od horního konce jezera a zřejmě plul mnohem blíž břehu než většina motorových člunů a parníků, které dnes John slyšel. Anebo to bylo možná tím, že v zápalu prá-ce ostatní lodě tak nevnímal. Teď má však celý stěžen hotový a napuštěný olejem a musí ho je-nom chvílku nechat, aby se nátěr vsákl. A tak po-slouchal mnohem pozorněji a připadalo mu, že tohle vrčení se ozývá hodně blízko břehu, takže vylezl rychle na skály na severním břehu zátoky a chtěl se podívat, co se to sem blíží za plavidlo.

Ano, byl to motorový člun a John se skutečně nemýlil, člun plul skoro těsně u břehu.

„Než dorazí až sem, budou muset uhnout do jezera,“ říkal si v duchu kapitán John, „nebo na-razí na Skalní hrot jako my.“

Díval se, jak člun mění směr, a tu ho napadlo, že je mu nějak povědomý. A náhle si uvědomil proč. Vždyť je to přece

motorový člun z Jezerky, který prvně viděl ve světle baterky v loděnici na řece Amazonce, a pak ještě, když v něm už skoro před rokem přijela ráno po té strašné bouři paní Blackettová na ostrov Divokých koček.

„Hurá!“ zajásal. „Máme vyhráno! Doma jim odpustili, a teď jedou k nám.“ Vyskočil a už chtěl zamávat, ale pak si řekl, že by to třeba bylo neo-patrné. Na otevřené přidi motorového člunu bylo několik lidí, a co když přece jen nehádá správně. Raději počká, až bude mít jistotu. A tak se skrčil, aby ho nebylo vidět, a plížil se jako had k ústí zátoky. Hukot motorového člunu se rychle blížil. A když John po chvíli opatrně zvedl hlavu mezi vřesem a balvany na severním ostrohu, byl už člun skoro na deset yardů od zátoky.

John se nemýlil. Byl to motorový člun z loděnice na Amazonce. Ale ještě dobře, že nezamával.

Na otevřené přidi člunu byla sedátka a tam se děla paní Blackettová s onou zachmuřenou starší dámou, kterou viděly Vlastovky na projíždce ko-čarem, když se tehdy odpoledne dívaly z lesa na silnici. Obě dámy seděly zády k Podkoví zátoce a Peggy Blackettová, která vůbec nevypadala jako první důstojník pirátské lodi, ale spíš jako docela obyčejná dívka při slavnosti na ukončení škol-ního roku nebo na zahradním dýchánku, jim ukazovala ostrov Divokých koček a lesy na dru-hém břehu jezera, takže se všechny dívaly tím směrem.

Nancy Blackettovou nebylo nikde vidět a John už zauvažoval, jestli snad neupadla do takové nemilosti, že ji ani nevzali s sebou. Napadlo ho, že by možná sama zůstala nejradši doma, ale v tom ji spatřil.

Člun proplouval těsně kolem ústí zátoky. John rozeznával i zbytky svačiny prostřené na stolku v malé kajutě uprostřed lodi. Za kajutou byl ote-vřený prostor, a tam seděl kapitán Flint, oblečený do prudké elegance, a kormidloval člun. A tam také John zahlédl i Nancy Blackettovou. Přikrčila se skoro až k zemi, aby nikdo na přidi neviděl, co dělá. Kapitán Flint byl zřejmě tak zaujat kormi-dlováním, že ji ani nezpozoroval. Nancy na sobě měla sváteční šaty, které na ní vypadaly stejně ne-přirozeně jako na Peggy, ale jak se tak krčila, po-střehl John, že drží v ruce luk. Všiml si, že rychle pohlédla zaskleným okénkem kajuty k přidi. Tam však byli všichni zahleděni na cosi, co jim ukazo-vala Peggy na druhém břehu jezera. Přesně v oka-mžiku, kdy člun proplouval kolem ústí zátoky, Nancy vystřelila šíp. John měl dojem, jako by i v tom hluku motoru zaslechl brnknutí tětiny, ale snad se mu to jen zdálo. Šíp letěl nad vodou a zapíchl se do vřesu mezi balvany na jižním ost-rohu, kde přistáli v den ztroskotání.

A zase měl John sto chutí vyskočit a zamávat, tentokrát aby dal Nancy znamení, že ji viděl. Ka-pitán Nancy však jenom vystřelila šíp a ke břehu ani nepohlédla. Bleskurychle schovala luk pod se-dadlo u kormidla, proklouzla kajutou a už vypa-dala stejně spořádaně jako Peggy a povídala si s domorodci na přidi člunu. Ani kapitán Flint se k Podkoví zátoce nepodíval. Vzápětí se člun skryl za jižní ostroh zátoky a John už jen slyšel, jak si pobrukuje cestou k druhému konci jezera.

Vtom se z lesíka od zátoky ozvalo veselé volá-ní: „Ahoj!“

„Ahoj!“ zavolal John v odpověď a rozběhl se přes balvany podívat po šíp.

Z lesa vyšel Roger a číchal si k ruce, jak si sáhl na čerstvě napuštěný stěžeň.

„Titty běží hned za mnou,“ řekl, „a Zuzana po-vidala, ať ti vyřídíme, že už bude mít brzy večeři. Zrovna ji vaří. A nemáš prý přijít pozdě. To bys tedy opravdu neměl. Chytili jsme s Titty každý dva pstruhy, takové tlusté, pro každého jednoho, a Zuzana je zrovna chystá a...“

„Viděl jsi ten motorový člun?“ přerušil ho John.

„Zrovna nějaký slyším,“ řekl Roger a v tu chví-li k nim doběhla na břeh i Titty.

„Byl to člun Amazonek z řeky Amazonky. Ten, co jsme ho loni viděli v loděnici. A Nancy z něj vystřelila šíp. Zůstal ještě na jižním ostrohu. Za-hlédl jsem taky paní Blackettovou a Peggy a kapi-tána Flinta...“

„Nebylo pratetě nic?“ zeptala se ho Titty.

„Ne, jela s nimi,“ odpověděl John. „Pojďte, za-běhneme pro šíp. Zůstal trčet tamhle ve vřesu.“

„A to na tebe Nancy vážně vystřelila?“ ptal se Roger. „Zase jsme ve válce?“

„Asi mě neviděla,“ řekl John. „Ale určitě vědě-la, že budu dodělavat stěžeň. Pojďme si pro ten šíp.“

Titty už šplhala po skalách. Když si prateta jez-dí na výlety v motorovém člunu, nemohla jí ta lo-jová svíčka moc ublížit. John a Roger běželi za ní.

Šíp našli docela snadno, byl zapíchnutý ve vře-su opeřeným koncem vzhůru.

„Je to nějaký nový šíp,“ řekl John. „Ale není tak pěkný jako ty, co měly loni. Není zdaleka tak dobře udělaný.“

Titty se zadívala na zelená peříčka.

„Určitě si ho udělaly až teď,“ řekla. „Tohle je jedno z peříček, co jsem jim letos dovezla. Po-znám ho, protože jsem si ho náhodou přistříhla nůžkami, když jsem něco vystříhovala.“

„Lodnímu papouškovi by se jistě nelíbilo, kdy-by věděl, že po nás střílí šipy s jeho peřím!“ po-znamenal Roger.

„Ani to nevypadalo, že by po mně střílela,“ řekl John. „Dělala to tajně, aby ji nikdo neviděl.“

Prohlédl si pozorně šíp. U zelených peříček na něj byl namotán podivný pruh, pečlivě uvázaný červeným provázkem. John vyndal rychle nůž, přeřízl uzlík a začal provázek odmotávat.

„Nezkaž jim šíp,“ upozorňovala ho Titty.

„Co by, když po nás vystřelili,“ zlobil se ještě Roger.

John odmotával červený provázek a tu spatřil konec složeného papírku, který byl obtočen ko-lem šípů a schovaný pod provázkem, jímž byl zá-roveň k šípů přivázaný.

„Vždyť je to nějaká zpráva,“ řekla Titty. „Rych-le. Teď se konečně něco dovíme.“

John sundal z šípů proužek papíru, který byl namotaný kolem šípů a schovaný pod zá-vity čer-veného provázku, a papír se zase rychle svinul. John jej pečlivě vyrovnal. Všichni tři se na něj společně zadívali.

Na papírku bylo obvyklou červenou tužkou pi-rátů Amazonek napsáno:

UKAŽTE PAPOUŠKOVÍ JEHO PEŘÍČKA.

Podpis tam nebyl žádný, jen lebka a zkřížené hnáty namalované černým inkoustem.

„To je ale hloupá zpráva,“ ušklíbl se Roger.

„Vůbec nechápu, co to má znamenat,“ divila se Titty.

„Vždyť to nemá ani hlavu ani patu,“ řekl John.

„Není to ani vypovězení války.“

Pomalů se vraceli do zátoky k starému tábořišti. John napustil stěžeň ještě jednou dávkou oleje a ostatní mu pomáhali olej vtírat.

„Tamhle jsou,“ řekl náhle John a ukázal na jezero mezi stromy a oběma ostrohy. V dálce, až na druhé straně jezera, plul podél břehu motorový člun z Jezerky. Vlastovky vyběhly z lesa, vylezly nahoru mezi balvany a dívaly se, jak člun mizí za ostrovem Divokých koček.

„Ještě tam bez nás přistanou,“ řekla trpce Titty.

Ale nepřistáli. Za chvíli se motorový člun objevil za ostrovem a badatelé jej sledovali, jak pluje rychle po jezeře, nezastavuje ani u Cesmí-nového háje a konečně mizí za Darienským štítem.

„Nejdivnější na tom všem je, že se Nancy chovala, jako by na tom opravdu záleželo,“ řekl na jednu John zamyšleně.

„Třeba na tom záleží,“ řekla Titty, „a my nevíme proč. Kdyby aspoň Nancy nebyla tak chytrá,“

„Chytřejší než John není,“ řekl Roger.

Ale John mlčel. „Ukažte papouškovi jeho peříčka.“ Vůbec nebyl z té zprávy moudrý.

Když už měli nejvyšší čas, připomněl jim Roger, že Zuzana chtěla, aby přišli brzy k večeři. Přetřeli ještě jednou stěžeň a pak se kapitán, první námořník a plavčík vydali na zpáteční cestu do údolí Vlastovky. Musí přece pamatovat nejen na Zuzanu, ale i na ty čtyři pstruhy. John a Titty by na ně možná zapomněli, ale Roger určitě ne. Rychle stoupali nahoru kolem potoka, ani nepodlezli pod můstkem, ale přešli rovnou přes silnici a šplhali se strmým lesem k vřesovišti. Šíp nesli opatrně s sebou.

Kapitola XXI

PAPOUŠEK POZNÁVÁ SVÁ PEŘÍČKA

Prvního důstojníka zastihli ve velmi domorodé náladě, kterou zřejmě zavinilo čištění a vaření těch Čtyř pstruhů.

Smažení pstruzi se přece mají jíst hned, jak se dodělají. Nedají se donekonečna ohřívat. Když se smaží moc dlouho, vyschnou a můžou se rovnou vyhodit. A kdo by nedostal domorodou náladu, když vykuchá a nasolí ryby, rozdělá oheň přesně, jak má být, máslo má rozpuštěné na pánvi a v něm hlasitě syčí čtyři pstruzi, jako by se nemohli dočkat, až je konečně někdo sní, a po vši té námaze po posádce pořád ani stopy. Zuzana protahovala smažení, jak to jen šlo, ale i na ni bylo trochu moc, když ostatní přišli do údolí Vlastovky aspoň dvacet minut po tom, co byli pstruzi nejlepší, a Roger do sebe vtáhl libou vůni a blaženě řekl: „Tak jdeme právě včas.“

„To tedy nejdete,“ namítla Zuzana. „Měli jste tu být už před půlhodinou. Říkala jsem vám přece, že se máte hned vrátit. Příště si dělejte ryby sami a já si půjdu někam po zábavě a přijdu si tak kdoví kdy.“

Roger jí chtěl právě říct, že by na ni pak třeba žádná ryba nezbyla, ale zachytil Johnův pohled a domyslel si, že kapitán nechce prvního důstojníka zbytečně dráždit.

„Viděl jsem Amazonky,“ řekl John.

„Snad nepřijdou taky k večeři?“ zeptala se Zuzana namračeně. „Máme jen čtyři ryby.“

„Nemluvil jsem s nimi,“ řekl John. „Jely v motorovém člunu. Nancy vystřelila k Skalnímu hrotu šíp, ke kterému byla připevněna zpráva.“

„A prátetě nic není,“ dodala Titty. „John ji viděl.“

„Tak ať už jste u večeře,“ řekl první důstojník.

„A my ten šíp donesli,“ pokračoval Roger. „Tady je.“

„Vezmi si chleba a máslo,“ řekl první důstojník.

„To jsou ale výborné ryby,“ pochvaloval si John. „Lépe by ani osmažené být nemohly. Jsou ještě lepší než ty, co jsme jedli tenkrát s kapitánem Flintem, jak jsme s ním byli rybařit.“

Pak už mluvili drahnou dobu jen o pstruzích a večeři. Titty a Roger vyprávěli, jak ty pstruhy chytili, jednoho v koupališti nad hrází a ostatní tři v tůňkách mezi horním koncem údolí Vlastovky a Pstruzím jezírkem. Roger vykládal, oč větší pstruhy mohli ulovit, kdyby jim v poslední chvíli neucukli. Všichni si libovali, jak výborně ty ryby chutnají. A když hodili do ohně kůstky z posledního pstruha, předvedla Zuzana, jaké to mají štěstí, že mají ve výpravě tak znamenitého kuchaře. Upekla k rýžovému nákypu čtyři jablka a zahrabala je v plechovce od sucharů do horkého pope-la. Tak si na večeři pochutnali, že po jídle začala Zuzana sama mluvit o šípě. Sotva se o něm zmínila, Roger jí ho hned podával a spustili jeden přes druhého o motorovém člunu a o tom, jak Nancy vystřelila šíp, který vlastně viděl jen John.

„Byl k němu připevněný lístek,“ řekl John, „ale nikdo z toho není moc moudrý... Ukažte papouškovi jeho peříčka...! Podívej se na to.“ Po dalším prvnímu důstojníkovi stočený proužek papíru.

Zuzana jej rozvinula a pohlédla na něj.

„Ani se mi nezdá, že by to mělo něco znamenat,“ řekla.

„Ale když kapitán Nancy střílela z luku, schovala se za kajutou a tvářila se, jako by na tom opravdu moc záleželo.“

„Tohle je docela jiný šíp, než měly lodi,“ poznamenal Roger. „Vůbec není lesklý.“

A opravdu. Šíp, který si teď v táboře prohlíželi, byl velmi hrubý a jakoby narychlo udělaný.

„Řekla bych, že jsou to opravdu peříčka našeho papouška,“ poznamenala Zuzana.

„Určitě jsou,“ řekla Titty. „Tohle mu první vypadlo, když jsme se vrátili lodi domů. Schovávala jsem jim celou zimou.“

Poznám je najisto, proto-že jsem je omylem přistříhla nůžkami. A to druhé mu vypadlo těsně před tím, než jsem sem jeli.

Obě jsem dala Nancy, jak za námi přijela s Peggy na ostrov, než jsme objevili s Rogerem údolí Vlastovky.“

„Tak to musí být nový šíp.“

„Vypadá, jako by ho zrovna vyřezaly,“ řekl John. „A jako by jim přitom nikdo nepomáhal.“

„Pojďme tedy udělat, co na nás chtějí v tom dopise,“ navrhla Titty.

„Ale co?“

Ukážeme peříčka Lóře, je úžasně chytrá.

„Tak chytrá zase není,“ řekl John. „Když sami nevíme, co to všechno znamená, tak to Lora taky nebude vědět.“

„Ale stejně musíme udělat, co Nancy píše. Jis-tě se nás zeptá, jestli jsme to udělali, nebo ne.“

Titty vzala šíp se zelenými peříčky a šla s ním přes tábořiště k lodnímu papouškovi, který seděl na bidýlku a vyhříval se na večerním sluníčku.

Jak papoušek uviděl šíp, hlasitě vykřikl a popadl jej do zobáku a jednoho drápu.

„Dej na něj pozor,“ volal John. „Vezmi mu ho. Vytrhá z něj všechno peří. A ten šíp drží pohromadě z každé strany jenom za jedno vlákénko. Co nám řekne Nancy, jestli ho Lora zničí?“

Ale bylo již pozdě.

Ozval se praskot tříštícího se dřeva a za chvíli papoušek nejenže vytrhl z šípů svá stará peříčka, ale přelomil dřívko zrovna pod místem, kde byla péra zastrčena.

„Hej! Hej! Vezmi mu to! Podívej se!“ vykřikl John a vyskočil.

„Ne, Loro, to nesmíš,“ domlouvala papouškovi Titty. „Dej mi to. Ty to přece nepotřebuješ.“

Papoušek vytrhl z rozštípnutého šípů nejen peříčka, ale ještě cosi jiného. Titty to v poslední chvíli zachránila.

„Jsi pašák, Loro,“ chválila papouška. „Samo-zřejmě, Nancy věděla, co uděláš, protože tě při něčem takovém už viděla.“

Ale lodní papoušek si jí ani nevšiml. O proužek drobně složeného papíru, který držela Titty v ruce, neměl nejmenší zájem.

„Krásná Lora, krásná Lora,“ volal spokojeně, trhal z šípů třísky a rozhazoval je kolem sebe pod bidýlko.

Teď už však šíp nikoho nezajímá. Titty rozba-lila rozechvělými rukama papír. Spatřila nahoře lebku se zkříženými hnáty a pod ní dlouhatánské psaní červenou tužkou a podala slavnostně papír kapitánu Johnovi.

„Čti to nahlas,“ požádala ho.

„Je to pro nás pro všechny,“ řekl John a pustil se do čtení:

Kapitánu a posádce lodi Vlastovka! Zdraví vás kamarádi námořníci, kteří upadli do velkého neštěstí. Nesmíme se ani hnout od domo-rodců. Práteta nás chce mít pořád na očích. Teh-dy, jak jsme věděly, že přijdeme pozdě, jsme oprav-du pozdě přišly, a teď za to pykáme. Ale všechno zlé se k dobrému obrátí. I za mraky září slunce (to je citát). A každá učebnice má poslední strán-ku. Prostě, už to budeme mít brzy za sebou. Ale teď něco důležitého. Vydejte se zítra časně ráno cestou, kterou jsme k vám přišly. Držte se pořád horního kraje vřesoviště a jděte k severu, až uvidíte čtyři jedle, tam, kde dřív býval les. Dejte se směrem, kterým ukazují, a jděte pořád kolem kamen-né hradby, až dorazíte k silnici. Za dvěma lány polí na druhé straně silnice je řeka. Dívejte se po kamenné stodole. Asi na uzel za stodolou stojí ne-daleko břehu řeky dub. Tam najdete domorodou válečnou kánoí. Vzadu na příčném trámcí má jméno Jezerka...

„Tak to nemůže být kánoe,“ řekl John a pře-stal na chvíli číst. „Bude to asi veslice. Kánoe pře-ce nemají vzadu žádný příčný trámec. Jsou na obou koncích špičaté.“

„Třeba mají jejich domorodci zvláštní kánoí,“ řekla Titty. „Copak mají všichni domorodci stej-né lodě?“

John četl dále:

Bez obav se nalodte a pusťte se dolů po řece až do laguny. Znáte ji přece. Jak si Roger myslel, že jsou tam chobotnice.

„Vždyť jsem pak poznal, že jsou to kytky,“ řekl Roger. „Lekniny.“

„Nepřerušuj kapitána,“ napomenula ho Titty. „Jenom čti dál.“

John pokračoval:

Přejedte přes lagunu. Zabočte s válečnou kánoí do rákosí na pravém břehu řeky. Vylodte jednoho zvěda do lesa. Ať se plíží, zahouká jako sova a vyčkává. Cestujte nalehko, ale vezměte si jídlo na dva dny a spací pytle na noc.

Kančenžanga volá! Lano máme. Schováme vám válečnou kánoí ještě dnes večer. U dubu. Určitě ji najdete. Dejte si pozor, ať vás nepozorují domorodci. Papoušek je

pašák. Vždycky rozkouše šíp, když na nich vidí svoje peříčka. Nezklamte nás.

Kapitán Nancy Blackettová První důstojník Peggy Blackettová Váleční zajatci. Ale už ne nadlouho! Ať žijí

VLAŠTOVKY a AMAZONKY!

„A tím to končí?“ ptal se Roger.

„To je všechno,“ řekl John.

Badatelé na sebe pohlédli.

„Myslíte, že bychom to měli podniknout?“ ze-ptala se po chvíli Zuzana.

„A co je na tom špatného?“ řekl John. „Všech-no se bude díít na souši. Nebudeme plachtit ve tmě. A když půjde první námořník a plavčík brzy spát, je přece docela jedno, kde přenocujeme.“ Hned věděl, nač asi Zuzana myslí.

První námořník a plavčík napjatě poslouchali.

„A jak to uděláme s mlékem?“ vzpomněla si ještě Zuzana. „Přece s sebou neponeseme mléko na dva dny, zvlášt' jestli bude takové horko jako dneska.“

„V údolí Amazonky je jistě spousta různých hospodářství,“ řekl John, „a Nancy a Peggy je ur-čitě budou znát. Mléko seženeme všude, jen si musíme vzít bandasku.“

„A to necháme tábor celou noc opuštěný?“

„Kdepak,“ řekla Titty. „Ohlídá nám ho Petr Kachna. Uložíme všechno do jeskyně. A tam to bude dobře schované.“

„A co papoušek?“

„Ten zůstane s Petrem Kachnou. Nechám mu tady obrovskou zásobu jídla a vstřím ho taky do jeskyně. Však ono mu půjde jen k duhu, když se jednou víc prospí. Anebo může hlídkovat s Petrem Kachnou. Určitě už žil ve spoustě jeskyní, v opravdických pirátských jeskyních.“

„Ale víte přece, že jsme ještě nezkoušeli spát ve spacích pytlích jen tak pod širákem. Co když se zkazí počasí?“

„Dokud nebude pršet, máme to dobré. A když to bude vypadat na déšť, nepůjdeme nikam.“ John se ponořil do svého stanu a hned zase vy-lezl. „Barometr se pořád drží na jednom místě. A pak musíme pamatovat ještě na něco. Kapitán Flint by nedodělal stěžen a nenechával mi vzkaz, abych honem leštil a napouštěl, kdyby už Vlaštovka nebyla skoro hotová. Myslím, kdyby už nebyla natřená. A v takovémhle vedru bude rych-le schnout. Asi ji co nevidět dostaneme. A nemů-žeme zároveň lézt po horách a plachtit po jezeře. Jestli máme vůbec vystoupit na Kančenžangu, musíme se k ní vydat, dokud táboříme tady nahoře.“

„Maminka říkala, že si tam klidně můžeme vy-lézt, jestli chceme,“ řekla Zuzana a ostatní viděli, že s nimi začíná souhlasit. Než se uložili ke spánku, zašli si ještě nahoru na Strážní věž, a jen tak aby se pocvičili, vystoupi-li po nejstrmějším úbočí. Všichni čtyři pak stanu-li na vrcholu a rozhlíželi se přes vřesoviště ke vzdáleným kopcům. Slunce jim zapadalo za zády. Štít Kančenžangy vypadal jako vyřiznutý z temně rudé lepenky. Napravo a nalevo byly i jiné kopce a cestovatelé věděli, že někde tam, kde končí vře-soviště, leží údolí Amazonky. O kus dál napravo viděli okraje lesa a daleko za nimi světélka na je-zeře a kopce nad Riem.

„Tamhle za tou skálou jsme zahlédli Amazon-ky, když se k nám plížily přes vřesoviště,“ řekla Titty a ukázala na rozeklané skalisko asi půl míle odtud ve vřesu.

„Tak blízko to nebylo,“ namítl Roger.

„A tudy také půjdeme,“ řekl John „Je to zrov-na na cestě mezi Strážní věží a severním úbočím Kančenžangy.“ Položil kompas na skálu a čekal, až se střelka uklidní. „Je to asi severoseverozápad. Půjdeme ke skále a potom odbočíme k severu.“

Vysoko nad hlavami se jim ozval skřípavý zvuk, jako když někdo rychle zavře velké dveře, které by potřebovaly namazat v závěsech. Cesto-vatelé pohlédli vzhůru.

„Labutě,“ řekl hned John.

Byl jich pět, velkých bílých ptáků s dlouhými napjatými krky, kteří rychle letěli pravidelnými mohutnými rozmachy křídel k zapadajícímu slunci.

„Kam to letí?“ zeptal se Roger.

„Někde za kopci je ještě jedno jezero,“ vysvět-loval mu John.

Kdesi daleko na západě se za pásem vřesoviště tyčily zamžené vrchy a vřesoviště je obklopovalo jako moře ohraničené černou obzoru. Za vřeso-vištěm se již prostíraly neznáme kraje.

„Možná že labutě vidí vodu, když letí tak vyso-ko,“ řekla Titty.

„Asi ano,“ řekl John.

Labutě pomalu mizely v dálce, a když už je vů-beč nebylo vidět, slezli badatelé ze Strážní věže, vážně kráčeli k táboru v údolí Vlaštovky a uvažo-vali, co je čeká.

Vysedávali kolem ohně a povídali si mnohem déle než obvykle. Zuzana poznamenala, že takhle to dopadá vždycky, když mají časně ráno někam vyrazit. Každý má plnou hlavu myšlenek a stejně by se marně pokoušel usnout. Než se dostali na lůžka, na obloze již jasně zářily hvězdy.

Ve všech stanech už dávno sfoukli lampičky a tu se John posadil, sebral svůj batoh a vylezl ven. Táhl za sebou i spací pytel. Chvilí se přehra-boval pod šatstvem v batohu a konečně našel ten-ký nepromokavý povlak na spací pytel, který ve stanu nepoužíval. Navlékl jej na spací pytel a už ani nepotřeboval podlahový dílec. Pak si vlezl do spacáku, chvilku se vrtěl, než si našel pohodlné místo, aby ho netlačily kosti, a zase se uložil. Batoh, který měl pořád ještě řádně nacpaný, si dal pod hlavu jako polštářek.

„Co to tam děláš?“ ozvala se Zuzana ze tmy.

„Zkouším, jak se nám bude spát bez stanů.“

„Pojďme to vyzkoušet všichni,“ žadonil Roger.

„Cože, ty ještě nespíš?“ zlobila se Zuzana.

„Vidíte ty hvězdy?“ ptala se Titty.

„Ano,“ odpověděl John.

„Jestlipak je také vidí váleční zajatci ze svých cel?“

„Vždyť ani v žádných celách nejsou,“ řekl John.

„Ale když nemohou z domu, kdy chtějí, jistě si připadají jako ve vězení.“

„Dobrou noc,“ řekl John.

„Dobrou noc, dobrou noc, dobrou noc,“ ozvalo se ze tří stanů, v nichž odpočívali badatelé. Čtvrtý stan byl prázdný a John si ležel pohodlně nata-žen ve spacím pytli, s hlavou na batohu, díval se nahoru na hvězdy a vůbec se mu nechtělo spát. Aspoň si myslel, že se mu nechce spát.

Za chvilku začal uvažovat, jestli by třeba ne-usnul, kdyby začal počítat hvězdy. Vždycky ho přece uspalo, když přepočítával ovečky, jak prolézají jedna za druhou plotem. Radívala mu to ma-minka, když byl ještě malý. Stulil se do spacího pytle, až mu z něho koukal jen nos, a začal počí-tat hvězdy v Mléčné dráze. Ale nestačil ani pře-počítat ty větší na trošku širším kousku sou-hvězdí. Možná že mu zavřelo oči to počítání, ale možná že ho tak rychle uspala všechna ta náma-ha, kterou měl celý den se stěžněm, když ho opracovával smírkovým papírem a natíral lněným olejem.

V táboře byl od časného rána čilý shon. Zuzana začala chystat všechno na pochod. Titty se probu-dila s novým nápadem, hned jej prozradila Rogerovi a oba popadli batohy, slíbili, že se zanedlouho vrátí, a rozběhli se do lesa. Tam je potkal John, když se výborně vyspal pod širým nebem a pospíchal s bandaskou dolů k Swainsonům. Všiml si, že sbírají do batohu malé šištíčky. Do údolí Vlačovky se však vrátili dávno před ním, protože John musel nejdříve zajít do Podkoví zá-toky a přetřít ještě naposled olejem stěžen a pak se teprve dát oklikou na statek, vyzvednout mléko k snídani a říct Márince, že až do zítřejšího ve-čera mléko potřebovat nebudou, protože dnes v táboře nepřenocují. „Chci právě zajet na loďce do městečka,“ řekla Márinka a pojmenovala Rio domorodým jmé-nem. „Nepotřebujete tam něco?“

„Nestavíte se náhodou také v Cesmínovém há-ji?“ zeptal se John. „Vzkázal bych rád mamince, aby sem dneska a zítra nechodila. Budeme pryč.“

„Ale jistě, mileráda,“ řekla Márinka. „Počkejte chvílku, půjčím vám kousek papíru a tužku a mů-žete jí napsat, co chcete.“

Ale to už volal z kuchyně pan Swainson a zval Johna dál.

„Márinko,“ křičel, „co že ho necháš stát takhle venku? Jen pojďte dál, mládenče, a posaďte se ke stolu. Jestli si chcete něco napsat, místa tu máme dost.“

John šel dál a popřál oběma starouškům dobré jitro. Márinka vyndala ze zásuvky tužku a list pa-píru a posadila Johna ke kuchyňskému stolu. Po-tom odběhla pro mléko, stará paní Swainsonová šla dál klůčkovou přikrývkou a stařeček se díval na Johna, jak píše, a napůl si pobrukoval a napůl prozpěvoval písničku o jakémsi mládenči, který dává sbohem dívce.

John psal:

Nechod' dnes ani zítra do údolí Vlačovky, proto-že se vydáváme na řeku Amazonku a chceme vy-stoupit na Kančenžangu. Bereme si s sebou spací pytle. Posádka si půjde včas lehnout. Vrátime se zítra. Všechno je v nejlepším pořádku. Stěžen už máme hotový. Dostaneme brzy Vlačovku, a tak musíme vystoupit na Kančenžangu co nejdříve. Moc tě všichni pozdravujeme.

John

Složil lístek a napsal na něj: „Paní Walkerová, Cesmínový háj.“ Starý pan Swainson se na něho celou tu dobu díval. „Že se ale dovedete tou tužkou ohánět,“ řekl mu. „To za mých mladých let nás takhle rychle psát naučili. Ale na zpívání nejste jak ten váš menší bratříček. To je pane zpěvák, ten ano. Ale možná, že to zas neumí tak rychle s tužkou. Jen se podívejte třeba na mne. Já nedovedu psát vůbec. Za posledních padesát let jsem nenapsal jediný dopis. Ale zpívat, to ano. Jak přijde na zpívání...“

John nevěděl, co si počít. Celá výprava čeká na mléko, musí strhnout tábor a vydat se na cestu, a jestli se starý pan Swainson ještě ke všemu pustí

do zpěvu, kdoví kdy mu unikne. Ale naštěstí při-běhla Márinka, vzala si od Johna lístek, dala mu mléko a vystrčila ho za dveře, a to všechno tak rychle, jako by ho vymetla ze statku koštětem. Sám nevěděl, jak se dostal ven, ale moc jí podě-koval a rozběhl se lesní zkratkou do údolí Vlačovky. A ještě když utíkal pryč, dlouho slyšel, jak si stařeček ve stavení prozpěvuje.

Když se John vyšplhal nahoru kolem vodopá-du a pohlédl do údolí Vlačovky, ani nemohl uvě-řit, že je to jejich tábořiště, odkud docela nedávno odešel. Čtyři malé krémové stany zmizely. Zuza-na, Titty a Roger strhli své stany a Johnův také. Bez stanů vypadalo údolí úplně jinak. Zase z ně-ho byla divoká skalnatá roklina jako onoho dne, kdy sem přišli poprvé. Vůbec nevypadalo, jako by tu kdy někdo přebýval, a John věděl, že až se jed-nou vrátí na ostrov Divokých koček, nebude nic na údolí Vlačovky prozrazovat, že tu tábořili ces-tovatelé. První velká voda navzdýcky strhne hráz i jejich koupaliště. Všechno bude vypadat jako kdysi a jejich údolí Vlačovky s čistými upravený-mi stany a veselým ohýnkem mu zůstane jenom vzpomínkou anebo prchavým dojmem, jako by je znal jen z nějaké knížky. Bylo to divné pomyšlení a ne právě moc příjemné. Teď tu však ještě hořel veselý ohýnek a všechno nasvědčovalo tomu, že se čeká jen na mléko a snídani že je hotová.

„Tady je mléko,“ řekl John, „a poslal jsem do Cesmínového háje zprávu, aby maminka věděla, kam se vypravujeme.“

„To jsi dobře udělal,“ řekla Zuzana.

„A napsal jsi jí, aby o tom neříkala jiným do-morodcům?“ ptala se Titty.

„Na to jsem nevzpomněl.“

„Stejně o tom asi nikomu neřekne,“ uvažovala Titty. „Určitě si to nechá pro sebe, dokud nebude vědět, že by nám to nevadilo.“

„Zapíval ti pan Swainson?“ ptal se Roger.

„Ano, ale litoval, že jsi nepřišel ty, zapíval by si rád s tebou.“

„Až se vrátíme, tak tam zajdu,“ řekl plavčík.

„Dneska máme ovesnou kaši,“ hlásila Zuzana. „Čeká nás dlouhá cesta. Nadělala jsem kaše dost, aby si každý mohl přidat. S mlékem nemusíme šetřit. Spotřebujeme je do poslední kapky.“

„Všechno je uloženo?“ ptal se John.

„U Petra Kachny,“ řekla Titty.

„Nejdřív se nasnídáme,“ zasáhl první důstoj-ník. „Do jeskyně se můžeš podívat až potom. Všechno se tam krásně vešlo. Vypadá to ještě pěkněji, než když k nám přišly Amazonky.“

„Je to tam skoro jak v nějakém krá-mě,“ řekla Titty.

„Jenže je tam všechno naše,“ dodal Roger.

Udělal si obrovskou snídani, takovou, jakou se mají posilnit cestovatelé, když se vydávají do ne-známých krajů. Jakživ jim ještě Zuzana neuvařila tolik ovesné kaše a slanina byla osmažená do křu-pavá a bylo jí také dost. A nakonec přišel

jako ob-vykle bochánek se zavařeninou a pořádné hrnky čaje. Než spořádali bochánek, uvařila Zuzana v rendlíku osm vajec natvrdo, aby si je mohli vzít s sebou.

„Já do sebe do pozítřka už nedostanu ani sous-to,“ bránil se Roger, když se bohatě nasnídali a Zuzana jim všem dávala po dvou vejcích, aby si je uložili do vnější kapsy batohu.

„Jen si vajíčka vezmi,“ naléhala Zuzana.

„Ale já je nebudu moct,“ namítal Roger.

„Tak to abys tu nechal i čokoládu,“ řekla Zuza-na, ale to zase Roger nechtěl a honem si uložil vajíčka do batohu jako všichni ostatní.

Pak uklidili do jeskyně ještě pár posledních věcí, které se rozhodli tu nechat. Vzali si s sebou opravdu co nejméně, každý jen spací pytel s ne-promokavým potahem a kartáček na zuby a pro všechny dohromady jeden hrníček a jedno spo-lečné mýdlo. Jídlo si rozdělili a každý nesl něco. Vzali si čtyři bocháňky, dvě masové konzervy, va-jíčka natvrdo, pořádnou zásobu čokolády a pár jablek. První důstojník Zuzana vydrhla chomá-čem vřesu konvici, až nebyla ani trošičku začazená a nemohlo se od ní nic umazat. Víčko si uložila do vnější kapsy batohu, batoh stáhla šňůrou a konvici připjala chlopni, která visela seshora. John měl stejným způsobem nést bandasku a na rozkaz prvního důstojníka ji právě vyplachoval v potoce. Titty a Rogerovi nenaložili nic a ti to jen uvítali, protože si chtěli napéčkovat batohy šiškami. „Na značky,“ vysvětlovala Titty.

„Ale značky se přece dělají proto, aby někdo ji-ný věděl, kudy za námi jít.“

„Chceme podle nich hledat zpáteční cestu,“ vysvětlovala Titty. „Na vřesovišti nejsou žádné stromy, do kterých by se daly udělat zářezy, a pa-pírky za sebou nechávat přece nemůžeme. Ale borové šišky na vřesovišti nejsou, a když si jimi označíme cestu, nemůžeme zabloudit, až se bu-deme vracet z Kančenžangy.“

Zuzana s Johnem dobře věděli, že nemá žádný smysl cokoli Titty vymlouvat, a tak oběma dovo-lili, aby si naplnili batohy až po okraj šiškami, které si donesli z lesa.

Pak ještě všichni zašli do jeskyně Petra Kachny a naposled se tu rozhlédli ve světle svíčkové lam-pičky, kterou rozsvítila Zuzana a postavila na sta-ré místo ve skalním výklenku vedle tří nerozsvícených svítilniček. V jeskyni uložila všechno vý-borně. Po jedné straně stála široká hranice dříví, které už bylo naštípané a nalámané na správnou délku. Na něm ležely ve čtyřech rolech všechny čtyři obytné stany, každý se svým svazkem stano-vých tyčí a sáčkem kolíků. Nic se jim tu opravdu nemohlo stát. Na zem proti hranici dřeva rozpro-střela Zuzana staré podlahové dílce z ložského tábora a položila na ně svinutý zásobní stan, ple-chové krabice s nejdůležitějšími zásobami, re-zervní oblečení a ještě tři plechovky, jednu s ry-bářským náčiním, jednu s Tittinými psacími po-třebami a jednu s knihami, lodními listinami Vlastovky a s tlakoměrem.

„Poslyšte, pane první důstojníku,“ řekl kapitán John, když si všiml poslední krabice, „tohle se mi tu moc nechávat nechce.“

„Přece to s sebou nebudeme brát,“ řekla Zuza-na. „Něco jiného by bylo, kdybychom jeli na pla-chetnici. Stačí, že se musíš nést s kompasem a da-lekohledem. A stejně je to jen na jednu noc.“

„Petr Kachna ti to ohlídá,“ řekla Titty. „On ví, co je to za důležité věci. Bude tu držet stráž s lod-ním papouškem.“

„Měla bys už raději zanést papouška dovnitř,“ řekla Zuzana.

Udělal opravdu všechno, co se dalo, aby se pa-pouškovi v jeskyni líbilo. Dali mu krásný kus sla-niny, aby měl co trhat, zrní asi na tři dny a spous-tu čerstvé vody. Pak mu Titty důkladně vysvětlila, jakou v něj mají důvěru, a že musí také hlídat, aby si Petr Kachna mohl tu a tam odpočinout. Ráda by toho byla ještě spoustu řekla Petru Kachnovi, ale náhodou právě někam odešel. A tak vysvětlila všechno docela jasně papouškovi. Papoušek nadě-lal dnes po táboře víc rámusu než kdy jindy, po-řád volal „Dvakrát dvě, dvě, dvě, krásná Lora, sa-mé dukáty,“ a několikrát divoce zaskřehotal, z če-hož bylo jen patrné, že si dobře uvědomuje, jak se ostatní na něco dychtivě chystají. Ale i když měl klec na pěkném místě, až docela nahoře na na-rovnaných plechových krabicích, ani nehlesl, když ho vstrčili dovnitř. Dával jim jasně najevo, jak jim má za zlé, že s ním tak špatně zacházejí.

„Vždyť se zítra vrátíme,“ domlouvala mu Titty, „a víš přece, že by se ti v horách nelíbilo.“

Papoušek však neřekl ani slovo a v očích měl výraz, který byl mnohem děsivější než všechno, co by byl dokázal vyslovit.

„Nemůžeme ho za žádnou cenu vzít s sebou,“ řekla Zuzana.

Titty prožila strašlivou chvíli - užuž si říkala, že by měla zůstat v táboře a starat se o Petra Kachnu a o Loru, ale pak si to rozmyslela.

„Vždyť v džungli je mnohem větší tma,“ říkala papouškovi, „i v poledne. Tak měj přece rozum.“ Dala mu tři kostky cukru, které si pro něj do po-slední chvíle schovávala, a pak vyběhla do sluneč-ného dne. Hodila si batoh na záda, nacpala si ješ-tě kapsu drobnými borovými šiškami, které se jí už do batohu nevešly, a konečně byla připravena na cestu.

Zuzana sfoukla svítilničku a vyšla za ní. Urov-nala u vchodu do jeskyně velké trsy vřesu, aby jej nikdo neobjevil. Na kamenité půdě nebyly znát žádné stopy vedoucí z jeskyně nebo do jeskyně, které by v měkké trávě určitě vidět byly, a John s Rogerem dohlédli, aby se uklidily všechny drobné ulámané větvičky, které by mohly jeskyni prozradit. A když naši čtyři cestovatelé vylezli po severním úbočí a pohlédli nazpět do prázdného údolí Vlastovky, nenasnědčovalo již nic než zčer-nalé kameny kolem ohniště a bledší místa, kde stávaly stany, že tu býval tábor.

Kapitola XXIII

PO PEVNINĚ AŽ K ŘECE AMAZONCE

Kapitán John si ještě jednou pozorně přečetl zprávu Amazonek. „Píší k severu, ale než se do-staneme tamhle k té skále, musíme jít vlastně k severoseverozápadu.“ Pohlédl na kompas. „Vše-ra jsem si zjistil, že je to severoseverozápad, ale

podíváme se pro jistotu ještě jednou ze Strážní věže.

Všichni se zadívali až seshora z pozorovatelný k Riu a k Cesmínovému háji, ale dneska zřejmě nikdo nebyl venku. Pak se zadívali opačným směrem ke štítu Kančenžangy, která se tyčila vysoko k rannímu slunci. Ani nemohli uvěřit, že se chystají vystoupit až na vrchol té hory.

„Je to opravdu severoseverozápad,“ řekl John, jak si určoval na kompasu směr rozeklaného ska-liska, kolem kterého za nimi přišly Amazonky, když se rozhodly podniknout překvapivý útok na tábor.

„Ale nemusíme jít přece rovnou přes vřesoviš-tě,“ řekla Zuzana.

„Jestli najdeme ovčí stezku, tak ne,“ souhlasil s ní kapitán.

Zahlédli asi tři stezky, které se jim docela za-mlouvaly. John si vybral jednu z nich a za chvilku již slezla výprava ze Strážní věže a vydala se rázně na cestu. Putovala indiánským zástupem po úzké ovčí stezičce ve vřesovišti - první John, za ním Roger, pak Titty a poslední Zuzana.

Dlouho si však to pořadí neudrželi.

„Šetři trochu těmi šiškami,“ řekl první námořník. „Copak má smysl je rozhazovat, když jsme ještě tak blízko pozorovatelný? Budeme je potře-bovat, až se dostaneme do opravdu neznámých krajín tamhle za tou skálou.“

Ale Roger měl kapsy nacpané šiškami k prasknutí, a každých deset kroků se zastavoval a poklá-dal doprostřed ovčí stezky tři borové šišky, jednu nadlouho a dvě do špičky ve směru stezky. Pak se zas samozřejmě musel zastavit a dohlédnout, aby na ně Titty nebo Zuzana omylem nešláply. První důstojník Zuzana musela co chvíli čekat, protože uprostřed stezky klečel Roger a sestavoval značku a nad ním stála Titty a hubovala, že plýtvá šiška-mi, ale přece jen hlídala, aby do nich první dů-stojník nekopl, až půjde kolem. A tak nakonec první důstojník Zuzana nechala prvního námoř-níka a plavčíka, ať si dělají, co chtějí, a vyšlapovala si vpředu, hned za kapitánem.

Ještě dávno nebyli u rozeklané skály, a Roger už měl kapsy prázdné a chtěl si vzít novou dávku šišek z batohu. Titty o tom však nechtěla ani slyšet.

„Tak teď to vidíš,“ řekla Rogerovi. „Když bu-deš takhle šiškami v jednom kuse plýtvat, přijde-me potom na nejtěžší úsek cesty, kde budeme značky potřebovat nejvíc, a nebudeme si moct udělat ani jednu.“

Když plavčík viděl, že má prázdné kapsy, umoudřil se a dohodl se s Titty, že položí jen tu a tam jednu šišku, protože teď už vědí, kudy jít, a mohou je dávat daleko od sebe.

„Vždyť nemusíš dělat pravidelnou šňůru,“ řek-la Zuzana. „Úplně nám postačí, když tu a tam najdeme jednu šišku a poznáme, že jdeme správ-ně.“

U rozeklané skály dohonili ostatní a ohlédli se.

„Až sem jsme nemuseli udělat jedinou znač-ku,“ řekla Titty. „Je odtud vidět na Strážní věž. Značky budeme potřebovat až v místech, kde by-chom bez nich cestu nenašli.“

Otvíraly se však před nimi neznámé kraje.

Od skály, ke které zprvu mířili, se teď vydali, jak jen to šlo nejpříměji, k severu. Kapitán po-hlédl co chvíli na kompas, vybral si vždycky v se-verním směru skalisko, kapradí nebo trs vřesu, pustil se k němu a pak si zas stejným způsobem zvolil další cestu.

Šli teď po širokém hřebeni zvlněného vřeso-viště a často neviděli před sebe na víc než dvě stě tři sta kroků, a někdy ani to ne. Když se však chvílemi octli na samém vrcholu některé z vln, které jako by brázdlily napříč vřesoviště, viděli, jak se hřeben svažuje doprava, a tam zahlédli v dále zelené koruny modřínů a borovic. Někde pod tě-mi lesy jistě leží jezero.

Tu a tam zahlédli, jak i na druhé straně hřebene spadá vřesoviště dolů a i tam se za vřesem rýsují koruny stromů.

Jed-nou spatřili kdesi ve velké dále vodu, ale ani da-lekohledem na ní nevypátrali nějakou loďku.

„Třeba to tam ještě nikdo neobjevil,“ zadoufala Titty.

„Tam letěly včera ty labutě,“ vzpomněl si John.

Vrchy nebyly celé porostlé vřesem. Rozprostí-raly se tu velké porosty vysokého zeleného kapra-dí a krátce spasené trávy, sežehnuté do hněda sluncem. Z trávy i vřesu vystupovala šedivá ska-liska. Kraj tu vypadal, jako by někdo přehodil přes kostru země starou rozedranou příkrývku, vyspravovanou záplatami z vybledlých zelených a rezavě hnědých hadříků, a na nejprošoupanějších místech z ní vyčuhovaly kosti. Vysoko ve vzduchu kroužily čejky a snášely se střemhlav k našim cestovatelům, a pak se zas v letu obrátily, vylétly hned nahoru a hned zase dolů a pokřiko-valy na ně, jako by jim chtěly říct, že tu nemají co pohledávat. Dvakrát nad nimi přeletěla z jednoho údolí do druhého koliha s dlouhým zakřiveným tenkým krkem, nataženým před sebe, a pronika-vě vykřikla. Z vřesu proti nim najednou vyrazili tetřivci, zamávali křídly a zavolali: „Zpátky! Zpát-ky!“

„Ani nás nenapadne,“ řekl Roger.

„Však oni by nás nezaháněli, kdyby věděli,

kam se chystáme,“ řekla Titty. „Myslí si nejspíš, že jim chceme něco udělat. Proto na nás tak křičí.

Jak tak šli, tyčil se stále před nimi, jen nepatr-ný kousek na západ od jejich směru, či po levoboku, jak by řekli, kdyby se plavili na Vlastovce, mo-hutný masív hory, kterou nazvali společně Kančenžanga. Když došli trochu dál na sever, hora se jim před očima měnila. Nebyl to už osamělý štít, a jasně rozeznávali, jak těsně nad lesem, který se rozrůstal dole na jejich svazích, se do ní zářívá hluboká rokle.

Když byla vyhlášena první zastávka, měl už Roger batoh prázdný, a ani Titty nezbylo tolik ši-šek, jako když vyšli.

Dávno již ztratili z dohledu Strážní věž. Na východ od sebe viděli jen valící se vlny vřesu. K západu vřesu ubývalo a vřesoviště jako by pojednou končilo. Cestovatelé měli do-jem, jako by svah před nimi pořád ještě stoupal, ale dobře věděli, že musí nakonec klesnout do údolí řeky Amazonky. Ani konec hřebene už ne-mohl být daleko. Celou cestu šli přes vřesoviště k severu a mohli si to namířit mnohem příměji, než kdyby pluli k Amazonce z ostrova Divokých koček, museli se vyhýbat zátoce Ria a ostrovům a navíc se ještě přizpůsobovat větru. Kapitán se pozorně řídil kompasem, a díky tomu byla jejich cesta vřesovištěm přímá jako let vran.

John to vysvětlil Rogerovi.

„Vrány to mají lepší,“ řekl Roger. „I když pře-stanou mávat křídly, nezastaví se a letí dál. A představ si, kdybychom my přestali hýbat na chvíli nohama. Hned bychom stáli na jednom místě.“

„Nejlepší by bylo zůstat rovnou tady,“ řekla

Zuzana. „Máme tu plochý balvan, který se výbor-ně hodí za stůl. A určitě jsme už za polovinou cesty. Honem shod'te batohy. Každý dostane jed-no jablko.“

„Správně,“ řekl kapitán. „Nesmíme přece dora-zit na místo unaveni. Nevíme ještě, jaké nás čeka-jí úkoly, až dojdeme k řece.“

A tak položili batohy na plochý balvan. Vynda-li jablka a za chvíli by byly poznaly jen ty čejky kroužící vzduchem, že tu odpočívá výprava. Všichni čtyři cestovatelé leželi jak dlouzí tak širo-cí v suché trávě, krmili se, zablábali si oči a dívali se k modré obloze.

Pak se vydali zase na cestu a po půlhodině do-razili na samý kraj vysokého hřebene. Zadívali se dolů do údolí Amazonky. Výběžek hřebene, po němž sem došli, vyčníval dopředu a zakrýval mís-to, kde se řeka vlévala do jezera, přesto však za-hlédli tu a tam v zelených loukách hluboko pod sebou záblesk vody a daleko vpravo, pod úpatím zalesněného hřebene, viděli dlouhý pás světlého rákosí, který se pojednou rozšířoval po obou stra-nách třpytivého jezírka.

„To je určitě ta laguna,“ řekl John. „A Jezerka musí být hned v ohybu za těmihle lesy.“

Neviděli sice, kde se řeka vlévá do jezera, ale jezero samo viděli, široké prostory při jeho sever-ním konci, v místech, kde nikdy nebyli a která si na mapě označili slovem Arktida, a nad nimi vy-soké kopce.

„Rád bych věděl, jestli je některý ten kopec tak vysoký jako Kančenžanga,“ zauvažoval John.

„Žádný nemá takový štít,“ řekla Titty.

„Jsou mnohem homolovitější,“ tvrdil John, který si už Kančenžangu zamiloval jako Vlaštovku, údolí Vlaštovky a ostrov Divokých koček.

Když se podívali na druhou stranu, kde se tyči-la Kančenžanga, viděli, jak se pod vrchem, na němž teď stáli, vine údolí Amazonky a hora je vlastně až za ním. A pod nimi se k loukám dole v údolí prudce svažovaly lesy.

„Víte co, pojďme rovnou k laguně,“ navrhl Roger. „Vždyť víme, že Amazonky bydlí hned u ní.“

„Jsi ty ale ňouma,“ řekl John. „Kdybychom to vzali rovnou dolů a přecházeli přes pole, bylo by nás vidět široko daleko. A potom, kdyby to byla nejlepší cesta, tak by nám o ní Amazonky napsali.“

„Třeba by se zrovna nikdo nedíval,“ řekl Roger.

„Domorodci mají určitě všude rozestavené hlídky,“ ozvala se Titty, „a musíme přece pro tu kánoi.“

Kapitán John znovu otevřel dopis, který dosta-li ukrytý v šípě Nancy Blackettové. Celý si jej tiše pro sebe přečetl a pak pohlédl dolů do údolí k le-sům, které pokrývaly svahy mezi vřesovištěm a loukami.

„Čtyři jedle, tam kde dřív býval les,“ četl na-hlas.

Titty měla u sebe dalekohled a podala mu jej.

„Tamhle naproti to vypadá, jako kdyby tam kdysi býval les,“ řekla a ukázala trochu nalevo, kde vykukovala pod širým vřesovištěm nízká za-krslá křoviska, malé vršíčky z balvanů a kapradí a tu a tam osamělý dub či jasan.

„Tamhle jsou ty jedle,“ zvolal John. „Pojďme. Myslel jsem, že jsou jenom dvě, protože stojí všechny za sebou. Pojďme honem.“

Titty už zbývaly jenom tři šišky. Dala je jednu po druhé Rogerovi a plavčík je pečlivě pokládal na zem, vždycky někam na volné prostranství, kde nic nerostlo, aby byly dobře vidět.

„Najdeme je podle stromů,“ řekla Titty. „Všechny čtyři jedle jsou v jedné přímce se znač-kami, takže je najít musíme.“

První námořník s plavčíkem položili poslední šišku a pádili z kopce za kapitánem a prvním dů-stojníkem, až jim batohy nadsakovaly na zádech.

Trochu pomaleji prošli jen širokým pásem vře-su a pak se zas rychle pustili mezi zakrslými níz-kými keříčky, svěžími mladými stromky, skalisky porostlými kapradím a mechem a mohutnými starými pařezy, které zůstaly trčet v zemi.

„Neutíkejte tak,“ oddechoval Roger.

John a Zuzana byli již daleko před nimi.

Kapitán se však zastavil u čtyř jedlí, které vidě-li z vřesoviště, a vytáhl znovu zprávu.

„Jsou to určitě ty jedle,“ řekl Rogerovi a Titty, jak k němu pádili z kopce. „Tady stojí: ‚Dejte se směrem, kterým ukazují,‘ a ony ukazují dolů z kopce. Jděte pořád kolem kamenné hradby...! Tamhle je ta hradba. Jedle ukazují rovnou k ní.“

Byla to stará rozvalená hradba, stavěná jako všechny zdi ve zdejších kraji z hrubých neopracovaných kamenů a bez malty. Zely v ní velké díry, jak je prorazily ovce, které časem zničí každou zeď, ale i tam, kde z ní už nezbylo nic než hro-mada kamení rozházeného po zemi, bylo znát, že se tu kdysi táhla z údolí vzhůru vřesovištěm ka-menná hradba.

„Pospěšte si,“ řekl John, „ale tiše. Před námi je silnice.“ Dali se kolem staré hradby mýtinou, kde tu a tam ještě stály stromy, a pak do hustého lesa s křovinatým podrostem, který se podobal lesům kolem Podkoví zátoky.

„Tak proto vybraly tuhle cestu,“ řekl John. „Tady nás nikdo neuvidí. Pozor! Poslouchejte! Stát!“

Kousíček před nimi se ozvala automobilová houkačka. Cestovatelé strnuli jak vylekaní zajíci. Houkání zaniklo v dálce a na Johnovo znamení se plížili dále, prodírali se lískovým křovím a roz-valiny staré hradby měli pořád po pravici.

„Stůjte, první důstojníku,“ zašeptal John. „Po-diváme se, jestli je vzduch čistý.“

„Stůjte, první námořníku,“ zašeptala Zuzana a sama se také hned zastavila.

„Stůj, Rogere,“ poručil Roger sám sobě.

„Pst!“ špitla Titty.

Těsně před sebou spatřil John další zeď. Byla v daleko lepším stavu než stará hradba, a také vyšší, a rázem uhodl, že za ní určitě leží silnice. Na jednom místě rozprostíral přes silnici své vět-ve mohutný buk, a John vylezl opatrně nahoru,

natáhl se na vrcholu hradby a celý se schoval v temném bukovém listí. Na silnici nebylo vidět lidi ani vozidla. Za ní ležely nedávno posečené louky. Ty však končily jen pár kroků nalevo, kde začínal další les.

„Ano, tak to uděláme,“ řekl si John. „Přeběh-neme silnici, schováme se v lese a tím lesem půj-deme po kraji polí až k řece. Nancy a Peggy přece psaly, že je to za dvěma lány polí.“

Tiše zahvízdal a vzápětí se někdo dotkl jeho nohy. První důstojník stál vedle něj.

„Přived' ostatní,“ šeptal John. „Musíme přejít silnici.“

Zaslechl jen, jak zapraskala větvička a Roger dost hlasitě řekl: „Tak dobrá.“ A zase ho někdo chytil za nohu. Zapraskala další větvička. První důstojník a posádka stáli těsně u zdi a čekali na rozkazy.

Vtom zaslechl rychlý dusot koňských kopyt, rachocení těžkých kol a veselé pohvizdování, kte-ré přehlušovalo všechnen ten rámus.

V té chvíli jim připadalo úplně zbytečné, aby šeptali.

„Co se to děje?“ ptal se první důstojník.

Po silnici těžce klusali tři koně a táhli dva páry kol, na jakých se vozí z lesa velké klády. Na oji se-děl za strany Márinčin dřevorubec, hvízdal si jak nejhlučnější kos a dělal takový rámus, že mohli docela klidně mluvit. Tentokrát nevezl žádnou velkou kládu a silnice se tu trochu svažovala, a tak tři urostlí koně, zapražení jeden za druhým, klusali jako veliká hřibata a těžká, červeně natře-ná kola za nimi jen drkotala a rachotila. Přejeli kolem s ohlušujícím rámusem a za chvíli zmizeli cestovatelům z očí za dalším ohybem silnice. Ješ-tě dlouho však bylo slyšet jejich kopyta a kola, a někdy i dřevorubce, když pronikavěji zahvízdal.

„Já je viděl dírou ve zdi,“ řekl Roger. „Ta je tu určitě pro zajíce. A je jí krásně vidět. Byl to Má-rinčin dřevorubec.“

„Však jsem si to hned myslela, jak jsem ho sly-šela hvízdát,“ řekla Titty. „A tohle je přece určitě silnice, kterou přecházíme cestou do Podkoví zá-toky. Márinka povídala, že její mládenec vozí ko-lem Jezerky klády z vedlejšího údolí. Škoda že jsem je taky neviděla. Byli to zas ti tři koně jako posledně?“

„Buďte už chvílku zticha, vy dva,“ okřikla je Zuzana. „Neslyšeli jste Johna? Máme být potichu a poslouchat. Musíme se dostat nenápadně přes silnici.“

Ozvalo se tiché žuchnutí, jak se John svalil za zdi do trávy. Na zeď, kde ještě před chvílíčkou le-žel John, teď vylezla Zuzana. John už byl za sil-nicí a hledal vhodné místo, kde by se dalo přelézt přes druhou hradbu. Všiml si, že ze zdi vyčnívá kámen, a rázem byl nahoře.

„Tudy to půjde,“ řekl tiše. „Dobře se tu leze. Poběžte jeden po druhém. Napřed plavčík.“

„Sbohem,“ řekl Roger Zuzaně, když k ní vylezl mezi bukové listí.

„My jdeme také,“ řekla Titty.

Ale Roger už pelášil přes silnici. Doběhl ke zdi a tu se za zátáčkou ozvala automobilová houkač-ka.

„Rychle!“ vykřikl John a podal mu ruku, jak mu chtěl pomoci nahoru. Plavčík se těžce drápal po zdi, mech létal na všechny strany, ale John táhl vši silou Rogera a Roger také dělal, co mohl, a tak se přece jen nakonec vyšplhal nahoru, pře-valil se a spadl do lesa na druhé straně.

„Titty, teď ty,“ řekla Zuzana, jakmile auto zmi-zelo. „Teď je řada na tobě. Honem, než zase něco pojede.“

Titty sklouzla dolů z temného bukového listí.

„Ještě chvílíčku,“ řekla. „Musíme udělat po-slední značku. Na zpáteční cestě aspoň budeme vědět, kde přelézt zeď. Takových stromů, jako je ten buk, může být kolem spousta.“

Vytrhla trs trávy a pevně ji zastrčila mezi dva kameny asi v polovině hradby.

„Jestli tu polezeme zpátky,“ řekla, „najdeme na druhé straně pěkný stupínek.“

„Hod' sebou, Titty,“ zavolal John a první ná-moňník už utíkal přes silnici, v mžiku se pře-houpl přes zeď a octl se v lese u plavčíka, kterému se ještě trochu klepala kolena a byl celý udý-chaný.

„Jestlipak neměli v tom autu zvědy?“ napadlo Rogera.

„Stejně by nic neviděli,“ ozval se rovnou nad ním ze zdi John. „Hej, Zuzano, tady se leze nej-snadněji.“

Teď už jim nestálo nic v cestě a rozběhli se k řece. Když pohlédli z lesa přes louky, hned ře-ku viděli. „Tamhle za dvěma lány polí,“ řekl John. „A někde tu má být ta kamenná stodola a potom dub.“

„Tamhle je kamenná stodola,“ zvolala Zuzana. „Rovnou před námi, v tom cípu pole, až na kraji lesa.“

Stromy tu nerostly moc hustě, a když došli cestovatelé ke stodole, dělil již les od rákosí na břehu řeky jen proužek zelené trávy.

„A tamhle je ten dub,“ řekl John. „Počkejte tu chvíli, půjdu na výzvědy.“

Ostražitě se plížil lesem a rozhlížel se na všechny strany.

„Vzduch je čistý,“ zavolal a všichni čtyři cesto-vatelé se horempádem rozběhli k mohutnému stromu na samém kraji řeky.

„Amazonka,“ pravila Titty slavnostně. „Měli bychom se k ní vrhnout a pít vodu z dlani, aby-chom si zchladili vyprahlá hrdla.“

„Ale proč?“ divila se Zuzana, „vždyť jsi jedla před chvílí jablko.“

Ale Titty si přece jen nabrala vody a nalila si ji do úst.

„Opravdu je to sladká voda,“ řekla Rogerovi. „Přece jen jsme dorazili k největší řece pevniny.“

„Vážně?“ řekl Roger. „Ale kde je ta loďka?“

John a Zuzana již hledali válečnou kánoi v rá-kosí po obou stranách velkého stromu.

„Třeba se nedostaly ven a nemohly ji přivést,“ řekl John.

„Už ji vidím,“ vykřikl Roger. Zalezl dolů pod větve dubu, až dosáhl na jeho mohutný kmen. Na druhé straně se větve skláně-ly daleko nad řeku a jejich konečky se lehce dotý-kaly hladiny. A tam pod větvemi, přivázaná ke stromu a

schovaná, že ji nebylo skoro vidět z řeky ani ze břehu, ležela na vodě dlouhá a úzká domo-rodá veslice.

„V takových věcech jsou Amazonky nepřeko-natelné,“ řekl John.

„Vždyť to není válečná kánoe,“ podivil se Ro-ger. „Je to úplně stejná loďka, jako má kapitán Flint, nebo jaká je v Cesmínovém háji.“

„Bude to asi ta veslice, jsme viděli loni v loď-nici,“ řekl John. „Ale schovaná je senzačně.“

Vyšplhal se po větvi dubu, odvázal poutači la-no, slezl zase dolů a vytáhl loďku na břeh.

„Je to určitě jejich loď,“ řekl. „Má na zádi nápis Jezerka. Rychle nastupovat. Vy si vlezete na zád, první důstojníku. Necháme se unášet proudem. Já si sednu k veslům na přídi.“

Vzápětí se už čtyři cestovatelé krčili v loďce, zachytávali se dubových větvíček, které je hladily šelestícím listím po hlavě, a opatrně vyplouvali s loďkou na řeku.

„Ještě že nenosíme nic na hlavě,“ řekl Roger. Kousek po kousku vyprošťovali veslici ze zajetí větví. Jakmile se octli na řece, vyndal John zase vesla. Tu a tam trochu zabral, aby loď plula po proudu, a voda je tiše nesla mezi dvěma vlníci se stěnami světle zeleného rákosí.

Kapitola XXIV

JAK V PRAVÉ POLEDNE HOUKALA SOVA

První námořník Titty plula po řece Amazonce poprvé v životě. Ostatní tři poznali řeku již loni, když veslovali za temné noci do laguny, zatímco Nancy a Peggy se plavily na ostrov Divokých ko-ček, kde zůstala sama na hlídce Titty. Ale ve tmě si člověk řeku moc neprohlédne, a tak byli rádi, že ji vidí za bílého dne. A měli velkou radost, že jsou zase na lodi, i když to není žádná plachet-nice, ale pouhá válečná kánoe, která vypadá úplně jako obyčejná veslice domorodců. Brzy je omrže-lo nechat se jen tak unášet proudem, a John oto-čil loďku, přesedl si na střední sedačku a dal se rázně do veslování. Roger se usadil na svém místě na přídi a Zuzana volala: „Zaber doprava!“ nebo „Zaber doleva!“, takže John mohl klidně veslovat a nemusel se ohlížet, a přece nenarazil špičkou válečné kánoe do rákosí.

„Přes to vřesoviště jsme ani nešli moc dlouho,“ řekl John..

„Přes pusté horské pláně,“ opravila ho Titty ti-še. Seděla na zádi vedle prvního důstojníka, dívala se k hřebenům vřesoviště, po nichž sem putovali z údolí Vlaštovky, a pátrala očima po kousíčkách luk, které bylo vidět mezi rákosím.

„Opravdu jsme to stihli rychle,“ řekl John. „Ale Nancy a Peggy chtějí, abychom si co nejvíc pospíšili.“

„Už jsme v laguně,“ hlásila Zuzana, a opravdu, loďka vklouzla do jezírka, které bylo skoro celé porostlé širokolistými lekníny. I ve dne bylo těžké uhlídat vesla, aby se o ně nezachytávala.

„Měli jsme ale štěstí, že jsme se odtud tehdy v noci dostali,“ řekl John.

Pluli stále říčním průlivem, který se vinul mezi lekníny, a tak přepluli lagunu. Rákosí se před ni-mi zase z obou stran sevřelo a octli se opět na úz-ké řece. Na pravém břehu spadaly stromy až k sa-mému okraji vody.

„Pomalu,“ řekl první důstojník. „Ještě chvíli a mohli by nás zahlédnout z domu. Už vidím střechu. To je určitě ten les, o kterém Amazonky psaly.“

John se ohlédl, uložil pravé veslo do lodi a jemně zabral levým nazad. Válečná kánoe se rychle stočila, s tichým zasvištěním vklouzla do rákosí a pronikala jím dál a dál, až dokonce i Zu-zana a Titty, které seděly na zádi, byly úplně ob-klopeny rákosím. Pak se zarazila. John si stoupl a začal odrazet loď veslem jako tyčí. Popojeli kousek rákosím, pak ještě docela maličké kousek, a nakonec se John zeptal: „Doskočil bys na břeh, Rogere?“

Plavčík skočil a lodí to na zádi pořádně škublo. Ještě jedno škubnutí, a to už se napjalo poutači lano a Roger povytáhl špičku lodi na mírně svaži-tý břeh.

Kapitán John si ještě naposled přečetl zprávu od Amazonek. Pak ji podal prvnímu důstojníkovi.

„Co kdybych upadl do zajetí,“ řekl. „Byla by přece věčná škoda, kdybych ten dopis musel spolknout.“

Vystoupil na břeh.

„Připravte se, ať můžete rychle odrazit od bre-hu,“ uděloval ještě rozkazy. „A kdyby vás někdo napadl, plujte rychle na druhou stranu řeky. Loď za žádnou cenu neopouštějte. Zůstaňte pořád v lodi anebo těsně vedle ní. Patrně uslyšíte za-houkat sovu. Ale ať slyšíte, co chcete, nechodte za mnou. Správně, Rogere, poutací lano nepřivazuj. Musíš být pořád připraven, abys mohl loď rychle odrazit a skočit do ní.“

A s těmi slovy zmizel.

První důstojník Zuzana si připravila vesla, ale položila si je do loďky, aby se jí nezachytla v rá-kosí, kdyby museli v rychlosti odrazit. Pak se za-šla podívat na břeh, jestli tam plavčík sedí v su-chu a nemá namočené nohy, protože rákosí bylo tak husté, že z loďky na Rogera neviděla. Naslou-čala, nezapraská-li někde větvička nebo nezašustí-li loňské listí, které by jí prozradilo, kam až se dostal kapitán. Ale neozvalo se vůbec nic. Stromy v lese rostly těsně na sobě a byly košaté, s prople-tenými větvemi. Snadno by se jimi mohli připlí-žit domorodci, dostat se docela blízko ke břehu a najednou vyrazit a zmocnit se loďky. První dů-stojník proto pokládal za nejrozzumnější, aby zů-stali všichni na palubě. Roger zjistil, že lano je dost dlouhé, aby je mohl obtočit kolem jednoho trsu trávy, a ještě mu dosáhne na příd, takže si může klidně sedět v loďce, držet lano za konec, a kdyby bylo zapotřebí, honem je pustit. Zatím dostali všichni svůj přiděl čokolády.

„John už je aspoň deset minut pryč,“ řekl prv-ní důstojník.

„Skoro hodinu,“ řekl Roger.

Najednou zaslechli soví zahoukání. „Hú, hú, hú. Hú, hú, hú.“ Ozývalo se z velké dálky od řeky.

„Ten ale krásně houkal,“ řekla Zuzana. „Ještě nikdy jsem ho tak houkat neslyšela.“

„Každý by řekl, že to houká opravdová sova,“ dodala Titty.

„Některé sovy tak krásně nehoukají,“ tvrdil Roger. Chvilku bylo ticho. Pak zaslechli opět soví zahoukání, někde hodně daleko, ale jakoby zase trochu jinde, a pak se najednou rozhostilo ticho.

„Co jestli padl do nějaké léčky,“ napadlo Titty. „Nemáme mu jít na pomoc?“

„Říkal přece, ať zůstaneme u člunu. Možná že to bude muset vzít pěknou oklikou, než se sem vůbec dostane.“

Seděli tiše, poslouchali a báli se i vydechnout. Dlouho bylo úplné ticho. Pak zaslechli, jak za-praskala větvička, na břehu se ozvaly kroky, vzá-pětí se rozhrnulo rákosí a před nimi stál John.

„Tak co?“ ptal se. „Už jsou tady?“

„Ne,“ řekl Roger.

„Ale už jdou. Aspoň si myslím, že jdou.“

„Viděl jsi je?“ ptala se Zuzana.

„Nebyly za mřížemi?“ chtěla vědět Titty. „Ne-bo už uprchlý z vězení? A John, prosím tě, neví-děl jsi ještě někoho?“

„Pst,“ zarazil ji John. „Poslouchejte!“

Chvilku poslouchali, ale neslyšeli nic.

„Bylo to strašné. První, koho jsem viděl na trávníku před domem, byl kapitán Flint, paní Blackettová a prateta...“

„Nebylo jí nic?“ vyzvídala Titty.

„Samozřejmě že ne. Chodila po trávě a pořád na něco ukazovala hůlkou. Na co to ukazuje, jsem neviděl. Tak jsem se plížil dál lesem, až jsem se přikradl za dům. A potom jsem zahoukal.“

„To jsme slyšeli,“ řekl Roger.

„V tu ránu vykoukla nahoře z okna Nancy a položila si prst na ústa, jako by mi chtěla naznačit, že mám být zticha. Potom jsem zahlédl, jak se Nancy a Peggy plíží zadními dveřmi z domu. Musel jsem tedy znovu zahoukat, čistě jen aby věděly, kde jsem. Jenomže když mne zaslechly, upalovaly, jako kdyby za nimi hořelo.“

„Jestli tě viděly a slyšely tě houkat, tak už se nemusíme o nic starat,“ řekl první důstojník. „Dobře vědí, kde jsme, protože jsme udělali všechno přesně tak, jak nám napsaly.“

„Doufám, že se ještě něco nestane,“ řekl John. „To sovi houkání slyšeli určitě i všichni ostatní.“

„Houkal jsi senzačně,“ řekl Roger.

„Co to?“ zarazil se John.

Lešem se blížily kroky.

„Vždyť jsou to ony!“

Náhle však zaslechli ještě jiné kroky, mnohem těžší. Kdosi sem rychle běžel, a tu se pojednou za stěnou světlého rákosí a temně zeleného listí ozvalo vykviknutí, které zas rázem umlklo.

„Pst! Ty káčo!“ To byla jistě Nancy a pak se ozvala už mnohem mírněji. „Přicházíš jako přítel, či nepřítel, strýčku Jime?“

„Něco mezi tím,“ odpověděl kapitán Flint.

„Skrýjte se! Skryjte se!“ zašeptal John a všichni čtyři cestovatelé se skrčili ve člunu. Hlasy za-znívaly docela zblízka, tak asi na krok od nich.

„Něco mezi tím,“ opakoval kapitán Flint. „Ne-vím, co máte za lubem, a ani se vás raději nebudu ptát. Ale něco určitě v plánu máte a chci vám jen připomenout, že jestli se do půl šesté nevrátíte, bude to od vás vůči mamince a mně moc ošklivé. Pamatujte si, že prateta už je tu poslední den. Do půl šesté vás budu krýt a vozit ji po vyjíždkách. Ale jestli nebudete doma, než se vrátíme, tak to sám určitě nenapravím.“

„Čestné pirátské slovo! Přijdeme včas.“

„Tak dobrá,“ řekl kapitán Flint. „A ještě něco. Vaše spojence jsem neviděl a raději je ani vidět nechci, ale kdybyste s nimi čirou náhodou mluvi-ly, vyřídte jim ode mne, že když už chtějí někomu dávat v pravé poledne znamení, usnadnili by svým přátelům vysvětlování, kdyby si místo sovy vybrali kosa nebo sojku. Prateta Marie už chce psát přírodovědeckému muzeu. Prý ještě jakživa neslyšela v poledne sovu. Domluvte se s nimi, ať je to příště raději sojka. Moc mi tím usnadní si-tuaci.“

„Pojď se na ně aspoň podívat,“ promluvila zase Nancy. „Určitě jsou docela blízko.“

„Mně je úplně jedno, kde jsou. Raději o nich nechci vědět. Mám takhle špatné svědomí kvůli tomu sovímu houkání a to už raději ani nemlu-vím o Casablance.“

Zaslechli, jak se Nancy zasmála, a pak už slyše-li jen vzdalující se kroky kapitána Flinta.

John proskočil zase rákosím na břeh. Větve se rozhrnuly a z lesa se sem prodírala Nancy s vel-kým rybářským košíkem přes rameno a první dů-stojník Peggy s bílým porcelánovým džbánem.

„Výborně, kapitáne,“ zvolala Nancy, jak spatřila Johna. „Dorazil jste přesně na správné místo. Os-tatní jsou tu také? Ahoj, první důstojníku. Slyšeli jste, jak můj první důstojník zrovna vyjel? Je to ale káča, co? Vždyť ji mohl kdekdo slyšet. Ahoj, Rogere. A jak se daří vám, první námořníku? Ale teď už všichni na loď! Nesmíme ztratit ani minu-tu. Slyšeli jste, co říkal kapitán Flint?“

„Co to povídal o té Casablance?“, ptala se Titty.

„O to teď nejde. Myslím, jak říkal, že máme být v půl šesté doma. A to opravdu musíme, tak-že vám sotva stačíme ukázat, kudy jít. Pojď, Peggy. A opatrně s tím grogem!“

„Tak se s ním nes sama,“ řekla Peggy. „Je hroz-ně těžký. A nemusíš pořád vykládat, jak jsem vy-jekla. To by byl vyjekl každý. Už jsem si myslela, že je s námi konec.“

„Tím spíš jsi neměla křičet,“ vytkla ji Nancy. „S tebou už je ta potíž, že nikdy nevíš, kdy zavřít zobák.“

„Ale vím.“

„Ne, nevíš. Málem jsi už vyjekla při té Casablance, a to bys to byla pěkně zavařila strýčkovi Jimovi a mamince.“

„A kdo dělá teď plno rámusu?“

„To máš pravdu zas ty,“ řekla Nancy už mno-hem tišeji. „Ale radši vyrazíme, kapitáne John. Nechtěla bych zažít tu hrůzu, kdyby se prateta domákla, že tu jste.“

„Tak všichni nasedněte,“ řekl tiše John.

Zuzana, Titty, Roger, Nancy a Peggy se rozsadili po zádi a uprostřed lodi, kam se zrovna kdo vešel. John odrazil z přídě veslem. Válečná kánoe, která teď byla řádně přetížena a vypadala víc než kdy jindy jako docela obyčejná veslice, prorazila rákosím a vyplula po proudu. Teď zase vyjekla Nancy.

„Tisíc láter!“ řekla. „Vyndejte vesla. Ale rychle! Ještě kousek a jsme pod lesem, a tam na nás bude vidět z trávníku.“

Zoufale se snažili vyndat co nejrychleji vesla a jedno z nich plácl do vody, až to nahlas zacákalo. Vtom však zakvákala Peggy ja-ko kachna a opravdu tak věrně kachnu napodobila, až se Roger rozhlédl, přesvědčen, že někde z rákosí vyletí kačena.

„Výborně!“ pochválila sestru Nancy. „Kachny dokáže naše Peggy napodobovat skvěle. A často se nám to moc hodí.“

John už měl vesla zasazená do havlinek a ostře zabral. Válečná kánoe vyplula opět proti proudu kolem lesnatého břehu.

„Teď jsme vyvázli jen o vlasek,“ řekla Nancy. „Určitě by nás byli z trávníku zahlédli.“

„Co to tam dělají na té trávě?“ ptal se John. „Prateta pořád do něčeho píchala a ukazovala to paní Blackettové.“

„To byly asi sedmikrásky,“ řekla Nancy. „Pořád kvůli nim maminku komanduje. Dřív prý na trávníku žádné nerostly, a teď je jich tam plno, a jak si jen vyjde s maminkou do zahrady, dělá jí kvůli nim v jednom kuse kázání.“

„Kvůli sedmikráskám?“ ptal se Roger a jen kulil oči.

„Nenechá toho jediný den,“ řekla Peggy. „A vždycky vykládá to samé. Jako kdyby za to ma-minka mohla.“

„Přímě proti proudu, kapitáne Johnne,“ radila Nancy.

„Ale co to povídal kapitán Flint o té Casablance?“ ptala se Titty znovu.

„To se zachoval opravdu slušně,“ uznala Nancy. „Nebýt jeho, vůbec jsme se sem nedostaly, vy byste se za námi vydávaly nadarmo a ze všeho by sešlo. Ani si nedovedete představit, co jsme zažily za těch posledních pár dní...“

„Bylo to moc zlé, když jste se vrátily tehdy ve-čer, jak jsme se dívali na ty psy?“ ptala se Zuzana.

„Strašné,“ řekla Nancy. „Všechny vycházky za-raženy. Přístup k loděnici zakázán...“

„Chtěly jsme vylít vodu z Amazonky a musely

jíme vylézt z postele, vykrást se z domu a udělat to v noci,“ vyprávěla Peggy.

„A nesměly jsme se s vámi vůbec sejít,“ řekla Nancy. „Proto jsme musely poslat tu zprávu tak tajně...“

„A když jsme se tehdy vracely z loděnice, stalo se něco strašného,“ svěřovala jim Peggy. „Dělaly jsme, že prateta je pohanská bohyně, a ona se po-dívala z okna a zahlédla nás, zrovna když jsme si myslely, že spí, jak se klaníme ve světle měsíce pod okny její ložnice.“

Titty je obě přerušila.

„Nebylo pratetě špatně, když jste se tehdy ve-čer vrátily z údolí Vlastovky?“

„Špatně?“ zvolala Nancy. „Špatně? V životě jí nebylo líp. Udělala největší skandál od té doby, co sem přijela. Ale proč se tváříte tak spokojeně, první námořníku?“

„To nic,“ řekla Titty. „Jen vyprávějte dál o té Casablance.“

„Hned k tomu dojdou,“ řekla Nancy. „Buď už, prosím tě, chvilku zticha, Peggy. Víte, nejdůležitější je, že prateta zítra odjíždí...“

„Vážně?“ vykřikl John a v tu ránu přestal ves-lovat.

„Ano. Ale vesluj dál. Musíme urazit ještě pěkný kus, než budeme v bezpečí. Odjíždí zítra. A uvidíme ji až napřesrok. A možná že ani to ne, protože třeba přijede, až budeme pryč ve škole.“

„Hurá!“ jásal Roger.

„Pst!“ napomínala ho Zuzana.

„Chtěla, abychom s ní dneska odpoledne jezdily po jejích návštěvách na rozloučenou. Zrovna když všechno tak klapalo. Už jsme vám poslaly v šípě tu zprávu, včera v noci jsme se dostaly z domu a schovaly loď pod dubem, řekly jsme kuchařce, že přijedete, a ona nám udělala tolik grogu, že by se v něm utopil admirál, napěchovala nám tenhle košík jídlem, abychom si ho mohly jen sebrat, a ona o tom jako nevěděla. Jenže pra-teta se určitě dovtípila, že se někde chystáme. Proto chtěla, abychom si s ní odpoledne vyjely. A my čekaly, že už každou chvilku zahoukáte. To jsme jí samozřejmě povídat nemohly, a tak jsme musely prostě říct, že se nám nechce, a ona se hrozně nafoukla a že prý neslyšela za celou tu do-bu, co u nás je, abychom přednášely nějakou básničku, a protože je u nás poslední den, že se snad můžeme něco za odpoledne naučit, a večer, až se vrátí z vyjížďky, rozdá všem svým známým vizit-ky a oznámí jim to dobrou novinu, že hodlá ko-nečně zmizet, že jí máme tu básničku přednést.“

„Vypadalo to s námi úplně zoufale a beznadějně,“ řekla Peggy.

„Povídala, že maminka a strýček Jim se učili každý týden jednu báseň, což my už věděly, pro-to-že nám vyprávěli, co to bylo za hrůzu, a potom se našťěstí zeptala strýčka Jima, co bychom tak nejspíš mohly přednést. A on nás vysvobodil a řekl, že Casablanku, a maminka musela rychle vyběhnout z pokoje.“

„Ale jak to, že vás tím vysvobodil?“ divila se Titty. „Vždyť je to strašně dlouhá báseň.“

„Protože my už ji umíme a strýček Jim to vě-děl. Musely jsme se ji učit ve škole.“

„Nahořící palubě plavčíků stál zlodis věna živ už stál sám,“ drmolila Peggy.

„A tak byly všechny její temné pikle zmařeny,“ řekla vítězoslavně Nancy, „a my jsme přece jen tady.“

Kapitola XXV VZHŮRU PO ŘECE

Nad lagunou byl proud již prudší a John začal li-tovat, že je válečná kánoe tak hluboko ponořená ve vodě. Všiml si, jak se Nancy dívá na rákosí u břehu řeky, a věděl, že si asi v duchu říká, jak pomalu plují. Ale to už se Nancy ozvala: „Víš, ješ-tě nejsme v bezpečí. Vezmeme raději další vesla a trochu tu loď popoženeme. Prateta tudy pojede na druhý konec jezera a přejede přes řeku po Panském můstku. Měli bychom od něj co nej-rychleji zmizet, aby nás neviděla. Kdyby nás

tady s vámi zhlédla, až si to pofrčí kolem kočárem, tak to odnese ne jen my, ale i maminka a strýček Jim.“ Po těchto slovech se Nancy opřela do vesel s Johnem, Peggy jim radila, na které straně víc zabrat, a pluli vzhůru po řece tak rychle, jako by tu ani nebyl žádný proud.

„Co budeme dělat teď?“ zeptal se Roger. Peggy mu chtěla odpovědět, ale Nancy ji zarazila.

„Počkej, až budeme u prvního vodopádu,“ řek-la udýchaně. „Při veslování se nemá mluvit o dal-ších plánech. Jak potom my k tomu přijdeme?“

Válečná kánoe rychle plula proti proudu a pro-plula kolem velkého dubu.

„Kdybych byl nevlezl pod ty větve, tak jsme loď vůbec nenašli,“ kasal se Roger.

„Je to nejlepší skryš na řece,“ řekla Peggy. „Jednou, když jsme byly ještě docela malé a shá-něla se po nás chůva, jsme si pod ten dub vlezly do vody a seděly jsme tam jako hroši, jen hlava nám koukala ven, a ona přeběhla těsně kolem stromu a vůbec nás neviděla. Ale nedovedete si představit, jak jsme se nadřely, když jsme sem včera v noci chtěly tu loď dovézt a přivázat ji ve tmě pod strom.“

„To jste to dělaly v noci?“ podivil se Roger.

„Samozřejmě,“ řekla Peggy. „Zabrat doprava, zabrat doleva.“

Nad dubem se řeka stáčela a potom již tekla rovně. U břehu nerostlo žádné rákosí, jen nízké keřky, a na konci toho rovného úseku řeky stál široký klenutý kamenný most, po němž vedla sil-nice k hornímu konci jezera.

„Proplujeme pod tím mostem?“ ptala se Titty.

„S takovou lodí?“ divil se Roger.

Nancy se rychle ohlédla, ani nepřestala rázně veslovat a vysvětlila všechno Johnovi.

„Proti proudu pod mostem moc rychle neproplujeme,“ řekla mu, celá udýchaná. „Musíme si to k němu nabrat co nejprudčeji a pak zvednout vesla do loďky a odstrkovat se rukama. A jak bu-deme mít zase dost místa, honem vesla vyndáš a budeš co nejrychleji veslovat. Až bude načase uložit znovu vesla do loďky, Peggy vykřikne. Ona už se tu vyzná. Kolikrát jsme tu propluly samy. Ale když někdo v pravou chvíli zavolá, jde to mnohem snáz. A teď se do toho pořádně opřete.“

Až dosud veslovala Nancy rázně a rychle, ale teď zabírala ještě ostřeji. Pro Johna nebylo na-štěstí takové tempo nic nového, takže jí stačil. Cá-kali vesly požeňnaně, ale na tom teď nezáleželo. Rozhodující byla jen rychlost.

Roger vzrušeně povstal, ale jak oba kapitáni znovu zabrali, loďka sebou tak trhla, že zase prudce dopadl na dno a první důstojník Zuzana ho ani nemusela napomínat, aby klidně seděl.

„Napravo!... Napravo!... Rovně... Nalevo... Ještě kousek. A už jedeme rovnou pod most...“ Peggy vykřikovala své rozkazy: „Ještě dvakrát zabrat... Vesla do loďky!“

Poslední slova zaslechl John již ve stínu mos-tu. S velkým rachocením a boucháním vyzvedli všechna čtyři vesla z havlinek a uložili je v loďce.

„Rychle! Rychle!“ křičela Nancy. „Ať se neza-stavíme!“ Postavila se v loďce, trochu se přikrčila a zachytávala se v klenutém mostním oblouku jednoho kamene po druhém.

John dělal také, co mohl.

„Odrážejte loď,“ volala Nancy. „Ať nám zase necouvne nazpátek.“ Příd lodí už vyjžděla kou-sek po kousku za most. John už byl opět na vol-ném vzduchu.

„Jak to jen půjde, rychle vyndejte vesla,“ křiče-la Nancy. „Honem! Loď se nám otočí. Zarážte ji. To nevádí.“ (Jedno veslo narazilo listem do ka-menné stěny.) „Zaber, John! Prima! Výborně! Už jsme za mostem.“ Nancy nasadila střelhitě vesla, mrkla po listech Johnových vesel, vyrovn-la si s nimi svoje a při příštím tempu už zabírala stejně rázně jako on. „Jak je takhle velká voda, vesluje se strašně těžko. To je všechno tím, že včera v noci tolik přšelo.“

„Máš strašně zakrvácenou ruku,“ řekla jí Zuza-na.

„To mám,“ uznala Nancy. „Stává se mi to často. Některé ty kameny jsou hrozně ostré. Ale už jsme skoro na místě a pak si to vyčistím. Dokud nejsme za tímhle ohybem, nemůžeme zastavit.“

Reka se opět stáčela. Most se jim skryl za stro-my. Zaslechl hukot čerící se vody. Kousek před nimi končila klidná hladina, na balvanech se bíle pěnila voda a začínala tu řada malých vodopádků, označujících předěl, kde se horská bystřina měni-la v tichou říčku a vinula se lučinami k jezeru.

„První vodopád,“ hlásila Peggy.

„Tudy se přece nedá veslovat,“ řekl Roger.

„Také to nikdo nebude zkoušet. Přistaneme tu. Hned u peřejí. Na druhé straně je vír.“

Nancy se ohlédla.

„Teď jsme z nejhoršího venku,“ řekla. „Uložte si vesla do loďky, kapitáne Johne. Dobře to tu znám. Zajedu ke břehu sama.“

John uložil vesla do loďky a kapitán Nancy veslovala dál, pořád blíž a blíž k několika zpěně-ným vodopádkům. Tu náhle dvakrát prudce za-brala, co jí jen síly stačily, nazvedla vesla vysoko z vody a loďka rychle proplula mezi dvěma balva-ny. Nancy zase dvakrát zabrala, a když byli už tak blízko vodopádům, že John na přídí cítil, jak mu zalétá do tváře studená sprška, přeplula loďka malou tišinu a pomalu přistála u skály na levém břehu řeky.

„Vyskočte, kapitáne,“ vykřikla Nancy hlasitě, aby ji John slyšel i v tom hukotu zpěněných vod. „Vyskočte. A přivažte loďku tamhle k tomu ma-lému jasanu. A vy na zádi, zachyťte se někdo ská-ly, nebo nám loďka ještě sklouzne pod vodopád. Jednou se nám to stalo a pěkně si přitom nabra-la.“

John už byl na břehu s poutacím lanem v ruce. Zuzana se ještě včas zachytla skály a držela se jí, dokud Nancy nevyskočila za Johnem, a Peggy jí hodila lano a přivázala je ke kroužku na zádi. Za chvilku už byla válečná kánoe z Jezerky připoutá-na u skály, poutačí lano měla obtočené kolem malého jasanu a dlouhé vlečné lano uvázané ze zádi kolem velkého kamene.

„A teď se dáme do nákladu,“ volala Nancy ve-sele a Zuzana, Roger, Titty a Peggy udělali řetěz a podávali na břeh batohy Vlastovek a velký prou-těný rybářský koš a porcelánový džbán, který zas patřil Amazonkám. John a Zuzana byli rádi, že mají tuto část vý-pravy šťastně za sebou. Na Amazonkách jim pře-ce jen bylo něco dost těžko pochopitelné. Mají přece zakázáno stýkat se v Vlastovkách, nesmějí se ani dotknout svých lodí a přiblížit se na krok k loděnici, a kromě toho by zrovna měly někde vážně sedět a učit se nahlas nějakou básničku. A ony se naopak s Vlastovkami domluví, pošlou jim šíp se zprávou ze člunu, na němž se veze na výlet jejich nepřítel, za nejčernější noci se odkradou do loděnice, jednou, aby vylily vodu z loďky, a podruhé z mnohem vážnějšího důvodu, aby vy-vezly veslici vzhůru po řece a schovaly ji pod du-bem. A teď si tu dělají zrovna to, o čem se prateta pevně rozhodla, že jim nesmí trpět. Samozřejmě, kapitán Flint a paní Blackettová jsou zřejmě v hloubi duše při Nancy a Peggy. Ale stejně je je-nom dobře, že už propluli s lodí pod mostem a zmizeli za ohybem řeky, než projela kolem pra-teta. Co by si asi řekla, kdyby viděla spojení, jak svorně veslují po řece? Těžko by to všechno vy-světlovali, a ať by si o tom paní Blackettová mys-lela, co chtěla, vznikly by z toho jen samé nepři-jemnosti, a maminka tam daleko v Cesmínovém háji by jistě nebyla nijak ráda, kdyby se její děti do něčeho takového zapletly. Zuzana už téměř li-tovala, že se vůbec na tuhle výpravu vydali. Copak Nancy nemohla aspoň den počkat, když už prate-ta odjíždí? John samozřejmě věděl, že něco takového by Nancy ani nebylo podobné. Titty si tako-vé starosti nepřipouštěla. Bylo jí především jasné, že její čarování s lojovou svíčkou pratetě nikterak vážně neublížilo a že maminka a Zuzana měly pravdu. A přece se prateta rozhodla, že odjede. Co jestli s tím má lojová svíčka přece jen něco společného? Hrozně ráda by se byla zeptala, jestli se prateta chystá k moři anebo jenom do nějaké-ho obyčejného městečka. Roger si po celé té vzrušující cestě dolů do Jezerky, po únosu Amazonek, plavbě pod mostem a přistávání u vodopá-du najednou uvědomil, že by bylo načase oběd-vat. A samozřejmě že si to nenechal pro sebe.

„My už obědvaly,“ řekla Peggy.

„Ale my ne,“ nedal se Roger.

„Tak jsme toho moc nesešly,“ řekla Peggy. „A klidně se do nás ještě něco vejde.“

Když Nancy vybalovala velký rybářský košík, moc toho nenamluvili. Cestovatelé z Vlastovky dnes snídali brzy. Šli pěšky z údolí Vlastovky až k řece Amazonce a snědli cestou každý jen jedno jablíčko a kousek čokolády. U velkého dubu se ani nezastavili a nenajedli, protože je hnál strach, že by ještě mohli něco pokazit, a tak hned zase odrazili a pluli dolů k Jezerce. Ale jen pomysleli na jídlo a viděli, jak je Nancy vyndává z košíku, dostali na ně strašnou chuť a neměli na nic jiného ani pomyšlení.

První důstojník Zuzana chtěla otevřít jednu z jejich dvou masových konzerv, ale Nancy o tom nechtěla ani slyšet.

„Však se vám bude hodit, tam kde budete pře-nocovat,“ řekla. „A druhou budete potřebovat, až vylezete na Kančenžangu.“

„Kromě toho není radno přivést kuchaře něco zpátky,“ řekla Peggy. „nemá to ráda a příště nám dá o to méně.“

Tentokrát nám opravdu na-cpala ten rybářský košík báječně.“

To byla nesporně pravda. John a Zuzana hned viděli, že v Jezerce je přinejmenším ještě jeden člověk, který nemá nic proti výpadům kapitána Nancy a jejího prvního důstojníka. Kuchařka jim připravila pěknou hovězí roládu, která vypadala jako větší a lepší salám, a tolik jablkových knedlí-ků, že stačily pro všechny. V malé plechové kra-bici měly salát, ředkvičky a sůl. Pak dostaly spoustu nakrájeného tmavého chleba a másla. A potom velikánský kus nejčernějšího, nejvláč-nějšího a nejsladšího ovocného chlebička, oprav-du pořádný kus, který by klidně stačil pro dva-náct obyčejných smrtelníků, a šest námořníků ho spořádalo jakoby nic. A na zalití všech těch dob-rot jim dala kuchařka porcelánový džbán plný pi-rátského grogu, i když někdo by si byl mohl mys-let, že je to limonáda. Ale ať už to byla limonáda nebo grog, měli žízeň a chutnala jim výborně. A opravdu, spořádali mezi těmi balvany pod čeří-cí se zpěněnou vodou prvního vodopádu báječný oběd, takový, po jakém se každému chce trochu spát, ale když ho ospalost přejde, má hned zas do všeho chuť.

„Kde jsi říkala, že budeme spát?“ zeptala se po chvíli Zuzana.

„Na poloviční cestě nahoru na vrchol,“ odpo-věděla Nancy a převrátila do sebe poslední kapky limonády. (Pily s Peggy z jedné ze dvou skleni-ček, které jim kuchařka zabalila do košíku. John a Zuzana pili společně z druhé. Titty a Roger mě-li dohromady hrníček, který si výprava přinesla z údolí Vlastovky.)

„Na poloviční cestě?“ zeptala se Titty a po-hlédla vzhůru k lesům, které jim zakrývaly horu.

„Na poloviční cestě,“ opakovala Nancy. „Je tam krásné místočko na táboření, zrovna kde končí lesy. Ale hlavně jde o tohle: Prateta zítra odjíždí, a tak za vámi budeme moc přijet a utá-bořit se v údolí Vlastovky.“

„Výborně,“ zvolal John.

„Počkej,“ zarazila ho Nancy. „To ještě není zdaleka všechno. Vlastovka už je skoro hotová. Strýček Jim povídal, že potřebuje už jen jeden nátěr.“

„Vážně?“ zvolala Titty a vyskočila.

„Tak proto mi nechal ten lístek, abych si po-spišil se stěžením,“ řekl John.

„A jak dostanete Vlastovku, přestěhujete se asi hned na ostrov Divokých koček.“

„To asi ano,“ řekl John.

„A vy pojedete s námi a uděláme si tam jesky-ni, jako je jeskyně Petra Kachny,“ řekla Titty.

„Každopádně budeme chtít všichni na vodu,“ řekla Nancy. „Vy nemůžete plachtit a zároveň lézt na Kančenžangu. A my zase nemůžeme tá-bořit najednou v údolí Vlastovky a na ostrově Di-vokých koček. A tak za vámi přijdeme zítra večer do údolí Vlastovky. Ale nejdříve vystoupíme na Kančenžangu. Proto bylo tak důležité, abyste do-stali naši zprávu. Ušetřili jsme celý den.“

„Ale teď přece nemůžete lézt na Kančenžan-gu,“ namítla Zuzana. „Musíte se do půl šesté vrá-tit.“

„Proto taky přespíte na poloviční cestě. Stejně se má při každém výstupu v polovině tábořit. A prateta odjíždí zítra v

osm ráno,“ řekla Nancy.

„Za pět minut osm,“ opravila ji Peggy. „Slyšela jsem, jak se dohadovali, že musí vyrazit za pět minut osm, aby nebyl na poslední chvíli zbytečný shon.“

„Nechtějí, aby zmeškala vlak,“ vysvětlovala Nancy. „Prostě dvě minuty po tom, co odjedou, se oblékneme do pirátského a budeme veslovat jako blesk vzhůru po řece, necháme u břehu loď-ku, vystoupíme nahoru cestou, kterou vám ještě ukážeme, a dostihneme vás v táboře na poloviční cestě. V devět jsme u vás i s lany a potom vyrazíme všichni společně vzhůru ke štítu.“

„Ale vždyť se budete muset vrátit do Jezerky pro stan a ostatní věci.“

„Stan a všechna zavazadla si naložíme zítra brzy ráno do Amazonky. A až dobudeme Kančenžangu, můžeme se všichni společně pustit rovnou do Podkoví zátoky.“

„Nezapomeň na ty závody,“ připomněla Peggy.

„Ach ano. Strýček Jim povídal, že Vlastovka teď bude ještě lepší než dřív, a chce, abychom závodili, jestli ji naše Amazonka předhoní. A ma-minka nám už dovolila, abychom se odstěhovaly do údolí Vlastovky, a říkala, abyste se přišli podívat do Jezerky. Chtěla vás poznat dřív, ale nemo-hla kvůli pršetě. Paní Walkerová přijde taky a Vicky...“

„Bridget,“ opravila ji Titty.

„A to podnikneme všechno, jak jen dostanete zpátky Vlastovku, budeme závodit po jezeře. Strýček Jim včera povídal, že nám to odstartuje.“

„Dobrá,“ souhlasil John. „Ale bude se jenom plachtit, žádné veslování.“

„Máme vám nechat náskok?“ ptal se Roger.

„Pchá!“ vykřikla Nancy. „Kdybys byl z mé po-sádky...“

„Máš štěstí, že nejsi,“ smála se Peggy.

„Ale poslyšte,“ řekla Nancy. „Už si opravdu musíme pospíšet. A chceme vám ještě ukázat ces-tu. O džbán a košík se nestarejte. Vezmeme si je na zpáteční cestě. Půjčte mi svůj batoh, první ná-močníku, a můj první důstojník ho zase vezme plavčíkovi. Máte už za sebou pořádný kus cesty.“

„Když jsme vyšli, měli jsme batohy mnohem těžší,“ řekl Roger. „Plné borových šišek.“

„A na co, prosím vás?“ ptala se Peggy.

„Na značky,“ vysvětlovala Titty. „Ty se můžou moc hodit. Vyznačili jsme si cestu přes celé vře-soviště, abychom věděli, kudy se dát zpátky.“

„Zítra už je potřebovat nebudete,“ řekla Nancy. „Až se vrátíme z Kančenžangy, poplujeme všich-ni na Amazonce.“

„Ale my s Rogerem půjdeme po značkách,“ řekla Titty.

„Ano,“ řekl Roger trochu nejistě a pak dodal již pevněji: „V Amazonce se stejně nikdo nevejde před stěžeň. Zkoušel jsem to už loni a letos jsem ještě větší.“

„Neměli bychom koupit trochu mléka, než vy-razíme?“ ptala se Zuzana.

„Mléko dostaneme na statku u soutoku. A od-tud se už musíme s Peggy vrátit.“

Vydali se co nejrychleji po skalnatém břehu mezi lesy a bystřinou, říčkou, která se teď řítí s takovým hukotem, až bylo k nevíře, že je to ta-táž řeka, která tak klidně plyne pod velkým du-bem a mezi loukami dole v údolí. Větší loď by se sem vůbec nevešla a menší kánoe by se mezi ka-mením rozbila napadrt'. Po obou březích rostly lesy, ale tu a tam zahlédli cestovatelé mezi stromy zelená pastviště a pasoucí se dobytek. A chvílemi, když přišli k některému ohybu řeky, zahlédli let-mo horu, kterou se právě chystali zlézt

„Opravdu jsou nahoře divoké kozy?“ ptal se Roger.

„Není jich moc,“ řekla Peggy, „ale jsou tam.“

Nancy je vedla tak rychle, že všichni sotva de-chu popadali. Konečně se zastavila u břehu. Reka tu byla tak široká, že když ji chtěli přejít, museli se brodit vodou. Valila se dolů z lesa a slévala se s malou bystřinou, která jak teď Amazonky vidě-ly, stékala dolů údolím mezi Kančenžangou a vy-sokým hřebenem vřesoviště, po němž sem šli z údolí Vlastovky.

„Usedlost je hned tamhle za těmi stromy,“ řek-la Nancy a hodila Tittin batoh na zem. „Dejte sem bandasku, kapitáne Johne. A jestli chcete, pojďte se mnou.“ Popadli bandasku, rozběhli se s Johnem k lesu a zmizeli. Za chvíli se vrátili, ale v bandasce měli mléka jen do čtvrtiny.

„Ještě nemají podojeno,“ vysvětlovala Nancy. „Jsem to ale káča, že jsem na to hned nevzpo-mněla. Ale do čaje nám to mléko stačí, a až se krávy vrátí z pastvy, dostanete ho plnou bandas-ku. Budete tady muset počkat. My už vás nestih-neme zavést až na místo, kde máte spát. Ale urči-tě ho najdete. Půjdete pořád nahoru po potoce, až vyjdete z lesa a dostanete se k rokli asi v polovině cesty na vrchol. A tam to je. Vede tam pěšinka, ale po té se samozřejmě nedáte. Dostanete se tam kolem potoka. Zítra v devět za vámi přijdeme i s lanem. Pojd', Peggy, čelem vzad. Musíme po-rádně hodit koustou a pak veslovat, až budou ves-la praskat. Jdeme! Zase do parádních šatů a ke Casabiance! Ale zítra vstříc střeše světa zvané Kančenžanga!“

„To si ani nevypijete čaj?“ ptala se Zuzana.

„Nemáme čas.“ Peggy se už vymotávala z ře-menů plavčíkova batohu. „Sbohem, Vlastovky,“ řekla a rozběhla se za Nancy, která už utíkala do-lů údolím k místu, kde zanechali válečnou kánoi z Jezerky. Ještě chvíli se Vlastovky dívaly za dvěma červenými pletenými čapkami, které se vynořily hned zde a hned zas o kus dál v lese na skalnatém břehu, až zmizely za ohybem řeky.

„Kolik vlastně je?“ ptala se Zuzana.

John jí ukázal hodinky.

„Moc času nemají,“ řekla Zuzana.

„Vždyť veslují celou cestu po proudu,“ připo-mněl jí John. „Mohly by to stihnout“

Cestovatelé zůstali chvíli sedět. Amazonky, hlavně Nancy, je vždycky trochu uhonily. Pokud byla Nancy nablízku, všechno se jenom točilo. A když teď odešla, trvalo pěknou chvíli, než na-stal zase klid. A ještě pár minut jim připadalo, že všechno kolem víří jako prach a kousky papíru na nádraží, když se jím s hukotem prožene rychlík. Za chvíli však Roger přešel dolů po balva-nech, až viděl dobře do malé čisté tůňky v říčce, která se řítla mezi stromy odněkud seshora z Kančenžangy. Byl by rád věděl, jestli se ještě ukáže ten pstruh, kterého vyplašil pod kamenem. „Nehýbej se, Rogere,“ šeptala mu Titty. „Tamhle je skorec a uklání se... tamhle... kousek výš... na druhé straně.“ John pohlédl na hodin-ky a potom se snažil vypátrat místo, kde by mu neprekážely v rozhledu stromy a odkud by do-hlédl na vrchol hory. „Jsem docela rád, že musí-me čekat na to mléko,“ řekl. „Nemůžeme už být moc daleko od tábořiště a byla by věčná škoda, kdybychom tam dorazili moc brzy.“ „Hej, Rogere,“ volala Zuzana, „ne, abys spadl do vody. Pojďme, najdeme si místo na ohniště a pak mi celá posádka nanosí dříví.“

Kapitola XXVI

TÁBOR NA POLOVIČNÍ CESTĚ

Čaj už měli dávno v sobě. Pak se vykoupani. A na-konec se vydali lesem na výzvědy, podívat se, jak vypadá statek, kam šli John s Nancy pro mléko. Shodli se, že je to tam spíš jako u Dixonů než ja-ko u Swainsonů, jen Roger si hned všiml, že tu nemají husy. A nakonec se vrátili na místo, kde se slévaly obě říčky a kde si nechali batohy, a zrovna si říkali, že už je určitě načase dojít pro mléko, když tu vyšel z lesa malý chlapec, o nic větší než Roger, s obrovskou bandaskou v ruce.

„Kde máte bandasku?“ zeptal se. „Maminka ří-kala, že vám ji mám nalít plnou.“

Zuzana vymyla bandasku a podala ji klučíkovi. Ten ji postavil na zem, nalil do ní až po samý kra-jíček mléka, přejel prstem po okraji, protože se trochu ulilo, olízl si prst a už chtěl odejít, ale vtom si to zřejmě rozmyslel. Postavil si bandasku na zem, otočil se a zastrčil si obě ruce do kapes.

„Kam se chystáte?“ zeptal se. „Po potoce?“

„Ano,“ odpověděla Zuzana.

„Jsou tam lišky,“ strašil je klučík. „A pokoušou vás. Já se jich nebojím.“

„My taky ne,“ řekl Roger.

„Už odnesly osm jehnat a osmnáct tlustých ku-řat. Můžete se zeptat tatínka.“

Tu se ozvalo z lesa hlasité volání: „Jacky!“ a pak ještě hlasitěji: „JACKY!“

Klučik jen zamrkal, sebral bandasku a řekl: „Tak už abych snad radši šel,“ a pomalu odcházel zpátky do lesa.

„Hrome,“ zlobil se Roger, když chlapec odešel, „zapomněl jsem se ho zeptat na ty kozy.“

„O kozy se teď nestarej,“ řekl mu John. „Všichni batohy na záda! Můžeme vyrazit. Tak dobře, Zuzano, mléko vezmu já.“ Za chvíli už byli cestovatelé opět na pocho-du.

Skoro od samého počátku cesty začali stoupat. Bystřina z Kančenžangy se řítla dolů mnohem prudčeji než potůček, díky kterému objevil první námořník s plavčíkem údolí Vlastovky. Místy spadala hluboko do malých zátočin, odkud jí stří-kala vstříc bílá pěna. Cestovatelé byli rádi, že s se-bou nemají hole, ty by jim teď jen překážely. Mohli se alespoň zachytávat rukama balvanů a stromů a tak postupovat nahoru. John si sice dával pozor, ale přece jen rozlil trochu mléka, i když jenom pár kapek, ale bylo jasné, že každý jiný by ho rozlil spoustu. Tu a tam zahlédli o kousíček dál pěšinku, ale vzpomněli si, co od nich očekává Nancy Blackettová, a ani si cestičky nevšimli.

Korunami stromů nad nimi pronikalo večerní slunce. Nebude dlouho trvat a skryje se za ohbí hory. Když však cestovatelé pohlédli vysoko z le-sa dolů, spatřili v dálce mezi vrcholky borovic a temných jedlí, že širý kraj je ještě zalit sluneč-ním jasnem. Za vřesovištěm nad údolím Vlastovky se teď rýsovaly kopce nad Riem a za nimi bylo vidět vrchy, bledé a modré jako ta oblaka, která si vypůjčila barvu od oblohy.

Šplhali stále výš a výš, až náhle vyšli z lesa do rokliny, kde nebylo nic než holé kamení a vřes. A tu zůstali stát jako očarovani. Slunce nad nimi

zapadalo právě za horský štít, ale ještě ozařovalo vršky borového lesa, z kterého právě vyšli. I koru-ny stromů však brzy zapadly do stínu, třebaže za sebou cestovatelé ještě dlouho viděli na vzdá-le-ných kopcích jasné slunce. Vlevo od nich se tyčil mezi nižšími útesy, které rámovaly vrchol rokli-ny, štít Kančenžangy. Vysoko mezi těmito útesy zahlédli cestovatelé bílé pruhy - potůčky, které sváděly i v takové výšce vodu z vrcholu hory. Napravo a nalevo od nich se otvíraly skalní pro-hlubně a zdálo se, jako by si bystřina u jejich no-hou pro sebe vyhloubila koryto, do něhož by se vešla tisíckrát mohutnější řeka.

„Není překrásná?“ zvolala Titty.

„Kdo?“ ptal se Roger.

„Samozřejmě že Kančenžanga. Je to nej-krásnější hora na světě. Poslyš, Zuzano, co kdyby-chom si tu položili věci, vyběhli kousek nahoru a rozhlédli se?“

„Tak utíkejte,“ svolila Zuzana. „Tady už se asi máme utábořit, že?“

„Určitě,“ řekl John, postavil bandasku s mlé-kem, položil batoh a lezl s ostatními po úbočí ro-kle. Chvilí tam poseděli a ještě jednou se zadívali z hory ponořené do stínu přes sluncem ozařenou krajinu.

„Rio není vidět,“ řekla Titty. „A já doufala, že ho možná přece jen uvidíme.“

„Ty, poslyš, Titty,“ řekl John, „Půjč mi daleko-hled.“ Titty vzala dalekohled nahoru, protože doufala, že jím uvidí Cesminový háj. Teď jej po-dala Johnovi a ten se zadíval na vřesoviště kolem údolí Vlastovky. I bez dalekohledu však viděl še-divý hrbolek, jejich Strážní věž. Jeden po druhém se na ni podívali. Spatřili skálu a temnou skvrnu vody uprostřed vřesoviště a poznali Pstruzí jezír-ko. Hned za tou skálou je jistě samotné údolí Vlastovky. Titty si vzpomněla, jak tam papoušek a Petr Kachna hlídají jeskyni. „Doufám, že se ma-jí dobře,“ řekla.

„Kdo?“ zeptal se John.

„Přece papoušek a Petr Kachna. Dělají si jeden druhému společnost, zrovna jak maminka a Bridget. Bridget už je jistě v posteli. Škoda že nejsme trochu výš, aby maminka viděla náš oheň.“

„Však už bychom ho měli rozdělat,“ vzpomně-la si Zuzana. „A než se setmí, připravit si kapradí a vřes, ať si máme nač lehnout.“

Nasbírali na kraji lesa spadané větvičky a naře-zali spoustu kapradí, aby si lehli se spacími pytli pěkně do měkkého. A než se Zuzaně uvařila nad táborovým ohněm voda, otevřel John masovou konzervu a cestovatelé se pustili do prosté, ale poctivě zasloužené večeře. Každý dostal plátek masa z konzervy, potom krajíček bochánku a kousek čokolády a do jediného hrníčku celé vý-pravy nalévali znovu a znovu mléko a trochu čaje a posílali pití kolem dokola, jako když koluje po-hár přátelství.

Chvilku po večeři zapískala Zuzana na píšť-al-ku, dvakrát krátce a jednou dlouze, což znamená-lo: „Pozor, hrozí nebezpečí!“ Titty s Rogerem, kteří si vyšli ve tmě na výzkumy, hned věděli, co to znamená, a přiběhli rychle do tábora, kde oheň už začínal vypadat spíš jako noční oheň, který má víc plamenů než kouře, a ne jak oheň denní, kte-rý za jasného slunce často vypadá, jako by neměl plameny žádné.

„Jaké nám hrozí nebezpečí?“ zeptal se Roger dychtivě.

„Že dostanete vyhubováno, když půjdete poz-dě spát,“ řekla Zuzana. „Honem zalehnout!“

Titty byla ve spacím pytli, než bys řekl švec. Poprvé v životě spala na poloviční cestě k vrcholu hory a nechtěla přijít ani o chvilku toho požit-ku.

„Je mi bez stanu, jako kdybych byl nahý,“ stě-žoval si Roger.

„Ale spí se tak krásně,“ řekl John. „Zkusil jsem to včera v noci.“

„A to mám vlézt do spacáku oblečený?“

„Samozřejmě že oblečený!“ řekl první důstoj-ník. „A už si pospěš.“

„A kde budeš spát ty! A kde John?“

„Hned vedle vás.“

„A dosáhneme na vás?“

„Ano. Ale ne abyste nás budili, až usneme.“

„I kdyby tu čmuchaly lišky, jak o nich vyprávěl ten kluk?“

„Ne, leda že by přišli medvědi,“ řekl John, „a žádní medvědi tu nejsou. Pamatujte si, že zítra máme vystoupit až na štít.“

„A na co mám myslet, abych rychle usnul?“

„Počítej peříčka lodního papouška,“ poradila Rogerovi Titty. „Ten je na tom, chudáček malý, v jeskyni hůř. Určitě si musí připadat, jako by měl celý den přikrytou klec.“

Roger se zavrtal hluboko do spacího pytle. Ta-ková vatovaná vložka je přece jen lepší než nic, a když měl pod sebou ještě kapradí, leželo se mu docela pohodlně.

„Kdo bude hlídkovat?“ ptala se Titty nadějně.

„Ty ne,“ odbyla ji Zuzana. „Zavrtěj se a koukej usnout dřív než Roger... Kdyby chtěl někdo tro-chu zahřát,“ dodala za chvilku, „mohla bych mu dát do nohou spacího pytle horký kámen z ohniště.“

„Mně je horko až dost,“ řekla Titty.

Roger se však již ani neozval.

„Ještě štěstí, že není vítr,“ řekl první důstojník.

„Vlastně je až moc dusno,“ poznamenal John.

Kapitán s prvním důstojníkem poseděli ještě chvilku u ohně.

„Když je tak teplo, snad nenastydnou,“ řekla Zuzana.

„Samozřejmě že ne,“ ujišť-oval ji kapitán.

Koruny stromů bylo na temnoucí západní ob-loze čím dál tím méně vidět. Jenom vysoko nad nimi bylo za horským štítem ještě jasno. První důstojník Zuzana pečlivě přikryla oheň drny, kte-ré vyrýpla nožem ze země a vytáhla holýma ruka-ma. Takhle jí oheň do rána nevyhasne.

„Jsme tady už tak jako tak,“ řekla. „Takže se nedá nic dělat, i jestli to není moc správné.“

„Nic špatného na tom přece není,“ řekl jí John.

Za deset minut ležely už v přítmí vedle sebe čtyři rance. Ty dva prostřední se dlouho ani ne-hnuly, jako by v nich nebylo nic než staré šatstvo. Zato dva krajní se pořád ještě vrtěly a zkoušely, jak se položit, aby na sebe kosti a kameny tak ne-tlačily.

Bylo úplné ticho, jen v strmých lesích nad tá-borem hučela řeka a vodopády.

Jeden ten krajní ranec zašeptal přes dva upro-střed: „Leží se ti dobře, Zuzano?“

„Ano.“

„Dobrou noc.“

„Dobrou noc.“

Kdesi hluboko v údolí zahoukala v dálce sova.

John ji zaslechl, vzpomněl si na sovu, co byla vzhůru v pravé poledne, a musel se zasmát. A pak již blaženě usnul.

Ani jeden ze čtyř cestovatelů neprospal celou noc bez probuzení. Každý se však probudil jindy. Roger byl asi dvě minuty úplně vzhůru; připadalo mu, že slyší divoké kozy. Napínal uši, ale neslyšel nic než oddechování ostatních a pak

ovšem říčku a vodopády v lese. Natáhl ruku po Zuzanině spa-cím pytlí. Byl pořád ještě na svém místě a Zuzana v něm. Roger se o tom přesvědčil, ale Zuzanu neprobudil, a když se vzbudila za chvíli sama, zase už spal.

Zuzana procitla, posadila se a ucítila, že z ohně, který přikryla kusy drnu, vychází kouř. Poti-choučku vylezla ze spacího pytle a zakryla mís-tečko, kde se oheň pokoušel prorazit z hliněného příkrovu. Hlínu navlhčila trochou vody z konvi-ce. Jedna kapka vody zasyčela na žhavém uhlíku a zaznělo to tak hlasitě, až měla Zuzana dojem, že se snad všichni ostatní probudí. Byl to divný po-cit, stát tady nahoře, na poloviční cestě k vrcholu hory, která se skrývá ve tmě, a vědět, že ty tři temné rance u jejích nohou jsou kapitán a posád-ka. Ale bylo jí teplo a ostatní spali, jako když je do vody hodí, a ve spacích pytlích jim bylo určitě ještě tepleji. Zuzana se znovu zavrtala do spacího pytle, nikoho neprobudila a znovu usnula, tento-krát mnohem spokojeněji.

John se probudil a chvíli mu trvalo, než si uvě-domil, že není v údolí Vlastovky. Pak sáhl po svém časoměru, protože chtěl vědět, kolik je ho-din, ale zapomněl, že nemá baterku... Kdyžby si posvítíl zápalkou, vzbudí určitě všechny ostatní. Pokoušel se tedy odhadnout, jak asi může být pozdě - díval se na oblohu a uvažoval, jestli na ní už nejsou znát náznaky blížícího se svítání. Připadalo mu, že není zdaleka tolik hvězd, jako viděl včera, když se díval z údolí Vlastovky. Ale počítat je raději nebude. Dobře že plavčík a první námořník si šli lehnout včas, jak slíbil. A brzy už dostanou Vlastovku. A prateta odjíždí. Budou zá-vodit s Amazonkami. Přitáhnout plachtu! Ať je pěkně napnutá. Ať se Vlastovka rozlétne... Ale teď pozor... obrat! Otočte ji k návětrí... A to už zase spal.

Titty se probudila s pocitem, že ji studí špička nosu. Vytáhla si ze spacího pytle zahřátou ruku a chvíli si nos mnula. A tu si uvědomila, že jsou v polovině cesty na vrchol Kančenžangy. Tohle je přece opravdovská výprava. A připadala jí ještě opravdovější, když ucítila vůni kouře. Nebyla už taková tma, a když se podívala k východu, opač-ným směrem od Kančenžangy, viděla už, jak se koruny borovic černají proti bledší obloze. Napadlo jí, že teď by se jistě nikdo nezlobil, kdy-by zůstala vzhůru a držela hlídku. Jenom si ještě na chvíličku schová nos do spacího pytle a zahře-je si trochu tu studenou špičku. Ale když zase vykoukla, byl jasný bílý den.

Slunce nasadilo zlatou čepici na temeno Kan-čenžangy a ranní záře se kradla stále níž a níž a odhalovala rýhy a vrásky ve tváři staré hory tak jasně, jako když v zimě vysvitne sluníčko a každá puklina a rokle vypadá v zářivém sněhu jako modrý stín. Slunce klouzalo stále níž po hor-ských úbočích a ozařovalo vršíčky borovic v lese pod tábořem. Stíny stromů, zpočátku sahající da-leko za čtyři rance výpravy, se teď krátily. Roger se najednou jediným rozzlobeným pohybem obrátil i se spacím pytle, jako by myslel, že mu slunce svítí naschvál do obličeje. John zív, posa-dil se a podíval se rovnou do očí Titty.

„Držela jsem hlídku,“ řekla Titty.

„Přece nebudeme ještě vstávat,“ řekl John.

„Můžeme klidně ležet. Zuzana spí, jako když ji do vody hodí. A Rogerovi se něco zdá. Zrovna řekl nahlas: „A proč bych nemohl?“

Chvilku ještě leželi, opření o loket, ale moc dlouho je to nebavilo. Sluníčko stoupalo pořád výš a čím dál víc hrálo a za chvilku se první ná-mořník zeptal: „Co kdybychom nanosili Zuzaně dříví?“

„Určitě by jí to přišlo vhod,“ souhlasil kapitán a pohlédl nejdříve na doutnající oheň, vršíček hlí-ny, z něhož stoupal k obloze tenký pramének bledého kouře a mizel vysoko ve vzduchu, a po-tom na prvního důstojníka, pohrouženého do spánku. „Bude ráda. Můžeme ho opravdu trochu přinést. Ale ne abys vzbudila Rogera, až polezeš ze spacáku.“

Asi za půl hodiny natáhl Roger ruku k Tittinu spacímu pytlí, a když zjistil, že je prázdný, prudce se posadil a rozhlédl se. Šťouchl do Zuzany, která ještě spala.

„Co je?“ řekl první důstojník přidušeně.

„Titty s Johnem jsou pryč.“

„Cože?“

„Jsou pryč,“ opakoval Roger a dodal pln nadě-je: „třeba je sežrali medvědi, protože John vyklá-dal, že tu žádní nejsou.“

„Hlouposti,“ zamručela Zuzana.

„Tak třeba vlci nebo nějaká liška.“

Zuzana si sedla a viděla, jak spací pytle leží smutně splácnuté a prázdné jako balónky, které někdo přefoukl, až praskly.

„Budou tu někde blízko,“ řekla. „Poslouchej.“

Uslyšela docela zblízka z lesa smích, šplouchá-ní a prskání.

„Vždyť se myjí,“ řekla Zuzana. „Běž, dones jim mýdlo a také se umyj. Přijdu za vámi, jen trochu prošť-ouchnu oheň.“

Kapitán s prvním námořníkem nasbírali dvě pořádné otepi chrastí, a tu si uvědomili, že oči se jim ještě zdaleka tolik neprobudily jako ostatní tělo. A tak šli a ponořili hlavy do vody. Byla stu-dená jako led, mnohem studenější než v potůčku v údolí Vlastovky. John se vysvlékl z košile a str-čil hlavu pod malý vodopád, ale na chvíli se mu téměř zatajil dech. Když jim Roger donesl mýdlo, moc se jim do mytí už nechtělo, byli ochotni umýt si leda tak ruce, které si umazali při sbírání chrastí, a vlastně i to jim připadalo zbytečné, pro-tože stejně budou muset dřív znovu popadnout a odnést do tábora. A zrovna když se rozhodovali, že ani nebudou mýdlo nadarmo namáčet a po-čkají s mytím až před snídaní, přišel za nimi prv-ní důstojník. Tábořili sice vysoko na horském úbočí a přespalí pod širým nebem, dokonce bez stanů, ale první důstojník byl ve velmi domorodé náladě a za chvilku se kapitán a první námořník myli nanovo, mydlili se jako diví a vzájemně se ujišť-ovali, že se do toho stejně chtěli pustit.

Když se dostatečně vyráchali, odnesli otepi su-chého chrastí k táborovému ohni, Zuzana oheň obratně vzkřísila k životu a za chvilku už poska-kovaly kolem konvice plaménky. V tomhle neby-lo nad Zuzanu. Nikdy nepřipustila, aby jakákoli vzrušující událost, jako třeba spaní pod širým ne-bem v polovině cesty k vrcholu hory, námořní bitva či nebezpečná výprava, zasáhly do skutečně důležitých záležitostí. Ať se dělo, co se dělo, mu-sela se jim voda opravdu vařit, než z ní udělali čaj, všichni museli včas sníst, pořádně se umýt, a všechny věci, které jen trochu provlhly, se vždycky musely usušit. A skutečně, nebýt Zuza-ny, polovina jejich dobrodružství by byla ne-myslitelná. Ale když měli

tak dobrého prvního důstojníka, který vždycky dohlédl na pořádek, nemusel si nikdo z domorodců dělat starosti, že se jim něco stane. Dnes například obrátila Zuza-na všechny čtyři spací pytle a rozložila je po vře-su, aby vyvětraly na sluníčku. I tak vysoko na úbočí Kančenžangy posnídali sice prostě, ale vy-datně - horký čaj, kterého bylo, kolik si jen kdo přál, plátky masa z konzervy, zlepšené ještě tím, že je Zuzana opekla trochu nad ohněm (maso tím dostane příchut' táborového ohně a hned je o moc chutnější), bochánek a jablka. Co víc si jen může cestovatel přát? A jakmile byli po snídani, poslala Zuzana kapitána a posádku, aby všechno uklidili, jako by byli v údolí Vlačovky a ne v poloviční cestě na horský štít, a nečekali jen na Amazonky a jejich lano, než podniknou poslední část výstu-pu na vrchol. V potoce umyli jediný hrníček vý-pravy. Pak obrátili spací pytle zase nalic a svinuté je uložili do nepromokavých povlaků.

„Konvici nevylévej,“ řekla Zuzana. „Je v ní ješ-tě dost čaje pro Amazonky. Třeba na něj budou mít chuť.“

„Na takovémhle pochodu je nejlepší, že se místo čtyř příborů myje jen jeden,“ poznamenal Roger.

„A že jich můžeme ztratit o tři méně,“ dodal první důstojník. „Podej mi ten nůž a vidličku a nestrkej je do vřesu, nebo je určitě nenajdeme.“

„Ale vždyť by tady krásně uschly,“ namítal Roger

„Jen mi je podej,“ řekl první důstojník. „Než přijdou ostatní, budeme mít všechno až na hrnek zabaleno. Ale co se to děje?“

V lese pod táborem se pojednou ozvaly podiv-né zvuky, trochu podobné sovímu houkání a tro-chu zas volání kukačky, a potom kolotavý smích, který už rozhodně žádný ptačí hlas nepřipomínal.

„Už jsou tady,“ zvolal John.

„Ale proč zkoušejí houkat jako sovy?“ ušklíbl se Roger. „Vždyť jim to vůbec nejde,“

„Dovedou zase výborně napodobit kachny,“ zastal se Amazonek John. „Jakživ jsem neslyšel nikoho tak báječně kvákat jako Peggy.“

„Každému nemůže jít všechno stejně dobře,“ řekla Titty.

Kapitola XXVII

VRCHOL KANČENŽANGY

Amazonky nemohly pořádně zahoukat hlavně proto, že už jim nestačil dech. Celou cestu po ře-ce veslovaly ze všech sil a pak musely stoupat str-mým průsmykem až nahoru na konec lesa. Ani horští vůdci nedokáží vyběhnout do kopce a zá-roveň houkat jako sova, a Amazonky byly přece jen spis piráti než horští vůdci a vyznaly se lépe v plachtění než v horolezectví. Teď však byly hor-skými vůdci a kapitán Nancy vlekla kromě bato-hu ještě velký kotouč lana, který měla přehozený přes rameno, aby se jí dobře nesl. Když došly do tábora, hned jej sundala a celá udýchaná se vrhla na zem.

„Kde je Peggy?“ ptala se jí Zuzana.

„Už jde. Až zezdola jsme závodily.“

„Nechcete trochu čaje?“ zeptala se Zuzana.

„Aby ne!“ zvolala Nancy a svalila se do trávy. „Snídaly jsme dneska strašně brzy, protože jsme se musely rozloučit s pratetou. Ale stálo to za to. Všichni byli celí šťastní. Panská tancovala po ku-chyni a kuchařka řekla: ‚Teď už si můžeme zase vydechnout! A maminka se strýčkem Jimem se marně tvářili, jak je to mrzí. Všichni věděli, co si asi v duchu myslí, jenom prateta ne.“

„Poběž, Peggy,“ volala Titty na prvního důstoj-níka Amazonky, který se už drápal nahoru lesem.

„Rychleji to nešlo,“ omlouvala se Peggy. „Po-rád jsem slyšela, jak mi v láhvi v batohu šplouchá nektar a naráží zevnitř na zátku, a už jsem mysle-la, že ji vyrazí. A je to pěkná tíha.“

„Co je to proti lanu,“ řekla Nancy. „A ještě k tomu mi kuchařka nacpala plný batoh ko-blih.“

„Já teď vezmu láhev,“ nabídl se John.

„Nebo že bychom tu všechno nechali?“ zauva-žovala Zuzana.

„A zoufale se vrhli do výstupu na samý vr-chol?“ dodala Titty.

„Mnohem lepší by bylo vypít si na tom vrcho-lu nektar,“ řekla Nancy.

Než si Peggy s Nancy vypily společně z jediné-ho hrnku čaj, který jim schovala Zuzana, přendal John velkou láhev nektaru z Peggina batohu do svého.

„My ho taky kus cesty ponese-me,“ slibovala Nancy.

„Co se přiváže na to lano?“ ptal se Roger.

„Nech je, ať si vypijí v klidu aspoň trochu toho čaje,“ napomínala ho Zuzana.

„Obě najednou stejně pít nemůžeme,“ řekla Nancy.

„A opravdu už vaše prateta odjela?“ zeptala se Titty.

„Taky že ano,“ radovala se Nancy. „Jestli si po-spíšíme, můžeme ještě zahlédnout kouř vlaku, který ji odváží. Čím víc sebou hodíme, tím lip. Ať žijí Vlačovky a Amazonky! Třikrát hurá ostrovu Divokých koček a španělským vodám! A Vlačov-ka je skoro hotová. A strýčka Jima už omrzelo dělat pořád synovečka, tak bude zase pro změnu báječným strýčkem.“

„Ještě v noci jsme sbalily stan a naložily ho do Amazonky“ řekla Nancy.

Nancy obrátila hrnek a vylila poslední kapky čaje, až zasyčely v ohništi. „Co kdybychom šli dál?“ navrhla a už chtěla strčit hrníček, tak jak byl, do jednoho batohu, ale Zuzana jej rychle popadla a ještě včas jí v tom zabránila. Pořádně jej umyla v potoce a pak ho ještě důkladně utřela, aby rozpuštěný cukr neukápl a něco neu-mazal. Čtyři pečlivě svinuté spací pytle schovali se všim, s čím se nechtěli nést nahoru, mezi dvě skaliska. Vzali si s sebou jen jídlo a pak samo-zřejmě dalekohled, kompas, láhev limonády, či nektaru nebo grogu, který nesla Peggy až zezdo-la z údolí.

„Co se přiváže na to lano?“ zeptal se Roger znovu.

„Přivážeme se k němu my všichni,“ vysvětlova-la mu Nancy.

„Tak to nesmíme táhnout každý na jinou stranu,“ řekl Roger.

„Vždyť za ně ani nikdo tahat nemá,“ řekla Nancy. „Bereme ho proto, aby nikdo nespadl do propasti. Je nás šest. Když jeden spadne, musí ho všichni ostatní pevně držet, aby se nezhřítel moc hluboko.“

„A jsou tam vůbec propasti?“ zeptal se Roger.

„Spousty,“ odpověděla Titty, „a jestli ne, může-me si je snadno domyslet,“

„Opravdu je jich tam hodně,“ řekla Peggy.

„Po pěšince nepůjdeme,“ rozhodla Nancy. „Až narazíme na skálu, tak ji přelezeme.“

„Pojďme už,“ nemohl se dočkat Roger. „Kdo půjde první? Můžu jít já?“

„Ne,“ řekl John. „Tohle je horolezecké lano a ne poutačí lano Vlaškovky, abys s ním skákal na břeh. Vpředu musíme mít někoho silného. Měla by to být Nancy. A já vezmu za druhý konec.“

„Musíme na něm uvázat smyčky,“ řekla Nancy.

„Šest smyček, kterými prostrčíme hlavu a rama-na.“

A tak to také udělali. Smyčky byly asi na pět yardů od sebe. Nancy si navlékla první, první důstojník Zuzana druhou a pak přišel první námořník Titty, plavčík Roger, první důstojník Peggy a kapitán John.

„A teď pojďme,“ řekla Nancy. „Všichni připraveni?“

„Vlastně bychom měli mít sekýrky,“ řekla Titty.

Nancy ji zaslechla. „Taky jsem na to myslela,“ řekla, „ale strašně by se nám pletly. Ještě hůř než lano. To jsou víc platné ruce a nohy, hlavně na skalách.“

Dlouhý průvod se konečně vydal na cestu. Zpočátku jim lano bránilo v rozhovoru. Jakmile chtěl někdo promluvit na kamaráda, který šel před ním, trochu popoběhl, zakopl o volné lano a potom lano za sebou tak napjal, že úplně škubl horolezcem, který šel za ním. A než si zvykli rozprávět a nepobíhat přitom dopředu ani se nezdržovat vzadu, lezli už po svazích tak strmých, že nikomu do řeči nebylo. Tu a tam museli vykřiknout něco jako: „Nechytej se toho kamene, je uvolněný,“ ale většinou jen vážně lezli rovnou kupředu a mlčeli.

Nejprve stoupali kolem zounkého horského potůčku, který jim teď jediný připomínal řeku hluboko v údolí. Ale jakmile dorazili k místu, od-kud bylo dobře vidět na vrchol hory, zamířila Nancy, vůdce výpravy, rovnou nahoru, a všichni brzy poznali, jaká je výhoda lézt po čtyřech, a ne po dvou. Tu a tam Nancy odbočila nalevo nebo napravo, aby se vyhnula volným přesypům, ale jak došla ke skále, na kterou se dalo vylézt, už by-la nahoře a všichni ostatní za ní.

„To nejtěžší nás teprve čeká,“ volala vesele.

To nejtěžší přišlo, zrovna když to nikdo nečekal, a horolezci byli rádi, že s sebou mají lano, i když si kvůli němu tak málo popovídali. Došli k strmé skalní stěně, po níž se sice snadno stoupalo, protože napříč se táhly pukliny, ale každý pád by tu byl znamenal nebezpečí. Nebylo, oč se tu zarazit, a dole ležela spousta drobného kamení. Nancy vylezla nahoru snadno a Zuzana za ní. Titty zrovna přelézala okraj stěny a Peggy s Johnem čekali dole, když tu Roger, který byl asi v polovině, najednou vykřikl: „Koukněte se! Koukněte! Divoké kozy!“

Kdyby to byl jen vykřikl, mohlo ještě všechno dobře dopadnout, ale on na ně chtěl zároveň i ukázat. A tu mu druhá ruka uklouzla. Roger se obrátil, nohy se mu smekly z úzkého skalního výstupku a slovo „kozy“ zaniklo v pronikavém výkřiku. Lano se s trhnutím napjalo a stáhlo Titty zase zpátky přes okraj. Zuzanu a dokonce i Nancy to málem strhlo na zem a divže se nesvalily na travnatý svah nad stěnou. Ještě štěstí, že už stály dál od skály a měly lano mezi sebou skoro napjaté.

Roger se houpal před skalní stěnou a házel se-bou jako pavouk na konci hedvábného vlákna. Titty se rychle chytla chomáče vřesu a nespádla jen díky Zuzaně a Nancy, které držely ze všech sil lano a nohama se zaryly do svahu.

„Táhněte vši silou,“ volala Titty.

„Neměj strach, Rogere,“ volal John. „Chytnu tě za nohy a postavím ti je na nějakém pevném místě. Ale nekoj se tolik.“

Roger sebou přestal mrskat, protože cítil, jak mu John zezdola pomáhá na nohy.

„A teď už lez, nebo ještě strhneš Titty a spadne ti rovnou na záda,“ řekl mu John.

Jakmile se dal Roger do šplhání, lano se rázem ulehčilo a Nancy a Zuzana, které je pevně držely, hned ucítily úlevu. A to už se vynořila nad skálou Tittina hlava a za chvíli stála Titty na trávě.

„Držte to lano,“ oddechovala, „nebo nám Roger zase sletí. Ale moc netáhněte.“ Doplatila na Rogerovo dobrodružství nejvíc - jak sklouzla přes okraj skály, poškrábala si lokty a kolena.

Ze zdola se ozval Roger: „Viděli jste ty kozy?“

„Přestaň už s těmi kozami,“ okřikla ho Zuzana seshora. „Nestalo se ti něco?“

„Jen jsem se zase trochu škrábl,“ odpověděl Roger. „Ale viděli jste ty kozy? Už jsou tam zas.“

„Neukazuj!“ vykřikl na něj John ještě v po-slední chvíli.

„Musím,“ řekl Roger, ale raději už neukázal. „Tamhle jsou. Tamhle. Za chvíli je uvidíte znovu. Tamhle utíkají. Docela nahoře kolem vrcho-lu.“

Nejvyšší štít Kančenžangy se vypínal přímo nad cestovateli. Ale když vzhledli, spatřili, jak se napravo od něho sklání k severu mohutný pře-vislý svah hory, který je nižší než samotný štít, ale tyčí se nad nimi vysoko k obloze. A právě tam spatřil Roger, když se ohlédl, jak se jim téměř za zády cosi pohybuje po šedém kamenitém svahu pod poslední skalní trhlínou. Stoupalo to stále výš a výš a teď to bylo již téměř na obzoru. Ve chvíli, kdy John s Peggy kozy zahlédli, překročila zvířata právě obzor a vypadala proti bledé modři ranní oblohy jako droboučké tmavé hračky vystřižené z černé lepenky.

„Už je vidím,“ zvolala Titty.

„Je jich pět,“ řekl John.

„A tamhle je ještě jedna,“ křičel Roger.

Ale vzápětí kozy zmizely.

„To jsem rád, že jsme je viděli,“ řekl Roger.

„Ať už jsi na té skále,“ zarazil ho John. „A ne aby ses ještě moc rozhlížel. Nebýt toho, že Titty a ostatní tak drželi lano, mohl sis zlomit nohu.“

„A nemáte ani nosítka, abyste mě odnesli.“

Ted' už Roger šplhal co nejrychleji a ve chvílce byl na travnatém svahu nad srázem a musel se podrobit Zuzanině prohlídce. Zuzana ani Nancy

divoké kozy neviděly, a tak pochopitelně myslely víc na Rogerovu nehodu.

„Tisíc láter!“ zvolala Nancy. „Že jsme z toho ale vyvázli o vlasek! Měly jsme vlastně čekat se Zuzanou nahoře a vytahovat lano střídavě oběma rukama, aby nám nevyklouzlo. Ale člověk na všechno nevzpomene. Koho by taky napadlo, že Roger zrovna zahlédne kozy. Jestli to vůbec byly kozy. Nejspíš to byly ovce.“

„Kdepak, byly to kozy,“ řekla Peggy, jak přelézala sráz. „Viděli jsme je všichni.“

„Dobrá, dobrá,“ řekla Nancy, „tak to byly kozy. Ale dávno ne takové jako někdo, koho znám. A co vy, první námořníku? Nestalo se vám taky něco?“

Titty si zkoušela slíznout krev z pravého lokte, ale zjistila, že na něj nedosáhne, a stejně jí netekla krev tolik, aby si z toho moc dělala.

„Ještě štěstí, že spadl Roger, a ne John,“ na-padlo Nancy. „Za prvé není tak těžký a potom, co by se stalo s naším grogem, kdyby se John sva-lil?“

Potom už dávali větší pozor a nikomu se nic nestalo. Posledních pár yardů k vrcholu štítu zlezli snadno. Narazili tu na hrbolatou stezku, po které klidně mohli jít až zezdola, a přešli přes ni. Pak před sebou spatřili kamennou mohyлу, která označovala vrchol, vyvlékli se ze smyček v lanu a o závod se k ní rozběhli. John s Nancy dorazili k mohyle skoro současně. Roger a Titty doběhli za nimi. První důstojník Zuzana se zastavila a svi-nula lano a první důstojník Peggy na ni počkala a pomohla jí.

Až dosud stoupali badatelé po severním úbočí Kančenzangy a vše, co leželo na západ od nich, jim zakrýval mohutný horský svah. Jak stoupali, jako by s nimi stoupaly i ostatní vrchy v dálce, a když pohlédli dolů do údolí, odkud vyšli, připá-dalo jim tak nepatrně, až ani nemohli uvěřit, že se po té zářivé stužce uprostřed luk, o níž věděli, že je to řeka, dá vůbec veslovat s lodí. Teprve ted', když se naposled rozběhli k vrcholu a stanuli ko-nečně u kamenné mohyly, která označovala nej-vyšší bod Kančenzangy, spatřili, co vše se rozklá-dá za touto horou.

Tehdy skutečně pochopili, že stanuli na střeše světa.

Daleko, předaleko odtud, za mnoha řetězy níž-kých pahorků, končila země a začínalo moře, skutečné moře, modré vodní prostory, které se rozlévaly dál a dál, až se setkávaly s oblohou. Tu a tam se od něj odrážely bělostné skvrnky pla-chetnic, pravděpodobně pobřežních škunerů, a drobné černé chomáčky kouře, které prozrazo-valy, kudy plují parníky do Irska či zpátky, nebo se plaví mezi Liverpoolem a Clydem. A asi přes čtyřicet mil odtud byla na širém modrém moři znát krátká černá čárka. „Přesně na západ odtud,“ řekl John, který se díval na kompas. „To je ostrov Man.“

„Podívejte se na druhou stranu,“ šeptla Peggy.

„Tam je vidět až do Skotska,“ řekla Nancy. „Tamhle ty kopce stojí na druhém břehu zálivu Solway Firth.“

„A tamhle je Scawfell a Skiddaw a tamhle Hel-vellyn a ta špičatá je 111 Bell, a tamhle je Náhorní cesta, kudy vedla silnice starých Britů přes horské hřebeny.“

„A kde je Carlisle?“ zeptala se Titty. „Musí být přece někde naproti.“

„Jak to, že o něm víš?“ podivila se Nancy.

„A rudá zář ze Skiddaw probudila měšťany carlisleské. Tak je to aspoň v té básni. Tehdy ještě asi neměli v oknech od ložnic rolety.“

„Tuhle báseň my umíme taky,“ řekla Peggy. „Ale ne celou. Je ještě horší než Casablanca.“

„Mně se líbí, jak je tam o tom majáku,“ řekla Titty.

John a Roger se dívali jen na modrou vodu a lodí, byť byly velmi daleko, a hory je vůbec ne-zajímaly.

„Kam bychom doplu-li, kdybychom pluli pořád dál a dál až za ostrov Man?“ zeptal se Roger.

„Myslím, že do Irska,“ řekl John, „a pak prav-děpodobně do Ameriky.“

„A kdybychom pluli ještě dál?“

„Pak by přišel Tichý oceán a Čína.“

„A potom?“

John se na chvíli zamyslel. „Pak by přišla celá Asie a potom celá Evropa a pak Severní moře a pak bychom zas lezli na tyhle hory, jenomže z druhé strany.“ Ohlédl se ke kopcům za Riem a k vrchům nad nimi, a ještě k dalším vrchům, jak se táhly, pásmo za pásmem, k východu.

„To bychom vlastně objeli celý svět.“

„Samozřejmě.“

„Tak to podnikneme.“

„Jednou určitě. Tatínek taky objel svět.“

„A strýček Jim taky,“ řekla Peggy.

„Jenže kdyby stál člověk sebevýš, tak by stejně kolem celého světa neviděl,“ uvažoval Roger.

„Ani by nebylo oč stát,“ řekla Titty. „Když ne-víš, co přijde dál, je to mnohem zajímavější.“

„Ale tady jsme opravdu na střeše světa.“ Nancy se vrhla na vyhrátou zem. „Co bude s naším nektarem? Jezuskote, vždyť já na něj docela zapo-mněla a nechám tě s ním táhnout celou cestu až nahoru.“

„To nic.“ John vytáhl velkou láhev z batohu, a než Zuzana s Peggy nakrájely bochánek a ote-vřely poslední masovou konzervu a Nancy vysy-pala koblíhy, putoval už pohárek s limonádou, po té cestě trochu zteplalou, od jednoho k

druhému.

„Jestlipak už někdo obědval na vrcholu Kančenžangy?“ zamyslela se Titty, když dojedla svůj díl masa a zajídala jej koblihovou.

„Jistě tu obědvali, když stavěli mohyly,“ řekla Peggy. „Jen si představ, jak jim to muselo dlouho trvat, než nastavěli všechno to kamení.“

„Možná že jim to vůbec tak dlouho netrvalo,“ řekla Titty. „Co když tu některý kmen zvítězil v bitvě a každý člen toho kmene sem donesl je-den kámen a položil ho tu.“

„Pak by určitě měli hody,“ řekl Roger. „Můžu si vylézt na tu mohyly?“

„Ne,“ řekla Zuzana. „Už jsi jednou spadl a není nás tu tisíc, abychom mohyly znovu postavili, kdybys ji pobořil.“

„Ale vždyť je dobře stavěná.“

„Z toho je jenom vidět, že ti, co ji stavěli, vů-bee nestáli o to, aby ji zbořil nějaký plavčík.“

„Já budu vážně dávat pozor.“

„Vezmi si jablko.“

„A směl bych se aspoň o tu mohyly opřít?“

„Dělej si, co chceš, jen na ni nelez.“

Roger si sedl a opřel se zády o mohyly, aby ho tolik nelákala. Říkal si, jaká je škoda, že na ni ne-smí vylézt a vystoupit tak ještě kus nad vrchol Kančenžangy. Jednou si na ni stejně vyleze, říkal si, možná že napřesrok anebo rok potom. A za-

tím... Pohlédl dolů k údolí Vlaštovky, kdesi hlu-boko ve vřesovišti, pokoušel se najít ostrov Divo-kých koček, i když dost jistě nevěděl, jestli je to ten pravý, díval se, jak k dolnímu konci jezera pluje parník, rozhlédl se až k moři, a když už měl jablko snědené, obrátil se a začal zkoušet kameny na úpatí mohyly. Je opravdu tak dobře stavěná?

Ostatní zatím uvažovali, co všechno podniknou, když je prateta konečně pryč, Amazonky zas mohou žít po pirátsku a snad i Vlaštovku dosta-nou brzy zpátky, ale náhle je zarazil Rogerův křik. „Podívejte se! Podívejte! Co to je?“

Roger držel v ruce kulatou mosaznou krabičku, která měla na víčku vyraženou hlavu nějaké staré paní. Hlavu staré dámy rámoval nápis: „Diaman-tové výročí královny anglické a císařovny indické 1897“. Jak si tak před chvilkou prohlížel Roger mohyly, vyhmatal v ní volný kámen a za ním na-šel schovanou krabičku.

„To je určitě královna Viktorie,“ řekl John. „Vládla před Eduardem Sedmým.“

„Je opravdu strašně podobná naší Bridget, když byla ještě menší,“ řekla Titty.

Roger zaklepal krabičkou. „Uvnitř něco je,“ řekl.

„Pojďme to otevřít,“ navrhla Nancy.

„Já ji otevřu,“ řekl Roger a už měl krabičku otevřenou. Uvnitř byl složený kousek papíru a maličká mince s hlavou královny Viktorie.

„Zacházej s tím opatrně,“ nabádala Rogera Tit-ty. „Co jestli je to pirátská mapa a najdeme podle ní poklad. Třeba je to něco strašlivě tajného. A jak se toho dotkneš, může se to rozpadnout. Takové věci se přece často stávají.“

Ale papír byl dost tuhý. Roger jej půjčil Nancy,

aby jej rozložila. Rozložila jej, začala číst, a tu ná-hle zmlkla. Peggy jí lístek vzala a hlasitě jej pře-četla. Všichni se jí dívali přes rameno. Černou tužkou, která se hluboce vrývala do papíru, tam bylo napsáno:

2. SRPNA 1901

VYSTOUPILI JSME NA MATTERHORN

MOLLYTURNEROVA

J. TURNER

BOB BLACKETT

„To je maminka a strýček Jim,“ řekla nějak po-divně Peggy.

„A kdo je ten Bob Blackett?“ zeptala se Zuza-na.

„To byl tatínek,“ hlesla Nancy.

Chvilí všichni mčeli a pak se Titty podívala na papírek a řekla: „Tak oni jí říkali Matterhorn. Nu, teď je to Kančenžanga. Když už jsme sem vylezli, nemůžeme to měnit.“

„Bylo to před třiceti lety,“ řekl John.

„Jak asi maminka a strýček Jim utekli tehdy pratetě a dostali se až sem?“ napadlo Peggy. „Ona je totiž vychovávala.“

„Asi je vysvobodil tatínek,“ řekla Nancy.

„Proč tam dali ten penízek?“ uvažoval Roger.

„Víte co, zase to všechno uložíme,“ řekla Titty spěšně. „Chtěli, aby to tam zůstalo tisíc let.“

„Nemáte někdo kousek papíru?“ zeptala se pojednou Nancy.

Papír neměl nikdo, ale Titty našla kousíček tužky. Nancy si tužku vzala a pevně napsala na rub papíru, na němž její otec, matka a strýc před třiceti lety zaznamenali své vítězství.

11. SRPNA 1931 VYSTOUPILI JSME

NA KANČENZANGU

„A teď se všichni podepíšeme,“ řekla a napsala své jméno. „Teď vy, kapitáne Johne. Pak oba prv-ní důstojníci, potom první námořník a nakonec plavčík.“

Všichni se podepsali. Nancy opět složila papír, zastrčila jej i s peníz-kem zpátky do krabičky a po-dala krabičku Rogerovi.

„Tys ji našel,“ řekla. „Ulož ji zase zpátky a možná že za dalších třicet let...“ Odmlčela se, ale hned se zas rozesmála.

„Tisíc láteř,“ řekla, „škoda že s sebou nemáme taky nějaký penízek.“

„Já mám novou púlpenci,“ ozval se Roger.

„A mohl bys ji postrádat?“

„Jestli ne, dám ti jinou až se vrátíme do tábo-ra,“ řekl John.

Roger vylovil půlpenci. Krabičku zavřeli a za-strčili do otvoru při úpatí mohyly. Roger zas pev-ně zasadil volný kámen.

„Nikdo by nepoznal, že tam něco je,“ řekl. „Ta-ky bych to nebyl našel, kdyby mi kámen sám ne-povolil.“

„A teď se to možná najde, až uplynou celé vě-ky a lidé budou chodit docela jinak oblečení,“ řekla Titty. „A možná že to zase najdou takoví ba-datelé, jako jsme my. Kolik bylo tehdy asi kapitánu Flintovi?“

„A jestlipak jim hezky svítilo sluníčko,“ řekla Peggy.

„A jestlipak asi viděli ostrov Man,“ napadlo Rogera.

Pohlédli k moři.

„Podívejte se,“ zvolal John. „Vždyť už ho není vidět.“

„Já ho před chvílkou ještě viděla,“ řekla Titty.

„Na moři je jistě mlha,“ řekl John. „Ještě že jsme sem vystoupili tak brzy, dokud bylo ještě jasno.“

„Pojďme už,“ navrhla náhle Nancy. „Pamatuj-te, že musíme sejít k soutoku, potom do Jezerky, pak odplout do Podkoví zátoky a donést náš stan až do údolí Vlastovky. Měli bychom vyrazit.“

„A kde je lano?“ zeptal se Roger.

„To ponesu já,“ řekla Nancy. „Už jsme po něm poctivě vystoupili nahoru. Nevím, proč bychom se dolů nemohli vrátit pěšinou. Je to mnohem rychlejší.“

Šest badatelů, kteří zlezli Kančenžangu, tak jak se Kančenžanga zlézat má, se ještě jednou roz-hlédlo ze samého vrcholu světa a pak už všichni běželi drobným pravidelným klusem dolů po horském úbočí.

Kapitola XXVIII

MLHA NA VŘESOVÍŠTI

Bylo nedlouho po polední a válečná kánoe, či vlastně veslice z Jezerky, proplula pod mostem na dolní tok Amazonky. Oba kapitáni veslovali, Roger seděl na přídi a ostatní cestovatelé se na-máčkali na zád' i s lanem, batohy, spacími pytlí, konvicí a bandaskou, prostě s vybavením, které si vzali v táboře na poloviční cestě, když slézali z vr-cholu hory.

„Tamhle je náš strom!“ zvolal Roger, když spatřil mohutný dub, jehož větve se rozkládaly daleko nad vodu.

„Zpomalit,“ volala Peggy.

„A to chcete vážně jít do tábora přes vřesoviš-tě? Nesvezli byste se s námi raději na Amazonce?“ ptala se Zuzana.

„Samozřejmě že chceme,“ řekla Titty. „Vždyť jsme si kvůli tomu označkovali cestu.“

„A taky není skorém žádný vítr,“ dodal Roger.

„Tak víš co, Titty,“ řekla Zuzana. „Opravdu ne-ní velký vítr, a jestli se dostanete do tábora dřív než my, můžete rozdělat oheň a dát vařit vodu. Rendlík najdete ve špižárně.“

„Ale Zuzano!“ zvolala Titty rozhořčeně.

„Chci říct v jeskyni Petra Kachny,“ opravila se Zuzana. „Ale konvici neberte. Čím méně toho po-nesete, tím líp.“

„Nepotřebujeme nic než čokoládu,“ řekl Ro-ger.

„A kompas,“ dodala Titty. „Dáme na něj oprav-du pozor. Ale kompas bychom s sebou mít měli.“

„My ho potřebovat nebudeme,“ řekla Zuzana.

„Tak si ho vezměte,“ svolil John.

„Zabrat levými vesly dozadu,“ křičela Peggy. „Vesla do loďky!“

Dubové listí hlasitě zašumělo, jak veslice přira-zila ke břehu u velkého stromu. Roger byl v mži-ku na břehu a pevně držel poutačí lano, aby jim loďka ještě necouvla, než Titty sebere dva batohy, protáhne se mezi veslaři a vyskočí za ním na břeh. John jí půjčil kompas. Zuzana jí dala pro každého dvojité příděl čokolády. V batohu sice měli jen čokoládu a kompas, ale protože se vydá-vali na výzkumnou výpravu, vzali si raději prázd-né batohy než žádné. Spací pytle potřebovat ne-budou a Nancy slíbila, že jim je naloží s ostatním nákladem na Amazonku. „Vždycky je jistější pře-pravovat náklad po moři než na soumarech,“ pro-hlásila.

„Na oslech,“ řekla Zuzana. „Bylo by od nich mnohem rozumnější, kdyby se s námi svezli na Amazonce.“

Titty se už začínala bát, že si to Zuzana ještě rozmyslí a nikam je nepustí, ale vtom Peggy za-volala: „Odraz nás!“, Roger hodil poutačí lano do loďky, oba se do ní s Titty opřeli a spojenými si-lami odstrčili Jezerku daleko na řeku.

„Výndat vesla!“ zvolala Peggy, které se hrozně líbilo, že může poroučet dvěma kapitánům. „Pra-vými dozadu. Zabrat levými. Trochu zpomalit. A zase levými. Vidíte, jak vám to jde.“

Válečná kánoe s oběma kapitány a prvními dů-stojníky plula rychle po proudu a po chvíli zmi-zela.

Roger se za ní díval.

„Co jestli ji už nikdy neuvidíme,“ řekl.

Ale Titty nechtěla takové rozhovory připustit.

„A teď, plavčíku, batoh na záda,“ řekla. „Ne-smíme se dlouho zdržovat. Jak by k tomu přišel lodní papoušek? Vždyť na nás čeká v jeskyni.“

„Má tam přece Petra Kachnu,“ řekl plavčík.

„Ne nemá^ Aspoň teď už ne. Petr Kachna pů-jde s námi. Čekal na nás pod tím dubem. Jít po značkách přes vřesoviště je přece něco pro něj. A pak by nám mohl být hodně co platný, kdyby-chom narazili na domorodce.“

„Na nepřátelské?“ ptal se Roger, jak si lopotně navlékal řemeny splasklého prázdného batohu.

„Na divochy,“ odpověděl mu první námořník. „Na nás by si troufli. Ale jak se na ně podívá Petr Kachna, raději zmizí.“

Tiše proklouzli okrajem lesa až k silnici, lehli si nahoru na kamennou hradbu a chvílku pozor-ně naslouchali, jestli se z té či oné strany neblíží nějaký domorodci.

„Jsi připraven?“ ptala se Titty.

„Rozkaz, pane,“ vyhrkl plavčík.

„Petr Kachna říká, že teď je nejvhodnější chvíle. Skoč a utíkej, co ti nohy stačí.“

Seskočili a pelášili přes silnici.

„Tady je chomáč trávy, co jsem sem zastrčila. To je první značka. Na druhé straně je pěkný stu-pínek. Pospěš si.

Podrží ti jednu nohu. Ale ne abys mě tou druhou kopl. Snaž se vzepřít rukama. A dělej rychle!“

První námořník vysadil plavčíka, ten se vyškřá-bal přes zeď a zmizel, jen ruce mu byly ještě chvilku vidět, jak se držel kamenů porostlých mechem.

„Snažím se našlapat ten stupínek,“ šeptal, jako by se bál, že ho někdo zaslechne. „Už ho mám!“

Vtom už mu ruce zmizely a Titty ho slyšela, jak dopadá do suchého listí na druhé straně hrad-by. Samotné se jí přes zeď snadno nelezlo a byla by moc uvítala, kdyby byl Petr Kachna aspoň na-tolik skutečný, aby ji vysadil jako ona Rogera. Sa-mozřejmě že by to udělal, jen kdyby tu byl. A tak musela předstírat, že už přešel zeď. Představova-la si, že se přes ni přehoupl jediným skokem. Ce-lý život se přece šplhá po lanoví, a tak by to pro něj byla hračka. Za chvilku Titty také našlapala stupínek na druhé straně hradby a seskočila do lesa. Roger už hledal borové šišky.

„Tady jsme přece žádné nenechávali,“ řekla mu Titty. „Nebylo to ani zapotřebí. Půjdem po-řád kolem zdi, až uvidíme čtyři jedle, a ty nás za-vedou k první značce. Teď nemůžeme zabloudit. Musíme se držet blízko zdi a lézt co nejrychleji do kopce.“

S Johnem a Zuzanou překročili prve silnici na místě, kde se sem z vřesoviště táhla stará hradba. Když teď seskočili do lesa, měli tu zeď téměř na dosah ruky. Neměli už proč se tady zdržovat a hned začali stoupat lesem, šli těsně pod tou sta-rou hradbou a cestou odhrnovali lískové větve. Byl to těžký výstup a oba si oddechli, když ko-nečně došli na kraj hustého lesa, k místu, kde stromy byly pokácené a zbyly po nich jen pařezy a odkud bylo dobře vidět, jak rozvaliny staré hradby vedou přímo ke čtyřem tmavým jedlím na strmém svahu.

„Nedáme si kousek čokolády?“ zeptal se Ro-ger spíš proto, že si chtěl odpočinout, než že by dostal na čokoládu kdovíjakou chuť.

„Jen pojď,“ řekla mu Titty. „První kousek si sníme pod těmi čtyřmi jedlemi. To bude naše první zastávka. Pak se budeme muset podívat po značkách, kudy jít dál.“

Pospíchali dál, pořád ještě do kopce, po nerov-né zbrzděné stráni, kde jen staré pařezy a tu a tam pár mladých stromků prozrazovalo, že tu kdysi býval les. Pod čtyřmi vysokými jedlemi, je-dinými stromy, které tu zbyly, snědli první ná-mořník s plavčíkem polovinu čokolády a zadívali se dolů do údolí Amazonky.

„Škoda že jsem tu pratetu neviděl zblízka,“ na-padlo najednou Rogera.

„Dobře že jsme ji nikdo neviděl,“ řekla Titty. „Jen si vzpomeň, co se stalo lidem, když se podí-vali zblízka na Gorgonu. Možná že bychom všichni zkameněli a zůstali stát na zahradě Jezerky s miskami s vodou nebo slunečními hodinami na hlavě.“

„Ale Amazonkám se nic takového nestalo,“ na-mítl Roger.

„Třeba se vždycky dívaly jinam,“ řekla Titty. „Ale stejně byly skoro jak zkamenělé. Vždyť víš, jak musely pořád sedět doma a nesměly dělat nic, co chtěly. A jen si vzpomeň, jak strnule seděly, když jsme je viděli v kočáře. To proto, že seděly přímo proti ní. A kapitán Flint nebyl taky zrovna moc čilý, jak se jí octl nablízku.“

„Kdepak je teď asi kapitán Flint?“ vzpomněl si Roger.

„Nejspíš sedí na hausbótu a hraje na harmoni-ku. Aspoň si myslím, že něco takového dělá. Víš přece, že byl ráno vyprovodit pratetu. Ale teď už si pospěš, plavčíku. Vyrážíme do údolí Vlaštoky. Nezapomeň, že Amazonky k nám přijdou večer do tábora. Tak honem. Musíme mít ty čtyři jedle pořád v jedné řadě a dobře se dívat po značkách.“

„Rozkaz, pane,“ řekl plavčík a už uháněl k vře-sovišti, díval se upřeně na zem a pobíhal doleva, doprava a zase zpátky jako pes, když chce zachy-tit stopu.

První námořník Titty se dala přes vřesoviště šikmo a trochu pomaleji a každou chvilku se ohlédla, jestli jí ty jedle co nejvíc splývají, až vy-padají jako jediná.

Přešli široký pás vřesu, čtyři jedle už měli dale-ko se sebou, a tu našel Roger první borovou šiš-ku.

„Výborně,“ pochvalovala si Titty. „Už jsem si skoro myslela, že jsme ji přešli.“ Ještě jednou po-hlédla k jedlím a hned pospíchala dál. A než plav-čík zahlédl druhou šišku, už ji zvedala ze země.

„Hurá,“ jásal plavčík. „Tohle jsou nejlepší znač-ky na světě. Teď nemůžeme zabloudit.“ Rozběhl se dál po vřesovišti a za chvilíčku našel třetí.

„Necháme si ji tu napříště?“ ptal se.

„Ne. Raději ji zahodíme. Nechceme přece uka-zovat cizím lidem cestu do údolí Vlaštoky.“

„Kdo z nás dohodí dál?“ řekl najednou plav-čík, podal Titty šišku a utíkal si pro druhou.

První námořník Titty věděla, že v házení nad ní Roger určitě vyhraje, ale stejně šišku hodila. Roger hodil zase svou, ale trochu jiným směrem, a tak museli přeměřit vzdálenost kroky a pak te-prve věděli určitě, že Rogerova šiška dopadla asi o krok dál než její.

„Na tohle je škoda času,“ řekl první námořník. „A Petr Kachna by dohodil stejně o moc dál, kdyby chtěl.“

A tak šli zas rychle dál, cestou sbírali jednu šiš-ku po druhé, a jakmile viděli další, zase je zahazo-vali.

Byli teď vysoko na hřebeni širého vřesoviště a dávno již neviděli své čtyři jedle, když tu se Roger najednou zastavil a zaraženě řekl: „Co se to stalo s těmi kopci?“

Titty se ohlédla na Kančenžangu. Ta stála jasně ozářena sluncem a i ostatní vrchy za ní byly vidět, avšak nižší kopce, které se táhly k jihu, zmizely úplně. Vypadalo to, jako by za vřesovištěm neby-lo nic než obloha.

„Už není ani tak horko,“ řekl Roger.

Opravdu, najednou jako by se ochladilo. Ani sluníčko nesvítilo tak jasně jako předtím.

Titty se opět ohlédla na Kančenžangu. Přes její nižší svahy plul věchýtek bílého kouře a vrchol se začínal ztrácet v

mlze. Štít s mohylou, na který dnes dopoledne vystoupili, už nebylo vidět vůbec. Titty se zadívala přes vřesoviště k údolí Vlaštov-ky. Něco se dělo. To už teď bylo docela zřejmé. Vřesoviště se zmenšovalo. Zdaleka už nebylo tak rozlehlé jako před chvílkou. Stromy nalevo zmi-zely. Zmizely i kopce na pravé straně. Vřesoviště již nekončilo zřetelně na místě, kde spadalo do dalšího údolí, ale mizelo v hradbě měkké bílé mlhy.

„Valí se to jak příliv,“ řekla Titty.

„Stojíme na skalním výběžku a moře se na nás žene ze všech stran,“ řekl Roger.

Vysoká hradba mlhy se k nim teď valila od ji-hu po samém vrcholu hřebene. Připadalo jim, že není žádný vítr. Mlha se však přesto sunula vpřed a tu a tam ji předháněly malé obláčky, jako když se drobné vlnky přivenou před obrovskými vlna-mi příboje na pobřežní písek.

„Je nějaká zima,“ otřásl se plavčík.

„Musíme si pospíšet,“ naléhal první námořník.

Vtom se však mlha převalila i přes ně a viděli sotva na pár kroků.

„Nebyla to žádná skála,“ řekl Roger. „Jen písčítý břeh. „A teď se přes něj převalilo moře.“

Titty se nadechla a rozkašlala se.

„Je to mořská mlha,“ řekla. „Ta ale štípe! Radši ji moc nevdechuj.“

„Někde tu musí být šiška,“ řekl Roger. „Před chvílkou jsem ji viděl.“

Popoběhl a zmizel v bílé mlze.

„Rogere!“

„Ano!“

„Kde jsi?“

„Tady.“

„Nehýbej se. Kde jsi teď?“

„Tady. A ty?“

„Zůstaň stát. Hned jsem u tebe. To jsem si ale oddechla. Už tě vidím. Ještě že ses mi neztratil.“

„Když já nemůžu najít tu šišku.“

„Ne abys mi zase utekl,“ řekla Titty. „Musíme se držet pohromadě, nebo se už nenajdeme. Mlha se zase přežene.“

„Máš úplně vlhké vlasy.“

„Jestlipak mají na jezeře taky takovou mlhu?“

„Neměl bych udělat mlhový signál?“ zeptal se plavčík.

„Stejně tě nikdo neuslyší.“

„Ať, já ho udělám,“ řekl plavčík a několik ovcí nahore na vřesovišti se k smrti vyděsilo, když za-slechly jakýsi podivný zvuk a ani netušily, že je to táhlé houkaní atlantské parolodi, která si hledá v mlze Lamanšského průlivu cestu do Plymouthu.

„Buď už zticha,“ okřikla ho za chvíli Titty. „Musím si něco promyslet.“

Roger ještě jednou dlouze a táhle zahoukal do mlhy a zmlknul.

„Teď do nás aspoň nějakou chvíli nikdo nevra-zí,“ řekl.

„Měli bychom najít další šišku. Pojď pořád vedle mne a budeme hledat. Když půjdeme těsně vedle sebe, moc velký kus sice neprohledáme, ale aspoň se žádný z nás neztratí.“

„Kdyby se ztratil jeden, tak se ztratíme oba,“ přemýšlel nahlas Roger. „Protože když ten, co se ztratí, vidí toho, co se neztratil, tak se neztratí ni-kdo, ale když ten, co se ztratí, toho, co se neztra-til, nevidí, tak ten druhý je zrovna tak ztracený ja-ko ten, co ho nevidí.“

„Buď už chvíli zticha, Rogere. Prosím tě. Aspoň chvíli.“

„Rozkaz, pane!“ vyhrkl plavčík, ale za chvíli se zase ozval: „Směl bych něco říct?“

„A co zase?“

„Našel jsem šišku.“

„Výborně,“ pochválil ho první námořník. „Teď vidíš, k čemu jsou značky. Najdeme podle nich cestu do údolí Vlaštovky i v mlze.“

„Ale jak najdou cestu na jezeře?“

„Podle kompasu. Ach bože, vždyť ho máme my. Ale třeba má kapitán Nancy svůj.“

Titty vydala kompas z batohu a otevřela jej.

„Černá špička ukazuje na sever,“ řekla, „takže bílá jistě ukazuje jih. A když chceme najít další značku, musíme jít k jihu.“

Držela kompas před sebou, pozorně se na něj dívala a pomalu kráčela kupředu.

Roger šel pořád vedle ní, očima pátral po zemi a za chvíli zatahal Titty za rukáv.

„Asi jsme ji přešli,“ řekl.

Titty si to bohužel myslela také, ale s určitostí to vypátrat nemohli. Kompas jim zřejmě nebyl nic platný. Vrchovina kolem nich byla pokrytá krátkou trávou a ostrůvky kapradí, skal a kamení; volných kamenů, i balvanů pevně zasazených do země, pod jakými se často najde mraveniště. Tu a tam rostly tenké trsy temně zeleného sítí, které je po oloupání bílé a dají se z něho dělat prstýn-ky, copánky a někdy i košíčky. A nikde ani pěšin-ka, která by byla vidět, nebýt té mlhy. Tu a tam křižovaly vřesoviště stezičky vyšlapané ovcemi, ale ty vedly z jedné strany na druhou a ne po hře-beni. Opravdu bylo těžké se tu vyznat.

„Zůstaň stát,“ řekla Titty, „a já budu přecházet kolem dokola, abych tě měla pořád na očích, a rozhlédnu se po další značce.“

Prohledala okruh asi deseti kroků, ale když to tak obešla kolem dokola, nebyla zase o nic moudřejší.

„Zůstaň teď stát ty a já půjdu hledat,“ řekl plavčík, ale nedopadl lépe.

„Nedá se nic dělat, budeme muset jít dál,“ roz-hodla Titty po chvíli. „Domů se dostat musíme, už kvůli Loře. A Zuzana chtěla, abychom rozdělali oheň.“

Držela kompas těsně před sebou a šla s očima upřenými na střelku, ale střelka jí pořád poska-kovala sem a tam. A pak se stalo ještě něco mno-hem horšího. Titty zakopla o trs řídké trávy a upadla rovnou na obličej. Kompas o zem ani nezavadil. Titty jej uchránila, protože se ani nepo-kusila natáhnout při pádu ruce. Na kompasu teď přece záleží nejvíce, a tak jej držela ve vzduchu a sama se pořádně uhodila.

„Rozbil se?“ ptal se Roger.

Titty pomalu vstávala ze země.

„Ne, nestalo se mu nic,“ řekla. „Ale kdybych s ním aspoň dovedla zacházet! John se na něj po-řád dívat nemusí. Pozorovala jsem ho. Koukne na kompas, aby věděl, kterým směrem je sever, a pak k severu, a vybere si nějakou skálu nebo ně-co takového. A pak si uloží kompas do kapsy a jde až k té skále. Ale nač my bychom se teď dí-vali k jihu, když stejně není nic vidět.“

„Vypadá to tu, jako by všechno bylo přikryté jedinou bílou příkrývkou,“ řekl Roger.

Titty se podívala ještě jednou na kompas.

„Jih je tamhle,“ řekla a ukázala do mlhy. „Když půjdeme přímo kupředu, nemůžeme zabloudit a musíme se dostat k potoku. A jak jednou nara-zíme na potok, najdeme snadno i tábor.“ Pohléd-la ještě jednou na kompas, zastrčila si jej do kap-sy, vykročila odhodlaně do mlhy a s očima upře-nými přímo před sebe se snažila dělat přesně stejné kroky pravou i levou nohou.

„Pospěš si, plavčíku,“ řekla.

„Rozkaz, pane!“ odpověděl plavčík, vykročil jí těsně v patách a tu a tam se kousíček odplížil v naději, že snad přece jen najde jednu borovou šišku, a tak poznají, že jdou správně.

Pomalu postupovali po vřesovišti bílým, takřka prázdným světem, v němž stín, který jim připadal jako zatoulaná kráva, se náhle proměnil v balvan, a balvany se měnily v polekané ovce s černými hlavami, které bečely a přechaly před nimi do bílé tmy.

„To jsme se načisto ztratili?“ zeptal se Roger po chvíli.

„Ale kdepak, neztratili,“ vmlouval mu to prv-ní námořník. „A pak, nejsme tu sami. Petr Kachna povídal, že se nám nic nestane, ale máme prý jít porad rovně.“

„Vždyť už tam skoro musíme být.“ „Asi ano. Každou chvíli můžeme zaslech-nout papouška.“

„Je tu nějak mokro. Nateklo mi do boty.“ „To je jen malý močálek. Musíme ho asi obejít.“

Chvilku tápali od jednoho kusu zelené sítiny k druhému. Prvního námořníka to trochu znepo-kojovalo, protože takových sítin sice viděli cestou k Amazonce až dost, ale nikde nepřecházeli žád-nou opravdovou bažinu. Nahoře na vřesovišti by-lo ovšem nevelkých bažin spousta, a když půjdou rovnou kupředu, snad ani tak moc nevadí, za-jdou-li si kousek doleva nebo doprava. Náhle se Titty zastavila a poslouchala.

„Co je?“ šeptal Roger.

„Poslouchej!“

A opravdu, nedaleko před nimi se docela jasně ozývalo tichounké bublání vody.

„To je potok! Tak už budeme doma.“

Rozběhli se a div nespadli do malého potůčku, který si poskakoval dolů po vřesovišti od jedné tůňky k druhé.

„Zašli jsme moc doprava,“ řekla Titty. „Jistě jsme ještě hodně daleko od Pstruzího jezírka, když je tu potok tak užoučký. Ale zabloudit už nemůžeme.“

Vesele utíkali kolem potoka, který je vedl ml-hou.

„Až dojdeme k Pstruzímu jezírku, dojdeme čo-koládu,“ řekl Roger. Ale šli ještě dlouho, a třeba-že byl teď potok o hodně širší, k jezírku pořád nepřicházeli. A tu uznal i první námořník, že by si měli na chvilku odpočinout.

Shodili batohy a usadili se na nich, ale nejdříve vyndali čokoládu. Titty vytáhla z kapsy kompas, a jak jedla čokoládu, měla jej položený na zemi vedle sebe.

„S tím kompasem něco je,“ řekla najednou. „Potok podle něj teče na západ, a on zatím teče celou cestu od Pstruzího jezírka až do údolí Vlaš-tovky a dolů do Podkoví zátoky na východ.“

„Nestalo se s ním něco, když jsi upadla?“

„Myslím, že ne. Vždyť ani nezavadil o zem. Možná že jsme ho moc vytřáslí při tom výstupu na Kančenžangu. A dolů jsme to taky pěkně hna-li“

„Co se dá dělat,“ řekl Roger. „Ještě štěstí, že jsme se dostali k potoku.“

Kapitola XXIX

RANĚNÝ

„Nepřestaneš se konečně cpát?“ zeptal se po chvíli první námořník.

„Vždyť máme už jen jeden kousek čokolády, a ten je taky skoro snědený,“ řekl plavčík. „Radši půjdeme. Ale ty jsi říkala, že se zvedne mlha, a vůbec se nezvedla.“

„Když jsme našli potok, tak nám to přece ne-musí vadit,“ řekla Titty. „A pojď už.“

Navlékli si řemeny prázdných batohů a vydali se znovu na pochod. Když si tak pochutnali na čokoládě a cestu jim ukazoval potůček, tekoucí od tůňky k tůňce, bylo jim hned mnohem vese-leji.

Titty samozřejmě leželo v hlavě, co asi se stalo s kompasem, ale říkala si, že když jej nebude umět spravit John, dokáže to určitě kapitán Flint. A pořád je lepší, když jim špatně ukazuje kom-pas, než kdyby zabloudili cestou do tábora, zrov-na když jí světili plavčíka. Na chvilku si prodělala starosti, z jakých dostávala Zuzana tak často do-morodou

náladu. A teď se zas může radovat, že lojová svíčka pratetě neublížila a že prateta odjela, ať už k tomu svíčka přispěla nebo ne. Za chvíli bude hotová i Vlaštovka a ke všem těm šťastným myšlenkám napadlo Titty ještě něco tak báječné-ho, že nebýt té mlhy, radostí by se byla dala do klusu.

„Plavčíku,“ řekla, „koncem týdne jsme na ost-rově Divokých koček a pak si můžou třeba trakaře padat.“

„A já budu smět řídit Vlaštovku“ uvědomil si plavčík. „Docela sám. Ne jako loni. John mi slíbil, že na kormidlo ani nesáhne.“

„A přijedou Amazonky. Když počítám i náš zásobní stan, budeme mít šest stanů. A ještě by-chom si mohli postavit další stan pro hosty.“

„Nebo jako věznicí, kdybychom měli nějaké zajatce,“ řekl Roger.

„A přijede za námi Bridget a maminka.“

„A proč ne kapitán Flint? „

„Toho pozveme taky. A pak pozveme Márinku. Pozveme všechny známé. Pojď už. Petr Kachna mi zrovna připomněl, že lodní papoušek je v jes-kyni sám. A musíme rozdělat oheň. Pospěš si.“

Co jim nohy stačily, běželi kolem potůčku.

„Teď už nemůžeme mít k jezírku daleko,“ po-znamenal plavčík po chvíli.

„Ne,“ řekl první námořník. „A do tábora je to pak kousek.“

Šli dál a dál, chvíli po jedné straně potůčku a pak zase po druhé, ale drželi se pořád těsně ve-dle něho a co nejblíže jeden druhého. V mlze ne-viděli dál než na krok na dva před sebe a žádný z nich nechtěl ztratit z očí potok nebo se dívat, jak jeho druh vypadá jako rozmazaný šedý stín a ne jako skutečný plavčík anebo první námořník. Potok byl teď samý kámen, hlasitě hučel a málo se již podobal té úzké stružce, která odváděla vo-du z bažiny nahoře na vřesovišti. Dal se sice snadno přeskochit, ale byla z něj už doopravdy by-strina. Mnohem víc ji bylo slyšet a také měla víc naspěch. Ale jezírko pořád nikde.

„Určitě jsme zašli moc doprava,“ řekl plavčík.

„Teď už to daleko být nemůže,“ tvrdil první námořník.

A tu je náhle dobrá nálada úplně přešla.

„Podívej,“ řekl Roger, který šel tak o tři kroky před Titty. „Tamhle je strom! Na druhém břehu. Přeskočím potok.“

„Tady přece žádné stromy nerostou,“ namítla Titty.

„Ale já ho vidím. A jaký je vysoký,“ řekl Roger a skočil.

Na druhý břeh dopadl s bolestným výkřikem. Levá noha mu sklouzla mezi dva kameny a zkroutila se mu. Upadl na obličej, snažil se po-stavit, ale znovu vykřikl a klesl na zem.

„Stalo se ti něco?“ ptala se Titty a přeskočila potok.

„Vypadá to tak,“ odpověděl plavčík.

„A moc tě to bolí?“

„Moc. Nemůžu vstát. Ale s tím stromem jsem měl pravdu. Podívej se na něj.“

Jak si vzal Roger jednou něco do hlavy, nedo-kázal o tom pomlčet. Myslel na ten strom, ještě než skočil. A nešel mu z hlavy, i když teď ležel na zemi u potoka. Titty pohlédla vzhůru.

Těsně nad nimi se jako šedý duch v bílé mlze tyčila obrovská borovice. Titty ten strom vyděsil stejně jako Rogerovo zranění.

„Ale vždyť nahoře na vřesovišti nerostou stro-my,“ řekla. „Rostou až dole na druhé straně údolí Vlaštovky, v lese nad Swainsonovic hospodář-stvím.“

„Ale tady ho máš před sebou,“ řekl Roger. „Au!“

„Co tě bolí?“

„Levá noha. Asi ji mám zlomenou.“

„Ach Rogere!“

„A už nemáme ani kousek čokolády.“

„Ale tohle přece nemůže být náš les. Vždyť po-tok v údolí Vlaštovky je v místech, kde vytéká ze Pstruzího jezírka, dvakrát tak široký a v lese ještě širší. Určitě to není náš potok. A my už po něm jdeme kdovíjak dlouho.“

„Já nemůžu hnout nohou,“ naříkal Roger.

„Ach Rogere,“ vzdychla zase Titty a poklekla k němu. „Zuju ti botu. Ale zkus nekřičet“

Roger tiše seděl a celý se vypjal, jak čekal, až to zabolí. Ale nezabolelo nic. Bota mu v rukou prv-ního námořníka sklouzla z nohy a skoro si ani nestačil uvědomit, že mu Titty rozvázala tkaničku.

„Myslím, že ji zlomenou nemáš,“ řekla. „Zkus s ní trošičku zavrtět.“

Ale jak Roger jen trochu nohou pohnul, zase ho to zbolelo, jako by mu někdo vrazil do kotní-ku rozžhavený hák.

„Au!“ vykřikl. „Už s ní ani nepohnu.“

„Zkus si ji namočit chvíli do vody. Kdyby tu aspoň byla Zuzana. Ta by si věděla rady. A měl bys vlastně sedět na batohu.“

Plavčík si poposedával na kamenech a opatrně strčil nohu do malé tůňky v potůčku.

„Studí to,“ řekl, „ale už to tak nebolí.“

„Kdybych aspoň věděla, kde jsme,“ bědovala Titty. Rozvázala plavčíkovi batoh a rozložila jej na zemi, aby se na něj mohl posadit. Věděla, že Zu-zanu by něco takového napadlo hned.

„Kdo za to může,“ řekl plavčík. „To všechno ta zatracená mlha. Titty! Podívej se na ten strom. Úplně dýchá.“

A opravdu. Svislé větve velké borovice se v ml-ze pomalounku zvedaly a klesaly, jen kmen se ani nepohnul.

„Poslouchej! Poslouchej!“ volala Titty. „Zdvi-há se vítr.“

Kdesi za bílou příkrývkou, která je obklopo-va-la, se ozývalo v korunách stromů slabé šumění větru.

„Ještě je něco slyšet,“ řekl Roger.

Titty naslouchala. Ano. „Bum, bum, bum.“ To se odněkud ozývala sekyra. „Dřevorubci!“ zvolala Titty.

„Au!“ vykřikl plavčík. „Promiň. Už je to lepší. To jsem se jenom moc rychle obrátil. Mlha se už nějak ztrácí. Najednou je vidět víc stromů. Úplný les. Kde to jsme?“

Titty si olízla hřbet ruky a nastavila ji do vzduchu, aby zjistila, odkud vane vítr.

„Fouká odněkud z lesa. Podívej, mlha se zvedá. Říkala jsem ti to přece. Škoda že jsme radši ne-počkali.“

První námořník a plavčík viděli, že se octli na místě, kde nikdy předtím nebyli. Dostali se na sa-mý kraj vřesoviště, které se za nimi rozkládalo až do dálky, a tam v té dálce teď začala mlha řídnout. Před nimi spadalo vřesoviště tak prudce dolů, že viděli i přes koruny stromů, které rostly pouhých pár kroků před nimi. Potůček, který je sem za-vedl, se vrhal dolů do lesa. Hluboko pod sebou spatřili pastviště a za nimi lesy, stoupající po dru-hém svahu údolí.

„Kam se podělo jezero?“ zvolal Roger.

„Žádné jezero tu není,“ řekla Titty. „Tohle není naše údolí.“

„Ale někde jezero být musí.“

„Prostě tu není. A tyhle kopce nejsou kopce za Riem ani za Žraloci zátokou.“

Mlha se zvedala stále výš, až se pod ní objevily

nejprve nižší pahorky, pak vyšší kopce nad nimi a nakonec i kousky oblohy. Avšak na jednom místě, v mnohem větší výšce, než ležely okolní kopce, nebylo vidět nic než temné skály a kapradí, přestože mlha stále ještě stoupala. Stoupala pořád výš a výš, ale oblohu tam pořád ještě vidět nebylo.

„Tamhle je nějaká hora,“ řekl Roger. „Určitě je to hora, ale nad Dixonovými přece žádné vysoké hory nejsou.“

Mlha se opět trochu pozvedla, až konečně Ro-ger a Titty zahlédli po obou stranách hory dva velké kusy oblohy.

Vrchol stále ještě vidět nebyl. Oba ty kusy oblohy se však rozrůstaly a přibližovaly, až mezi nimi pluly přes horské úbočí jen malé praménky mlhy. Konečně se oba kusy oblohy spojily. Vrchol hory se vynořil z mlhy a plavčík s prvním námořníkem zvolali jedním dechem: „To je přece Kančenžanga!“

„Tak kompasu se přece jen nic nestalo,“ řekla Titty. „To si spletl cestu potůček.“

„A my,“ dodal Roger.

„Zřejmě jsme se v mlze obrátili a šli zase zpát-ky.“ Titty položila otevřený kompas na zem.

„Ale jak se teď dostaneme do tábora?“

Nejprve Titty napadlo, že by se mohli vrátit a jít proti proudu až nahoru na vřesoviště. Tam by snad teď, když se už mlha rozptyluje, poznala, kde sešli z cesty, a snad by tam našli i svoje boro-vé šišky a nevrátili se do údolí Vlastovky tak poz-dě.

Vzpápti si však uvědomila, že to nejde. Vždyť Roger nemůže ani hnout nohou. Sama ho určitě neunesla. A i kdyby ho unesla, neví přece, jestli najdou ty šišky, a ještě by se přes ně mohla znovu převalit mlha a pak už by vůbec nemuseli najít cestu zpátky. Co by asi dělala na jejím místě Zu-zana? To je přece docela jasné. První námořník Titty sice nemohla přenést přes srdce, že se má vzdát, ale věděla, že jí zbývá jen jedno. Musí požá-dat o pomoc domorodce. Ale kdoví, na jaké do-morodce tady narazí.

„Bum, bum, bum.“ Slyšela dole v lesích sekyry. Pevně rozhodnuta se teď obrátila k Rogerovi.

„Půjdu dolů,“ řekla mu.

„Ale já se nemůžu ani hnout.“

„Musíš tu počkat, než přivedu pomoc.“

„Sám?“

„Podívej, Rogere, nechám ti tu Petra Kachnu. Než se vrátím, zůstaneš tady s ním. Musím slézt dolů a vyhledat dřevorubce. Petr Kachna to také říká.“

„Tak tady zůstaň, a ať najde dřevorubce Petr Kachna.“

„Třeba nezná jejich řeč. Nedá se opravdu nic dělat. Musím tam dojít!“

„Ale já tu nechci zůstat sám.“

„Rogere,“ řekla Titty přísně, „pamatuj, že jsi lodní plavčík. A nejsi už nejmladší z posádky.“

„Samozřejmě že nejsem,“ uznal Roger. „Máme ještě lodního mazlíčka.“

„To ti právě povídám. A nesmíme ztrácet čas. Měli jsme být dávno v táboře. Za chvilku bude večer. A papoušek už má od včerejšího rána noc.“

Roger se vzchopil.

„Tak já tu zůstanu, když už není mlha,“ řekl.

„A nebudeš se bát? Vráť se co nejrychleji.“

„Rozkaz, pane,“ řekl Roger.

„V kapse od batohu mám ještě kousek čokolá-dy,“ řekla Titty a sundala si řemeny z ramen.

„Sním ji, jenom když budu mít velký hlad,“ sli-boval Roger. Titty položila batoh vedle něj a vy-dala se dolů do lesa.

Jakmile mu Titty zmizela mezi stromy, plavčí-ka najednou opustila odvaha. Málem již na Titty zavolal, ale včas se zarazil. Napadlo ho totiž, že by mohl zahoukat jako sova, aby jí ukázal, že je po-řád ještě lodní plavčík a ničeho se nebojí. Tu si však uvědomil, že Titty by třeba nepochopila, co má to houkání znamenat. Ještě by si mohla mys-let, že po ní chce, aby se vrátila. A pak by musela celou tu cestu jít zbytečně nanovo. Ne, nezbyvá mu než tiše sedět a připravit se na nejhorší. Třeba na medvědy. Tenhle les vypadá, že by tu mohli být medvědi. Nebo vlci. Ale ti medvědi a vlci svou příležitost už zmeškali. Mlha se zvedla. Předtím by se byl mohl medvěd nebo vlk klidně přiblížit k nic netušícímu prvnímu námořníkovi a plavčíkovi a vrhnout se na ně. Ani nemuseli za-mručet nebo zavrčít. Ubožáci by o nich neměli ani tušení, dokud by lítá zvěř nesklapla čelisti. Zvláště příjemná myšlenka to nebyla, a třebaže se už mlha zvedala a žádné podobné překvapení se nedalo čekat, sebral si Roger asi tři pořádné ka-meny a položil si je na hromádku blízko

sebe, aby je mohl v případě nebezpečí včas popadnout. Pak si prohlédl ještě jednou zraněnou nohu a zjistil, že když je teď sám, zdaleka už ho při po-hybu tolik nebolí, jako když někdo nablízku trne, aby moc nezkoušel. Přece jen ho však ta noha dost bolela. Každíčký pohyb mu připomínal, jak jedna mořská panna musela chodit po ostrých nožích. Potom však přišel na to, že být mořskou pannou, obešel by se na souši i bez nohou. Nazvedl se vždycky na rukou a o kousek poposedl. Moc daleko by se tak nedostal, ale naštěstí to ani nepotřeboval. Udělal si pohodlný pelíšek, rozložil si v něm oba batohy a pak si k nim popolezl a sedl si na ně, takže měl po ruce pořád kameny a potůček dost blízko, aby se mohl napít z dlaní. Teprve teď ho napadlo, že sedací části jeho kalhot takové popolézání moc neprospěje, ale proti to-mu, co vytrpěla na trhači kalhot v údolí Vlaštov-ky, to ještě nic nebylo. Když mu Mária kalhoty posledně zašivala, dala na ně pořádnou silnou zá-platu a řekla Rogerovi: „Tohleto hned tak neprošoupeš.“ Vtom ho napadlo něco mnohem smut-nějšího. Když má teď bolavou nohu, už se na trhači kalhot nepovoží, i kdyby měl katě vzadu z kůže a ne ze samých Márinčiných záplat.

Podíval se ještě jednou na pohmožděnou no-hu, a když viděl, že mu na jednom místě trochu modrá a zelená, měl dojem, že ho to musí strašně bolet. Ale když jí zavrtěl, až ho to bodlo, zjistil, že to přece jen předtím nebylo tak zlé. Vzpomněl si, kolikrát slyšel o raněných, kteří omdleli bolestí. Ale nevěděl, jak si přitom počínají. Položil se na záda, ale za krkem ho šimrala snítka vřesu. Bude si muset na to omdlení najít pohodlnější místo. Vrtěl se tak dlouho, až se mohl jaksepatří natáh-nout, a pak se chystal velkolepě omdlít, ale zrov-na když si pomyslel, že už konečně přišel, jak na to, a pomaloučku oddechoval se zavřenýma očima, stalo se něco, co vůbec nečekal. Včera, než se vydali na řeku Amazonku, vstával časné ráno. A dnes se v táboře na poloviční cestě na vrchol hory také vzbudil brzy. Od té doby zažil mnoho dojmů, takže ani nevěděl jak, a najednou tvrdě usnul.

Kapitola XXX DOMORODÝ LÉKAŘ

Údery sekyry se již ozývaly docela blízko. Titty zvolnila krok. Až dosud sbíhala prudce se svažující-cím lesem a tu a tam se zachytila stromu, aby neupadla. Teď však, když slyšela údery tak zblíz-ka, začala postupovat spíš jako cestovatel v nezná-mé krajině než děvče, které utíká pro lékaře. Roger sice leží zraněn na kraji vřesoviště a jde teď o každou minutu, ale Titty nechtěla vpadnout mezi domorodce, dokud se nepřesvědčí, co jsou zač. Snažila se našlapovat v suchém listí a spada-ných větvičkách co nejtíšeji. Ale šlo to těžko, pro-tože v tomhle lese se pořád něco ozývalo. Rostly tu duby, buky, jasany a hlavně lisky a jejich vět-vičky jako by se naschvál lámaly a praskaly. Tu a tam se tyčil starý velikán, ale většinou tu rostly nízké malé stromky, které vypadaly spíš jako keře a stály tak hustě na sobě, že ani drobná opatrná Titty se jimi neprodrala, aby ji nebylo slyšet. Kousek před ní však byly stromy přednedávnm vykáčeny. Zelená clona listí již nebyla tak hustá a za chvíli Titty uvidí, kdo to tak vytrvale štípe dříví a sotva si mezi údery odpočine. Titty slyšela úder sekyry, pak další a potom hlasité zapraskání, jak ulétlo odseknuté dřevo. Ať již to pracuje v le-se kdo chce, nekácí velký strom, ale seká drobné dříví. Možná že si sama dělá velké naděje, ale po-dle toho zvuku měla dojem, že by to mohli být uhlíři. Příklad se tiše až na kraj mýtiny a po-hlédla ven.

Kolem potůčku se tu rozkládalo volné prostranství jako nějaká planina na úbočí vrchu. Na něm ležela v kruhu narovnaná polinka, příprave-ná k pálení. Kulatá hranice už byla dost vysoká a složená z polínek, která všechna směřovala do středu. Mezi hranicí a potůčkem byla velká hro-mada vyřezaných drnů. Titty věděla, nač jsou, protože loni viděla jeden milř již zapálený a celý pokrytý drnem, aby se oheň moc prudce neroz-hořel. Viděla, jak uhlíři udržují oheň uvnitř, a jen jim kouř nebo plamínek prozradí, že se oheň prodirá ven, ucpávají každíčkou díрку kouskem drnu. Za rozestaveným milřem stála uhlířská chatrč, zbudovaná tak blízko lesa, že kdyby se po ní Titty nedívala, ani by si jí nevšimla, vigvam, postavený z velkých kůlů, jejichž silnější konce se opíraly o zem a tenčí se nahoře sbíhaly. Před cha-trčí visela na třínožce nad malým ohýnkem velká černá konvice. Za planinkou se les zas prudce svažoval do údolí. Slunce, které za mlhy dočista zmizelo, stálo teď nízko nad ohbím Kančenžangy, a jak Titty vyhlížela z lesa, svítilo jí přímo do očí. Nejprve uhlíře ani neviděla, jen ho slyšela. Ale tu štípání ustalo a za hranicí dřeva se vynořil shrbený snědý stařík s náručí polínek a přiložil je do ohně pod konvici.

Titty vyběhla radostně z lesa. Nevěděla, jestli to je starší či mladší Billy, ale hned poznala, že je to jeden z uhlířů, kteří jim ukázali loni zmi, když pálili nahoře v lesích na druhém břehu jezera dřevěné uhlí.

„I vida, děvkeno,“ vítal ji stařík, „však jsme si říkali, jestli vás zase uvidíme. A kdepak jsou ostatní?“

„Přišla jsem sama,“ řekla Titty. „Ale Roger je nahoře na vřesovišti, hned na kraji lesa, a má ně-co s nohou a já ho musím dostat domů.“

Stařík pohlédl na Titty. Napadlo ji, že jí možná . neporozuměl.

„Ztratili jsme se v mlze.“

„Tak, tak,“ řekl stařík. „Však jsem si to hned myslel. Ta se ale přihnala, co? A hustá, že by se dala krájet. Jak spadne takhle hustá mlha, zablou-dí na vřesovišti i starší lidé než vy. Sám jsem se tam jednou ztratil, když jsem šel pozdě na pod-zim po hřebenech na lišku. Ale to už je padesát let. Roger, to je ten malý klučík, že? Kdepak jsi ho nechala? Na kraji lesa? U potoka? Budeme se za ním muset jít hnedka podívat.“

Přešel na kraj malé planinky, přiložil si ruku k ústům a zavolal dolů do lesa.

„Konvice je na ohni,“ křičel o moc hlasitěji, než by od něho Titty čekala. „Konvice je na ohni. Pojd'te ji někdo nahoru ohlídat. Já musím někam zajít.“

„Dobrá, Billy,“ ozvalo se hluboko z údolí a tu teprve Titty zaslechla řinčení řetězu na rumpálu, dusot koní a vrzání těžkých klád.

„Co se to tam děje?“

„Nakládají tam klády,“ vysvětloval stařík. „Ještě musejí odvézt pár pořádných kusů. Jistě jste je už viděli, jak je vozí na druhý konec jezera. Chtěla by ses tam zaběhnout podívat?“

„Vždyť já se musím vrátit k Rogerovi,“ řekla Titty.

„Tak se mi zdá, že nějak začínám stárnout,“ povzdechl si uhlíř. „Už jsem na toho mládence málem zapomněl. Tak pojď, děvkeno, hnedle uvi-díme, co se dá dělat.“

Stařík a první námořník se pustili strmým le-sem nahoru k vřesovišti.

„Tak, tak,“ říkal stařík, „však jsme slyšeli, že už jste zase tady a táboříte někde na vřesovišti nad Swainsonovic. Co se toho o vás loni napovíдало, jak jste našli panu Turnérovi ty ukradené věci. A letos prý jste měli smůlu a stalo se vám něco s lodí.“

„John za to nemohl,“ vyhrkla Titty. „To se mohlo stát každému. A Vlaštovka už je skoro spravená, a až ji zase dostaneme, bude jak nová. Nový stěžeň je už taky skoro hotový. A jen bude-me mít Vlaštovku v pořádku, vrátíme se zase na ostrov.“

„A co Blackettovic děvčata? Prý mají v Jezerce na návštěvě slečnu Turnérovou,“ řekl uhlíř. „To se s nimi teď asi moc nevidíte.“

„Už odjela,“ prozrazovala mu Titty. „A Nancy a Peggy s námi budou ode dneška tábořit. Jely k nám po jezeře lodíkou, ještě s Johnem a se Zu-zanou. A my měli rozdělat oheň, než ostatní do-razí do tábora. Ale přišla ta mlha. A teď zase Roger.“

„Nesmíš si to tak brát, děvkeno,“ utěšoval ji stařík. „Třeba je ta mlha na vodě taky trošku zdr-žela.“

To je pravda, pomyslela si Titty. Možná že vý-prava, která se plaví přes jezero, ještě do údolí Vlaštovky ani nedorazila. Třeba by to s Rogerem ještě stihli. Titty pohlédla na staříka.

„Doufám, že se neurazíte, řekla, „ale jste, pro-sím vás, Mladý Billy, nebo Starý Billy? Tu zmíjí měl Mladý Billy, že?“ Stařík se rozesmál.

„Tak ty se na to pamatuješ? Tak, tak, tehdy jste viděli moji zmíjí. Já jsem Mladý Billy. Starý Billy je můj táta.“

„A kde je?“ ptala se Titty. „Byl taky tam dole, jak jste povídal, že tam nakládají klády?“

„I co tě nemá,“ řekl Mladý Billy. „To je totiž tak. Nahore v Biglandu jsou dneska psí závody a po nich tam bude ještě nějaká zábava a tatínek se doslechl, že tam přijde starý Jim Postlethwaite a že prý o sobě vykládá, že je nejstarší z celého okolí. A přitom je Jimovi Postlethwaiteovi teprve devětaosmdesát, a našemu tátovi bylo loni v zimě čtyřidevadesát. Přece se nenechám trumfnout od takového usmrkance,“ povídal tatík a vydal se dneska ráno do Biglandu. Prý si tam zajde přes hřebeny a cestou se zastaví na noc u jednoho mého mladého synovce, který mu chce předvést ku-pu pravnoučat.“

Mladému Billymu bylo přes sedmdesát a měl vnuky starší než Titty, ale než vystoupili na kraj lesa, byla Titty udýchanější než on.

Když vylezli skoro až nahoru, nabrala Titty všechn dech, který jí zbýval, a zahoukala, aby Roger věděl, že pomoc se blíží.

Nikdo jí však neodpověděl.

„Moc se mi to nepovedlo,“ řekla a zkusila to ještě jednou.

Tentokrát se ozvalo kousek nad nimi rozhodné a pronikavé soví houkání.

„Uhú, hú, hú,“ houkala Titty a znovu a vzápětí už plavčík, který se znenadání probudil ve svém pelíšku u potoka, uviděl, jak k němu z lesa při-chází první námořník a starý uhlíř.

„Hurá!“ zajásal. „To je jeden Billy.“

„Ten mladý,“ zasmál se Mladý Billy, kterému by se jistě říkalo starý, kdyby jeho táta nebyl ještě starší. „Radši se mládenče moc nehýbej,“ řekl. „Ukaž, podívám se ti na tu nohu. Oteklá je tedy pořádně. Nemáš ji zlomenou?“

„Vždyť s ním mohu hýbat,“ řekl Roger. „A už mne ani tak nebolí jako předtím. Ale stejně ještě bolí dost.“

„Není to nic zlého,“ řekl uhlíř, když chvilku ohmatával Rogerovi nohu. „Potřebuje to pěkný obkládek. A teď mu, děvkeno, podrž nohu nad zemí, než ho postavím na tu zdravou. Pomalouč-ku. Tak a hezky vstávat.“

Než se Roger nadál, stál na jedné noze a Titty s uhlířem ho drželi, aby neupadl.

„Už mu můžeš nohu pustit,“ řekl uhlíř.

„Au!“ zaúpěl Roger.

„Drž mu ji nad zemí. Tak a do toho.“ Uhlíř se sehnul. „Chyt’ se mě pevně kolem krku. Tak.“ A vtom si plavčík uvědomil, že se vznáší nad ze-mí, a dosedl uhlířovi na záda.

„Že je těžký? To jsem už nosíval těžší náklady. Sedí se ti dobře, mládenče?“

Starý uhlíř si trochu nadhodil plavčíka na zá-dech a pustil se po potůčku zpátky do lesa. Titty sebrala oba batohy, zastrčila si kompas do kapsy a utíkala za ním.

Když se vrátili dolů na planinku, kde stálo dříví vyrovnané k pálení a chatrč uhlířů, zastihli tam dva jiné, mnohem mladší domorodce, kteří se to-čili kolem ohně, nalévali si do plecháčků horký čaj a dolévali jej mlékem z velké zelené láhve.

„Co se stalo?“ zeptal se jeden, když vzhlédl, a Titty v něm hned poznala mládence Márinky Swainsonové. Tak odtud tedy vozí ty klády, a ti koně, co slyšela dole dusat, jsou jistě tři velcí ko-ně, které zahlédli poprvé onoho dne, kdy objevili s Rogerem údolí Vlaštovky, a od té doby je vídali znovu a znovu, když přecházeli silnicí vedoucí ke konci jezera.

„Nic zlého,“ řekl starý uhlíř. „Mládenec si jen trochu podvrtl nohu. Jistě mu pomůže obklad z kapradí. A teď ho zas sundáme. Pěkně pomalu, mládenče. Postav se na zdravou nohu a druhou drž ve vzduchu. Jacku, pomoz mi ho položit.“ Oba mladí dřevorubci přiskočili na pomoc a za chvíli si Roger pohodlně ležel u ohně a prohlížel si domorodce a jejich chatrč. A pořád přemýšlel, jestli by se mu nepodařilo zahlédnout aspoň na chvilku zmíjí.

Titty se zadívala na Mladého Billyho, jak hledá po mýtince uschlé listy loňského kapradí. Když našel, co chtěl, udělal z

listů obrovský ranec ko-lem Rogerovy nohy a převázal jej velkým červe-ným kapesníkem, namočeným v horké vodě z konvice.

„Ale vždyť v té konvici je čaj,“ podivila se Titty.

„Trocha dobrého čaje vodu nezkaží, ať si ji člo-věk lije dovnitř nebo navrch. A teď byste se měli taky trochu napít.“ Nazvedl kus pytloviny, která jim sloužila za dveře, zašel do chatrče a vrátil se s dvěma ple-cháčky, s jedním pro sebe a s druhým, který pat-řil jeho otci, Starému Billymu, pro plavčíka a prv-ního námořníka. Marínčin dřevorubec jim nalil trošku mléka ze zelené láhve, a tak tam všichni popíjeli čaj a dřevorubci tvrdili, že není vůbec di-vu, že Titty a Roger zabloudili, protože taková mořská mlha by se snad dala krájet tupým nožem a mohla by se z ní i zeď postavit.

Po tom bloudění v mlze rádi poseděli v klid-ném lese a popili čaj s domorodým lékařem a ostatními přátelskými domorodci, a Titty by byla docela šťastná, jen kdyby nemusela pořád myslet na Zuzanu a na ostatní tam nahoře v údolí Vlaš-tovky, jakou asi mají starost, co se stalo. Čas utí-kal jako voda. Slunce již kleslo hluboko za kopce a Titty teď bude muset poprosit někoho z dřevo-rubců, aby jí ukázal, kudy se mají dát přes vřeso-viště. Ale co Roger? Jak ten se dostane do tábora po jedné noze, když místo druhé má obrovský červený balík, kterým se nesmí ani dotknout ze-mě?

„Kdy bude smět Roger vyjít?“ zeptala se.

„Kdepak, ten se dneska nesmí ani hnout,“ řekl jí stařík. „Zůstane semnou a ráno si pro něj přij-dete. Přespí u mne. Řekněte děvčatům Blackettovým, že chlapec je v Horním lese u Mladého Billyho, a ony vás sem ráno zavedou přes vřesoviště. Ale chceš tady se mnou zůstat, chlapče?“

„Ve vigvamu?“ zvolal Roger a radostí málem vyskočil, ale noha ho tak zabolela, že si to ještě včas rozmyslel. „S vámi? Vážně tu smím zůstat? Zuzana by se určitě nezlobila.“

Tím si nebyla Titty tak jistá. Ale co dělat, hlav-ně aby se John se Zuzanou dověděli, že se Rogerovi dobře daří, a to mohla říct s dobrým svědo-mím. Vždyť ani nezajekl, když mu stařík přiklá-dal obvaz. A léčí ho tady jaksepatří po způsobu domorodců, bylinami, listím z kapradí a pravdě-podobně i zařikáváním. Rychle vyskočila.

„Je odtud přes vřesoviště do našeho tábora da-leko?“ zeptala se.

Starý uhlíř se obrátil k Marínčinu dřevorubci.

„Nedá se nic dělat,“ řekl mu. „Mládenec musí zůstat ležet a děvčátko by o tom mělo říct rychle ostatním, aby si nedělali starosti. Ale když to tu jeden dobře nezná, je přes vřesoviště prachšpatná cesta. Nejlepší, kdybys ji svezl, Jacku. Vždyť od nich už je jen pár kroků k Swainsonům a tam se jistě zastavíš. Ona je Mária pěkna holka a bude z ní žena k pohledání.“ Zasmál se a dřevorubec se začervenel a dal se také do smíchu.

„Milerád,“ řekl. „Jen ať se svezí na kládě, koně to ani nepoznají. Můžeme jet?“ dodal a otočil se k Titty. „Už takhle jsme se dneska zpozдили až dost.“

Titty se málem ani nestačila rozloučit s Rogerem a už šla dolů lesem s oběma dřevorubci a uhlířem. Pod lesem, na mýtince nedaleko silni-ce, čekali tři statní koně, zapražení do mohutné klády na dvojích velkých červených kolech. Marínčin dřevorubec vyzvedl Titty vysoko do vzduchu a posadil ji na konec dlouhé klády.

„Sedí se ti dobře?“ zeptal se jí.

„Ano, děkuji,“ odpověděla Titty.

„Ať se mi pevně držíš, až pojedeme.“

Druhý dřevorubec odvažoval koním pytle s pí-cí.

„Vysaď ji u Swainsonů,“ řekl uhlíř. „A vyříd' Marince, že do rána bude mládenec v pořádku.“

„Děkuji vám mnohokrát,“ loučila se Titty.

„Dobrou noc, Billy,“ volali oba dřevorubci.

„Dobrou noc, Jacku. Dobrou noc, Bobe.“

„Tak jedem, holka,“ zvolal Jack.

Titty už myslela, že to říká jí, ale tu sebou plnou silou trhla koby-la, zapražená mezi oji, oba přední koně zabrali a obrovská kláda, na jejímž konci seděla Titty vysoko jako na vyvýšené zádi starého korábu, zamířila z lesa a rozjela se po sil-nici.

Kapitola XXXI

NOC VE VIGVAMU

Ještě před chvílí si Roger myslel, že by moc rád zůstal se starým uhlířem a přenocoval u něj ve vigvamu. To bylo dobrodružství, o jakém každý sní, něco jako přejít rozbouranou bystřinu po můstku z jediné klády, narazit uprostřed na med-věda a lávku tak rozhoupat, až by medvěd spadl do vody a hrdina by se slavně udržel. Bylo to dob-rodružství, o jakém si každý klidně může snít, protože je málo pravděpodobné, že se mu něco takového stane. Roger ani na okamžik nevěřil, že bude smět u uhlířů zůstat, a ještě když s takovou nadějí říkal, že se Zuzana snad nebude zlobit, če-kal, že mu to Titty, která měla coby první námoř-ník velení, určitě nedovolí. Ale to už dřevorubci spěchali, aby byli pryč, Mladý Billy se s nimi do-mlouval, jak mají svést Titty dolů do údolí a po silnici k Swainsonům, a Titty mu nezakázala nic, naopak byla celá šťastná, že ho může zanechat v dobrých rukou. A všechno se dohodlo v tako-vém spěchu, že než si Roger stačil uvědomit, že je sám a uprostřed nového dobrodružství, z které-ho nemůže couvnout, byl už Mladý Billy dole na silnici a díval se, jak Titty odjíždí s dřevorubci.

Roger ležel u ohně a rozhlížel se přes zelené vršíčky stromů pod sebou, jestli uvidí Kančenzangu, která se tyčí k obloze na druhé straně údo-lí. Všechno kolem mu bylo cizí, jenom tu horu znal. Vždyť dneska ráno stanul na jejím vrcholu. Snažil se rozeznat malou roklinu, kde si udělali tábor na poloviční cestě. Ta se však skrývala za výběžkem vysokého kopce. Když měl včera spát pod širým nebem, a dokonce bez stanu, nepřípa-dalo mu to nijak divné, ale to vedle něj ležel John a Zuzana. Ale přenocovat v uhlířově chatrči se starcem, letitým skoro jako Kančenzanga, a s ha-dem, který syčí v krabici od doutníků někde pod pokrývkami, je něco docela jiného. Roger si náhle uvědomil, že by si uměl snadno

představit staré-ho uhlíře jako lidožrouta, který si třeba nejraději pochutnává na lodních plavčících. Samozřejmě že Mladý Billy žádný lidožrout není. Ale Roger věděl, že by bylo snadné si ho tak představit Ale to přece nesmí. Teď už nemůže uprchnout Jak by se také mohl spasit útekem, když má z kotní-ku obrovský ranec kapradí a kolem něho červený kapesník, který ani není jeho. A pak nemá ani tu-šení, kam by utíkal. A hlavně dobře ví, že Mladý a Starý Billy jsou ze všech divochů nejhodnější.

Raději by o tom neměl moc uvažovat, vždyť by si ještě začal o staříkovi myslet kdovíco a pak by nevěděl, kdy přestat Rozhlížel se po chatrči. Vy-padala jako nová, vůbec ne jako ta stará chajda, co viděli loni, když nechali Vlaštovku na břehu a vy-stoupili lesem, podívat se na uhlíře a jejich hada. Ale najisto to říct nemohl. Mech, nacpaný mezi kůly, je sice ještě zelený, ale možná, že chatrč je stará a jenom mech nový.

„Ale vigvam je to pěkný,“ řekl si Roger, skoro jako kdyby ta chatrč byla jeho.

Vtom již přišel zezdola z údolí starý uhlíř.

„Tak, děvčátko už bude brzy doma,“ řekl, „a jakpak se vede mládeci?“

„Moc dobře, děkuji,“ řekl Roger.

„Ba, ba, proti bolesti po takovém podvrtnutí není nad kapradí.“

„Je tohleto nový vigvam?“ ptal se Roger. „Po-stavili jste si ho letos?“

„Co jestli je to nového?“

„Vigvam. Chci říct srub. Ne, srub to taky není, protože nemá klády naležato, ale všechny stojí jedním koncem na zemi. A potom, není čtver-hranný, ale kulatý. Nevím, jak by se mu dalo ji-nak říkat.“

„Odedávna se tomu říká chatrč,“ usmál se sta-řík. „Ale ne, že by to vaše slovo muselo být špat-né. A tohle je stará chatrč, ne nová. Vždycky když se pálilo v Horním lese dřevěné uhlí, pálilo se ta-dy. Některé ty kůly už přetrvaly pěkných pár mi-lířů. Ale chatrče moc dlouho nevydrží. Než tu začneme znovu pálit, většinou se rozpadnou. Čas-to se k nim vracíme až po letech. A když se o ně nikdo nestará, snadno je povalí jediná zimní bouřka. Potom se vrátíme a znovu je postavíme a přidáme mezi staré kůly nové a všechno to uc-peme čerstvým mechem, a když je pak chajda vyspravená, dá se jen těžko říct, jestli je stará, ne-bo nová. Ohniště je staré ažaž. To se dá tvrdit bez přehánění.“

Roger začínal mít dojem, že starému uhlíři ne-připadá vůbec nezvyklé, když má spát v lesích u vřesoviště ve starém vigvamu. Asi si ani nedo-vede představit, že by v létě spal někde jinde. A proč by také měl? Roger si s tím přestal lámat hlavu a hned se mu v chatrči zalíbilo.

Stařík vzal sekyru a začal přisekávat polínka na správnou délku, jak je potřeboval na kulatý milíř. Polínka, která byla patřičně dlouhá, skládal na hromadu a drobné odštěpky nechával na zemi, že si je později sebere a zatopí s nimi. Roger le-žel, díval se na něj a číchal příjemnou vůni uhlíků, které ještě doutnaly pod konvicí. Byl strašně ospalý, ale nechtěl nic říct, dokud se stařík ne-zmíní sám.

Starý uhlíř sekal polínka a každou chvíli se zarazil a začal povídat. Vykládal, co asi jeho starý tatík uvidí po těch psích závodech v Biglandu. Možná že se tam taky s někým pustí do křížku, a když se ho Roger ptal, co tím myslí, řekl mu Mladý Billy, že už je nejvyšší čas, aby ho na něja-ké zápasy vzali. A pak mu vyprávěl, jak ho kdysi dávno, když ještě nebyl o nic větší než Roger, vzali s sebou, aby se podíval, jak jeho táta zápasí o pás se stříbrnou přezkou, a jak potom přišel čas, kdy o ten pás zápasil sám. A tu se mu záda napří-mila, rozmáchl staré paže, mnul si staré ruce a plácal se do dlaní a začal vykládat páte přes de-váté o něčem, čemu Roger vůbec nerozuměl, o půlnelsonech, nelsonech a prudkých pákách. Roger se nepříznal, že nemá tušení, o čem to sta-řík mluví. Jenom poslouchal, ale smysl slov ne-chápal, jako by mu někdo přednášel kdovíjak slo-žitou báseň. Zanechalo to v něm jediný dojem, že starce, který mu vše vypráví, vzrušilo cosi, co se udalo před dávnými a dávnými lety.

A tu se pojednou stařík zase nahrbil. „Už je to padesát let,“ povzdychl si. „ale ještě bych jim uměl ledacos ukázat.“

Slunce se začalo sklánět za Kančenžangu a stařík posbíral pár drobnějších kousků dřeva, které mu odlétly při sekání, a hodil je do ohně. Pak si očistil sekyru o dlaň, ruku si otřel vzadu o kalho-ty a zeptal se Rogera, jestli by chtěl k večeri kach-ní vejce.

„Jakživ jsem kachní vejce nejedl,“ řekl Roger.

„Slepičí se mu vůbec nemůže rovnat,“ tvrdil stařík. „Není ani tak dobré, ani výživné. A když je tatík v Biglandu, máme jedno pro mne a jedno pro tebe a v noci nám v břiše hlady kručet nebu-de.“

Prohrábl suché větvičky a pod konvicí, do kte-ré hned jak Titty a dřevorubci odešli, nalil vodu, se vesele rozplápolal oheň. Pak zašel do vigvamu a vrátil se s dvěma velkými zelenobílými vejci a se širokou lžicí, na níž je ponořil do konvice. Roger si vzpomněl, jak Zuzana říkala, že se vajíč-ko nemají nikdy vařit v konvici, ledaže by žádná jiná nádoba nebyla po ruce, a už se na to chtěl přeptat, ale včas se zarazil, neboť si uvědomil, že každý kmen má své zvyky a o těchto domorod-cích že ví jen žalostně málo.

Za chvíli vynesl stařík z vigvamu náruč při-krývek, vytřepal je a zase je uložil dovnitř. Pak vy-šel s bočníkem chleba, otevřel kapesní nůž a ukrojil dva pořádné krajíce. Ale tu se plácl do kolena a svěřil se Rogerovi, že pokaždé zapomene na sůl. Vrátil se znovu do vigvamu a vyšel z něho se starou plechovkou na tabák plnou soli. Vyndal z konvice vajíčka, nasypal do vody trochu čaje a pak postavil konvici i s čajem znovu na oheň. Něco takového by Zuzana opravdu neudělala ni-kdy.

„Mléka zbylo dost pro nás pro oba,“ řekl, jak pozvedl zelenou láhev, „a když tu není tatík, klid-ně nám stačí.“

Veliká vejce byla tak vřelá, že je nemohli ani udržet, ale starý uhlíř svinul list náprstníku, podr-žel si v něm vejce, naťukl trochu skořápkou velkou lžicí a začal ji odlupovat. I Rogerovi ukázal, jak na to. Než oloupal polovinu skořápky, vejce trochu vychladlo a druhou půlku už oloupali bez listu.

A tu před nimi ležela dvě vejce, jen se do nich pustit, namodralá a roztřesená jako dva vejcovité kopečky rosolu. Stařík ukousl z jednoho špičku a z vejce se řinul temně oranžový žloutek. Roger udělal totéž. A stařík i chlapec svorně olizovali oranžový žloutek z vajec, jak jim stékal přes okraj bílku. Pak to stařík pořádně zakousl chlebem a Roger také.

„Něco tak dobrého jak kachní vejce člověk moc často nejlí,“ pochvaloval si stařík a notně va-jíčko osolil. „Jsou výborná,“ řekl Roger, „a kolik toho v nich je!“
Brzy potom začal stařík připravovat vlgvam na noc.
„Potřeboval bys něco pod hlavu,“ řekl. „A tatík si vzal kabát s sebou.“
„Dám si do batohu své oblečení,“ navrhoval Roger.
„Ale to ti zas bude zima,“ namítl stařík.
„Vždyť jsem spal oblečený včera,“ řekl Roger.
„Tak se radši vyspi dobře oblečený ještě jed-nou,“ domlouval mu stařík. „Dám ti do toho tvé-ho rance trochu kapradí a budeš mít polštář hned.“
Za chvíli řekl Rogerovi: „Tak a teď pojď spát.“ Pomohl mu na zdravou nohu a odnesl ho skoro až do chatrče. Ale vchod byl moc nízký a Roger musel dovnitř dolézt sám, i když měl po-raněnou nohu. Ani ho nebolela tak, jak čekal. V chatrči visela velká svítlna, jakou mívali na statku, protože se už valem šerilo, a i když pytlo-vina u vchodu byla odhrnutá, pronikalo dovnitř jen nepatrně světla. Vnitřek chatrče rozdělovaly na tři části dvě mohutné klády položené na zemi.
Po obou stranách oddělovaly místo na spaní a uprostřed ponechávaly úzkou uličku, ve které bylo malé ohniště, ohraničené kameny, ale žádný oheň v něm nehořel.
„Škoda topit, když je teď v noci takové horko,“ vysvětloval stařík.
Na Rogera už čekalo lůžko nalevo od vchodu. Na vysoko navršeném kapradí ležela přikrývka a do hlavy položil stařík Rogerův batoh.
„Hezky si lehn,“ říkal uhlíř. „Zabalím tě do přikrývky a uvidíš, jak ti bude teplo.“
Roger zaváhal.
„Máte ještě v krabici tu zmiji?“ zeptal se.
„Jen se neboj,“ smál se stařík. „Zmije je tady u mne a ven se nedostane.“
„Mohl bych se na ni podívat?“
„Ráno ji vyndáme,“ řekl stařík. „Teď už na to začíná být moc velká tma.“
Roger si lehl na přikrývku a hlavu si položil na vycpaný batoh. Stařík přes něj přehodil přikrývku z jedné strany a přes ni přehrnl ještě druhou po-lovinu.
„Teď tu budeš jako ve vatičce,“ řekl. „A až mě ráno uslyšíš vstávat, klidně spi dál. Dobrou noc.“
„Snad někam nejdete?“ zeptal se Roger.
„Ale kdepak,“ ujistil ho stařík. „Posedím je-nom trochu před chajdou.“
V chatrči to trpce vonělo kapradím, syrovým dřevem, čerstvě nasekaným dřívím, kouřem z oh-niště před vchodem a petrolejem ze začouzené svítilny, která jim visela nad hlavou.
Jak stařík přikrýval Rogera na noc, trochu o tu lampu zavadil a ta se ještě dlouho houpala na konci dlouhého drátu, na kterém byla zavěšená, takže na sbíhajících se stěnách chatrče se po okrajích, kde začínala černá tma, míhaly záblesky světla střídané pruhy stínu. Kus horní stěny viděl Roger docela dobře a byl by spočítal i kůly, ze kterých byla chatrč postavena, ale nad svítilnou splývalo všechno v černé tmě.
Zvenku bylo slyšet, jak uhlíř opracovává nějaké dřevo, tentokrát však ne sekyrou, ale nožem. A jak pracoval v houstnoucí tmě u ohně, pořád si něco mručel. Opravdu si to tam bručí Mladý Billy? Co jestli je to něco jiného? Roger se nazvedl na lokti a naslouchal: „Šmik. Šmik. Brum. Brum.“
Je to starý uhlíř, nebo přišlo nějaké zvíře?
„Co to děláte?“ zeptal se po chvíli Roger.
Mručení ustalo.
„Copak ještě nespíš?“ ozval se starý uhlíř.
„Ještě ne docela,“ řekl Roger.
„Dělám ti berličku,“ řekl stařík. „Ráno se bu-deš chtít projít a noze jen prospěje, když se den dva nedotkne země. A teď už spi.“
„Pro mne berličku?“
„Tak, tak.“
A tu spatřil Roger ve stínech, které mu tančily nad hlavou, Dlouhého Johna Silvera s berlí a pa-pouškem, jak poskakuje po bristolské hospodě, dupe po palubě Hispaňoly a zuří, když se mu berle boří do měkkého písku na ostrově Pokladů. Titty má papouška a on, Roger, teď bude mít ber-li. To už stojí za bolavou nohu, tisíckrát to za to stojí. Kdypak se už bude moci přeplavit přes jeze-ro k Cesminovému háji, belhat se po louce ke statku jako starý námořník, který se vrací z moře, a ukázat tu berlí mamince, chůvě a lodnímu maz-líčkoví? A jestlipak se doví od Titty, co tomu říká Petr Kachna? Pozdě v noci se probudil a všude kolem byla tma. Na druhé straně chatrče oddechoval na lůž-ku z kapradí starý uhlíř. V korunách stromů šu-měl vítr. Pytlovina nezakrývala celý vchod, a když Roger pohlédl ven přes své nohy, viděl kousek modré oblohy a na ní hvězdy. Myslel na ostatní, jak už asi spí v táboře v údolí Vlaštovky. Ani ne-vědí, že jednonohý námořník... že Dlouhý John Silver... že... že... Ale než si to Roger v duchu dořekl, spal už stejně hlubokým spánkem jako starý uhlíř.

Kapitola XXXII

MLHA NA JEZEŘE

Oba kapitáni se opřeli do vesel a za chvíli již vá-lečná kánoe propulsa lagunou Chobotnic a zaniři-la na dolní tok řeky, kolem lesa a zahradou Jezerky, kde viděl včera John pratetu, jak ukazuje hůl-kou na sedmikrásky v trávě. „Zabrat napravo!“ vo-lala Peggy. „Napravo! Zpomalí! Vesla do loďky!“ Nancy a John uložili vesla a kánoe (ve skutečnosti

veslice z Jezerky) vzlouzla do temné loděnice, kde byla vedle motorového člunu připoutána Amazonka. Zřejmě už měla pořádný náklad. Byl v ní stan s tyčemi, dva spací pytle, rybářské pruty a spousta všelijak pomíchaného jídla.

„Naložte si věci,“ řekla Nancy. „Teď už nás ne-může nic zadržet, a mít Modrého Petra, hned ho vztyčíme na znamení, že vyplouváme.“

„Tak si aspoň vyvěsíme vlajku s lebkou a zkříženými hnáty,“ řekla Peggy. „Máme ji připravenou.“

John a Zuzana toho neměli opravdu moc, co by naložili jako přítěž. Rogerův a Tittin stan si nacpali do batohů a všechno, co si s sebou vzali k jídlu, měli už v sobě. A kromě batohů neměli nic než bandasku a konvici. To bylo ještě štěstí, protože na úzkém kamenném můstku, který se táhl kolem loděnice, je čekal ohromný koš a malý dřevěný soudek.

„Ať žije kuchařka!“ zvolala Nancy a už kutálela soudek ke kraji můstku. „Není to od ní úžasné, když jsme ji včera sebraly celý džbán grogu a na ráno nám ho připravila plnou láhev?“ Nancy začala vyndávat věci z košíku. „Hm, perníčky. A co-pak je tohle? Je tu napsáno NEKLOPIT. Aha, ja-blkový koláč. A tady je plechovka karamel. Už slyším, jak v ní chrástí. Senzační nápad! A tady je nejlepší moučník, jaký naše kuchařka umí, pěkně tmavý a šťavnatý.“

„Jak o něm prateta říkala, že je nestravitelný, vid?“ poznamenala Peggy.

„Páni, ta kuchařka se ale ukázala!“ řekla Nancy. „Ona taky oslavuje. Měli byste ji vidět dneska ráno, sotva vytáhla prateta paty z domu.“

Když bylo všechno naloženo, uvědomili si, jak výborný nápad měli první námořník a plavčík, že se rozhodli jít po souši. Uprostřed lodi zbylo pro pasažéry jen docela nepatrně místa a před stěžeň by se byl nevešel ani ten nejmenší plavčík.

„Všichni na palubě?“ zvolala konečně Nancy. „Odhodte přídní lano! Odstrčte loď od můstku, kapitáne Johne. Pozor, Peggy, ať nevrážíme do motoráku!“

Odráželi se rukama, odstrkovali vesly, a tak do-pravili konečně Amazonku z loděnice na řeku. Pak vztyčila Peggy plachtu a po námořnicku vy-táhla na vrcholek stěžně pirátskou vlajku.

„To máme ale slabý vítr,“ řekla, když se podí-vala nahoru na černou vlajku a viděla, jak schlíple visí ze stěžně.

„Na jezeře bude silnější,“ slibovala jí Nancy, když Amazonka plula skoro bez kormidla bokem po proudu řeky.

I na jezeře však válo jen nepatrně a větřík ani nestačil rozevlát pirátskou vlajku, aby dělala čest svým majitelům. Taktak se opřel do plachty, ale vlaječka visela jako hadřík. Ale nebyl tam Roger, a tak nikdo nespěchal s návrhem, aby se raději veslovalo. Když se vítr chvílemi přece jen zvedl, válo od jihu nebo od jihovýchodu, a dole na jezeře byla voda v závětrí ostrovů hladká jako zrcadlo, v němž se obrazil každičkový strom a balvan. Drob-ná Amazonka s bílou plachtou vyplula z ústí řeky tak pomalu, že se ani nedalo rozeznat, jestli se vů-bec pohybuje. Nenechávala za sebou žádnou brázdu a pod přídíl se jí nezčeřila sebemenší vln-ka.

„Víte co, pustíme se do těch karamel,“ navrhla Nancy. „Dávej trochu pozor na ten jablkový ko-láč, Peggy. Málem jsi do něho vrazila pravým lok-tem.“

„Podržte mi někdo ten koláč, než vylovím ka-ramely,“ řekla Peggy. Protáhla se mezi navršeným nákladem, zvedla jablkový koláč, aby na něj ne-šlápla, a podala jej Zuzaně, a přitom si olízla prs-ty, protože šťáva z koláče se roztekla přes okraj mísy. Pak znovu zalovila mezi batohy a ranci a vytáhla velkou plechovku, v níž kdysi bývala ká-va, ale teď se tam skrývalo něco mnohem lepšího. Potom zas pevně zastrčila koláč zpátky a plechov-ku otevřela bodcem na lodním noži (náhodou to byl zrovna ten nůž, který našel loni při vyjedná-vání na ostrově Divokých koček Roger a poctivě jej vrátil majitelkám). V plechovce byly karamely a na nich kousek papíru, na kterém bylo napsáno: „Moc vás pozdravuje kuchařka.“

„Ta naše kuchařka je vážně moc hodná,“ řekla Nancy. „Půjč mi ten papír.“ Utrhla z něho kousek a hodila jej do vody. Lístek papíru pomaloučku, coul za coulem, odplouval směrem k zádl.

„Tak se přece jen trochu pohybujeme,“ řekla Nancy, „a za chvíli bude vítr jistě silnější.“

Ostatní tři žvýkali karamely a pozorovali útr-žek papíru. Nancy se na něj hezkou chvíli už ani nepodívala. Snažila se využít aspoň té trošičky vě-tru, ale byl tak slabý, že ani nepoznala, odkud va-ne. Nabírali si už podruhé karamely z plechovky, ale ten nepatrný lístek papíru byl pořád ještě vi-dět. Přesto však Amazonka pomaličku plula přes jezero. Ale stejně neměli nijak naspěch. Prateta ko-nečně odjela a Nancy s Peggy byly tak šťastné ja-ko Vlaštoky, když poprvé letos vypluly ze zátoky Cesminového háje. Konečně jim začínaly prázd-niny. John a Zuzana se celý rok těšili, jak budou vyprávět Nancy a Peggy, co všechno zažili, a teď jsou Amazonky konečně na svobodě a za den za dva dostanou i oni svou Vlaštovku a budou se moci společně vydat do Arktidy a vůbec kam se jim zachce. Dnes poprvé se Amazonky nemusí starat, aby přišly včas k nějakému hloupému jí-dlu. Všichni byli celí blažení, že jsou zase na vo-dě, a i když ještě neplachtí, že jsou připraveni na první poryv větru. Uplynulo však ještě mnoho času a snědli hod-ně karamel, než se konečně vítr trochu zvedl a pravidelný mírný vánek je zanesl přes jezero až k východnímu břehu, kde se otočili a znovu za-mířili vpřed, tentokrát obloukem po levoboku. Dopluhi skoro doprostřed jezera a tu si náhle uvě-domili, že slunce už tolik nehřeje. Peggy si postě-žovala, že je zima, a John se Zuzanou začali či-chat, neboť ucítili jakýsi povědomý pach a ne-mohli si vzpomenout, co to je.

„Už vím,“ řekl John. „Takhle je cítit mlha v Lamanšském průlivu.“

„Opravdu,“ řekla Zuzana. „Úplně jako tenkrát, když jsme si vyšli s tatínkem za Falmouth.“

„Jak jsme nemohli najít ani StMawes.“

„A maják bučel jak nějaká kráva.“

„Není to žádná mlha z La Manche,“ řekla Nancy. „Je už tady na jezeře. Podívejte se, jak se sem valí přes ostrovy.“

„Kopce se už docela ztratily,“ řekla Peggy.

„A ostrovy nejsou vůbec vidět,“ dodala Nancy.

„Břeh taky ne,“ řekl John. „Aspoň ne jasně. Úplně mizí. A zase se objevuje. Teď už ho nevi-dím ani kousek.“

Za chvíličku je obklopila tak hustá mlha, že neviděli skoro ani na konec loď-ky. Připadalo jim, jako by místo vzduchu byla všude kolem nich jen

hustá vlhká vata a místo vody pod tou vatou jaká-si šerá deska, z níž vystupuje pára.

„Teď jsme v pěkné bryndě,“ řekla Nancy. „Jak něco zahlédnete, hned vykřikněte.“

„Jakkak je asi těm dvěma nahoře na kopci,“ starala se Zuzana.

„Vis, jak dlouho nám trvalo, než jsme přepluli přes jezero a zase zpátky,“ domlouvala jí Peggy. „A měli před námi pořádný náskok. A Titty urči-tě pospíchala do tábora, aby si papoušek trochu vynahradil ten včerejšek a užil si sluníčka. Asi už budou v údolí Vlaštoky.“

„Doufám jen, že je napadne vzít si něco k jídlu a nebudou na nás čekat,“ uvažovala dál Zuzana. „Ještě že jsem jim řekla, aby rozdělali oheň.“

„Roger už se postará, aby dostal najíst,“ řekla Nancy. „O to mít strach nemusíš.“

Pomalů pluli dál v bílé mlze. Daleko na jihu, někde u Ria, slyšeli houkat parník. A pak houká-ní ustalo.

„Už ho asi uvázali nebo zakotvili,“ řekla Nancy. „V takové mlze parníky neplují. Ale co je tohle?“

Zaslechli hukot motorového člunu, který se rychle blížil.

„Škoda že nemáme mlhový roh.“

Než však někoho napadlo zavolat, přehnal se hukot kolem nich a stále slábl a slábl, jak se mo-torový člun řítit dál po jezeře.

„To jsou chytráci,“ řekla Nancy trpce. „Jde jim o to, aby už byli doma. Tupci jedni. Nemyslí na nic než na sebe.“

A pak zaslechli nějaké hlasy.

„Radši si vylezem na břeh a dáme si vařit vodu.“

„Bodejt'. Co na jezeře v takové mlze.“

Ozvalo se skřípání vesel v tenkých havlinkách.

„Rybáři,“ řekla Peggy. „Vystupují na břeh, nej-spíš si chtějí udělat čaj.“

„Po tom motorovém člunu zůstaly takové vlny, že vůbec nevidím, jestli se hýbáme z místa,“ hu-bovala Nancy. „Ale stejně se připravte, možná že se budeme muset rychle otočit. A pozor na hlavy.“

Všichni sehnuli hlavy, ale trvalo dlouho, než se spodní ráhno přehouplo na druhou stranu. A když za chvíli zas hlavy zvedli, ráhno se je-nom líně pošubávalo, jak se Amazonka pohupo-vala na vlnkách, které za sebou zanechal motoro-vý člun. Kapitán Nancy trhla kormidlem a netr-pělivě otočila lodní příď.

„To je tím, že je tak slabý vítr,“ řekla. „Ama-zonka se dovede krásně otočit, na mou duši, ale v bezvětří nedokáže nic.“

Pomocí kormidla otočili Amazonku do pravé-ho oblouku a pak se snad silou vůle obou kapitá-nů a prvních důstojníků trochu pohnula a poma-lu, pomalinku zamířila k pobřeží Ria. Musela ji opravdu pohánět síla vůle, protože i když si na lo-di olízli hřbet ruky, vůbec necítili sebemenší zá-van větru. Ale skutečně se pohybovala, protože Peggy hodila uprostřed loďky do vody další kou-sek papíru, na němž jim kuchařka poslala tak sr-dečné pozdravy, a ten plul pomalu směrem k zádi a za chvíli jej viděli až u kormidla.

„Kdyby jen trochu foukal vítr,“ řekl John, „a mlha nebyla bílá, ale černá, připadal bych si jako loni, když jsme pluli ve tmě přes jezero, světla v Riu zhasla, všude byla tma jako v ranci a já se snažil řídit Vlaštoky podle kompasu, ale nešlo to, protože mu pořád poskakovala střelka.“

„Teď by se střelka jistě ani nehnula,“ řekla Peggy.

„Tisíc láteř, jsem to ale trdlo!“ zvolala Nancy. „Co je nám platný kompas, když se na něj ani ne-podíváme? Vždyť my ho máme s sebou. Není tak pěkný jako váš, ale lepší něco než nic. Mám ho v kapse od batohu. Vylou ho, Peggy, a podej mi ho.“

„Nejedeme my nazpátek?“ napadlo Zuzanu, když zahlédla poslední papírek, který plul dozadu a náhle jej měli pod přídí.

„Budeme muset vytáhnout ploutev,“ řekla Nancy, když jí Peggy podala malý kapesní kom-pas.

„Už je vytažená,“ řekl John.

„Podlož ji kuličkem, ať nám zase nesklouzne nazpátek. Ukaž mu to, Peggy. A spusťte plachtu. Co má za cenu takhle tu okounět? Budeme radši veslovat a dostaneme se do Podkoví zátoky podle kompasu.“

„Já budu veslovat,“ řekla Peggy, sundala ráhno a uložila je do loďky.

„Vystřídáme se,“ řekla Nancy. „Jestli se ne-zvedne vítr, ještě se naveslujeme, až nás to bude mrzet.“

Moc dobře se jim však neveslovalo. Předně jim překáželo spodní ráhno. A pak byl celý lodní prostor kolem ploutve přečpaný spacími pytli, batohy a svinutým stanem Amazonek, nemluvě již o drobnějším nákladu, jako byl třeba jablkový koláč. Při veslování se Peggy a Nancy nemohly ani pořádně rozmáchnout, ale kapitán Nancy prohlásila, že to nevádí, protože se přece nechtějí chovat jako ti lidé v motorovém člunu a pokoušet se potopit některý ostrov.

Zuzana přelezla na příď, aby se loďka trochu vyvážila, a posadila se na náklad před stěžeň. Peggy se činila u vesel.

Nancy držela kompas, takový malý, jakého se používá při výzvědných výpra-vách, a sledovala střelku ukazující směrem, kudy by měli plout. John se chopil kormidla a řídil loď, jak mu Nancy ukazovala.

„Musíme zamířit na jihovýchod,“ řekla Nancy. „Už jsme určitě za polovinou jezera a tudy se do-staneme až na východní pobřeží. Pak se podívá-me, kde vlastně jsme, abychom bezpečně proplu-li mezi ostrovy. Jak už budeme za Riem, dostane-me se snadno k druhému břehu. Měla bys držet hlídku, Zuzano. Já se musím dívat na kompas a John zase na mne.“

„Rozkaz, pane,“ vyhrkla Zuzana rychle, jako by po léta sloužila coby plavčík.

Dlouho Peggy veslovala a Zuzana naznačovala pohyby rukou kormidelníkovi, kterým směrem plout. Zuzana upřeně hleděla do husté bílé mlhy. Bylo jen slyšet, jak voda naráží na příď Amazonky, vesla tiše šplíchají o hladinu, a když se zved-nou, skapává z nich voda, a k tomu vrzají havlinky.

„Stromy! Stromy! Před přídí po levoboku!“ zvolali najednou John a Zuzana.

„Neotáčej se, Peggy, ty káčo jedna,“ zlobila se Nancy. „Ještě se dost narozhlížíš, až budeme ves-lovat dál. Už musíme být skoro na druhé straně.“

Kus před sebou spatřili v mlze řadu šedomod-rých stromů, které vypadaly jako přízraky.

„Poplujeme kousek kolem pobřeží,“ rozhodla Nancy. „Určitě se dostaneme k nějakému stromu nebo loděnici, kterou známe.“

Jak pluli pomalu s loďkou kolem břehu, dívala se upřeně na stromy, které spíš připomínaly stí-ny.

John řídil loď tak, aby měli stromy pořád na očích, ale nesměl se vzdálit od břehu víc než de-set dvanáct yardů.

„Tohle musí být pořádně hluboká zátoka,“ řekl po chvíli. „Otáčím loď už kdovíjak dlouho k pravoboku, a pořád nic.“

Nancy rozevřela ruku a podívala se ještě jed-nou na kompas.

„Zastavit!“ zvolala. „Vždyť plujeme rovnou k severu. Tohle je určitě ostrov a my se díváme po stromech a objíždíme ho kolem dokola.“

Oba kapitáni na sebe trochu zahanbeně po-hlédli.

„Někdo se měl dívat na kompas,“ poznamenala Peggy, ale třebaže to zaznělo dost vzpurně, ani kapitán Nancy na to nemohla říct slovo.

„Kam máme plout teď?“ ptal se kapitán John.

„Zase k jihovýchodu,“ hlásila Nancy.

Když se tak museli otočit s loďkou, ztratili z očí stromy a octli se zase o samotě uprostřed bí-lé mlhy, bylo jim, jak kdyby se pustili záchranné-ho lana. Ale nemělo přece nejmenší smysl plout pořád kolem ostrova a Nancy se zase zadívala na kompas. John pozoroval Nancinu ruku a kormi-dloval, Peggy veslovala a Zuzana se snažila pro-hlédnout bílou tmou, která je ze všech stran obklo-povala.

Najednou zaslechli docela blízko hlasy.

„Hromské dílo, to se to ale přihnalo rychle.“

„To tedy vážně.“

„Kdo je tam?“

Na nízkém přístavním můstku zahlédli dva muže, kteří vypadali v mlze jako duchové.

„Kdo je tam? Co je to za loď?“

„Amazonka.“

„Je pořádná mlha. Měli byste radši přistát.“

Ale to již Amazonka poplula kousek kolem břehu a muži na přístavním můstku zmizeli.

„Lepší místo jsme si ani vybrat nemohli,“ řekla Nancy, která už zase nabývala jistoty. „Je tady po-le. Proto jsme neviděli stromy. Ty uvidíme až na začátku zátoky Ria. Potom můžeme objet molo a plout kolem břehu, anebo ještě spíš namířit si to rovnou k jihu přes ústí zátoky. Tak se dostane-me k loděnicím.“

„Tam, co opravují Vlaštovku?“

„Ano. Až poplujeme přes zátoku, musíme si dát pozor na Slepici a Kuře, ale je tak mělko, že je asi snadno uvidíme. Ale stejně poplujeme po-malu.“

„To jsou skály?“

„Ano. Slepice je velké skalisko uprostřed záto-ky. Slétají se na něm rackové. A Kuře je docela maličká skála.“

„Už vidím stromy,“ hlásila Zuzana.

„Tak pozor,“ nařizovala Nancy. „Nevesluj moc rychle, Peggy. A ty, Zuzano, měj oči na štopkách. Ty skály jsou jen taktak vidět nad vodou.“ Podí-vala se na kompas a ukázala k jihu.

Stromy se za nimi ztratily a kolem už zase ne-bylo vidět nic než hustou mlhu, která vypadala ja-ko vata, a kruh lesklé vody, z níž vystupovala pára.

„Vpředu na levoboku skála!“ hlásila Zuzana.

„Tě se klidně vyhneme,“ řekl John.

Peggy zvedla vesla z vody a čekala na rozkazy. Pak se dala znovu do veslování a skalisko pohltila kdesi vzadu za nimi mlha.

„To byla určitě Slepice,“ řekla Nancy. „A teď pozor na Kuře.“

Kuře však nespátřili. „Přmo před lodí je boje parníku,“ zvolala za chvíli hlídka.

John trhl prudce kormidlem doleva a jen o vlá-sek propluli kolem parníkové boje.

„Tak to už Kuře neuvídíme,“ řekla Nancy. „Bo-je leží na jih od obou skal. Poslouchejte!“

Přes vodu sem doléhaly úderý kladiv a hukot malého benzínového motorku, svištění hoblíku a tu a tam jen dlouhé zasyčení, jak se cirkulárka zařizla do prkna.

„To je loděnice, kde jsem byl s kapitánem Flintem,“ řekl John. „Pojďme se podívat na Vlaš-tovku.“

„To nemůžeme,“ namítla Zuzana. „Víš, že nás ti dva čekají v údolí Vlaštovky.“

A tak veslovala Peggy dále.

Vysoko nad nimi se vynořil z mlhy stěžen zá-vodní plachetnice.

„To je Polly Anna“ sdělovala jim Nancy. „Je připoutaná hned u ostrohu. Každou chvíli by-chom ji už měli vidět.

Sláva, máme vyhráno. Pře-pluli jsme zátoku. Pojď, Peggy, prohodíme se. Teď budu veslovat já.“

John si vzal kompas a ke kormidlu se posadila Peggy. Pluli těsně kolem břehu, obepluli ostrov a pak veslovali přes ústí zátoky Cesminového há-je. Stále však neviděli nic, až se před nimi z mlhy vynořil vysoký a temný Darienský štít.

„Teď budeme veslovat přes jezero. Směr jiho-západ.“

„Pojďte a vezměte si kompas vy, kapitáne Nan-cy,“ řekl John. „Je to vaše loď. Já budu mnohem raději veslovat.“

A tak si zas vyměnili místa, a jak za nimi Da-rienský štít mizel v mlze a loď plula do nezná-mých končin, kde jim jedinou jistotu skýtal Nancin kapesní kompas, ukazující stále k severu, měli opět dojem, že za sebou nechávají cosi známého a určitého. John zabíral ráz na ráz, pravidelně ja-ko stroj, Nancy upírala oči na kompas a Peggy u kormidla pozorovala Nancinu vztyčenou ruku. Dlouho tak pluli naslepo mlhou přes jezero smě-rem na jihozápad, ale konečně přece jen

dorazili k druhému břehu a pak už stačilo plout pořád jen podél něho až do Podkoví zátoky. John vytrvale vesloval a za chvíli k svému úžasu zjistili, že jsou již v úžině mezi ostrovem Kormoránů a pev-ninou. Než k tomu skalnatému ostrůvku dopluli, ani si ho nevšimli, protože neustále pozorovali břeh na druhé straně loďky. I pro kormorány, kteří seděli na uschlém stromě jako šedé stíny uprostřed mlhy, to byl pořádný úlek. Vlaštovky ani Amazonky ještě nikdy neviděly tyto ptáky tak zblízka, ale Peggy správně poznamenala, že vypa-dají v té mlze stejně nejasně, jako kdyby byli na sto yardů odtud.

A když jim zmizely šedé stíny ptáků i stíny stromů na ostrově, který se také zdál pouhým stí-nem, objevily se na vodě pod mlhou drobné vln-ky a náhle spatřili znovu ostrov a na něm daleko od břehu stromy, ostrohy Podkoví zátoky, ostrov Divokých koček a na druhém břehu úpatí lesna-tých strání i vrchy na konci jezera. Mlha se zvedla-la. John přestal na chvíli veslovat, a jak vítr hnál mlhu před sebou pryč, všichni se ohlédli k ost-růvkům Ria. Bylo až k neuvěření, že urazili celou tu cestu od vzdálených ostrovů, a neviděli přitom ze své plachetnice dál než na dvě lodní délky.

„Víte co, doplujeme už ten kousek pod plach-tou,“ navrhovala Nancy,.

„Vždyť už jsme docela blízko,“ řekla Zuzana. „A doveslujeme tam rychleji.“

„Váš první důstojník už myslí na posádku,“ dovtipila se Nancy. „Jak tedy chcete.“

John vesloval dál. Také myslel na prvního ná-mořníka a na plavčíka, kteří si tam nahoře v údolí Vlaštovky jistě dělají starosti, co si ostatní počnou na Amazonce, když je na jezeře tak hustá mlha. Za chvíli již proplouval mezi dvěma ostrohy a konečně jim ta podivná plavba končila.

Když vylodili z Amazonky náklad na břeh, by-lo ho tolik, že by ho ani všichni čtyři neunesli. Objevil se velký stan i s tyčemi a Nancin a Peggin spací pytel, mnohem větší a těžší než spací pytle, které si napěchovaly do batohů Vlaštovky. Ama-zonky si přivezly i konvici a bandasku na mléko a malý soudek. Ten musely nést zavěšený na ves-lech. A pak samozřejmě koláč, kterým si na ně tak mile vzpomněla kuchařka a který byl moc dobrý, ale nesl se přílišně.

„Nedá se nic dělat,“ řekla Nancy. „Budeme muset jít nadvakrát. Vezměte jen to, co pohodlně unesete.“

„Uděláme si čaj a pak seběhneme dolů a vez-meme všechno, co zbyde,“ řekl John.

„Na čajování je už pozdě,“ namítla Zuzana. „Hned jak přijdeme do údolí Vlaštovky, nasvačíme se a navečerejme najednou. Titty už dala jistě vařit vodu.“

Kapitola XXXIII

PRÁZDNÝ TÁBOR

Zuzanu již dlouho soužilo pomyšlení, že první námořník a plavčík jsou sami v údolí Vlaštovky. Jistě si dělají starosti, co se stalo s Amazonkou. Titty si asi představuje, že na ni narazil v mlze parník. Roger má určitě hlad. Jestlipak Titty na-padne udělat něco k jídlu, nebo si myslí, že by se mělo počkat na kapitána a prvního důstojníka? Těžko říct. Když však Nancy a Peggy vyšly se svi-nutým stanem zavěšeným na stanových tyčích z lesa, objevil se první náznak, že by všechno mohlo dopadat ještě mnohem hůř než Zuzaniny nejhorší domorodé obavy.

„Není tu nikde vidět kouř,“ všimla si Nancy.

„Ti dva oslíci nerozdělali oheň,“ řekla Peggy.

Zuzana a John vyběhli i s těžkým nákladem z lesa. Opravdu. Z údolí Vlaštovky nevystupoval ani sebemenší proužek dýmu.

„Měli sirky?“ zeptal se kapitán John.

„Ne,“ odpověděla Zuzana, „ale v jeskyni Petra Kachny jich je dost. A Titty u toho byla, když jsem všechno ukládala, takže určitě ví, kam jsem je dala. Jestli už jsou v táboře a celou tu dobu na nás čekají, musejí padat hladý.“

„To ano,“ řekla Peggy. „Docela určitě. My měli karamely a taky už hladem sotva nohama plete-me.“

„Měli s sebou jen čokoládu,“ řekla Zuzana. „Myslela jsem, že se všichni brzy vrátíme a nasvačíme se společně.“

„Není někdo na Strážní věži?“ napadlo Johna.

„Počkejte chvíli, jen co si vyndám dalekohled.“

Ale Zuzana pospíchala dál. Teď nebyl na čeká-ní čas. Ani Nancy a Peggy nechtěly zůstat stát s tak těžkým stanem na zádech a s nacpanými ba-tohy. Chtěly už být co nejrychleji v údolí Vlaštov-ky a shodit tu tíhu.

„Ňoumové jedni,“ řekl John trochu stísněně a zavřel s klapnutím dalekohled. „Nerozdělali oheň ani nedrží hlídku.“

„Třeba zrovna stavějí stany,“ napadlo Peggy.

„S tím jsou přece hotoví hned,“ řekla Zuzana, „a my jeli tou mlhou strašně dlouho.“

„Co kdybys zkusil zahoukat?“ navrhla Nancy.

John se hluboce nadechl a zahoukal tak krás-ně, jak se mu to ještě nikdy nepovedlo. To táhlé „Hú, hú, hú,“ stačilo vyhnat všechny myši z vře-soviště. Ale z údolí Vlaštovky na ně nikdo neod-pověděl.

Zkusil to ještě jednou, ale tentokrát se mu to soví houkání už tak nepovedlo. Zrovna když hou-ka-l, zahlédl, jak se tváří Zuzana, a hned pochopil, že má na houkání až příliš domorodou náladu. A zase se neozvala žádná odpověď.

„Asi na nás někde číhají,“ napadlo Nancy.

„A plíží se vřesem,“ dodala Peggy. „Každou chvíli nás jistě přepadnou.“

„Neměli jsme je vůbec pouštět samotné,“ řekla Zuzana.

„Jsme připraveni!“ křičela Nancy do širého vřesoviště. „Přepadněte nás, ať už je po všem. Má-me chuť na svačinu.“

Nikdo však nevyskočil z vřesu ani se nevynořil za balvanem.

„Jestli jsou v jeskyni, tak nás neslyší,“ řekl John.

„Vždyť jsem povídala Titty, aby rozdělali oheň,“ řekla Zuzana.

Za chvíli už všichni šplhali kolem vodopádu do údolí Vlaštovky, napřed Zuzana, za ní John a nakonec Amazonky.

Amazonky se pořádně na-dřely, než tam vytáhly svůj stan, a John a Zuzana by byli počkali a pomohli jim, ale chtěli už

vědět, co strašného se stalo.

„Nepostavili ani svoje stany,“ zarazil se John.

„Vůbec tu nejsou,“ řekla Zuzana.

Z malého údolíčka se s poplašeným křikem „Zpátky! Zpátky!“ vzneslo hejno tetřivků.

„Určitě tu už dávno nikdo nebyl,“ řekla Nancy, když se vydrápaly s Peggy přes okraj údolí. „Jinak by byli tetřivci ulétli.“

John se Zuzanou se úprkem rozběhli k staré-mu táboru. Všechno bylo přesně tak, jak to tu včera zanechali. Vchod do jeskyně Petra Kachny byl pořád ještě zakrytý vřesem. Odhrnuli jej a vstoupili dovnitř, ale uvítalo je jen rozhořčené skřehotání papouška. John škrtl zápalkou a roz-svítil jednu ze svíčkových lampiček, které čekaly v řadě na kamenném výstupku. V jeskyni se ni-kdo ničeho ani nedotkl.

Zuzana pohlédla na Johna a John viděl, že to-hle je mnohem horší než to nejhorší, z čeho měla strach. Vzal klec s papouškem a vynesl ji do svět-lého podvečera.

„Ještě tu nebyli,“ řekl stísněně Nancy a Peggy, které právě shodily stan na zem u ohniště.

„Asi je trochu zdržela mlha jako nás,“ řekla Nancy.

„Nebo našel Roger něco zajímavého,“ napadlo Peggy.

„Ne, zabloudili,“ řekla Zuzana.

„Krásná Lora, krásná Lora,“ zaskřehotal papoušek.

„Vsadte se, že se ukážou, ještě než postavíme stany,“ řekla Nancy. „Pojďte, pustíme se do toho. Stejně je postavit musíme.“

„Zajdu ještě na Strážní věž,“ řekl John. „Třeba je uvidím.“

„To je dobrý nápad. Stany budeme mít posta-vené jedna dvě. Nerozdělal byste laskavě oheň, pane první důstojníku?“

„Udělej pořádný kouř, aby ho odevšad viděli,“ řekl John a vydal se nahoru po svahu údolíčka, podívat se, jestli něco nezahledne alespoň seshora ze Strážní věže.

Zuzana si najednou vůbec nepřipadala jako první důstojník. Postavila hraničku, podpálila ji a přiložila na oheň mnohem víc chraští než ob-vykle, kdy všechno bylo v nejlepším pořádku a potřebovala oheň jen na vaření. Ale přitom se jí hlavou honily samé domorodé myšlenky. Před očima se jí vybavoval jeden strašlivý výjev za dru-hým. První námořník a plavčík zabloudili, zřítili se do propasti, pohltil je močál. Nedokázala ze se-be vypravit ani slovo, i když vynesla z jeskyně všechny čtyři stany a začala je stavět, a Nancy s Peggy si vyznačovaly, kde vztyčí stan, a vyrýpá-valy si jamky na kolíky. K těm hrůzoplým obra-zům se přidružily ještě další - maminka, Bridget a chůva. V Cesmínovém háji dávají asi zrovna lodnímu mazlíčkovi večeři. Maminka a chůva jsou šťastné a nedělají si žádné starosti, protože mají úplnou jistotu, že když se Zuzana stará o Titty a o Rogera, nemůže se jim nic stát. A Zu-zana tu zatím staví prvnímu námořníkovi a plav-číkovi stany a neví, jestli v nich bude někdo spát.

Všechno na ni ještě víc dolehlo, když viděla, jak si Nancy zastrkává stanové tyče do dlouhých plá-těných obrub po obou stranách vchodu, zvedá ce-lý stan najednou a napíná plachtu dlouhými provazci, a přitom si vesele pohvizduje.

„Hlavu vzhůru, první důstojníku,“ oslovila ji náhle Nancy, „Všechno se k dobrému obrátí. Já vím, co se stalo s těmi dvěma oslíky. Zastavili se cestou pro mléko u Swainsonů a Mária jim udělala čaj. A pak jim začal starý pán zpívat a do-ředka se jim nepovedlo uniknout.“

„Určitě, tak to je,“ přesvědčovala Zuzanu Peggy. „A Mária teď určitě cpe Rogera koláči.“

Zuzana se zadívala na Nancy téměř s novou nadějí. To vypadá docela pravděpodobně. A zní to i rozumně. Titty přece věděla, že budou potře-bovat mléko, a nejdřív se asi zastavila na statku, aby nerozdělávala oheň a potom od něho neod-cházela. A potom, nu vždyť sama ví, jak je těžké dostat se od těch staroušků.

„Taky jsem na to mohla vzpomenout a zasko-čit pro mléko. Vždyť už ho nemáme ani kapku. Jenže mě pořád mrzelo, že jdeme tak pozdě.“

John se vrátil do údolí Vlastovky se zprávou, že na vřesovišti nikoho neviděl, ale Zuzana ho teď sama uklidňovala.

„Nancy myslí, že jsou dole na statku,“ řekla. „A asi tam opravdu budou.“

„Stavili se pro mléko,“ dodala Peggy, „a teď musí poslouchat všechny ty dědečkovy písničky.“

„Pomozte mi trochu, kapitáne Johne,“ řekla Nancy, „a pak zajdeme dolů a přivedeme je.“

Za chvíli už to v údolí Vlastovky vypadalo ja-ko dříve, vlastně ještě lépe, protože teď tu stál ve-dle čtyř malých stanů Vlastovek i veliký stan Amazonek. Zuzana rozdělala pořádný oheň, při-ložila na něj náruč kapradí a k večerní obloze vy-stupoval hustý vlnící se sloup štiplavého šedého kouře. V kouři visela konvice, aby se jim vařila voda, než se vrátí. Zuzana navlhčila drny, které měla pořád po ruce hned u ohniště, a obložila ji-mi oheň.

„Stát se nic nemůže,“ řekla, „ale stejně by tu snad měl někdo zůstat, kdybychom se s nimi ná-hodou minuli.“

Nikdo však nechtěl v táboře zůstat a kromě to-ho měli v Podkoví zátocy ještě dost věcí, které museli odnést nahoru.

Zuzana vyndala z Tittiny krabice kus papíru a na něj napsala:

POČKEJTE TADY, DOKUD SE NEVRÁTÍ-ME.

„Kam to mám dát, aby to určitě našli?“

„Na papouškovu klec,“ řekl John. „Titty, se s ním vždycky zajde pozdravit, i kdyby byla pryč jen deset minut“

Zuzaniny naděje zas rychle pohasly. Titty by přece nenechala papouška samotného ani o chvíl-ku déle, než by bylo nutné. Když ví, že už je dva dny v jeskyni, nezadržely, by ji jistě ani starouš-kovy písničky.

Oba kapitáni a první důstojníci běželi co nej-rychleji kolem potoka dolů k Swainsonům. Když doběhli do lesa, obrátil se John k posledním slu-nečním paprskům nad vřesovištěm a spatřil, jak z údolí Vlastovky stoupá do tichého večera vyso-ký temný sloup kouře.

„Ten uvidí maminka až z Cesmínového háje,“ řekl. „Aspoň pozná, že jsme se už vrátili.“

Zuzana mlčela a jenom spěchala dál s bandaskou dolů do lesa.

Když přišli na cestičku ke statku, bylo všude ticho.

„Starý pán ani nezpívá,“ řekla Zuzana.

„Nejspíš mu došel dech,“ uklidňovala ji Nancy.

„Asi tu nejsou,“ řekla Zuzana. „Jinak bychom už přece slyšeli, jak se Roger směje.“

„Jak se může smát, když se láduje,“ utěšovala ji Nancy.

Ještě však ani nedošli k vratům, a potkali Mářinku, která běžela z mléčnice.

„Tak už jste zase zpátky?“ uvítala je.

„Už jsou tu dlouho?“ ptala se Zuzana úzkostlivě.

„Kdopak že tu má být?“

„Titty a Roger.“

„Kdepak, ti tady vůbec nebyli. Copak jste nešli společně? Odpoledne, než přišla ta mlha, jsem u vás byla s dopisem, a v celém táboře nikde ni-kdo, i jeskyně byla zakrytá.“

„S jakým dopisem?“

„S psaním pro vás,“ řekla Mářinka, postavila dížku a vyndala z kapsy od zástěry obálku. „Nechtěla jsem ho tam nechávat. Věděla jsem, že se tu někdo z vás staví pro mléko, jak se vrátíte.“

Na obálce bylo v jednom rohu drobounkými písmeny napsáno „Domorodá pošta“ a pak vel-kým písmem, v němž poznala Zuzana na první pohled mamčin rukopis, adresa: „První důstoj-ník Zuzana, tábor, údolí Vlastovky“. Roztrhla obálku a četla:

Můj milý první důstojníku a kuchaři, zítra ráno k vám zajdeme s Bridget a musíte nám vyprávět, jak jste se měli na Kancenzanze. Nemusíš se s ničím vařit. Přineseme si něco k jí-dlu. Píšu jen proto, abyste věděli, že přijedeme, a nebyli zase na nějaké výzkumné výpravě, če-kejte nás kolem osmého zvonění dopolední hlídky (John bude vědět, kdy). Nejsrdečnější pozdravy kapitánovi i posádce

maminka a lodní mazlíček

Zuzaně vhrkly slzy do očí a poslední slova ani nemohla dočíst. Maminka je pevně přesvědčena, že všechno je v úplném pořádku, a ona, Zuzana, která se má starat o ostatní, ani neví, kam se jí ti dva podělí... S očima oslepenýma pláčem poda-la dopis Johnovi. Všichni se na ni vážně dívali.

„Co se děje?“ ptala se Mářinka. „Neplačte pře-ce.“

„Ztratili se. Ztratili se,“ vzlykala Zuzana. „A zítra přijde maminka s Bridget... A ještě ani o ničem neví.“

„Ale, ale, nesmíte si to tak brát,“ utěšovala ji Mářinka. „Však oni nebudou daleko.“

„Stalo se to v té mlze,“ řekl John.

Zuzana se náhle rozhodla.

„Musíme to mamince jít hned říct Nesmíme to odkládat.“ A pustila se po vozové cestě dolů k silnici.

„Zuzana má pravdu,“ řekla Nancy. „Čím dřív jí to řekneme, tím lip. Slunce už zapadlo a začíná se stmívat. Něco se podniknout musí.“

Mářinka souhlasila s Nancy. Rázně postavila dížku u vrat a běžela za Zuzanou. „Převezu vás,“ volala. „Plachtit nemůžete, protože není vítr, a s naší loďkou se rychleji vesluje.“

Ostatní je dohonili, právě když docházely k sil-nici.

„Přece nepůjdete všichni,“ řekla Mářinka. „Ně-kdo by měl přespat v táboře. Co kdyby, chudáčci mají, došli do tábora a nebyl tam nikdo, kdo by jim dal něco horkého k jídlu a uložil je.“

Vtom zaslechli, jak se soumrakem blíží dusot koní.

„Skrýjme se,“ zvolal John ze zvyku, ale pak do-dal skoro zahanbeně: „Nač bychom se vlastně schovávali?“ Vyšli tedy všichni na silnici a nijak se nesnažili ukrýt před domorodci, kteří se sem blížili, ať už to byli přátelé či nepřátelé. Kdo by také měl teď na něco takového myšlenky?

„Klády,“ zvolala Peggy.

Z ohybu silnice pod strmými lesy vyšli tři statní koně a za nimi se objevil obrovský strom, pev-ně připoutaný řetězy k dvěma párům velkých červených kol. Snášel se již soumrak a chvílku neviděli nic než koně a dřevorubce, který šel ve-dle prvního koně.

Mářinka Swainsonová se zastavila.

„Pr, Uldy,“ křičel dřevorubec. „Pr, vy tam. Stát!“ Všichni tři koně se zastavili.

„Dobrý večer, Mářinko.“

„Dobrý večer, Jacku.“

„Vezu vám kamarádku,“ řekl dřevorubec, a tu teprve spatřili Titty, jak seskakuje z vysoko čnějícího konce klády do náruče druhého dřevorubce, který stojí pod ní na silnici. Všichni se k ní roz-běhli.

„Mockrát vám děkuji,“ volala Titty a potom se obrátila k nim. „Nazdar, Zuzano! Roger si udělal něco na noze, ale všechno je úplně v pořádku.“

Kapitola XXXIV

ZÁCHRANNÁ VÝPRAVA

A už začali mluvit jeden přes druhého. Dřevo-rubci říkali něco Mářince a Mářinka Titty. Titty se honem pokoušela vysvětlit, co se stalo, ale její odpovědi stačily jenom Nancy a Peggy, ale Johnovi ne, a Zuzaně už vůbec ne. Roger dnes přespí ve vigvamu. Ano, v uhlířské chatrči, a starý do-morodý lékař mu dal na nohu obklad z kapradí a ujistil ji, že Roger nemá nic zlomeného. Starý Billy? Ne, řekli dřevorubci, Mladý Billy. Ale kde vlastně Roger je? Titty věděla jenom, že někde za vřesovištěm a že zpátky se jede dolů údolím a ko-lem celého jezera. Dřevorubci vysvětlili Mářince, že Starý a Mladý Billy pracují v Horním lese. Ano, tak to říkal Mladý Billy, když jí povídal, co má vyřídit Nancy a Peggy. A pak

se Nancy, Peggy i Mária se snažily vyložit Zuzanu, že je to moc daleko a že se tam nemohou pustit hned. A Titty se jí zase pokoušela přesvědčit, že Rogerovi se vede výborně, a vyličít Johnovi, jak upadla s kompasem a jak si mysleli, že kompas ukazuje špatně, jenže on ukazoval docela dobře, a jak chodili omylem pořád kolem dokola a pak se vydali po potoce, který tekl obráceně, a jak se s ním Roger stejně nemohl večer vrátit, protože má celou nohu ovázanou kapradím a domorodý lékař říká, že jí musí mít v klidu.

„Zítřka se tam vydáme s nosítky,“ řekla Nancy. „Hned ráno ho přeneseme.“

„Stačíme to, než přijde maminka?“

„Samozřejmě že stačíme. Do Horního lesa ne-jít přes vřesoviště daleko. Pojdme, John, ať ještě odnesem všechno ze zátoky.“

„Zítřka budeme muset vyrazit brzy ráno,“ řekl John.

„Hned jak se rozední, nastoupí výprava s nosítky na silnici,“ rozhodla Nancy.

„Hlavně abychom byli zpátky, než přijde maminka,“ starala se Zuzana. „Nebo by našla tábor prázdný jako my dneska, a to by bylo strašné.“

„Nic takového se nestane. Pojdme už.“

„Dnes byste s tím paní Walkerové radši neměli přidělovat starosti,“ řekla Mária. „Nač si vlastně lámat hlavu, když už víte, kde chlapec je. To je přece to hlavní. A já se teď musím postarat o prase. Dobrou noc, Jacku. Dobrou noc, Bobe. Vy už tu ani čekat nemusíte.“

„Dobrou noc, Mária,“ řekli trochu ostýchavě dřevorubci a pobídlí koně, aby šli dál.

„Ti mládenci se tu naokounějí, až by člověk řekl, že nemají co na práci,“ poznamenala Mária, jak se za nimi dívala, ale když už byli dost daleko, vesele na ně zamávala. „A vy byste si teď měli vzít dost mléka i k snídani,“ řekla, „já vám pak přinesu ranní mléko, než přijde paní Walkerová, abyste se nemuseli zbytečně zdržovat a mohli rovnou vyrazit na vřesoviště.“

Zuzana a Titty se vrátily s Márií na statek a čekaly u branky do sadu, a Mária zatím odběhla s bandaskou a donesla jí vrchovatě nalitou čerstvým mlékem. John, Nancy a Peggy zašli mezitím dolů do Podkoví zátoky pro zbytek nákladu z Amazonky. A než se všichni zas vyšplhali zpátky do údolí, měla už pro ně Zuzana připravenou večeři.

Večere jim dlouho netrvala, protože slabý čaj, opečený chléb a mléko v sobě měli hned. Zuzana už myslela jen na zítřejší ráno a uvažovala, jak těžce si asi Roger poranil nohu a co si počnou, jestli zjistí, že to s ním vypadá vážně a nebudou ho moci přenést. Peggy a John se chvílemi na něco zeptali a Titty se pokoušela vyličít jim potok a lesy na druhé straně a vypovídat, jak se polekala, když myslela, že se dívají na kopce za Riem, a najednou vystoupila z mlhy Kančenžanga. Ně-kdy se zase zeptala Titty a Nancy s Peggy jí vyprávěly o mlze na jezeře i o tom, jak hledali v té mlze cestu kompasem. I ty krátké úryvky rozhořčily však brzy ustaly. Všichni za sebou měli dlouhý den a byli úplně vyčerpaní.

Byli tak unaveni, že je ani nepřekvapilo, když Zuzana prohlásila, že dnes se nádobí nemyje a že nechají šálky, lžičky a všechno ostatní odmočit přes noc v potoce.

Do spacích pytlů už zalézali skoro se zavřenýma očima.

„Kdo se vzbudí ráno první, probudí ostatní,“ řekla Nancy a hlasitě zívla. Ale kolem ní již všichni spali, a tak jí neměl ani kdo odpovědět.

Ještě štěstí, že prateta nepustila Amazonky dlouho z domu a že spaly letos poprvé ve stanu a ne v obyčejné posteli.

Ranní sluníčko je brzy probudilo, zato s Vlastovkami ani nehnulo, a kdy-by je neprobudila hlasitým křikem Nancy, která si utíkala ke hrázi skočit do vody, byly by spaly ještě třeba celý den a noc.

Za hodinu již byla záchranná výprava na pochodu. Tentokrát se všichni usnesli, že ani nestojí za to schovávat něco do jeskyně. Kdyby maminka náhodou přišla dřív, než se vrátí s raněným Rogerem, chtěli, aby tábor vypadal opravdu táborově. A tak nechali všechny čtyři stany Vlastovek na svém místě a klec s papouškem na kamenném podstavci.

Amazonky svůj stan strhly, protože potřebovaly dvě tyče na nosítka. Jedině jejich stan měl tak pevné tyče, že unesly i člověka. Nancy propleta mezi tyče pravidelně křížem krážem provaz, pak stan složila a položila jej na délku přes výplet jako matraci.

„Moc pohodlné to nebude,“ řekla, „ale to by ani nebylo to pravé.“

Nikdo nechtěl zůstat doma a hlídat tábor a tak se nikoho nenechali, jen papouška, a i ten se velice rozhořčil a křičel za nimi ze své násobilky. „Dvakrát dva. Dva, dva.“

„To nám říká, že jsme ho už jednou nechali doma a že dnes není na řadě,“ vysvětlovala Titty. „Tentokrát nebudeme tak dlouho pryč, Lóričko. Jdeme jen pro Rogera. Za chvíli jsme zpátky. A nebudeš přece zavřená v jeskyni.“

Ale papoušek se nedal utiшит.

„Měla bych se pro něj vrátit a vzít ho s sebou,“ zauvažovala Titty, když vystoupili údolím Vlastovky a ještě u potoka za sebou slyšeli rozrušený křik papouška.

„Tak jdi,“ řekla Zuzana, „Ale čekat na tebe nebudeme. Musíš nás dohonit. Nezapomeň, že v poledne má přijít maminka a že přijde spíš dřív než později.“

Titty běžela zpátky, vyndala papouška z klece, vyšplhala se zase údolím a rozběhla se, co jí nohy stačily, kolem potoka za ostatními. Papoušek se upokojil, pokřikoval již mnohem veseleji, pohupoval se Titty na ruce a mával zelenými křídly. „Všechno je zařízeno,“ oddechovala Titty, když doháněla ostatní. „Víte, jak jsme včera nechali na Lóričce klec listek POČKEJTE TADY, DOKUD SE NEVRÁTÍME. Tak ten jsem pověsila na prázdnou klec, takže ho maminka určitě uvidí, i když přijde chvíli před námi.“

„Tos tomu dala,“ řekla Nancy. „Co když ho uvidí ještě spousta jiných lidí, a než se vrátíme, budeme mít tábor plný všelijakých pratet, které si budou myslet, že je zveme na návštěvu.“

„To mě nenapadlo,“ zděsila se Titty. „Mám za-běhnout zpátky?“

Nancy se rozesmála.

„Prateta je na světě jen jedna,“ řekla, „a už na-štěstí odjela.“

Stoupali dál kolem Pstružního jezírka a Titty ukázala Peggy, kde chytli s Rogerem toho obrov-ského pstruha. Šli pořád po potůčku od horního konce jezírka nahoru přes vřesoviště, až došli k rozlehlé bažině s velkými trsy sítiny. Titty s Rogerem ji viděli už včera; vyrůstala z mechu, na který se nedalo šlápnout, protože se hned propa-dal do vody. Kolem bažiny zamířili k severu a za chvíli byli nahoře na vřesovišti a dívali se na druhé straně dolů do údolí.

„Tady jsme už byli,“ řekla Peggy. „Celý tenhle kus vřesoviště známe jak své boty. Určitě bychom tu nezabloudily ani v mlze.“

„Myslíš?“ řekla Nancy. „V mlze může zablou-dit každý, ať je to kde chce. Stalo se, že se tu ztra-tili i honci.“

Peggy se dívala dychtivě před sebe. „Každou chvíli bychom měli dojít k Náhorní cestě,“ řek-la. „Tamhle je.“

„Teď už tam budeme co nevidět,“ řekla Nancy.

Peggy už utíkala po dobře znatelné cestě, úzké pěšině, která se táhla nachovým vřesem a v mís-tech, kde vedla přes travnatá prostranství, byla dobře vyšlapaná. Nancy a John klusali s nosítky za Peggy a za nimi utíkala Zuzana a Titty s lod-ním papouškem. Na Náhorní cestu se vešla jen jedna ovce anebo jeden člověk, a tak musela vý-prava postupovat po jednom jako Indiáni.

„Nebýt Náhorní cesty, byly bychom asi objevi-ly údolí Vlačovky první,“ řekla Nancy. „Ale šly jsme sem vždycky z téhle strany vřesoviště a Ná-horní cesta je tak báječná pěšina, že jsme se vždycky pustily po ní a nikdy jsme nepřekročily vodní předěl.“

„Samozřejmě, vodní předěl!“ zvolala Titty, ja-ko by čekala jen na toto slovo. „Taky jsem na to mohla pomyslet, a ne si říkat, že se mi rozbil kompas.“

Šli pořád dál a dál po Náhorní cestě, která se sice tu a tam zatočila kolem nějakého balvanu ne-bo malé bažiny, ale v podstatě to byla docela rov-ná pěšina. Konečně řekla Nancy: „Jestli se chce-me dostat do Horního lesa, musíme teď odbočit doleva,“ a Peggy jim za chvíli nato ukázala dolů na vřesoviště.

„Tamhle je vaše borovice,“ řekla. „Teče kolem ní potůček a dole v lese jsou malé peřeje, které spadají až k mýtině, a tam mají dřevorubci starou chatrč“

„Jestli je to opravdu ten strom,“ řekla Titty, „tak tam si Roger podvrtnul nohu. Ale kde je po-tok?“

„Odtud není vidět,“ vysvětlovala jí Peggy.

„Pospěšme si,“ pobízela je Zuzana.

Sešli z rovné pěšinky a zamířili přímo k borovici. Za chvíli již zahlédli potok, který tekł napravo od nich vřesovištěm. Došli k němu u bo-rovice.

„Tak tady to je,“ křičela Titty. „Podívejte se. Zůstal tu ještě kousek staniolu z posledního díl-ku čokolády. Tady čekal Roger, než jsem zašla dolů pro domorodého lékaře.“

Zuzana vběhla do lesa a utíkala dál. Ostatní po-spíchali za ní.

Kdesi pod sebou zaslechli hvízdání, které zně-lo i na dálku značně falešně. Někdo se tam po-koušel zahvízdat Španělské dámy.

„Rogere,“ zvolala Zuzana a hvízdání umlklo.

„Ahoj!“ ozvalo se někde pod nimi a vzápětí, když se prodrali houštím, spatřili Rogera, jak po-skakuje na mýtině u uhlířské chatrče, houpe se na zdravé noze a na berli a místo druhé nohy má obrovský balík ovázaný červeným kapesníkem.

„Patnáct chlapů u mrtvol sedělo,“ hulákal Ro-ger, který byl v náramné náladě. „Jo ho hó, jo ho hó a pili rum. Ahoj! To jsem rád, že jste přinesli Loru. Nazdar, Loro. Řekni: Samé dukáty, Loro. Řekni: Samé dukáty!“

Zuzana se k němu rozběhla. „Není ti něco?“ ptala se. „Nemáš chodit, noha tě bude bolet ještě víc.“

„Jo ho hó!“ vykřikl Roger a otočil se na berli.

„Kdo ti udělal tu nádhernou berli?“ ptala se Titty.

„Mladý Billy,“ odpověděl Roger. „A povídal, že mu tak můžeme říkat.“

„To je dneska krásně,“ řekl starý uhlíř, který právě vycházel z chatrče. „Mládenec se drží. Ale není to nic vážného. Nesmí si nohu moc namá-hat a hnedle bude v pořádku.“

„Přinesli jsme si na něj nosítka,“ řekla Nancy.

„To je dobrý nápad,“ chválil je stařík. „Když celý den na nohu nešlápne, nebude ani vědět, že si s ní něco udělal. A jakpak se vede vám, slečno Lilly a slečno Peggy? Ale, ale, a není tohle papou-šek pana Turnéra?“

„Býval jeho,“ odpověděla Titty.

Na Vlačovky vždycky drtivě zapůsobilo, když slyšely, jak někdo říká kapitánu Nancy, postrachu moří, slečna Lilly. Ale Nancy to dnes zřejmě ne-vadilo.

„A jak se daří vám?“ ptala se. „Co dělá zmije? Nemohli bychom se na ni podívat, když už jsme tady?“

„Byla s námi celou noc ve vigvamu, ale já stej-ně spal,“ řekl Roger. „A Mladý Billy mi ji ráno vyndal... Syčela jako divá.“

„Měli bychom už opravdu jít,“ připomínala Zuzana, ale Rogerovi stejně nebylo nic vážného, uhlíři měli v chatrči zmiji, a jak by k tomu přišly Nancy a Peggy, kdyby se na ni ani nemohly podí-vat. Stařík se tedy vrátil do chatrče, vyšel s krabi-cí, upozornil Titty, aby nepouštěla papouška moc blízko, a nazvedl na jedné straně víko. Zmije se vyhnula ven jako proud nějaké černé pohyblivé tekutiny. Mladý Billy ji nabral na hůl a zmije sy-čela, jen jí z úzké tlamičky šlehal rozeklaný jazyk. I Zuzana, která měla plno domorodých starostí, aby snad nepřišli pozdě, se ráda na hada zase po-dívala, ale ach bože, jak strašně snadno zapomína-jí ty Amazonky na hodiny!

Konečně spustil Mladý Billy zmiji zase do kra-bice a zavřel víko. Nancy se obrátila na plavčíka.

„A teď se podíváme, jak se vejdeš na nosítka.“

„Já můžu jít klidně o berli,“ navrhol Roger.

„Ať už ležíš na nosítkách,“ pustila se do něho Zuzana. „Dneska se k nám chystá maminka a musíme se vrátit, než přijde.“

Položili nosítka na zem a Roger si lehl mezi obě tyče a berličku si položil vedle sebe. John a Nancy zvedli konce tyčí. Stařík šel s nimi, aby jim ukázal, kudy se dostanou nejlépe z lesa.

„Mockrát vám děkujeme, že jste se o něj tak hezky staral,“ řekla mu Zuzana.

„A já jsem se krásně svezla na té velké kládě,“ dodala Titty.

„To nestojí za řeč,“ usmál se Mladý Billy. „Snad vás tu zase brzy uvidím.“

„Na shledanou a děkuji mockrát,“ loučil se Ro-ger.

„Na shledanou,“ volal za nimi stařík, jak stál na kraji lesa.

„Polož se, ty oslíku,“ okřikla Nancy Rogera, když se najednou pokoušel posadit na nosítkách a zamávat berlí.

„Jestli spadneš, rozbiješ si ještě tu druhou nohu a pak už vůbec nebudeš k ničemu,“ domlouval mu John.

Výprava s nosítky postupovala rychle vřesoviš-těm, až našla pěšinu, které Amazonky říkaly Náhorní cesta. Po té se už všichni rozběhli, co jim nohy stačily.

„Jestli se trochu neproskáču, tak mi za chvíli budou obě nohy brnět, jako bych tam měl samé mravence,“ řekl Roger za chvíli.

Byl sice dost lehký, ale nosičům nijak nevadilo, že si od něho trochu odpočinou, a tak cestoval Roger většinou coby těžce raněný na nosítkách, ale tu a tam mu dovolili, aby poskakoval na jedné noze o berli jako Dlouhý John Silver.

Nejlépe se snad nosítka líbila papouškovi. Na tyčích se mu báječně sedělo, a tak strávil na nosítkách celou cestu, ať už na nich Roger ležel, nebo ne.

Maminka s lodním mazlíčkem byly trochu zklamány, když je v Podkoví zátocě nikdo neče-kal. „Možná že jdeme moc brzy,“ napadlo ma-minku. „Ne, děkuji mockrát, čekat na nás nemu-síte.“ Pan Jackson, který je přivezl z Cesmínové-ho háje, vyplul tedy ze zátoky a zamířil přes jeze-ro a maminka s Bridget si prohlížely Amazonku, povytaženou na břeh, s poutacím lanem uváza-ným kolem stromu, a pak zase nový stěžeň Vlaš-tovky a přitom čekaly, že každou chvíli zaslech-nou, jak se k nim lesem ženou badatelé a volají na ně.

Potom maminku napadlo, že si možná spletla den a že se výprava ještě nevrátila z Kančenžangy, ale ne, vždyť mluvila včera dopoledne s kapi-tánem Flintem a ten jí řekl, že slečna Turnérova odjela a Nancy a Peggy že se přestěhovaly do tá-bora v údolí Vlaštovky. Nejspíš se tedy Johnovi zase zpozdíly hodinky. Stává se mu to dost často. Škoda že tu není nikdo, aby jí pomohl s tím vel-kým košem plným dobrot z Cesmínového háje, ale co se dá dělat. Snad je potká, než dojde ke kraji lesa. Moc rychle stejně nepůjde kvůli Bri-dget. „Tak honem, Bridget,“ řekla, „uvidíme, kam až dojdeme, než je potkáme.“

Ale dostaly se až do tábora. Přesly přes silnici a ani trochu se nebály domorodců, vždyť mamin-ka byla koneckonců domorodá žena. Nad silnicí stoupaly lesem. Na kraji lesa si chvíli oddechly, zadívaly se nahoru k údolí Vlaštovky a bylo jim divné, že není vůbec vidět kouř. „Jistě musejí chodit daleko pro dříví, takže Zuzana asi rozdělá-vá oheň, jen když chce uvařit vodu.“ Šly vzhůru kolem potoka a pak opatrně vylezly podél vodo-pádu, nejdříve Bridget po čtyřech a těsně za ní maminka, kdyby snad náhodou lodní mazlíček uklouzl. Tu však spatřily čtyři prázdné stany, prázdnou klec a prázdné ohniště a nikde ani člo-víčka.

Aha, pomyslela si maminka, to se asi schovali v té své jeskyni. A čekaly s Bridget tichounce před jeskyní s prsty na ústech, aby překvapily prvního badatele, který vyleze. Ale pořád nikdo nevycházel, a tak maminka nakonec vstoupila do-vnitř a zjistila, že v jeskyni není nikdo, jen ve stí-nu u vchodu že stojí bandaska, kterou tam posta-vila Mária, aby mléko bylo pěkně v chládku.

A teprve potom, když vyšla zase do slunečného dne, si maminka všimla lístku na Lóřině kleci. Podívala se na něj.

POČKEJTE TADY, DOKUD SE NEVRÁTÍ-ME.

„Hm,“ řekla maminka, „to je ale stručná a milá zpráva. Vypadá to spíš na kapitána Nancy než na kapitána Johna. A Zuzana by určitě napsala ‚pro-sím! Počkejte tady, dokud se nevrátíme. Ani nás nenapadne, vid’ , Bridget?“ A pustily se s lodním mazlíčkem vzhůru k Pstruzimu jezírku. A tu za-hlédly, jak se sem z dálky kvapně blíží výprava s nosítky. Napřed utíkala Zuzana a zřejmě popoháněla ostatní. Za ní běžel John s Nancy a nesli cosi bí-lého a dlouhého. Potom šly Peggy a Titty. Ale kde je Roger? Tu zahlédla maminka papouška, jak sedí na onom podivném předmětu, který ne-sou John s Nancy. Náhle se na tom balíku cosi pohnulo a rázem se maminka rozběhla dětem naproti. Co se stalo Rogerovi? Není to přece jen nebezpečné nechávat je pořád tak samotné? Ne-má zlomenou ruku? Nebo nohu? Anebo obě no-hy?

Tu se však záchranná výprava dala do hurón-ského křiku a po chvílce umlkla. Cosi se divoce zmítalo na nosítkách... maminka už moc dobře věděla, co to je... A za chvíli už k ní pospíchal obrovskými skoky Roger, houpal se na berli a hu-lákal z plných plic: „Jo ho hó!“

„Maminko, prosím tě, nezlob se, že jdeme tak pozdě,“ omlouvala se Zuzana. „Opravdu jsme se snažili přijít včas.“ Ale že přišli pozdě, bylo najednou úplně vedlejší. Maminka neměla pomýšlení na nic jiného než na Rogerovu nohu, a zároveň se smála radostí, že se nestalo nic tak strašného, čeho se v onom strašlivém okamžiku hrozila. Titty se rozběhla k chudince Bridget, které se vůbec nechtělo líbit, že jí maminka tak najednou utekla. Roger se pokoušel vysvětlit mamince, jak to, že má nohu zavázanou obrovským balíkem kapradí, velkým jak jeho hlava. Nancy se ho snažila pře-mluvit, aby si zase lehl na nosítka a nechal se od-nést řádně až do tábora. Papoušek huboval, proto-že praštili nosítky o zem a jeho si nikdo nevyšiml. Zuzana běžela do údolí rozdělávat rychle oheň. Mluvili jeden přes druhého, a tak došli konečně maminka, Bridget, Roger i ostatní členové zá-chranné výpravy do tábora.

„Tisíc láter,“ řekla Nancy, jak se rozhlédla po tábořišti. „Bez našeho stanu to tu ani nevypadá ja-ko pořádný tábor.“

Pospěš si, Peggy. Teď už nosít-ka nepotřebujeme.“

Než vybalili mamčin košík a Zuzaně se vařila voda na čaj, postavily Nancy a Peggy svůj stan a maminka sundala Rogerovi z nohy všechno kapradí, které mu na ni dal starý uhlíř, a pořádně mu nohu prohlédla.

„Zdá se, že jí kapradí nijak neuškodilo,“ řekla.

„Dneska už mne skoro nebolí,“ pochvaloval si Roger. „Když s ní pohnu, ani to necítím, vlastně skoro to necítím.“

„Tak dobrá,“ řekla maminka, „jestli chceš, mo-hu ti zase omotat nohu vším tím kapradím.“ A Roger, který chtěl mít ještě aspoň den svůj krásný obvaz, s ní souhlasil.

Při hostině pak mamince vyprávěli, jak lezli na Kančenžangu, co zažily obě výpravy v mlze, jak spali na horském úbočí, jak se chtěl Roger přidržet skály a zároveň stejnou rukou ukázat na divo-ké kozy, o noci ve vlgvamu, a jak výborná jsou kachní vejce... Odpoledne se již chýlilo ke kon-ci, a tu maminka řekla: „Skoro bych zapomněla na jednu věc, kvůli které jsem sem také přišla... teď když je Bridget s Peggy ve velkém stanu, mů-žeme to dobře domluvit... Víte, že Bridget má za pár dní narozeniny, a ráda bych se podívala, jak jsou ušité vaše stany. Chtěla bych jí ušít zrov-na takový, jenže malý... A pak jsem si říkala, že bychom mohli její narozeniny oslavit na ostrově jako loni.“

„A budeme tam do té doby?“ napadlo Zuzanu.

„A co Vlaštovka?“ zeptal se John.

„Maminka ví něco o Vlaštovce“ zvolala Titty, když se podívala mamince do tváře.

„Na tu se zeptejte vašeho kapitána Flinta,“ smála se maminka. „Zajede pro vás loďkou. Á, tamhle je.“

Do tábora vešel kapitán Flint. Chtěl podat ma-mince ruku, ale rozmyslel si to.

„Mám ruce celé od oleje,“ omlouval se a utřel si ruce o trávu. Nebylo mu to však nic platné a musel si vypůjčit mýdlo a jít si je umýt do poto-ka.

„Že vy jste dělal něco na stěžni?“ napadlo Johna. „Opravdu jste ho dodělával?“

„Stěžeň jsi přece moc pěkně dodělal ty,“ chvá-lil ho kapitán Flint.

„Kdy myslíte, že už dostaneme Vlaštovku?“

Kapitán Flint však jako by jeho otázku ani ne-slyšel.

„Proboha!“ zvolal, „co si to udělal ten váš plav-čík?“ Roger vyšel zrovna z jeskyně Petra Kachny - zkoušel, jak projde vchodem, když se nesmí dotknout ovázanou nohou země. A pak musel sa-mozřejmě vyprávět kapitánu Flintovi všechno, co se přihodilo. Kapitán Flint ještě ani nevyslechl celý příběh, a už byl uvařený čaj. A maminka na-šla na dně košíku koláč.

Pořád ještě povídali o výpravě na Kančenžangu, když tu maminka řekla: „Na Bridget je už pozdě,“ a kapitán Flint ihned vyskočil.

Všichni cestovatelé je šli doprovodit do Podkoví zátoky, i Roger, který už zjistil, že ho poraněná noha vůbec nebolí, i když se na ni postaví, ale za-tím si to nechával pro sebe.

„Zítra se uvidíme všichni v Jezerce,“ řekla ma-minka, když přecházeli silnici.

„Ale vždyť se tam nedostaneme, dokud nebu-deme mít Vlaštovku“ namítl John.

Maminka pohlédla na kapitána Flinta a zasmá-la se.

„Snad už tu není?“ ptala se Titty.

„Včera večer jsem ji ještě neviděl,“ řekl John.

Rázem nechali cestovatelé maminku, kapitána Flinta a Bridget a všech šest se jich rozběhlo le-sem. Roger se snažil stačit ostatním, až se málem zapomněl opírat o berličku.

„Stěžeň je pryč,“ volal John, ale když vyběhl z lesa do malé zátoky, viděl hned, kam se stěžeň poděl. Amazonka již nebyla jedinou plachetnicí v zátoce. Vedle ní ležela povytažena na břeh malá loďka, velice podobná Vlaštovce, ale skvěla se tak nádhernou čerstvou barvou, až nemohli zprvu ani uvěřit, že je to jejich milovaná stará Vlaštovka. Byl na ní již vztyčen nový stěžeň, celý světle zlatý, jak jej John uhladil smirkovým papírem a na-pustil lněným olejem, a visela z něho nová zveda-ci lanka na plachty i vlaječku. Na břehu byla roz-prostřena stará hnědá plachta, a trhlina, kterou utrpěla při ztroskotání, byla pěkně spravená, a ve-dle ní leželo horní a spodní ráhno, krásně uhlaze-né a napuštěné fermeží, a kotouč jemného lanka na přišněrování plachty.

Nikdo z Vlaštovek ze sebe nemohl vypravit ani slovo. Rozběhli se všichni k loďce, něžně se dotý-kali nového nátěru a zjistili, že je suchý. Prohlíže-li si místo, kde přes zející díru v prknech byla ješ-tě nedávno přibita záplata ze starého ušpiněného podlahového dílce. Nevědět to, ani by nepoznali, kde ta strašlivá díra byla. Teď byla z Vlaštovky úplně nová loď a vlastně ještě lepší než nová, pro-tože opět omládlá, ale měla i svoje vzpomínky. Ale v jádru to byla pořád tatáž Vlaštovka, mno-hem dražší, než by jim kdy mohla být kterákoli jiná loď na světě.

Když všichni kapitánu Flintovi děkovali, je-nom jim vysvětlil, že mu nemusejí být vděční, protože je to úplná maličkost proti tomu, co pro-kázali oni jemu, a pak pomohl mamince a Bridget do veslice a odrazil.

„A zítra uvidíme, která loď je rychlejší,“ řekl. „Vyráží se od hausbótu. Cíl je v Jezerce. Hned brzy ráno vás čekám na hausbótu. Připlujte se svou flotilou, jakmile budete připraveni.“

Několikrát se rozleholo volání „dobrou noc“, veslice právě proplouvala mezi ostrohy a John se už chystal odvázat konec na kotouči jemného lanka, aby mohl začít přišněrovávat plachtu, když tu kapitán Flint náhle přestal veslovat.

„Mimochodem, Rogere,“ volal přes vodu, „mám celý soudek střelného prachu.“ A pak se mu vesla znovu ponořila do vody a veslice vyplu-la ze zátoky.

„Tříkrát hurá!“ křičel Roger.

„Co tím myslel?“ ptala se Zuzana.

„Nechá mě vypálit z děla,“ křičel Roger a má-val berličkou ve vzduchu.

ZÁVODY

Za zádi hausbótu se pohupovaly dvě malé loďky. Kapitáni i jejich námořníci seděli na zadní palubě a pili šumivou limonádu s kapitánem Flintem. Jejich hostitel se cestou z Jezerky zastavil v Riu a přivezl v motorovém člunu, který měl teď při-vázaný k boku hausbótu, celou bedničku limo-nád, pravého to nápoje pro tropické dny. Všichni byli mírně nahluchlí, protože jak vepluli do záto-ky Hausbótu, přivítal je kapitán Flint dělovou sal-vou a navíc splnil slib a znovu a znovu nabíjel malé dělo, a Roger, pořád ještě v roli Dlouhého Johna Silvera, se opíral o berli a páčil dlouhým doutnákem, ne jenom jednou, ale ránu za ranou. Nad obytným člunem se vznášel zápach střelné-ho prachu jako při ložské námořní bitvě.

„Když je takovýhle vítr,“ řekl kapitán Flint, „a vane od severu, můžete celou cestu až na řeku Amazonku křížovat. Ale tam musí závody skon-čit, protože vás čekají v Jezerce na hostině.“

„Vždyť včera, když přišla maminka do údolí Vlaštovky, jsme už jednu hostinu měli,“ řekla Titty.

„Až se dneska dostáném do Jezerky, spořádáte určitě další,“ poznamenal kapitán Flint. „Zaslechl jsem něco o jahodové zmrzlině.“

„Jahodová zmrzlina se zvládne vždycky,“ řekl Roger. „Nezabere tolik místa jako jiné jídlo.“

„To je pravda,“ přisvědčil kapitán Flint. „Ale teď ještě něco o závodech. Pro žádnou loď není dobrým vysvědčením, když pořád křížuje a nikdy

nepluje s větrem o závod. Měli byste vyrazit od-tud, plachtit dolů po jezeře, obeplout ostrov Di-vokých koček a skončit na řece Amazonce. Vy-hrává loď, která propluje první kolem loděnice.“

„Po které straně ostrova Divokých koček má-me projet, až poplujeme dolů?“ ptala se Nancy.

„Po které chcete, jen když ho obeplujete a po-plujete po jedné straně tam a po druhé zpátky.“

„A kdy máme proplout mezi ostrovy Ria?“ ptal se John.

„To už je vaše věc. Každý kapitán se rozhodne podle svého. A teď pozor, při startu dvakrát vypá-lím. První rána znamená, že máte za dvě minuty vyrazit. Minutu před startem zamávám kapesní-kem. Při druhé ráně vyrazíte, a pak se ukáže, kte-rá loď je lepší - ta zvítězí. Dokud se neozve dru-hý výstřel, nesmí žádná loď přes čáru mezi stěž-něm hausbótu a severním ostrohem zátoky. Jestli ji někdo přejede, bude se muset vrátit a přejet ji ještě jednou po odpálení. Rozumíte?“

Oba kapitáni přikývli.

„Pojedete s sebou na motorovém člunu?“ ptal se Roger.

„Mám tu ještě moc co dělat,“ řekl kapitán Flint. „Zítří mi končí suchozemský život a odstě-huji se zase na hausbót.“

„A my na ostrov Divokých koček,“ řekl Roger.

„A všechno bude ještě lepší než loni.“

„Málem jsem zapomněl, první námořníku,“ obrátil se kapitán Flint k Titty, „co jste udělala s papouškem?“

„Hlídá tábor. Ale včera jsme ho vzali s sebou.“

„Přece ho nemůžeme vzít na závody,“ řekla Zuzana.

„Představte si, kdyby nám spadl do vody a mu-seli jsme ho lovit a prohráli kvůli němu,“ řekl John;

„Všichni na palubu!“ volala Nancy.

„Svolejte posádku, první důstojníku,“ žádal ka-pitán John.

Za chvíličku už seděl každý ve své lodi až na Rogera. Ten směl slézt s berličkou zavěšenou ko-lem krku po provazovém žebříku hausbótu do Vlaštovky jako lodivod, který bezpečně zavede na moře oceánský parník a pak z něho opět vystoupí.

„Tak, to je ono,“ řekl kapitán Flint, když se Roger usadil. „A teď pozor. Jak budou mít obě lodi napjaté plachty a budete připraveni, vypálím prv-ní ránu.“

„Myslíš, že máme dobře napjatou plachtu?“ ptal se John. „Neměl bych trochu nazvednout konec ráhna?“

„Půjde to?“ ptala se Zuzana a pohlédla při-mhouřenýma očima na hnědou plachtu. Slunce prudce svítilo a Zuzana byla ráda, že Vlaštovka má hnědou plachtu, a ne oslnivě bílou jako Amazonka.“

„Ještě kousek,“ řekl John, jak přivazoval zveda-cí lano. „Popusť trochu tu kladku, než zvedneme konec ráhna. A teď stáhni vratiráhno. Ale opatr-ně. To stačí. To je ono. Ty záhyby vyhladí vítr, jen co vyplujeme ze zátoky...“

PRÁSK!

Nad přední palubou hausbótu se vznesl oblá-ček dýmu a závodníci spatřili kapitána Flinta, jak znovu nabíjí malé dělo, stojí vedle něho a dívá se na hodinky ve své ruce.

I Nancy s Peggy byly na Amazonce již připraveny a obě loďky pluly sem a tam zátokou, jejich kapitáni se navzájem ostražitě sledovali a napjatě poslouchali, kdy zazní druhý výstřel. Oba doufali, že ta rána se ozve, až poplují zrovna k čáře a bu-dou k ní tak blízko, že ji v jediné vteřině přeplyjí a vyrazí na jezero.

„Ty dávej pozor, Titty, až zamává kapesníkem,“ řekla Zuzana. „A tebe, Rogere, budeme vpředu potřebovat, teprve až objedeme ostrov. Příkrě se zatím u střední sedačky, a ať se ta tvoje pochroumaná noha neplete!“

„Rozkaz, pane,“ vyhrkl plavčík.

„Už zamával!“ volala Titty.

„Tak to máme ještě minutu,“ řekl John. „Kdy-bych byl aspoň neztratil vteřinovou ručičku! Po-slouchejte! Amazonky mají hodinky v pořádku. Budou vědět na vteřinu, kdy se ozve výstřel.“

Amazonka k nim klouzala po klidné chráněné hladině zátoky a viděli, že Peggy sklání hlavu a dívá se upřeně na něco, co drží v ruce. Slyšeli také, jak hlasitě a vzrušeně odpočítává vteřiny. „Čtyřicet... pětatřicet... třicet... pětadvacet...“ Pak zaslechl, jak ji Nancy okřikuje: „Mlčíš, ty trdlo! Nepočítej tak nahlas.“ A pak už neslyšeli nic.

„Už nemáme jistě víc než pět vteřin,“ řekl John. „Nancy zamířila k čáře. Tak honem.“ Obrá-til Vlaštovku a vyplul k ústí

zátoky mezi hausbótem a severním ostrohem. I Amazonka již mířila na jezero. Obě lodi pluly obloukem po pravoboku a nebyly od sebe vzdáleny víc než na dvanáct yardů, ale Amazonka plula až za Vlaštovkou.

„Jsme už skoro na čáře,“ řekl John a rozhlížel se sem a tam od hausbótu k ostrohu. „Musíme zastavit, nebo nám Vlaštovka přepluje čáru, ještě než kapitán Flint vystřelí.“

„Už se naklání nad dělem!“ řekla Titty.

„Nedá se nic dělat. Dojeli jsme sem moc brzy. Musím ji přitáhnout k návětrí,“ řekl John a obrátil Vlaštovku proti větru, až se jí celá plachta zachvě-la.

PRÁSK!

Rozlehla se rána z děla, kouř se ještě nerozptý-lil a Amazonka už bleskurychle vyplula, přejela čáru a zamířila na jezero. John zvedl kormidlo, otočil loď znovu po větru a za chvíli se rozlétl za ní. Vlaštovky však ztratily několik cenných vteřin, a když obě loďky vyplouvaly ze zátoky a první důstojníci jim povolili hlavní otěže a s vratiráhny vychýlenými doleva vyrazili dolů k ostrovu, měla Amazonka dobrých deset yardů náskok.

„Je to moje vina,“ řekl John. „K čertu s tou vteřinovou ručičkou.“

„Nevadí,“ uklidňovala ho Zuzana. „Tohle je pře-ce dlouhý závod. Takový kousíček doženeme.“

„Teď už musíme dohánět víc než kousíček,“ řekl John. „Podívej se na ně, jak se vzdalují. Mají spouštěcí ploutev a s větrem v zádech se jim vždycky pluje rychleji než nám.“

Bylo to úplně jasné. Amazonka si zvyšovala kousek po kousku náskok. John a Zuzana trochu přitáhli hlavní otěže a zase ji povolili. Chtěli si vy-zkoušet, jak se do plachty nejlépe opírá vítr. Nic tím však nedosáhli. Když plula Amazonka s vě-trem v zádech po mírné hladině, byla rychlejší než Vlaštovka, i když ne o mnoho.

„Až začneme křížovat proti větru, určitě je do-honíme,“ řekla Zuzana.

„Kdyby byl aspoň silnější vítr,“ přál si John. „Vlaštovka má nejradši, když se do ní vítr pořádně opře.“

„Vidíte, už je to lepší,“ řekla Titty, když vítr za chvíli zesílil a pod přídí Vlaštovky zašuměla vo-da. „Úplně slyšíte, jak se jí to líbí.“

„Nancy plachtí výborně,“ řekl John, když se ohlédl nejprve na brázdu Amazonky, která byla rovná, jako by ji na hladinu někdo nakreslil podle pravítka, a potom na brázdu Vlaštovky.

„Copak budou celou cestu před námi?“ zlobil se Roger.

„Vždyť závody teprve začaly,“ domlouvala mu Zuzana.

Amazonka se již blížila k severnímu cípu os-trova Divokých koček a mířila k němu, jako by jej chtěla obeplout ze strany obrácené k jezeru. Náhle však, jako by si to Nancy v poslední chvíli rozmyslela, se loďka otočila a vplula do úžiny mezi ostrovem a přístavištěm u Dixonů.

Brázda Vlaštovky se na chvíli rozvlnila.

„Na těchto straně jezera budou mít klidnější vo-du,“ rozmlouval John sám se sebou, „a pro Amazonku je klidná hladina nejlepší. Na vnější straně to zas víc fouká a Vlaštovka potřebuje co nejsilnější vítr.“

„Když to vezmeme po vnější straně, třeba o hodně ten jejich náskok vyrovnáme,“ řekla Zu-zana.

John se rozhodl, zamířil přímo dál a brázda Vlaštovky se opět vyrovnala. Mezi závodícími lo-děmi ležel teď ostrov.

„Už je určitě doháníme,“ řekl John. „Možná že dokonce doplujeme k cípu ostrova první.“

„Ale jak budeme křížovat na druhé straně,

když tam není vítr?“, zeptala se Titty.

John se Zuzanou na sebe zaraženě pohlédli. Ale nedalo se nic dělat. „Po jedné straně tam a po druhé zpátky.“ Mohli teď jenom doufat, že jim vítr alespoň trochu zafouká a v úžině je popožene, a zatím co nejvíc využít větru v plachtách, do-kud ještě nějaký měli.

„Není to krásné pomyšlení, že zítra už budeme zase na ostrově?“ řekla Titty, když rychle pluli kolem tak dobře známého břehu.

„Ještě štěstí, že se nám tu nikdo neusadil, když jsme byli pryč,“ řekl John.

„Dávej pozor na skaliska u dolního konce,“ upozorňovala ho Zuzana.

„Stejně se k nim nesmíme moc přiblížit,“ řekl John, „nebo se dostaneme pod stromy a do bez-větrí. Poplujeme radši dál od břehu, ať zachytíme aspoň trochu větru a vyhneme se skalám.“

Zahnuli kolem dolního konce ostrova, ale Amazonky ještě nebylo vidět. Na konci ostrova byla v závětrí stromů a vysokých skal, které za-krývaly přístav, tmavá ploška tiché vody. John se na ni pozorně zadíval. Neměla na kraji jedinou vlnku, která by slibovala jen trochu zvlněnou hla-dinu.

„To přejedeme,“ řekl John. „Připravte se na přesmyk. Přitáhněte hlavní otěže, první důstojní-ku. Už se stácíme. A teď pozor, otočit se po vět-ru!“

„Tamhle je Amazonka,“ vyjekl Roger. Amazonka k nim lehce plula po tiché hladině vnitřního průlivu. Vlaštovka dorazila k dolnímu konci ostrova první, zahrnula kolem skal nedaleko břehu a teď plula Amazonce vstříc s plachtou při-taženou k návětrí.

„Pluje pořád ještě s větrem v zádech. A my se točíme k návětrí. Musí se nám vyhnout,“ řekl John.

Amazonka k nim připlula a hladce jim projela za zádi.

„Hurá!“ jásal Roger. „To jsme si to nahnali!“

Nancy se zasmála; „Jen počkej s tím svým hu-rá, až poplujete chvíli úžinou!“

Vlaštovka zamířila k přístavišti u Dixonů, ale pohybovala se stále pomaleji. Na hladině nebyla vidět ani vlnka. Skoro všechen vítr se zarážel o stromy na ostrově a o skalní výběžek nad Žralo-ci zátokou. Šplouchání pod přídí zmlklo, a když se John ohlédl, spatřil, že Amazonka již proplula kolem skal nedaleko břehu, přiklonila se těsně k návětrí a rozlétla se pod nárazem větru, který by si byl John ze srdce rád vypůjčil, aby mu chu-dinku Vlaštovku trochu popohnal.

„Ty měly ale nápad, že to vzaly dolů vnitřním průlivem,“ řekl John. „Za hodné mírného větru není zvlášť těžké plout s

větrech v zádech, ale kři-žovat, když není skoro žádný vítr, je něco strašné-ho. Amazonky jsou už teď na jezeře a mohou si plout dlouhými oblouky v báječném větru, a my můžeme popojíždět jen v malých otáčkách a vítr nám ani nezaťouká. Dohnaly si tím celý náš ná-skok a ještě víc, protože my se odtud hned tak nedostaneme.“

„A nedalo by se veslovat?“ zeptal se Roger.

„Veslování se nedovoluje,“ odbyl ho John. „Nepřítahuj tak plachtu, Zuzano. Máme jedinou naději, když nám Vlaštovka pořád popluje.“

„Takhle by byla natočena víc po větru.“

„Ale ztratila by rychlost. Popolezte kupředu, vy dva, ať zatížíte před.“

Vlaštovka plula v kratičkých obloučcích sem a tam chráněnou úžinou mezi ostrovem a východním břehem jezera a Amazonka zatím doháněla venku na jezeře jediným obloukem až k západnímu břehu všechno, co zatím cestou ve vnitřním průlivu proměškala.

„Je to jedna nula pro Nancy,“ řekl John. „Vlastně dvě nula, když připočteme start.“

„Dohoníme je vůbec?“ ptal se Roger.

„To se nedá říct, dokud neuvidíme, kde jsou, až zase vyplujeme za ostrov.“

„Našeho ohniště se nikdo ani nedotkl,“ řekla Titty, která držela dalekohled a dívala se jím na ostrov. „Zrovna ho vidím.“

„Teď nás ohniště nezajímá,“ zarazil ji kapitán John. „Pozor! Obrat! Tímhle obloukem se dostaneme za Pozorovatelnou.“

Jak ji uvidíte, vykřikněte. Já musím sledovat plachtu.“

„Támhle jsou,“ zvolal Roger, když Vlaštovka, která teď plula obloukem po pravoboku, vyplula z úžiny těsně pod severním ostrohem, na kterém před časem strávil tolik blažených hodin s dalekohledem.

„Jedou zrovna sem,“ zvolala Titty.

„Plují obloukem po levoboku,“ řekla Zuzana.

„Jistě obepluly ostrov Kormoránů,“ hádal John. „Tímhle obloukem se dostanou k zátocce Hausbótu. Mají před námi obrovský náskok.“

„Opravdu?“

„Samozřejmě. I kdybychom se teď otočili, stejně k zátocce nedoplujeme. A když poplujeme pořád rovně, budou u hausbótu dřív, než se vůbec dostaneme tak daleko, abychom k němu mohli zamířit. Ale hlavně že už jsme z té úžiny. Teď potřebujeme jenom víc větru.“

„Už je to tady!“ zvolala Titty. „Podívejte se!“

Po jezeře se rychle blížil temný stín zčeřené vody a prozrazoval, kudy se žene prudký závan větru z hor.

„Chytnou to nejdřív,“ řekla Zuzana.

„Tohle Amazonce k duhu nepůjde, poznamenal John. „Není tak pevná jako Vlaštovka. A pak vážíme určitě všichni dohromady o moc víc než Nancy a Peggy. Podívejte se, jejich loď to už pocítila.“

Viděli, jak se malá Amazonka s bílou plachtou uprostřed jezera pojednou naklonila, když se do ní napřel prudký porыв větru. Viděli, jak se otočila k návětrí, a když vyrazila proti větru, plachta se jí maličko zachvěla. Za chvíli se jí plachta vzdu-la, ale Amazonka se znovu naklonila a znovu vy-plula proti větru.

„Mají, co chtěly,“ poznamenal John.

„Však my to chytneme taky,“ řekla Zuzana. „Už je to tady.“

„Drž pevně otěž, Zuzano. Nepovol, dokud to nebude nutné. Vlaštovka to vydrží. Přitáhni ji ještě víc k větru. Není to zlatá lodička?“

To už nad nimi víchřil jen zavisělý a vrhl se na ně. Vlaštovka se naklonila až nad vodu, ale zase se zvedla a vyrazila vpřed, až jí od přídě odletovala vodní tříšť. Ani se nemusela otáčet proti větru. Opřel se do ní celou svou silou, až se krásně roz-létla po jezeře.

Vlaštovka se řítí obloukem po pravoboku k západnímu břehu jezera. Amazonka plula obloukem po levoboku k východnímu břehu, ale byla již tak daleko před nimi, že příštím obloukem již vyplula ze zátoky Hausbótu, kdežto Vlaštovka, i kdyby se byla nakrásně otočila, aby se dalším obloukem dostala sotva k místu, odkud Amazonka vyplouvala.

Johna však zátoka Hausbótu vůbec nezajímala a plul pořád dál, protože nejlepší vítr byl uprostřed jezera.

Prudký vítr se přehnal a pak už val zase jen mírný větřík. John i Nancy teď pluli jedním obloukem za druhým. Když se otočila Vlaštovka, otočila se i Amazonka, jako by si chtěla za každou cenu udržet získaný náskok. Chvilku nemohl nikdo ve Vlaštovce odhadnout, zda ji dohánějí, nebo ne. Konečně zamířily obě lodičky k ostrovům Ria a obě pluly obloukem po pravoboku a mířily na severozápad. Amazonka však měla k ostrovům samozřejmě daleko blíže než Vlaštovka.

„Musejí se rychle rozhodnout,“ řekl John.

„A o čem?“ ptala se Titty.

„Jestli mají proplout zátokou Ria,“ odpověděl John.

„Vždyť tamtudy jezdí vždycky,“ řekla Zuzana.

„Já vím,“ podotkl John.

Než to dořekl, viděli, že se Amazonka obrátila proti větru, jen se jí plachta zatřepetala, a vyrazila obloukem.

„Samozřejmě, poplují okolo Ria,“ řekla Zuzana. „A my ne?“

„Námíříme si to rovně,“ rozhodl John. „Tím nic neztratíme.“

„Už jsme ztratili dost, když jsme za nimi před-tím nejeli.“

„To je pravda,“ řekl John. „U ostrova Divokých koček jim to vyšlo, ale tady se můžou pořádně splést. Zabočily, a ani se nepodívaly, jak to vypa-dá na západní straně ostrova.“

„Je to tam docela úzké,“ řekla Zuzana.

„Ale jen se podívej, jak zátoku Ria chrání před větrem kopce a stromy na Dlouhém ostrově a ještě stromy na skalním výběžku za ostrovem. Za chvíli se to dozvíme.“

„Zrovna propluly kolem mysu Dlouhého ostrova,“ hlásil Roger.

„Výborně,“ liboval si John. „Teď už se nemůžou vrátit. A podívejte se!“

Užším průlivem mezi ostrovy a západním břehem jezera vál silný vítr přímo z Arktidy. Celý průliv brázdily od jednoho břehu k druhému drobné vlnky. Amazonka již klidně a zvolna plula se svým rovným kýlem do tiché vody v závětrí Dlouhého ostrova, průlivem, kterým obvykle jezdila.

„Přece jen ještě vyhrajeme,“ řekl John a zamířil dál, přímo do úžiny kolem západního břehu. „Budeme muset plout malými obloučky, ale vítr máme skvělý. Ještě nad nimi vyhrajeme.“

„Amazonka je schovaná pod stromy a vůbec ji nevidím,“ hlásil Roger.

„Nevadí,“ řekl John. „Až vyplujeme na druhém konci ostrova, tak ji uvidíme. Pozor, obrat!“

Vlaštovka vyrazila proti větru a za chvíli se již hnala, nakloněna k druhému oblouku, zpátky přes úžinu. Průliv byl sice úzký, ale plachtilo se v něm výborně. Ať plula Vlaštovka od břehu k ostrovu, či od ostrova ke břehu a zase zpátky, pořád se do ní opíral silný vítr a plulo se jí tak ve-sele, div si nezpívala. „Takový vítr Nancy za Dlouhým ostrovem mít nebude,“ řekl John na hlas, ale napůl sám k sobě.

Propluli skoro úžinou a mířili k nejsevernějšímu ostrovu na této straně jezera, když tu náhle spatřili, jak proti nim vyráží ze zátoky Ria bílá plachta Amazonky.

„Předhonili jsme je! Předhonili jsme je!“ křičel Roger.

„Už to tak skoro vypadá,“ řekl John. „Za chvíli budeme vědět víc. Ale tenhle ostrov nám byl čert dlužen! Pozor, obrat!“

Vlaštovka se těsně před tím, než doplula k ostrovu, otočila a zamířila stejně jako Amazonka obloukem po pravoboku k západnímu břehu. Doplnula k němu, znovu se otočila a obloukem po levoboku spěchala vstříc svým soupeřům.

„Už máme skoro vyhráno,“ řekl John, „ale Amazonka pořád ještě o kousek vede.“

„A vítr slabne,“ řekl Roger, jako by mluvil o někom, kdo je na smrt nemocen.

Obě loďky se k sobě stále víc blížily.

„Musíme se jim vyhnout!“ mumlal si tiše John.

„Proč?“ naježila se Titty. „Proč se máme vyhýbat zrovna my?“

„Jsme na levém oblouku,“ vysvětloval jí John. „Ne snad, že by na tom tak záleželo,“ dodal. „Vyhnou se nám klidně samy.“

„To jste si ale najeli,“ křičela vesele Nancy, když Amazonka proplula asi dvacet yardů před přídi Vlaštovky.

„Ještě ne dost,“ volal kapitán John.

Ohlédl se a pozoroval ostroh na jižní straně ústí Amazonky. „Nesmíme se tu zdržet ani o vteřinu déle, než bude nutné,“ říkal si pro sebe skoro šeptem.

„Amazonka se otáčí,“ volal Roger.

„Jestli se teď otočíme, budou zas muset dávat pozor ony,“ řekl John, „protože potom poplují obloukem po levoboku a my po pravoboku.“

Znovu se ohlédl na skalní výběžek.

„Pozor, na konci je tam mělčina,“ šeptal si.

Titty hledala stěžeň, jako by chtěla Vlaštovku povzbudit. „Ať to dokážeš. Dokaž to,“ šeptala jí.

„Snad se nám to povede,“ řekl John. „Pozor, obrat!“

„Otočili jsme se moc brzy,“ řekla Zuzana. „Moc brzy. Nemůžeme přece přelout přes mělčinu.“

John na to neřekl ani slovo, ale vzal si od Zuzany hlavní otěž.

Amazonka se k nim blížila obloukem po levo-boku a Nancy pohlédla tu na Vlaštovku, tu na svou plachtu a tu se zas ohlédl na výběžek před ústím řeky. Možná že by jí to bylo o vlasek vyšlo, ale raději se otočila a zamířila stejně jako John k ústí řeky.

Konečně pluly obě loďky stejným směrem a Amazonka byla už jen o deset yardů napřed.

„Ach, dokaž to,“ prosila Titty Vlaštovku.

„Nezapomínej, že je tam mělčina,“ upozorňovala Johna Zuzana.

„To vím,“ řekl John a pošeptal něco Zuzaně. Ta na něj užasle pohlédla.

„Je to naše jediná možnost,“ řekl John.

Zuzana pošeptala ostatním: „Chytněte se něčeho. Držte se pevně, a ať se děje, co se děje, zůstaňte sedět na svých místech.“

„Ale proč?“ ptal se Roger. Na nějaké vysvětlování však nebyl čas.

Za skalním výběžkem už viděli rákosíště na se-verním břehu řeky, ono rákosíště, v němž na ně za loňské noční bitvy číhaly Nancy a Peggy v Amazonce.

Vítr se již skoro utišil.

Titty zapískala kousek dvou různých písniček.

„Buď zticha,“ okřikl ji John. „Teď potřebujeme bezvětrí.“

Těsně za nimi plula Amazonka, která už byla skoro u skalního výběžku, a Nancy litovala, že ještě chvíli nepočkala, než zamířila do ústí řeky. I ona si vzpomněla na mělčinu a uvědomila si, že mají pod loďným kýlem ještě spouštěcí ploutev. Teď už je všechno jasné. Chce-li se vyhnout mělčině a dostat se na řeku, musí vyplout ještě jedním krátkým obloukem na jezero.

„Už se zase otáčí,“ volal Roger.

Amazonka opět vyplula vpřed a vyhnula se skutečně jen o vlasek Vlaštovce.

„Narazíte na mělčinu,“ volala Peggy, když viděla, že Vlastovka pluje pořád dál.

„Já vidím dno,“ křičel Roger.

„Teď, Zuzano!“ zvolal John.

„Drž se pevně, Rogere,“ řekla Zuzana.

Zrovna když Vlastovka přelouvala mělčinu u výběžku, vrhli se John se Zuzanou celou svou váhou na závětrnou stranu lodi, takže se okraj na-klonil těsně nad vodu, až přes něj přeteklo pár kapek. To ovšem nazvedlo kýl. Vitr se skoro uti-šil, a tak přeplula Vlastovka, položená téměř na bok, mělčinu a vklouzla do řeky.

„Hlubka!“ zvolala Zuzana a John se rázem vrhl celou svou váhou zase na návětrnou stranu, Vlastovka se napřímila na vyrovnaném kýlu, a vtom už se jí do plachet opřel slabý závan větru a zanesl ji nahoru po řece až k loděnici Jezerky. Tentýž závan zachytila i Amazonka, ale posled-ním krátkým obloukem do jezera ztratila dvacet yardů a možná že i víc, a tak Vlastovka proplula kolem loděnice o dobré dvě délky před ní.

„Výborně, lodičko!“ jásala Titty. „Výborně! Výborně!“

„Prohráli bychom, kdybychom trochu narazili na dno?“ ptala se Zuzana.

„Nevím,“ řekl John. „Ale hlavně že jsme se ho ani nedotkli.“

„Víte, že byly vidět i střevle ve vodě?“ ptal se Roger.

„Vedl jste si skvěle, kapitáne,“ volala Nancy. „Myslila jsem, že jste se spletl a zamířil na řeku moc brzy. Ani mne nenapadlo, že jste to udělal schválně. Tisíc láter! Kdybych měla ten rozum a vytáhla ploutev, tak jsme se přehouply přes mělčinu a mohly jsme to vyhrát. Ale stejně to by-ly krásné závody.“

„Byl jsem pěkný osel, že jsem se pustil kolem ostrova Divokých koček po větru a zpátky se po-malu ploužil v bezvětří.“

„A co já - ani mne nenapadlo, že v tomhle větru je lepší proplout úžinou, než zamířit do zá-toky Ria!“

„Zlatá, hodná naše lodičko,“ laskala Titty Vlastovku.

„Spustíme plachty,“ rozhodla Zuzana. „Až po-leť ráhno, tak ho chyt, Titty. A ty slož plachtu, Rogere. Ne. Radši nevstávej.“

„Tak tady jste,“ vítala je paní Blackettová. „A kdo vyhrál?“

„Kdo vyhrál?“ chtěla vědět Bridget.

„Kdo vyhrál?“ ptala se paní Walkerová.

Všechny tři sešly dolů k loděnici, právě když posádky Vlastovky a Amazonky ukládaly plachty do lodí.

„Nazdar, mami.“

„Nazdar, Bridget.“

„Jak se pořád máte?“

„Dobře, vy uličníci.“

„Kdo vyhrál?“ ptal se lodní mazlíček znovu.

„Vy,“ řekla jí Peggy. „Aspoň vaše loď.“

„John udělal přesně to, co tatínek tehdy při zá-vodech. Přejel mělčinu po lodním boku,“ hlásila Zuzana.

„Byl to skvělý výkon,“ chválila Johna Nancy, „a krásné závody. Musíme takhle závodit ještě moc-krát.“

„A Vlastovka je ještě lepší, než byla předtím,“ řekla Titty.

„Vypadá opravdu krásně,“ přisvědčila paní Blackettová.

„Když se má stočit za prudkého větru k návětrí, je opravdu o trošičku lepší než Amazonka,“ připustila Nancy. „Ale jak se jednou rozletíme s větrem v zádech a vytáhneme ploutev, frkne jí Amazonka jedna dvě.“

„Tak už si pospěšte, ať se pustíme do hostiny,“ pobízela je paní Blackettová. „Určitě máte pořád-ný hlad.“

„To tedy máme,“ přisvědčila Nancy. „Doneste pečeného vola a sud jamajského rumu. To jsme si, panečku, zaplachtili!“

Kapitola XXXVI

A OPĚT NA OSTROVĚ DIVOKÝCH KOČEK

Hostina pomalu končila. I Roger prohlásil, že už se najedl zmrzliny dost a dost. Pro každého tu by-lo od všeho tolik, kolik si jen přál. Byla to oprav-du radostná hostina. Skoro jako by někdo slavil narozeniny. Veselili se, jako když skončí školní rok a zítra začínají prázdniny. Vždyť Vlastovka už je zase na vodě, má nový stěžeň, je čerstvě natře-ná a pluje stejně krásně jako dřív. Johnovi, Zuzaně, Titty a Rogerovi by to úplně stačilo ke štěstí. Už nejsou námořníky, kteří ztroskotali se svou lodí, ale mohou opět vyplout pod plachtami. Lod-nímu mazlíčkovi Bridget, která měla pusku celou červenou od rozmačkaných malin, stačilo k bla-ženosti, že může sedět s posádkou u hostiny, jako by už byla dost velká a směla si vyplout na moře stejně jak Roger. Amazonky byly šťastné, že zase mohou svobodně žít jako nemilosrdní zatvrzelí piráti. Z něčeho se však dnes na hostině radovali Vlastovky, Amazonky i dospělí. Bylo jim všem, jak když se po dusných bouřlivých dnech rozptýlí mraky a vzduch je opět lehký a čistý. Jako by se náhle otevřely okenice a místnosti, kde byla dlou-ho tma, proudilo sluneční světlo.

Přece se však jen velmi málo mluvilo o odjez-du prately.

„Kde seděla?“ zeptala se Titty nenápadně Peggy.

„Zrovna tam, kde teď sedí Roger.“ Titty se podívala na Rogera, ale nebylo na něm vůbec znát, že sedí v křesle, které bylo zvlášť vyhrazeno prateľ. Snad je to tím, že o tom ani neví. Napadlo ji, že mu poradí, aby si přesedl, ale pak si řekla, že mu to raději ani nepoví. Křeslo mu vy-brali, protože mělo opěradla a mohl si o jedno opřít berličku, s kterou se za nic na světě nechtěl rozloučit.

Paní Blackettová si vesele povídala s paní Walkerovou a Nancy si řekla, že maminka je už zas ve své náladě. A tu paní Blackettová poznamenala cosi o tom, jak se dřív vychovávaly děti a oč je lepší, když jsou teď s dospělými v kamarádkém vztahu, než když byly jejich ustrašenými podda-nými.

To už se Nancy neudržela. „Maminka chce prostě říct,“ skočila jí do řeči, „jaké to máme vel-ké štěstí, že nás

nevychovává prateta, ale že se vy-chováváme samy.“

„Nancy, Nancy,“ napomínala ji maminka, ale pak se musela dát do smíchu. „Je to ale opravdu úleva, že už ti zas mohu říkat Nancy a nikdo mi pořád nepřipomíná, že jsi křtěná Lilly.“

„Horší by bylo, kdyby mi teď maminka začala říkat Lilly a já musela honem provést nějakou rošťárnu, abych dokázala, že jsem doopravdy Nancy.“

Pak se už o pratetě skoro nemluvalo, jen když se po hostině procházeli všichni po zahradě. Roger, který měl paní Blackettovou moc rád, si na-jednou vzpomněl, jak ji prateta vyčítala, že má na trávníku plevel, dobelhal se k ní a řekl: „Máte moc hezký trávník a ty sedmikrásky se na něj ho-dí. Jinak by byla ta tráva hrozně smutná.“

Paní Blackettová se na něj nejdříve užasle po-dívala a vůbec nechápala, co tím myslí, ale pak se najednou rozesmála.

„To je od tebe moc hezké, že mi to říkáš,“ usmála se na něj.

Za chvilku zaslechla Zuzana, jak jedna z ma-minek říká: „Všechno záleží na tom, jak jsou děti založené,“ a druhá jí odpovídá: „A na vaše to zřej-mě platí.“

O cestě domů se první zmínila maminka Vlaš-tovek.

„Až se vrátíte do tábora, budete mít plné ruce práce,“ řekla, „a já vás chtěla poprosit, abyste mne zavezli s Bridget do Cesmínového háje.“

„Pojeď s námi až do údolí Vlaštovky,“ zvala ji Titty.

„Pojeď, maminko,“ přidala se Zuzana.

„Počkejte, až budete na ostrově, a pak za vámi přijedeme s paní Blackettovou a přespíme u vás, abychom viděly, jak si dovedete poradit.“

„Já přijedu taky,“ řekl lodní mazlíček.

„Samozřejmě.“

„To je báječný nápad, mami,“ řekla Nancy. „Budeme se o vás starat a nikdo ti nebude dělat žádné maléry.“

„Přijede taky kapitán Flint?“ ptal se Roger.

„Určitě ano, když ho pozvete,“ řekla paní Blackettová.

„Ten už se na to jistě třese,“ usoudila Nancy.

„Ale mohl se aspoň ukázat na hostině,“ pozna-menala Peggy.

Paní Blackettová a paní Walkerová na sebe po-hlédly.

„Už se nemůže dočkat, aby zas bydlel na hausbótu, když se musel tak dlouho chovat slušně,“ řekla Nancy.

Paní Blackettová opět pohlédla na paní Walkerovou. „A vy už se zase jistě nemůžete dočkat, až budete na svém ostrově.“

„Nejradši bychom se tam rozjeli rovnou,“ řekla Nancy.

„Údolí Vlaštovky je docela pěkné tábořiště,“ uznal John, „ale není to ono.“

„Není to ostrov,“ dodala Titty.

„A není tam žádný přístav,“ řekl Roger.

„Dokud jsme neměli Vlaštovku, nebyl tam špatný tábor,“ zastával se údolí Vlaštovky John.

„Tak už si pospěšte,“ volala Nancy. „Ať si při-pravíme všechno, co máme odnést. Jestli nezač-neme hned večer, strávíme tím zítra celý den.“

„Ano, pospěšte si,“ řekla Peggy. „Co kdyby nám někdo zabral ostrov.“

„Nikdo nám ho nezabral,“ řekla Titty. „Já se dívala.“

„Když tam není nikdo, kdo by ho bránil, může nám ho zabrat, kdo chce,“ řekla Nancy. „Jen si vzpomeňte, jak jste se tam loni nastěhovali a my s vámi musely válčit.“

„Tak honem,“ pobízel ostatní John. „Zítra jsme na ostrově a můžeme válčit nanovo.“

Část posádky z Vlaštovky se svezla do Cesmí-nového háje na Amazonce, aby měla paní Walkerová s lodním mazlíčkem dost místa.

„Půjčme vám prvního námořníka a plavčíka,“ navrhoval kapitán John.

„Tak nalezte,“ pobízela je Nancy.

„Rozkaz, pane,“ zvolali Roger a Titty jedním dechem a už se usazovali po obou stranách plout-vové skříně.

„Na Vlaštovku by se nás samozřejmě vešlo všech šest,“ řekl kapitán John.

„Nemá smysl přetěžovat loď,“ volala Nancy. „Kromě toho vy jste s námi už, pane kapitáne,plul a váš první důstojník taky, ale vaše mužstvo ještě nikdy.“

„Dneska není vůbec mlha,“ řekl Roger.

„To je dobře,“ libovala si Nancy. „Když se člo-věk motá v mlze, tak je mu hrozně.“

„Na shledanou a děkujeme mockrát za hosti-nu,“ volaly Vlaštovky.

„Na shledanou, mami,“ volaly Amazonky. Zve-me tě na divošské hody na ostrově Divokých ko-ček. Jak se ti to jen bude hodit, přijed.“

„Bude lidské maso a každý ho dostane, co bude chtít,“ volala Peggy.

„A můžeme si myslet, že je to řízek z pratety,“ dodala Nancy, ale paní Blackettová dělala, že ji neslyší.

„To byla opravdu tak zlá?“ zeptala se paní Walkerová tiše, když Vlaštovka odplula kus dál od břehu.

„My s ní nikdy nemluvili,“ řekl John, „ale mu-sela být strašná.“

„Třeba to ani tak nemyslela,“ uvažovala Zuza-na, „ale prostě s ní nebylo k vydržení.“

„já jen tak přemýšlím,“ poznamenala mamin-ka, „že až k vám přijedu za třicet let na návště-vu...“

„My ti vůbec nedovolíme, abys od nás odjela,“ řekla Zuzana.

„Takže k nám nebudeš na žádnou návštěvu jezdit,“ dodal John, „protože od nás ani neodjedeš. Budeš s námi pořád.“ Jak přecházelo odpoledne v podvečer, vítr se trochu ztišil.

Po závodech vál dost prudce, ale teď sotva stačil napnout plachty a vychýlit ráhno z loďky. A když v poloviční cestě mezi řekou a ostrovy u Ria potkali parník a jeho vlny zahoupaly oběma lodičkami a obrátily jim ráhna jako mořský při-boj, byl pořád ještě vítr tak slabounký, že se ani nestačil opřít do plachet.

Na Vlaštovce dovolili lodnímu mazlíčkovi, aby pomohl prvnímu důstojníkovi kormidlovat.

Jakmile vypluli z řeky, předhonila Amazonka Vlaštovku a s větrem za zády si pořád zvyšovala náskok. Kormidlovali na ní střídavě Titty a Roger. Zkoušeli, kdo za sebou bude nechávat rov-nější brázdu, a skutečný kapitán a první důstojník si vyměnili role s vypůjčenou posádkou, natáhli se po obou stranách ploutvové skříně a dělali, že mají dole hlídku a spí ve svých kajutách.

„Až dorazíme do zátoky Ria, tak nás vzbudte,“ řekla Nancy.

„A proč?“ ptal se Roger.

„Kapitánovi se nikdy neříká: A proč?“ poučo-vala ho Titty.

„Dobrá. Chtěl jsem říct: Rozkaz, pane. A kdy-bys na mne nemluvila, tak jsem nezkazil brázdu.“

„Tak to připočítej mně,“ řekla Titty. „To už je podruhé, když počítám i to, jak jsem ji zkazila sa-ma. Ale tys ji zkazil třikrát; dvakrát při posledním oblouku a jednou teď.“

„Žádné hádky na palubě,“ zavrčela Nancy na podlážce, „sice někoho zavřeme do podpalubí ne-bo pověšíme na ráhno.“

„Ano, pane, rozkaz,“ řekla Titty.

„Proč jsi neřekla: Ne, pane?“ divil se Roger. „Určitě jsi přece myslela - ne.“

„Dávej radši pozor na kormidlování,“ napomí-nala ho Titty. „Nebo zas zkazíš brázdu. Vidíš, už jsi ji zase zkazil. To už je v tomhle oblouku po-druhé. Ukaž, já to na chvilku zkusím.“ „Dobrá,“ řekl Roger, „a já budu mluvit.“ „Vlastně jste se provinili oba,“ řekla Peggy, jak ležela na zádech a dívala se ze dna loďky k oblo-ze. „S mužem u kormidelního kola se zásadně nemluví, a vy jste na něj mluvili oba.“

„Copak je tu nějaké kormidelní kolo?“ namítl Roger.

Obě loďky propluly úžinou kolem Ria a John ukázal mamince ostrov s přístavním můstkem, kde loni uvázali Vlaštovku, když předtím dlouho a dlouho křížovali sem a tam ve tmě.

„To bylo tu noc, jak jste byli taková ňoumové?“

„Ano,“ řekl John.

Pak klouzali přes zátoku Ria kolem přístavních můstků na plachetnice a nedaleko rákosiště, kde obvykle kotví a rybaří domorodci.

„V téhle loděnici nám opravili Vlaštovku“ řekl John a zavolal to do druhé loďky na Nancy. Nancy teď seděla na sedačce a dělala lodivoda. Právě ukazovala Amazonce cestu zátokou. Titty kormi-dlovala. Obě loďky zamířily přes zátoku k loděni-ci, kde byly skluzavky na spuštění lodí na vodu a kůlny plné rozestavěných plavidel.

John do sebe vtáhl vzduch.

„Vážně, cítím to. Dehtovali tu provaz. Čichni si, mami.“

Maminka si čichla a rozpovídala se, jak před lé-ty čichala stejnou vůni z otevřených malých krámků v docích a z plachetnic v australských přístavech.

Vtom je zahlédl jakýsi muž, který si prohlížel čerstvý nátěr na motorovém člunu, a zavolal na Johna: „Tak co, jste s lodí spokojen?“

„To je loďař,“ vysvětloval John a zavolal na ně-ho: „Ohromně. Mockrát vám děkujeme.“

„Ten stěžeň jste udělali výborně,“ volal na něj loďař. „Když jsme vám ji včera vezli, důkladně jsem si ho prohlédl.“

Pluli dál kolem ostrohu do zátoky Cesmínové-ho háje. Na chvilku přivázali obě loďky k přístav-nímu můstku, než vystoupí maminka a Bridget, které se vracely na noc na statek, a než první ná-moňník a plavčík přesednou z Amazonky do své lodi.

„Sbohem, mami. Sbohem, paní Walkerová. Sbohem, Bridget.“

Bridget jim tak mávala na rozloučenou, že div neudělala v poslední chvíli nedobrovolné salto do vody, ale maminka ji naštěstí chytla.

„Přijďte za námi zítra večer na ostrov,“ volala Zuzana.

„Glok, glok,“ odpověděla nejlepší domorodá žena na světě.

Obě lodičky odrazily od přístavního můstku a vypluly těsně vedle sebe kolem Darienského štítu na jezero.

Titty se dívala nahoru na štít a vzpomínala, jak loni pozorovali z jeho vrcholu den za dnem ost-rov a čekali na telegram od tatínka, jestli se smějí vydat na moře. Vzpomínala, jak celé ty dny sledo-vali každičkou lodičku domorodců a jak měli strach, kdykoli se některá loďka přiblížila k ostro-vu, aby se tam před nimi nevylodil někdo jiný. A pak si vzpomněla, jak přistáli na ostrově a našli ohniště a jak potom přijely Amazonky, které to ohniště udělaly. Vzpomínala, jak se poznali s Nancy a Peggy, kdysi svými úhlavními nepřáteli a dnes nejbližšími spojenci, a šťastně se zahleděla přes vodu, kde vedle Vlaštovky tiše plula Amazonka. A když pak plachtili dále, nechali Darienský štít za zádi a viděli již do zátoky Hausbótu, vzpomněla si Titty, jak poprvé spatřili vysloužilé-ho piráta s papouškem.

„Zajedeme do zátoky a řekneme strýčkovi, že jste vyhráli závody,“ volala Nancy a obě loďky se obrátily a zamířily k hausbótu.

„Vždyť on tu není,“ řekla za chvíli Peggy. „Ne-má vyvěšenou vlajku.“

„A veslice je pryč,“ dodala Nancy.

Vlaštovka a Amazonka propluly přímo pod zá-dí hausbótu a Nancy a Peggy volaly: „Hausbóte, ahoj!“, ale nikdo jim neodpověděl.

„Ráno tu přece měl motorový člun,“ vzpomněl si John.

„Samozřejmě,“ řekla Nancy. „Máš pravdu. Má-lem jsem zapomněla, že se s ním musí vrátit do Jezerky. Asi jsme se s ním minuli, když jsme pro-plouvali mezi ostrovy. Ale co se dá dělat. Řekne-me mu to zítra.“

Vypluli ze zátoky Hausbótu a zamířili trochu k jihozápadu, aby se dostali přímo do Podkoví zá-toky.

„Musíme si pospíšet,“ řekla Zuzana. „Dneska půjdeme brzy spát. Zítřka převážíme celý den věci na ostrov.“

Roger držel hlídku, i když ho první důstojník Zuzana nepustila s tou berlí před stěžeň, a když byli uprostřed jezera, za poloviční cestou mezi zá-tokou Hausbótu a ostrovem Kormoránů, najednou vykřikl: „Kouř! Kouř! Na ostrově Divokých koček je vidět kouř!“

Vtom zahlédla i Peggy na Amazonce, jak se nad stromy vznáší tenounký proužek modrého kouře. Byli by jej viděli už dávno, ale vítr váł od severu a zaháněl kouř směrem od nich k jižnímu cípu ostrova.

„Přijeli jsme pozdě,“ naříkala Titty. „Už tam někdo je.“

„Měli jsme se přestěhovat hned dneska místo toho závodění,“ vyčítal si John.

„To přece nešlo,“ řekla Zuzana. „Slíbili jsme, že přijedeme do Jezerky.“

„Je to docela slabounký kouř,“ všiml si John. „Možná že si tam někdo jenom uvařil čaj a pak nechal doutnat oheň. To by bylo domorodcům podobné.“

Nancy Blackettová se ujala velení.

„Otáčejte loď docela nenápadně,“ volala tiše přes vodu. „Nesmějíte poznat, že o nich víme. Po-plujeme pořád dál, a jak to jen bude možné, vždycky se o kousek pootočíme. Dávejte všichni dobrý pozor. Nejdřív se musíme přesvědčit, jak situace vypadá. Nemá smysl vydávat se zbytečně v nebezpečí. Třeba jich je tam spousta.“

„Přece jim ostrov nenecháme,“ řekla Titty.

„Taky že ne,“ odpověděla Nancy. „Poplujeme pořád pohromadě a vždycky se trochu stočíme k ostrovu, jako kdybychom se tu projížděli jen tak pro zábavu. Nesmíme jim dát znát, že jsme se jich všimli.“

„Co kdyby to jedna loď vzala Žraloci zátokou a proplula vnitřním průlivem? Z toho je vidět rovnou do tábora.“

„Tím bychom se hned prozradili,“ namítla Nancy. „Poznali by, že jsme si je přijeli okouknout. Ne. Budeme se opatrně otáčet a předstírat, že vůbec neměníme směr. Podívejte. Jede sem parník. Otočíme se, až bude parník mezi námi a ostrovem.“

A tak to také udělali. Vzhůru po jezeře plul dlouhý osobní parník, a když proplouval kolem, úplně zakryl Vlastovku a Amazonku před každým, kdo by se třeba díval z ostrova. Loďky se rychle stočily a zamířily k jihovýchodu, a když parník odjel, pluly zas vedle sebe. Kdo by se na ně pozorně nedíval, vůbec by najisto nepoznal, že neplují týmž směrem jako předtím, než je parník zakryl.

„To už se vůbec nebudeme moci vrátit na ost-rov Divokých koček?“ ptal se Roger.

„Samozřejmě že ne, jestli je tam spousta cizích domorodců,“ řekla Titty. „Stejně se tam vejde jen jeden tábor a ti lidé určitě vaří na našem ohništi.“

„Třeba tam ten oheň někdo zapomněl uhasit,“ řekla Zuzana. „Jestli se na něm něco vaří, tak je moc divné, že to víc nekouří.“

„Podívejte,“ řekl John. „Nancy spustila ploutev Amazonky. Asi chce přeplout přes jezero pod os-trovem.“

Přes vodu sem dolehl chraptivý šepot.

„To jenom přidržuju loď, abychom pluli pořád pohromadě. Každý osel by poznal podle těch opi-čáren, co provádím s tou plachtou, že na vás musím čekat.“

Teď když měla Amazonka spuštěnou ploutev, neplula o nic rychleji než Vlastovka, třebaže měla vítr v zádech. Obě loďky se držely mnohem snáz pohromadě.

„Vidíte někoho?“ ptal se John.

„Ne. Kouř je ale vidět určitě.“

„Dívejte se, jestli se někde nesehne větvička.

Jestli se na nás někdo dívá, určitě pohne listím. A pozorujte trsy vřesu na kraji skály.“

„Určitě tam někdo je. Určitě tam někdo je,“ křičela Titty a strkala Zuzaně do ruky dalekohled. „Na našem majákovém stromě visí svítilna.“

Opravdu tam visela pod štíhlou větví na vrcho-lu dlouhého rovného kmene vysoké borovice na samém cípu ostrova a bylo ji vidět i bez daleko-hledu. Ať už byl na ostrově, kdo chtěl, určitě tam chtěl zůstat, jinak by se přece nenamáhal šplhat po hladkém kmene, aby přehodil provaz přes vě-tev a svítilnu vytáhl.

„Tím je to jasné,“ řekla Nancy. „Ráno tu ještě nikdo nebyl, to bychom byli něco zpozorovali. Nesmí se nám tam usadit. Ještě dnes večer je vy-ženeme. Nedopřejeme jim ani chvílku spánku. Potopíme jim loď a vyštve-me je na moře.“

„Ale jak?“ ptal se John.

„Jistě to nebudou valní cestovatelé nebo piráti, jinak by měli hlídku. Zaručeně ne. Co je to za hlupáky, když vyvěsí nerozsvícenou svítilnu, mís-to aby ji vytáhli, až ji budou potřebovat. A v tábo-ření se taky moc nevyznají, jinak by měli lepší oheň. A nejspíš ani neobjevili přístav. Asi to bu-dou taková čuňata, co si někde snědí obložené chleby a nechají po sobě kolem dokola papíry. Nemají ani tušení, co se na ně chystá.“

„Kdybychom tak měli dělo,“ zatoužil Roger.

„To nadělá moc rámu,“ řekla Nancy. „Připlí-žíme se k nim jako hadi, a než budou mít čas hlesnout, bude po všem. Pak jim darujeme život a svolíme, aby nasedli do svých lodí a odjeli. Uvi-díte, že pověslují, až se z nich bude kouřit, a jak-živ nás už nebudou obtěžovat.“

Znělo to sice velmi slibně, ale na obou lodích vzrůstaly pochybnosti. Co se stane, když všechno neskončí tím, že se první objevitelé ostrova Divo-kých koček vrhnou na nepřátele, co potom? Ale nezbývalo jim, než se o to pokusit, a nikdo nevy-slovil své pochybnosti nahlas.

Obě loďky pluly bok po boku a mířily k vý-chodnímu břehu jezera. Ostrov Kormoránů ne-chaly za zádi. Bližily se již k jižnímu cípu ostrova Divokých koček, ale pořád nebylo nikde ani ná-znaku, že by se na ostrově něco pohybovalo.

Ná-mořníci však viděli, jak z vysoké borovice visí sví-tilna a nad stromy stále ještě vystupují obláčky kouře.

„Možná že tu nechali jen hlídku, odpluli a chtějí se sem večer vrátit,“ řekla Peggy.

„To by vysvětlovalo, proč tu nechali svítilnu,“ souhlasil s ní John.

„Nám by jen usnadnilo situaci, kdyby byli pryč,“ řekla Nancy a vtom se rozesmála. Ostatní se na ni udiveně dívali.

Nijak jim do smíchu ne-bylo. Nancy jim to vysvětlila: „Vzpomněla jsem si na loňskou bitvu a napadlo mne, že nesmíme udělat stejnou chybu jako loni, když jsme připus-tily, aby nám váš první námořník zajal loď.“

Propluli kolem jižního cípu ostrova.

„Stočte se k návětrí, kapitáne,“ volala Nancy. „Zabočíme k přístavu, teprve až do něj uvidíme.“

Oba kormidelníci trhli kormidlem, přitáhli hlavní otěž a Vlaštovka s Amazonkou se znovu otočily a jako by zamířily k přístavu.

„Dávejte pozor, jestli se někdo neskrývá ve skalách.“

Všichni se pozorně rozhlíželi. Ani konipásek by se nemohl pohnout na skaliskách, aby ho ne-zahlédli. Ale nikde se nic nehnulo.

„Přístav je prázdný,“ zvolala Nancy, jakmile na-hlédla dovnitř. „Neobjevili ho. Mají loď u staré-ho přístaviště.“

Najednou otočila Amazonku proti větru.

„Už ani o kousek dál,“ řekla. „Mohli by nás zpozorovat z přístaviště. Určitě o nás nemají ani tušení. Poplujeme do přístavu. Stáhní plachtu, Peggy. A vytáhní ploutev. Vyndej vesla. Ale tiše, tiše...“

John dělal přesně, co viděl u Nancy, a Titty se Zuzanou už ukládaly plachtu do loďky. Pak polo-žil John tiše kormidlo na dno loďky, vyndal ves-lo, pádlouval na zádi a zavezl Vlaštovku úžinou mezi skalami do přístavu. Zuzana pozorovala značky, a jak se jen trochu odchýlily, dávala mu znamení. Amazonka se sotva dotkla břehu, a už vedle ní vklouzla do přístavu Vlaštovka.

„Pozor,“ varoval Zuzanu John. „Ať nenarazí.“

„Rogere,“ ozvala se Zuzana. „To je čistý kapes-ník. Neutírej s ním špinu z berle.“

„Já s ním nic neutírám,“ hájil se Roger. „Oba-luji si špičku berle, aby mi tak neklapala po ka-mení. Už to mám.“

Odrážel se berličkou, která teď měla dost silný polštárek. Pak vyskočil na břeh, stál tam opřen o berli a držel Vlaštovku, aby necouvla nebo se neodřela o kamení.

Nancy a Peggy se rychle rozhlížely po skalách kolem přístavu, aby se přesvědčily, nečihá-li ně-kde nepřátelský první námořník a nechce se zmocnit jejich loď. Titty, Zuzana a John vystou-pili jeden po druhém za Rogerem na břeh, nad-zvedli před Vlaštovky a vytáhli loďku tak tichoun-ce, jako by ji tahali po vatičce a ne po drsném kamení.

„Víte co, odřízneme je od přístaviště,“ navrho-val John.

„Ne, to ne,“ odmítala Nancy. „Chceme přece, aby nasedli do lodí a odjeli. Budeme se plížit houštím po západním břehu, až se dostaneme do blízkosti tábora. Máte pišťalku?“

„Má ji náš první důstojník.“

„Peggy také. Až ji uslyšíte zapískat, zapískejte taky a pak vyrazíme co nejrychleji na nepřátele.“

„Cítím už kouř,“ řekla Titty.

„Poslouchejte!“

Kolem však bylo úplné ticho.

„Třeba spí.“

„Nebo se ládují. Ale rychle.“

Vlaštovky a Amazonky vyšly z přístavu a vklouzly do houští. Ani pěšinka nebyla už tako-vá jako loni, když ji Titty prořezala. Zarostla opět zimolezem a ostružiním a vypadala spíš jako stez-ka v džungli než pěšinka. „Není divu, že nenašli přístav,“ řekla Zuzana. „Ještě že jsme cestičku neprořezali, než jsme ztroskotali,“ dodal John.

Blízko nich někdo zašeptal: „Pst, pst,“ a Nancy se obrátila a čekala na ně. „Stany!“ řekla co nejtí-šeji.

Ostatní se k ní připlížili. Mezi stromy nad kř-o-visky viděli, jak se na loučce bíle lesknou stany. Bylo jich několik.

„Postavili si stany na našem tábořišti,“ řekla Titty trpce.

„Tohle už je moc,“ zasyčela Nancy. „Musíme je vyhnat. Jinak už nebude ostrov nikdy náš. Jste připraveni? Ať žijí Vlaštovky a Amazonky! První důstojníci, zapískejte, a hurá do útoku!“

Ostrovem se rozlehl ostrý hvizd dvou pišťalek a celá skupina vyrazila lesem a s rykem se hnala k tábořišti. Stálo tam pět stanů, čtyři malé na mís-tě, kde před ztroskotáním stály stany Vlaštovek, a jeden velký stan, kde loni měly stan Amazonky. Šestý stan stál opodál mezi stromy.

„Vždyť mají úplně stejné stany jako my!“ zvo-lal Roger, který se zoufale pohupoval z nohy na berli a z berle na nohu, jen aby nebyl poslední.

Nancy a Peggy se vrhly do velkého stanu. Ostatní se rozběhli kolem ohniště přes planinku. „Ale vždyť jsou opravdu naše,“ řekla Zuzana. „Krásná Lora!“ ozval se chrtivý hlas. Tábor skutečně nikdo nechránil. Oheň v Zuzanině ohništi skoro uhasínal a na druhém konci tábora seděl opřen zády o strom kapitán Flint a zrovna otvíral oči. Vedle něho trůnil na kořeni stromu papoušek a pokoušel se mu rozkousat dřevěnou dýmku.

„Nazdárek,“ řekl kapitán Flint. „Kolik je ho-din? Jen jsem se tu tak posadil, že si pohraji s Lo-rou. Víte, byla to pěkná fuška, než jsem odtahal všechny ty věci do člunu a vyšplhal se na tenhle strom. Ale co je to proboha s vámi?“

Vlaštovky a Amazonky se po sobě podívaly. „Ale nic,“ řekla Nancy. „Jen jsme si tě s někým spletli.“

Kapitán Flint se protáhl a sáhl po dýmce.

„Už zase provádíš ty svoje staré kousky, Lóro? Zřejmě jsem usnul.“

„Spal jste jako dub,“ řekl mu Roger.

„To jsi přitáhl všechny ty věci sám?“ ptala se Nancy.

„Pomohla mi Mária Swainsonová a ještě je-den mladík, asi její dobrý známý, který měl patr-ně volno.“

„A v jeskyni vám jistě pomohl Petr Kachna,“ řekla Titty.

„Samozřejmě,“ přisvědčil kapitán Flint, „ale možná že jsem dal některé rance do stanů, kam nepatří, a trochu jsem vám to pomotal. Márinka se ještě porozhlédne nahoře, jestli tam něco ne-zůstalo, a když, tak to odnese na statek.“

„Víte co, zítra tam zajdeme a pozveme ji na čaj,“ navrhla Titty.

„To ano, já už mám zase roztržené kalhoty,“ připojil se Roger.

„Ale co tě to, prosím tě, napadlo?“ zeptala se Nancy.

„Co?“ řekl kapitán Flint. „Předně jsem se bál, aby vám ostrov někdo neobsadil, a potom, zítra je na vřesovišti hon na tetřevy a obě vaše maminky stály dost o to, abyste se k tomu nepřipletli.“

„Tak proto s tebou nepočítaly u hostiny,“ dov-típila se Nancy. „Ale ještě ses ani nezeptal, kdo vyhrál závody. My prohrály, jestli to chceš vědět.“

„Hned jsem si myslel, že asi vyhraje Vlaštovka, když jsem vás viděl, jak zabočujete do zátoky Ria a John zatím obeplul ostrovy z druhé strany.“

„Jenže nevíš, co John nakonec udělal.“

A tak mu dopodrobna vyprávěli o závodech a pak se rozhodli, že s tím nebudou dělat tajnosti, a řekli mu, jak zahlédli na ostrově svítilnu a kouř a mysleli, že ostrov je v rukou nepřítele.

„A teď už ho máme na věky věků!“ zvolal Roger.“

„Dokud nebudete muset odjet,“ řekl kapitán

Flint. „Ale jestli já v tu ránu neodjedu, tak to zase schytám.“

„Vždyť prateta je už přece pryč,“ připomínala mu Titty.

Kapitán Flint se zasmál.

„Kuchařka není o nic lepší,“ řekl.

Za chvíli už seděl v motorovém člunu a odvrčel si to kolem Pozorovatelny. Všichni za ním volali, děkovali mu a zvali ho, aby zítra zase přijel.

„Můžete mi nachystat večeri,“ volal na ně kapi-tán Flint. „Od zítřka spím zase na hausbótu. Ano, a chtěl jsem vám jenom říct, že paní Dixonová vám připraví na ráno mléko.“

Vlaštovky a Amazonky se vrátily do tábora.

„Tak dnes nám teprve začínají prázdniny,“ řek-la Nancy.

„Ale co všechno si už můžeme dokreslit do mapy!“ dodala Titty.

„Ach,“ vzdychla si Zuzana blaženě, jak shrabovala větvičky v ohništi. „Není to krásné, být zase doma?“